

НЮРА РОБЪРТС

ТОЧНО

ПО ПЛАДНЕ

Робъртс пише хипнотизиращо!

— Ню Йорк Тајмс —

НОРА РОБЪРТС ТОЧНО ПО ПЛАДНЕ

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Тя е най-добрият полицейски медиатор, преговарящ с похитители. Лейтенант Фийби Макнамара е намерила призванието си още в ранна възраст, когато психически разстроен мъж нахлува в семейното ѝ жилище и ги тероризира часове наред.

Комбинацията от храброст и чувствителност у Фийби са причина Дънкан Суифт да пожелае тази интригуваща и непоколебима жена. Фийби е свикнала да работи сама, но никакви преговори не са в състояние да държат Дънкан далеч от нея.

ПЪРВОНАЧАЛНАТА ФАЗА

„Не ме напускай, о, скъпа моя“

1.

Да скочиш, за да умреш, е гаден начин да прекараш деня на свети Патрик. Да те извикат през почивния ти ден, за да говориш на човек, решил да скочи, за да умре в деня на свети Патрик, също не е кой знае колко празнично.

Фийби се промъкваше с труд през тълпите от туристи и жители на Савана, изпълнили улиците и тротоарите, за да се повеселят на празника. Капитан Дейвид Маквий мисли поне няколко хода напред, отбеляза си наум тя. Дори със значка ѝ отне ценно време и ѝ струваше огромни усилия да мине с колата си през загражденията и гъмжилото от хора. Но на две преки от Джоунс Стрийт празнуващите оредяха, а кънтящата музика се чуваше само като бумтящо ехо.

Униформеният полицай чакаше съгласно заповедта. Очите му се плъзнаха по лицето ѝ и се спуснаха към значката, окачена върху джоба на камуфлажните ѝ панталони. Измачкани панталони, сандали, яркозелена тениска под лененото сако, припомни си Фийби мислено тоалета — нямаше професионалния вид, който ѝ се искаше да поддържа на работното си място.

Но какво да направи? Очакваше да е на терасата на къщата „Макнамара“ — нейния дом — със семейството си, да пие лимонада и да наблюдава парада.

— Лейтенант Макнамара?

— Точно така. Да тръгваме.

Настани се и докато държеше мобилния телефон с едната ръка, с другата сложи предпазния колан.

— Капитане, на път съм. Запознай ме със случая.

Сирената виеше, а шофьорът натискаше педала на газта докрай. Фийби измъкна бележник и започна да си води записки.

„Джоузеф (Джо) Райдър, готов да се самоубие. Ще скача, въоръжен. Двадесет и седем годишен, белокож — женен!!! — но са разделени. Обслужва бар; уволнен.

Религиозна принадлежност — неизвестна. На мястото на инцидента няма роднини.

Защо? Съпругата го е напуснала; уволнен от работа (спортен бар); има ли дългове от комар?

Няма досие, липсват данни за предишни опити за самоубийство.

Обектът редува плачливо и войнствено поведение. Не е имало стрелба.“

— Добре — отсече Фийби и въздъхна. Щеше да опознае Джо доста по-добре след малко. — Кой говори с него?

— Има мобилен телефон. Първият, пристигнал на мястото на инцидента, не е успял да влезе в контакт. Типът постоянно изключвал телефона. Докарахме работодателя му... бившия работодател, който също така му е и хазяин. От време на време обектът разговаря с него, но без особен напредък.

— А ти?

— Тъкмо бях пристигнал, когато те повиках. Не исках да се появят много хора, за да не го стреснем.

— Добре. Ще бъда там след пет минути. — Погледна към шофьора за потвърждение и той кимна. — Запазете ми го жив.

По гърба на Дънкан Суифт се стичаше пот. Намираше се в апартамента на четвъртия етаж на Джо Райдър. Познаваше го, беше пил бира с него, бяха се шегували, дори — по дяволите — бяха пикали в съседни писоари, а сега глупакът му с глупак стоеше отвън на ръба на покрива с пистолет в ръка.

Защото го уволних, помисли си Дънкан, защото му дадох тридесет дни предизвестие да напусне апартамента, защото не обръщах достатъчно внимание на приказките му.

Съществуваше огромната вероятност Джо да се застреля или да скочи от покрива; или и двете.

Не такова развлечение очакваха тълпите в Деня на свети Патрик, макар да се трупаха любопитно. Полицията отцепи района, но през

прозореца Дънкан виждаше как хората се притискат с извити нагоре глави към загражденията.

Запита се дали Джо е облечен в зелено.

— Хайде, Джо, ще се разберем. — Колко ли пъти, помисли си Дънкан, ще повтаря фразата, която полицаят неизменно му сочеше в бележника си. — Остави пистолета и ела вътре.

— По дяволите, ти ме уволни!

— Да, да, знам. Съжалявам, Джо. Бях ти ядосан. — Крадеше от мен, глупако, добави Дънкан наум. Издъни се, крадеше от мен и замахна да ме удариш. — Не си давах сметка колко си разстроен и какво точно става. Ела вътре и ще се разберем.

— Казах ти: Лори ме изостави.

— Аз... — Не, не от първо лице единствено число, сети се Дънкан. Главата му щеше да се пръсне от адско главоболие, но се насили да си припомни инструкциите на капитан Маквий. — Вероятно си дълбоко разстроен.

В отговор Джо отново започна да хлипа.

— Продължавай да му говориш — прошепна Дейв.

Дънкан се заслуша в произнесените с хленчещ глас оплаквания на Джо и се опита да си припомни ключовите фрази, с които го бяха въоръжили.

Червенокосата влетя в стаята като куршум. Съблече лекото си сако, докато разговаряше с капитана, и нахлузи бронираната жилетка. Всичките ѝ движения бяха светкавично бързи.

Дънкан нито чуваше какво си говорят, нито успяваше да откъсне очи от нея.

Целеустремена, хрумна му най-напред; а сетне — енергична и сексапилна. Тя тръсна глава и се обърна към Дънкан — дълъг, изучаващ, хладен поглед на зелените ѝ котешки очи.

— Трябва да е лице в лице, капитане. Знаеш го от момента, когато ме повика.

— Защо не опиташ да го придумаш първо по телефона?

— Не дава особен резултат.

Започна да изучава човека, който в момента говореше успокоително на хлипащия мъж. Бившият работодател и хазяин, досети се тя.

Доста е млад, отбеляза, а и доста привлекателен. Видимо полага огромни усилия да не се паникьоса.

— Нужно му е да види лице, да установи личен контакт — изтъкна тя. — Това ли е работодателят?

— Казва се Дънкан Суифт. Държи бара на приземния етаж в сградата. Той звънна на девет-едно-едно, след като обектът му се обади и заплашил да скочи от покрива. Той — Суифт — е на местопроизшествието от началото.

— Ясно. Ти си шефът, но аз съм медиаторът. Трябва да изляза на покрива. Хайде да видим какво ще каже обектът за това.

Отиде при Дънкан и му направи знак да ѝ подаде телефона.

— Джо? Аз съм Фийби. Работя в полицията. Как се чувстваш там?

— Защо?

— Искам да съм сигурна, че си добре. Горещо ли ти е, Джо? Днес слънцето е доста силно. Ще помоля Дънкан да ни донесе студена вода. Искам да се кача и да поговоря с теб.

— Имам пистолет.

— Чух. Ако ти донеса студено питие, ще ме застреляш ли, Джо?

— Не — обади се той след дълга пауза. — Не, разбира се. Защо да го правя? Дори не те познавам.

— Ще ти донеса вода, Джо. Ще дойда само аз. Обещай да не скачаш и да не стреляш. Разрешаваш ли да се кача да ти донеса вода?

— Предпочитам бира.

Копнежът в тона му я накара да застане нащрек.

— Каква бира искаш?

— Имам „Харп“ в хладилника.

— Една студена бира пристига веднага. — Отиде до хладилника и установи, че вътре няма почти нищо друго, освен бира. Извади една и забеляза застаналия до нея Дънкан, готов да я отвори. Кимна му и взе единствената кока-кола. — Идвам с бирата — обяви тя.

— Да, една бира ще ми дойде добре.

— Джо? — Тонът ѝ беше студен като бутилките, които държеше в ръце. Полицай я опасва с жица, за да имат радиовръзка, и свали пистолета ѝ. — Ще се самоубиеш ли?

— Това ми е идеята.

— Ако това ти е идеята, не я намирам за добра.

Последва един от униформените полицаи, излезе от апартамента и изкачи стълбите към покрива.

— Няма какво друго да направя.

— Няма какво да направиш, значи? Звучиш доста потиснато. Сега съм пред вратата на покрива, Джо. Може ли да изляза?

— Да, да. Нали вече ти разреших?

Оказа се права за слънцето. Беше изключително жарко. Погледна наляво и видя Джо.

Беше само по черни боксерки. Мъж с пясъчна на цвят коса и светъл тен; кожата му вече беше станала болезнено червеникава. Присви подутите си от плач очи, за да я види по-добре.

— Май трябваше да донеса и нещо да те предпази от слънцето, а не само бира. — Вдигна бутилката, за да я види Джо. — Ще се изпържиш тук.

— Няма значение.

— Ще съм ти благодарна, ако оставиш пистолета, Джо. Така ще мога да ти донеса бирата.

— Ами ако си намислила някакъв номер? — поклати той глава.

— Обещавам да не предприемам нищо, ако оставиш пистолета, докато ти донеса бирата. Искам само да си поговорим, Джо. Ти и аз. Ще ожаднеем, докато си говорим тук, на това ярко слънце.

С провесени през перваза крака, той свали пистолета и го постави в скута си.

— Остави я до мен, после отстъпи — разпореди той.

— Добре. — Държеше очите си приковани в неговите, докато го приближаваше. Надушваше го: потен и отчаян, в кървясалите му кафяви очи виждаше колко е окаян. Внимателно остави бутилката на ръба и отстъпи. — Така добре ли е?

— Ако предприемеш нещо, ще скоча.

— Разбирам. Какво ти се е случило, че така си се отчаял?

Той взе бирата и като хвана отново пистолета, отпи жадно.

— Защо те пратиха тук?

— Не са ме пратили. Сама дойдох. Това ми е работата.

— Какво? Да не си психиатър или нещо подобно? — изсумтя мъжът и отново отпи.

— Не точно. Говоря с хората. Особено с хора в беда, или които смятат, че са в беда. Какво те кара да мислиш, че си в беда, Джо?

— Неудачник съм, това е.

— Защо мислиш, че си неудачник?

— Жената ме заряза. Няма и шест месеца, откакто се оженихме, и ме заряза. Постоянно заплашваше, че ще го направи. Ако пак започна да залагам на състезанията, щяла да се омете. Не ѝ обръщах внимание, не ѝ вярвах.

— Изглеждаш страшно тъжен.

— Най-хубавото, което някога ми се е случило, а аз да го прецакам. Надявах се да спечеля. Няколко успешни залагания и щях да престана. Но не се получи. — Сви рамене. — Никога не печеля.

— Не е нещо, заради което си струва да умреш, Джо. Да, трудно и болезнено е, когато си тръгне човек, когото обичаш. Но като умреш, никога няма да имаш възможност да оправиш нещата. Как се казва жена ти?

— Лори — промълви той и очите му отново се напълниха със сълзи.

— Според мен не искаш да нараниш Лори. Как мислиш ще се почувства, ако направиш това, което си замислил?

— На нея какво ѝ пука?

— Държала е достатъчно на теб, за да стане твоя жена. Възразяваш ли да седна тук? — Посочи парапета на метър от него. Когато той сви рамене, Фийби подгъна бедро и отпи от колата си. — Сигурно ще измислим нещо, Джо. Ще намерим начин да ти помогнем, ще помогнем и на двама ви с Лори. Струва ми се, че искаш нещата да се оправят.

— Останах без работа.

— Неприятно е. С какво се занимаваше?

— Работех на бар. В бара за спортни запалнянковци, долу. Лори не искаше да работя в спортен бар, но я убеждавах, че ще се справя. Е, не успях. Поддадох се на изкушението. Започнах отново да залагам. И да губя. Криех от Лори, но не престанах да залагам и да губя. Започнах да крада. Хванаха ме и ме уволниха. И с плащането на наема съм назад.

Завъртя пистолета в ръка. Фийби се напрегна и се пребори с обзелото я желание да намери някакво прикритие.

— Какъв е смисълът? Всичко проиграх.

— Разбирам как се чувстваш сега, но истината, Джо, е, че разполагаш с още много шансове. Ако умреш, ще сложиш точка на

всичко. Ще бъде свършено веднъж завинаги. Няма да можеш да се върнеш, да се сдобриш с Лори, да си стъпиш на краката. Как ще ѝ се извиниш, ако ти се удаде такава възможност?

— Не знам. — Погледна към града. — Чувам музика. Сигурно е от парада.

— И това е нещо, заради което си заслужава да се живее. Каква музика обичаш?

В апартамента Дънкан се обърна към Дейв.

— Музика? Каква музика обича ли? Какви, по дяволите, ги дрънка тя?

— Разприказва го. Говори му. Той се отпуска. — Дейв кимна към говорещия в момента мъж. — Докато обсъждат музиката, няма да скочи от покрива.

В продължение на десет минути Дънкан слушаше как двамата си говорят за музика. Такъв диалог можеше да се проведе във всеки бар или ресторант в града. Представи си Джо на покрива и обстановката му се стори сюрреалистична; представи си червенокосата с котешките очи и стегнатото дребно тяло редом до почти голия, вьоръжен, готов да се самоубие барман и му се стори, че това е невъзможно.

— Дали да звънна на Лори? Как мислиш? — попита Джо замечтано.

— Това ли искаш да направиш?

Фийби вече знаеше, че са се опитали да се свържат с изоставилата го съпруга, но безуспешно.

— Искам да ѝ кажа колко съжалявам.

— Несъмнено е добре да ѝ го кажеш. Но знаеш ли какво повече допада на жените? Знаем го, защото съм жена. Да ѝ покажеш, че се разкайваш. Ние вярваме повече, когато ни покажат нещо. Можеш да ми покажеш например, че си променил решението си, като ми дадеш пистолета.

— Искан да се застрелям, преди да скоча или докато падам.

— Погледни ме, Джо. — Мъжът извърна глава и тя впи очи в неговите. — Така ли ще ѝ покажеш, че съжаляваш? Ще я накараш да те погребее, а после да скърби. Това ли искаш? Наказваш ли я?

— Не! — По лицето му ясно се изписа шок от току-що чутото.
— Аз съм виновен. Единствено аз съм виновен.

— Единствено ти си виновен, така ли? Никога не вярвам, че един-единствен човек е виновен. Но хайде да помислим по какъв начин да се сдобриш с нея.

— Фийби, дължа близо пет хиляди на комар.

— Пет хиляди са много пари. Май си изплашен, че дължиш толкова. Знаем какво е да имаш парични затруднения. Да не искаш Лори да ти плаща дълговете?

— Не. Ако съм мъртъв, никой няма да плаща.

— Така ли мислиш? Та тя ти е съпруга. Законна съпруга. — Фийби се съмняваше дали е права от юридическа гледна точка, но видя колко се впечатли Джо. — Ще носи отговорност за твоите дългове.

— Боже. О, боже!

— Май имам представа как да ти помогна, Джо. Джо? Нали знаеш, че шефът ти е вътре. Там е, защото се притеснява за теб.

— Той е готин. Дънк е свестен. Аз го прецаках. Крадох от него. Не го виня, задето ме уволни.

— Като го казваш, разбирам, че поемаш отговорност за грешките си. Явно си отговорен човек и искаш да си поправиш грешките. Щом смяташ Дънк за свестен, ще поговоря с него за теб, ако искаш. Бива ме да приказвам. Ако разсрочи връщането на парите, ще ти е по-лесно, нали?

— Ами... Не знам.

— Ще говоря с него от твое име.

— Той е готин, а аз откраднах от него.

— Чувствал си се отчаян и изплашен, допуснал си грешка. Виждам, че се разкайваш.

— Наистина съжалявам.

— Ще говоря с него от твое име — повтори тя. — Но трябва да ми дадеш пистолета и да слезеш от ръба. Нали не искаш да нараниш Лори?

— Не, но...

— Ако можеше да говориш с Лори в момента, какво щеше да й кажеш?

— Ами... че не знам как се стигна чак дотук и съжалявам. Обичам я. Не искам да я загубя.

— Ако не искаш да я загубиш и ако я обичаш, ми дай пистолета и слез от ръба. Иначе, Джо, ще ѝ оставиш само мъка и вина.

— Тя не е виновна.

Фийби протегна ръка.

— Прав си, Джо. Съвършено си прав. Хайде, покажи ѝ.

Мъжът наблюдаваше пистолета, наблюдаваше как тя бавно се пресяга да го вземе. Беше хлъзгав от потта му. Тя свали предпазителя и мушна оръжието под колана.

— Хайде, слез сега от ръба, Джо.

— Какво ще стане по-нататък?

— Слез от ръба и ще ти обясня. Няма да те лъжа.

Отново протегна ръка, макар да знаеше, че не бива. Медиаторите рискуваха да бъдат дръпнати и да полетят заедно с човека, решил да скочи. Но тя продължаваше да не откъсва очи от неговите и след секунди пръстите ѝ здраво хванаха ръката му.

Когато стъпи на покрива, той направо се срина и отново се разплака. Фийби остана до него, прегърна го през раменете и свирепо поклати глава към полицаите, появили се на вратата към покрива.

— Всичко ще е наред, Джо. Ще се наложи да отидеш с полицаите. Ще преценят състоянието ти, но всичко ще е наред.

— Съжалявам.

— Знам. Ела сега с мен. Ела. — Помогна му да стане и пое част от тежестта му, докато се отправяха към вратата. — Хайде да те облечем с някакви дрехи. Никакви белезници! — скастри тя единия полицай. — Джо, един от колегите ми ще отиде да ти вземе риза, панталони и обувки. Нали не възразяваш?

Той кимна и тя направи знак с глава на един от униформените да отиде в спалнята.

— В затвора ли ще ме тикнат?

— За известно време. Но веднага ще започнем да ти помагаме, както обещах.

— Ще се обадиш ли на Лори? Ако дойде... Ще ѝ докажа, че съжалявам.

— Непременно ще я потърся. Погрижете се за слънчевите му изгаряния. Незабавно трябва да пие вода.

Докато нахлузваше джинсите, Джо бе забил очи в пода.

— Извинявай, човече — промърмори той на Дънкан.

— Не се тревожи. Слушай, ще ти намеря адвокат. — Дънкан погледна Фийби въпросително. — Трябва ли?

— За това ще се разберете помежду си. Дръж се — каза тя на Джо и леко го стисна за рамото.

Двама полицаи го изведоха от стаята.

— Добре се справи, лейтенанте.

Фийби измъкна пистолета и го отвори.

— Един патрон — констатира тя. — Не е възнамерявал да застреля друг, освен себе си, а и не е сигурно дали и това е щял да направи. — Подаде оръжието на капитана. — Ти ли се досети, че ще предпочете да говори с жена?

— Така ми се стори — потвърди Дейв.

— Като цяло май излезе прав. Някой да открие съпругата му. Ще говоря с нея, ако откаже да го види. — Избърса потта от челото си. — Има ли вода тук?

Дънкан ѝ подаде бутилка.

— Помолих да донесат — обясни той.

— Оценявам жеста — увери го тя. Отпи голяма глътка, като същевременно го изучаваше. Гъста, буйна кафява коса се спускаше край изсечените черти на лице с красиви, изразителни устни и меки сини очи, в момента пълни със загриженост. — Ще повдигнеш ли обвинения срещу него?

— За какво?

— За задигнатото от касата.

— Не. — Дънкан се отпусна върху облегалката на фотьойла и затвори очи. — Господи, не.

— За каква сума става въпрос?

— Две хиляди и малко отгоре. Няма значение.

— Има. Той трябва да ги върне заради собственото си достойнство. Ако искаш да му помогнеш, така трябва да се договорите.

— Добре, разбирам.

— Ти си му и хазяин, нали?

— Да, нещо такова.

Веждите на Фийби се стрелнаха нагоре.

— Боже, доста дини носиш под една мишница. Можеш ли да си позволиш да не ти плати наема още месец?

— Да, да. Определено.

— Чудесно.

— Между другото... Чух само малкото ти име. Фийби.

— Макнамара. Лейтенант Макнамара.

— Харесвам Джо. Не искам да попадне в затвора.

Добър човек, беше го определил Джо. Май не бъркаше в това отношение.

— Оценявам и този ти жест, но ще има последствия. Връщането на дълга ще му е от полза. Неговото беше вик за помощ и сега ще я получи. Ако знаеш на кого дължи петте хиляди, и това ще е в негова полза.

— Не знаех, че се занимава с хазарт.

Този път тя леко се засмя.

— Собственик си на спортен бар, но не подозираш, че в него се правят залагания, така ли?

Той изправи рамене.

— Слушай, „Слам Дънк“ е приятно заведение, а не място, където се събират тайфи. Не знаех, че има проблем, иначе изобщо нямаше да го сложа на бара. Донякъде и аз съм виновен, но...

— Не, не. — Тя вдигна ръка и прокара хладната бутилка по влажното си чело. — Горещо ми е и съм раздразнителна. Нищо от случилото се не е по твоя вина. Извини ме. Да стъпи на ръба на покрива, са виновни обстоятелствата, но той сам си ги е докарал до главата и само той отговаря за поведението си. Знаеш ли къде може да намерим съпругата му?

— Сигурно е на парада като всички други жители на Савана, освен нас.

— Знаеш ли къде живее?

— Не съвсем, но казах на капитана няколкото номера на техни приятели, които познавам.

— Ще я открием. Ще се оправиш ли?

— Е, поне няма да се кача на покрива, за да скоча. — Въздъхна дълбоко и поклати глава. — Да те черпя ли нещо за пиене, Фийби?

— Вече го направи — показа му бутилката в ръката си.

— Мога да предложа и нещо по-силно.

О, бързо превключи на чар, отбеляза тя.

— Това е достатъчно. Можете да се прибирате, господин Суифт.

— Дънкан.

— Аха!

Усмихна му се и взе захвърленото си преди сако.

— Ей, Фийби — настигна я той на вратата, — може ли да ти се обадя, ако реша да се самоубия?

— Звънни на горещата линия — посъветва го тя, без да се обръща. — Най-вероятно още те ще те разубедят.

Той приближи парапета на стълбището, за да я наблюдава как слиза. Целеустремена, помисли си отново. Осъзна, че рискува бързо да развие вкус към целеустремени жени.

Седна на стъпалата и извади мобилния си телефон. Обади се на най-добрия си приятел — същевременно и негов адвокат — за да го увещае със сладки приказки да защитава склонен към самоубийство барман, пристрастен към хазартни залагания.

От балкона на втория етаж Фийби се загледа в парада. Хареса ѝ зеленото овчарско куче и танца, който маскираният изпълни, пригаждайки стъпките си към ритъма на тримата облечени като кукли барабанисти.

Джо беше жив и макар да бе изпуснала началото на парада, сега беше там, където иска, и ѝ предстоеше да види втората му част.

Отпразнуването на Деня на свети Патрик не беше чак толкова лошо в края на краищата.

До нея седемгодишната ѝ дъщеря подскочаше в яркозелените си нови гуменки. Карли дълго и настойчиво се пазари за тях, сети се Фийби, като отхвърляше всякакви възражения във връзка с цената им или че не е практично да ги купят.

Беше облякла зелени панталони на ситни розови точки и зелена блузка с розово бие — също плод на дълга пламенна кампания от страна на дребната, но падаща си по модата дива. Фийби обаче трябваше да признае, че детето изглежда невероятно сладко.

Карли бе наследила червените коси с цвят на слънце при залез от баба си, чрез майка си. Къдрите също бяха наследство от бабата, но прескочили едно поколение, защото Фийби имаше права като клечки коса. Ясните яркосини очи също бяха от Еси. Средното поколение, както Фийби се определяше, беше получило зелени.

И трите имаха характерните за червенокосите бледи бели лица, но Карли бе наследила трапчинките, за които Фийби бленуваше като дете, и красивите устни с привлекателната чупка по средата на горната.

На моменти Фийби наблюдаваше майка си и дъщеря си и през заливащите я вълни от любов се питаше как е възможно тя да е мостът между две такива прелестни създания.

Фийби погали момичето по рамото и се наведе да целуне палавите червени къдрици. В отговор Карли я стрелна с широка усмивка, при която се видя липсата на двата предни зъба.

— Оттук се вижда най-добре — обяви възторжено застаналата пред прага на вратата Еси.

— Видя ли кучето, бабо?

— Да.

— Искаш ли да седнеш, мамо? — обърна се към майка им братът на Фийби.

— Не, миличък — отклони Еси поканата на Картър. — Тук съм добре.

— Ела до перилата, бабо. Ще те държа за ръката през цялото време. Все едно ще си във вътрешния двор.

— Права си, така е — съгласи се Еси, но прекоси краткото разстояние до перилата с напрегната усмивка.

— Оттук по-добре се вижда — настояваше Карли. — Виж, идват нови музиканти. Не е ли страхотно, бабо? Виж ги как важно крачат.

Как умело успокоява баба си, помисли си Фийби; как малката ръка стиска ръката на възрастната жена, за да ѝ даде подкрепа. А и Картър се притече на помощ и застана от другата страна на майка им, като през цялото време я галеше по гърба за кураж.

Фийби знаеше какво вижда майка ѝ, когато погледне Картър. Понеже и тя имаше дете, напълно разбираше тази силна и разтърсваща любов. Но за майка ѝ тя е два пъти по-силна, помисли си Фийби. Достатъчно е да погледне Картър, гъстата му кестенява коса, топлите лешникови очи, формата на брадичката, на носа, на устните и да съзре съпруга, когото изгуби толкова млад. И всички пропуснати преживявания, които си отидоха с него.

— Прясна лимонада! — обяви Ава, бутайки количка за сервиране пред себе си. — С много мента, за да позеленеем.

— Ава, не биваше да си правиш такъв труд.

— Но го сторих — отвърна усмихната Ава и отметна рус кичур от челото си.

На четиридесет и три години, Ава Вестрай Доувър продължаваше да е най-красивата жена, която Фийби познаваше; а вероятно — и най-милата и добрата.

Когато Ава вдигна каната, Фийби бързо се приближи.

— Остави. Аз ще сервирам. Ти иди да погледаш парада. Мама ще се чувства по-добре, ако си до нея — добави тихо.

Ава кимна, отиде до Еси и я докосна по рамото, след което застана до Карли.

Ето го моето семейство, помисли си Фийби. Вярно, синът на Ава учи в колеж в Ню Йорк, а красивата съпруга на Картър е на работа, но това е ядрото, основната част от семейството. Без тях не беше сигурна дали няма да се зарее из пространството като отнесено от вятъра листо.

Наля лимонада, раздаде чашите и се приближи до Картър. Облегна глава на рамото му.

— Съжалявам, че Джоузи не е тук.

— И аз. Но ще дойде за вечеря, ако успее.

Брат й, бебето, помисли си тя, а вече женен.

— По-добре е двамата да спите тук, за да избегнете празничната навалица и лудостта на гуляйджиите.

— Харесваме лудостта на гуляйджиите, но ще я питам дали е склонна. Помниш ли първия път, когато стояхме тук и наблюдавахме парада? Първата пролет след случката с Рубен?

— Помня.

— Всичко беше така ярко, шумно и глуповато. И бяхме толкова щастливи. Мисля, че дори братовчедката Бес се усмихна един-два пъти.

Вероятно пресилено и накриво, помисли си Фийби с известна доза горчивина.

— Имах чувството — наистина го имах — че всичко ще е наред. Не допусках да се измъкне, да дойде да ни преследва или да ни убие, докато спим. През първата Коледа след това не се чувствах така. Нито на рождения си ден. Но когато застанахме тук да гледаме парада, тогава всичко вече ми се стори наред.

— И така стана.

Хвана ръката му и двамата преплетоха пръсти, преди да се опрат на перилата.

2.

Изкъпан и махмурлия, Дънкан седеше до барплота в кухнята си с лаптоп и чаша черно кафе пред себе си. Възнамеряваше да изпие две бири, да побъбри с някои от редовните клиенти в „Слам Дънк“, преди да отиде да погледа парада, и да обърне още бира-две в „Суифтис“, неговия ирландски пъб.

Когато си собственик на барове, по-разумно е да оставаш трезвен, така го бе научил животът. Изключения от правилото се допускаха в Деня на свети Патрик и на Нова година, но той знаеше как да прекара дълга вечер, изпивайки само две бири.

Не от празнуване чашата с „Джеймсън“ и халбата с „Харп“ се озоваваха в ръката му така често. Надигаше ги от облекчение. Джо не се размаза на тротоара пред бара.

Повод да се изпие едно питие.

И беше по-добре да е махмурлия заради добра новина, отколкото махмурлия заради нещо лошо. Нищо, че сега ти е толкова зле и едва се побираш в кожата си, помисли си Дънкан. Нали рано или късно ще се справиш.

Най-много от всичко му се искаше да излезе от къщата, да се разходи или да дремне в хамака. И едва тогава да помисли какво да предприеме нататък. През последните седем години премисляше какво да предприеме нататък и това състояние определено му харесваше.

Отново погледна навъсено лаптопа, а после поклати глава. Ако се опита да работи в момента, или дори да се преструва, че работи, главата му ще се пръсне.

Изнесе кафето на задната веранда. Гълъби и гургулици гукаха и си блъскаха главите, докато кълвяха изпопадалите по земята под хранилката зърна. Прекалено дебели и мързеливи са, за да литнат до нея, помисли си Дънкан, предпочитаха да обират остатъците.

Много хора постъпваха като тях.

Градините му бяха в отлично състояние и той се гордееше, защото бе положил труд и пролял доста пот, за да изглеждат така. Замисли се дали да не се разходи из тях сега, да мине през дъбовата

гора и да стигне до обраслия с мъх док, да се качи на яхтата и да поплава по реката.

Чудесно утро за подобно занимание: ясно, свежо, топло, с лек ветрец; кара те да мечтаеш да е вече юли.

Или просто да приседне на кея, да погледа как слънчевите лъчи си играят по натрупаните камари сол в солниците. Или само да отиде там с кафето си, да поседи и да не прави нищо в такова хубаво пролетно утро — щеше да е много разумна постъпка.

А какво ли прави Джо в това хубаво утро? Дали седи в затворническа килия? Или в обезопасена стая в лудницата? Какво ли ще предприеме нататък червенокосата?

Няма смисъл да се преструва, че е обикновен ден от живота му, след като споменът за отминалия не го напускаше. Няма смисъл да се залъгва, че иска да поседи на кея, за да му се облекчи махмурлукът и да си дава вид, че всичко е наред.

Затова се изкачи по задното стълбище до спалнята си, намери чисти джинси и риза, която нямаше вид да е спал с нея. После извади ключовете, портфейла и другите дреболии от джинсите, с които беше спал, след като завлече полупияния си задник до леглото.

Поне прояви достатъчно съобразителност да вземе такси, припомни си той, докато прокараваше пръсти през разрошените си кафяви коси.

Дали да не облече костюм? Редно ли е да облече костюм?

По дяволите.

Прецени, че костюмът не е подходящо облекло, когато се каниш да посетиш твой бивш работник, особено в сегашното положение на Джо. Пък и никак не му се слагаше костюм.

От друга страна, червенокосата може да харесва мъже в костюми и понеже възнамеряваше непременно да я открие, един костюм би проработил в негова полза.

Всичко да върви по дяволите.

Излезе от стаята, тичешком слезе по парадното стълбище и застана в облицованото с бяла теракота фоайе. Отвори едното крило на двойната, извита като арка входна врата и зърна елегантен червен „Ягуар“ да свива по алеята към къщата му.

Слезе мъж в костюм, който без съмнение беше италиански, също като обувките. Финейс Т. Хектор би изглеждал съвършено елегантен

дори след като е играл футбол в кал по време на ураган.

Дънкан пъхна палци в предните джобове на джинсите и се загледа в приближаващия посетител. Фин сякаш никога не бърза, помисли си Дънкан, но умът му винаги работи на пълни обороти.

Прилича на адвокат, реши Дънкан, и то от най-скъпите; и наистина беше точно такъв. Когато се срещнаха за първи път — десет години ли минаха оттогава? — Фин нямаше пари дори да си плати таксито, докарало го до съда, камо ли да се облече в костюм на „Армани“.

Сега го носеше все едно се е родил в такъв; бледосивото беше идеалният избор: контрастираше с тъмната му кожа върху изваяното в гимнастическия салон тяло. Слънцето проблесна върху тъмните очила, когато спря в подножието на стълбището, за да изгледа Дънкан изпитателно.

— Виждал съм те и в по-добър вид, приятелю — рече той.

— И аз съм се чувствал по-добре, повярвай.

— Сигурно, когато не си наливал в жалката си същност толкова алкохолни питиета, колкото надигна вчера.

— Докато ги пресушавах, нищо ми нямаше. Какво правиш тук?

— Спазвам уговорката ни.

— Имаме ли уговорка?

Фин поклати глава и се изкачи по стълбите.

— Трябваше да се досетя, че едва ли ще помниш.

Беше толкова зает да пиеш и да пееш „Дани, момчето ми“.

— Не съм пял „Дани, момчето ми“.

Моля те, Господи, дано да не съм.

— Не твърдя със сигурност. Всички ирландски мелодии ми звучат еднакво. Тръгнал ли си нанякъде?

— Мислех да поизляза. Но по-добре да влезем вътре.

— И навън ни е добре. — Фин се настани на белия шезлонг и пъхна ръце под главата си. — Още ли обмисляш дали да продадеш къщата?

— Не знам. Може би. — Дънкан се огледа: градини, дървета, сенчести кътчета, зелена трева. Отношението му към това място се променяше от ден на ден. — Може би. Някога.

— Определено е хубава. Но е далеч от водовъртежа на града.

— Наситил съм се на водовъртежи. Наистина ли те помолих да минеш, Фин? Някои неща ми се губят.

— Помоли ме днес сутринта ще проверя как е Самоубиеца Джо и да ти докладвам. След като се съгласих, ме прегърна и ме дари с лигава целувка. Според мен вече пълзи слух, че съпругата ми е само за прикритие на връзката ни.

Дънкан се замисли за миг.

— Поне дадох ли си труда да целуна и нея?

— Да. Искаш ли да ти разкажа за Джо?

Дънкан раздрънка ключовете в джоба.

— Точно се канех да отида до града, за да видя как е.

— Ще ти спестя разкарването. Справя се по-добре, отколкото очаквах вчера, когато го видях за първи път.

— Съпругата му...

— Беше там — прекъсна го Фин. — Доста ядосана, но присъстваше. Адски е изгорял и го лекуват, а аз, като негов адвокат, одобрих назначения служебен психиатър. Понеже не предявяваш обвинения, няма да лежи дълго. Ще получи помощ, което и ти искаш.

— Чудесно.

Но пък защо ли се чувстваше така ужасно виновен?

— Ако го наемеш отново, ще те сритам здравата, Дънк.

— Няма да го направиш. — Дънкан го изгледа предизвикателно и го дари с крива усмивка. — Не се биеш достатъчно подло, черно момченце.

— За теб ще направя изключение. Той ще получи помощ. Жена му или ще го прибере обратно, или ще го зареже. Но ти вече направи повече, отколкото всеки в Савана би сторил, и му нае най-добрия адвокат в града.

— Дано си такъв, като знам какъв ти е хонорарът — възнегодува Дънкан.

Фин се задоволи само да се ухили.

— Ти си си виновен, че ме нае. А сега най-добре да вървя и да измъкна тлъсти суми и от други клиенти.

— А червенокосата?

— Каква червенокоса? — Фин смъкна очилата на носа си и изгледа Дънкан изпитателно. — Снощи ти се пускаха две блондинки и

една знойна брюнетка, но ти беше прекалено зает да пиеш и не им обърна внимание.

— Не, не говоря за снощи. Червенокосата. Фийби Макнамара. Лейтенант Фийби Макнамара. Господи! — С театрална въздишка Дънкан се потупа по сърцето. — Само като произнеса името ѝ, и адреналинът ми скача. Затова ще го повтора. Лейтенант Фийби Макнамара.

Фин забели очи и впи поглед в белия таван на покритата веранда.

— Ти си за лудницата, Суифт. Какво ще правиш с ченге?

— Хрумват ми доста неща като начало. Има зелени очи и жилаво дребно телце. И съвсем сама излезе на покрива. Джо седеше на ръба на покрива с пистолет в ръка. Не го е виждала през живота си, но отиде при него.

— И намираш това за привлекателно?

— Направо за омайващо. И възбуждащо. Видя ли я? Как ти се стори?

— Енергична и делова, добре възпитана и нащрек. В добавка дупето ѝ е страхотно.

— Загнездила се е в главата ми. Ще ми се да отида да я видя и се опитвам да си обясня защо. Ще ме откараш ли? И без това трябва да си прибера колата.

След двучасова тренировка Фийби седна зад бюрото. Беше си събрала косата на тила предимно за да не ѝ се пречка, но се надяваше тази прическа дай придава авторитет. Много от полицаите, които обучаваше — особено мъжете — не се отнасяха сериозно към жена началник.

С времето спечели уважението им, но защото ги впечатли.

Дори в лицето на Дейв да имаше вътрешен човек, който ѝ откряна вратата, за да постъпи на работа в отдела, самата тя я отвори със замах и си издейства поста и мястото в службата.

Сега, благодарение на поста и мястото, се налагаше да се справя с куп бумащина, а следобеда щеше да прекара в съда, за да дава показания за взимане на заложици при неблагоприятно развила се домашна разпрания.

След това ѝ предстоеше да се върне и да си довърши работата, а после да отиде на пазар.

И чак тогава и след като успокои духовете въкщи, щеше да залегне над книгите, за да се подготви за предстоящата лекция на тема „Как се постъпва в кризисна ситуация при преговори“.

Между всички тези занимания трябваше да намери време да направи баланс на чековата си книжка — нещо, отлагано отдавна — и да види има ли начин да си купи нова кола, без да се налага да ограбва банка.

Отвори първата папка и се залови за работа в ъгълчето, отделено ѝ в полицейския участък на Савана-Чатхам.

— Лейтенант?

— А?

Без да вдига поглед, по гласа разпозна Сайкс, един от медиаторите в нейния екип.

— Някакъв мъж иска да те види. Дънкан Суифт.

— А?

Този път вдигна навъсено лице. Погледна през остъклената стена на кабинета си и видя как Дънкан оглежда помещението, все едно е попаднал на чужда планета.

Помисли колко работа я чака и как времето я притиска. Почти беше готова да откаже да го види. В този момент погледът му се премести и улови нейния. И ѝ се усмихна.

— Е, добре — въздъхна тя. Стана и отиде до вратата. — Господин Суифт?

Този мъж има дяволски въздействаща усмивка, прецени Фийби. Нещо ѝ подсказваше, че му идва отвътре и често я използва. А очите му — меки и сини — гледаха прямо. От личен опит знаеше, че на мнозина им е трудно да гледат така непринудено друг човек в очите. Но Дънкан Суифт оставяше усещането, че не само те гледа, но и мисли за теб, докато го прави.

— Заета си, поне изглеждаш заета — подхвърли той, приближавайки се. — Да дойда ли по-късно, когато се поосвободиш?

— Ако онова, за което си дошъл, може да изчака едно десетилетие, ще е чудесно.

— Предпочитам да е по-скоро.

— Тогава влизай.

— Ах! Също като по телевизията, но не съвсем. Не ти ли е неловко да седиш тук, където всеки вижда по всяко време какво правиш?

— Ако се почувствам притеснена, винаги мога да спусна щорите.

Той пъхна палци в предните джобове на износените джинси. Краката в крачолите са дълги, отбеляза тя.

— Обзалагам се обаче, че рядко го правиш.

— Говорих с адвокатата, когото си наел да представлява Джо. Стори ми се компетентен.

— Определено е такъв. Исках... Исках да попитам дали е редно да посетя Самоубиеца Джо.

— Моля? Самоубиеца Джо ли?

— Извинявай. Така започнахме да му викаме снощи. Прякорът се е загнездил в главата ми. Дали да го посетя, или е по-добре да се оттегля?

— Как искаш да постъпиш?

— Не съм сигурен. Не сме приятели, нито нещо такова, но вчерашният инцидент не ми излиза от ума.

— По-важно е какво се върти в неговия ум.

— Да, да. Сънувах странен сън.

— Така ли?

— Седях на ръба на покрива по бельо.

— По слипове или по боксерки?

Той се засмя.

— По боксерки. Както и да е. Бях на парапета, а ти седеше до мен.

— Самоубийство ли обмисляш?

— Ни най-малко.

— Нарича се „прехвърляне“. Поставил си се на неговото място. Случилото се е въздействало травмиращо и на теб, не само на Джо, независимо че всичко приключи благоприятно.

— Имала ли си случаи, които не са приключвали така?

— Да.

Той кимна, но не попита за подробности.

— А как ще наречеш факта, че не мога да те разкарам от мислите си? „Гладна кокошка просо сънува“ ли?

— Зависи какво точно сънува.

— Започнах да събирам информация за теб от интернет.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Така по-бързо научваш нещо за някого и задоволяваш любопитството си, признавам. Но понякога ти се иска да караш по дългия път и да събереш информацията от извора, докато хапвате или пийвате нещо с обекта. И в случай че се питаш: да, свалям те.

— Опитен наблюдател съм. Не се налага да питам за очевидни неща. Благодаря за прямотата и интереса, но...

— Не ме отрязвай. Не и в самото начало. — Наведе се и вдигна фибра, вероятно измъкнала се от косата ѝ, и ѝ я подаде. — Приеми го като грижа за обществото, като аз съм „обществото“. Може да си разкажем биографиите, докато хапваме и пийваме. На теб оставям да определиш времето и мястото. Ако не ни хареса онова, което чуем, няма лошо. Всеки ще си продължи по пътя.

Тя пусна фибрата при кламерите.

— Сега вече започна да преговаряш — отбеляза.

— Доста ме бива — отвърна той нескромно. — Може да се видим само за по едно питие. Ще отнеме около тридесет минути. На мнозина им трябва повече време да си изберат обувки. Половин час, след като приключиш работа и ако не си дежурна.

— Тази вечер не мога. Имам планове.

— А за коя вечер в обозримото бъдеще нямаш планове?

— За доста. — Леко се залюля напред-назад в стола, като през цялото време го изучаваше внимателно. Защо трябва да е толкова сладък и привлекателен? Наистина нямаше време за такива неща. — Утре вечер, от девет до девет и половина. Ще дойда в твоя бар.

— Идеално. Кой бар точно?

— Моля?

— Едва ли ще искаш да дойдеш в „Слам Дънк“. Ще ти напомни за вчера, а и е шумно и пълно с мъже, които спорят и се карат за различни мачове. По-добре в „Суифтис“.

— Собственик си на „Суифтис“?

— Донякъде. Била ли си там?

— Веднъж.

Той свъси вежди и попита:

— И не ти ли хареса?

— Напротив. По-скоро не ми хареса човекът, с когото бях.

— Ако предпочиташ друго място...

— „Суифтис“ е добре. В девет. Може да използваш част от тридесетте минути, за да ми обясниш как така „донякъде“ си собственик на два бара и на жилищна сграда.

Когато тя се изправи, за да му даде да разбере, че времето му е изтекло, Дънкан отново пусна пленителната си усмивка.

— Нали няма да промениш решението си? — поинтересува се той.

— Рядко го правя.

— Радвам се. До утре, Фийби.

Грешка, смъмри се тя, докато го наблюдаваше как се отдалечава. Грешка е да си урежда среща с привлекателен, чаровен мъж с меки сини очи, и то особено след като усмивката му неизменно кара нещо у нея да трепва.

От друга страна става въпрос само за половин час и за по едно питие.

А и беше минало много време, откакто бе заделяла половин час, за да излезе на среща с мъж.

Фийби влезе вкъщи малко след седем. Мъкнеше торба с продукти, пълно с документи дипломатическо куфарче и се чувстваше кълбо от нерви. Колата, която изобщо не беше сигурна, че ще подмени, я изостави на пряка от участъка.

За да я изтеглят, плати солидна сума от месечния си бюджет. А парите, необходими за поправката ѝ, правеха идеята за обир на банка по-приемлива.

Остави дипломатическото куфарче непосредствено до входната врата и се загледа в просторното и елегантно антре. Къщата, въпреки цялото ѝ великолепие, не ѝ струваше нищо. И макар „нищо“ да е относително понятие, съзнаваше, че ако решат да се преместят, тя не може да си го позволи финансово при никакви обстоятелства. Беше пълна безсмислица да живееш в тежкарска къща, а да не знаеш откъде да намериш пари да поправиш осемгодишен „Форд“.

Бе заобиколена от антики, картини, сребро и кристали, от красота и изящество, но не можеше да продаде или замени нищо.

Живееше в определено луксозна обстановка, а същевременно имаше постоянно главоболие заради някаква си проклета кола.

Облегна се на вратата и затвори очи. Стоя така достатъчно дълго, за да си напомни, че трябва да е благодарна за множество неща: разполага с покрив над главата си; над главата на цялото си семейство. И винаги ще го има.

Докато следва заръките, наложени от една мъртва вече жена.

Изправи рамене и зарови дълбоко в себе си безпокойството, за да не се изпише по лицето ѝ. После отнесе торбата с продуктите в кухнята.

Те бяха там. Нейните момичета. Карли седеше до кухненската маса със стиснат между зъбите език, докато се потеше над домашните. Майка ѝ и Ава се суетяха около печката и довършваха приготвянията за вечеря. Фийби добре знаеше, че две домакини не се търпят в една кухня, но тези двете определено бяха изключение от правилото.

Помещението ухаеше на подправки, зеленина и жени.

— Казах ви да не ме чакате за вечеря — напомни Фийби, застанала на прага.

Три глави се извърнаха към нея.

— Мамо! Почти приключих с домашното по правопис.

— Браво, моето момиче. — Фийби остави торбата на плота, пристъпи към Карли и пламенно я целуна. — Обзалагам се, че си гладна.

— Искане да те изчакаме.

— Как няма да те изчакаме — обади се Еси и се приближи, за да погали дъщеря си по ръката. — Добре ли си, миличка? Сигурно си страшно уморена, особено след като колата ти е погодила този номер.

— Идеше ми да си извадя пистолета и да я застрелям, но сега вече ми мина.

— Как се прибра?

— Взех автобуса. И ще продължа да го правя, докато оправят тази таратайка.

— Използвай моята — предложи Ава, но Фийби поклати глава.

— Ще се чувствам по-сигурна, ако знам, че колата е на разположение тук, вкъщи — обясни тя. — Не се притеснявай. Какво ще вечеряме? Умирам от глад.

— Иди се измий — нареди Еси. — После направо сядаш на масата. Всичко е готово.

— Нямам нищо против.

Намигна на Карли, преди да отиде в банята до вестибюла.

Още нещо, за което да е благодарна, напомни си тя. Има десетки задължения и задачи около поддръжката на един дом, но тя не се занимава с тях, защото майка ѝ е там. А и Ава също. Така си спестява стотици дребни грижи. Няма да си позволи да се разстрои от нещо толкова досадно, колкото е градският транспорт.

Погледна лицето си, докато си бършеше ръцете. Да, изглеждаше уморена и напрегната, призна. Ако не се отпусне малко, на сутринта определено ще има бръчки, каквито вчера ги нямаше.

А когато си на тридесет и три, неминуемо започват да се появяват първите бръчки — един от житейските факти.

Ала независимо от това, възнамеряваше да изпие голяма чаша вино с вечерята.

Тя наистина я отпусна, както и приготвената не от нея вкусна храна, и приятната музика от бърбенето на женски гласове.

Изслуша разказа на Карли за училищния ден и обясненията на майка си какво чете в момента.

— Много си мълчалива, Фийби. Уморена ли си?

— Малко — отговори тя на Ава. — Но ви слушам какво приказвате.

— То ние не мълкваме. Кажете ни какво приятно ти се случи днес.

Беше стара игра. Майка им я предлагаше откакто Фийби се помнеше. Случваше ли се нещо лошо, тъжно или дразнещо, Еси молеше децата да ѝ кажат нещо приятно.

— Ами, обучението, което проведох, мина добре.

— Не се брой.

— Значи и показанията ми днес в съда, макар да задоволиха прокурора, също не се броят?

— Трябва да споделиш нещо приятно, което ти се е случило — напомни ѝ Еси. — Такова е правилото.

— Толкова е строга — престорено се оплака Фийби на Карли, за да я накара да се усмихне. — Е, не знам дали е приятно, но е по-различно. Един привлекателен мъж се появи в кабинета ми.

— Брои се само ако те е поканил на вечеря — отсече Ава, но млъкна, зърнала изражението на Фийби. — Да не би да имаш среща?

— Господи, не възкликвай сякаш си открила нов животински вид.

— Случва се толкова рядко — защити се Ава. — С кого...

— Не е среща в истинския смисъл на думата. Наистина. Знаете за самоубиеца, когото спасих вчера. Става въпрос за човека, при когото е работил. Покани ме на едно питие.

— Ава каза, че трябва да е покана за вечеря — напомни й Карли.

— Предложи вечеря, но сведохме нещата до едно питие. За половин час утре. — Тупна Карли по нослето. — След като си легнеш.

— Симпатичен ли е? — настойчиво полюбопитства Ава.

Виното и компанията си казаха думата. Фийби се усмихна широко.

— Изключително симпатичен. Но ще се видим само за по питие. С това се приключва.

— Да излизаш на срещи, не е смъртоносна болест.

— Я виж кой го казва. — Фийби набоде парче от пилето и го лапна. — А и виж кой не го казва. Мамо?

— Замислих се колко е приятно да излезеш на вечеря с някого, да отидеш на кино, да се разхождаш. — Постави длан върху ръката на Фийби. — В тази къща чуваме мъжки глас само когато Картър се появи или дойде майстор да оправи нещо. С какво се занимава този изключително симпатичен мъж?

— Ами, всъщност все още не съм наясно. — Отново отпи от виното. — Утре ще разбере.

Винаги когато си беше вкъщи и имаше възможност, Фийби обичаше да слага Карли да спи. Съзнаваше, че след като момиченцето й вече е на седем, този процес няма да продължи още дълго. Затова гледаше на него като на нещо съкровено.

— Трябва вече да си лягаш, сладурче — обяви Фийби и се наведе да целуне Карли по нослето.

— Нека остана още малко. В петък може ли да си легна, когато поискам?

— Ще видим. — Фийби прокара ръка през къдриците на дъщеря си. — Сигурно ще може, но зависи колко ще изкараш на контролното по правопис в петък.

Със сияещи от перспективата очи Карли се надигна и подскочи леко в леглото.

— Ако изкарам шестица, ще вземем филм на дивиди под наем, ще купим пуканки и ще стоим докогато искам, нали?

— Такава награда е прекалено голяма. — Нежно, но решително Фийби постави длан върху челото на дъщеря си и я бутна да легне. — Имаш и контролно по аритметика в петък, нали?

Очите на Карли помръкнаха.

— Да, и е по-трудно от правописа.

— И аз винаги съм мислила така. Но ако се представиш добре на двете контролни, ще гледаме филм, ще ядем пуканки и ще стоиш будна, докогато искаш. А сега е най-добре да поспиш, за да имаш сили да учиш утре.

— Мамо? — повика я Карли, когато Фийби загаси лампата на нощното й шкафче.

— Да, сладурче?

— Липсва ли ти Рой?

Не каза „татко“, констатира Фийби. Нито „татко“, нито „баща ми“. Фийби отново седна на леглото и погали Карли по бузата.

— А на теб? — попита.

— Аз зададох въпроса!

— Вярно. — Справедливостта беше водещ фактор във взаимоотношенията й с нейното момиченце. — Не, скъпа, не ми липсва.

— Радвам се.

— Карли!

— Всичко е наред. И на мен не ми липсва, а това е добре. Просто се питах, заради думите на баба по време на вечеря: да има с кого да излизаш, да ходиш на разходки и така нататък.

— Бих могла да се разхождам с теб.

Карли се усмихна подкупващо.

— Може да се разходим в събота — предложи тя. — Дълга разходка, до Ривър Стрийт.

Усетила капана, Фийби присви очи.

— Няма да ходим да пазаруваме — отсече тя.

— Да гледаш, не е като да пазаруваш. Ще гледаме, без да купуваме.

— Винаги казваш така. А и Ривър Стрийт е претъпкана с туристи в събота.

— Тогава да отидем до мола?

— Коварна си, дете, но този път няма да успееш. През уикенда няма да пазаруваме! И да не си посмяла да уговориш баба си да ти купи нещо по интернет, чу ли?

— Добре — въздъхна Карли и забели очи.

Фийби се засмя и се наведе, за да получи прегръдка.

— Боже, миличка, да знаеш само колко те обичам.

— И аз много те обичам. Мамо, ако получа шестици на следващите три контролни по правопис, ще...

— Преговорите приключиха за тази вечер. Хайде, Карли Ан Макнамара, заспивай.

Излезе, но остави вратата открената, за да влиза светлина от коридора, както обичаше дъщеря ѝ.

Време беше да се захваща за работа. Щеше да ѝ отнеме поне два часа. Но вместо да се отпрати към кабинета си, Фийби сви към всекидневната на майка си.

Еси седеше там, както през повечето вечери, и плетеше.

— Имам поръчка за рокличка за кръщение — обясни тя с усмивка, докато пръстите ѝ премятаха бримките.

Фийби се приближи и се настани на стола до майка си.

— Такива красиви неща правиш — възхити се тя.

— Доставя ми удоволствие. Наистина. Знам, че не носи много пари, но, Фийби...

— Най-важното е, че си удовлетворена. Хората, които купуват плетивата ти, се сдобиват с уникали. Те са късметлии, мамо. Карли ме попита за Рой.

— О?! — Пръстите на Еси спряха да се движат. — Разстроена ли е?

— Не. Никак даже. Питаше дали ми липсва. Казах ѝ честно, че не ми липсва, и се надявам да съм постъпила правилно.

— Според мен си, ако това ме питаш. — В очите на Еси се появи загриженост. — И двете май няхахме късмет с мъжете, нали,

момиченцето ми?

— Да. — Фийби се облегна назад и се загледа в красивия гипсов таван с орнаменти. — Питам се дали да не откажа тази среща утре.

— Защо?

— Добре се справяме, нали? Карли е щастлива, ти се занимаваш с това, което искаш, аз имам работата си, Ава е добре... Всъщност, иска ми се сега, когато и двамата са свободни, тя и Дейв да престанат да се преструват, че не се привличат. Затова се питам защо да разбутвам нещата, като отида да изпия едно питие с мъж, когото изобщо не познавам.

— Защото си прекрасна млада жена, на която ѝ предстои по-голямата част от живота. Редно е да излизаш понякога от този кокошарник. Може да ти звучи глупаво от моята уста, но е така. — Еси отново се захвана с плетката. — Никак не ми се ще да се затвориш тук. Иди да изпиеш едно питие утре, поговорете си със симпатичния мъж. Заслужаваш го.

Развеселена, Фийби наклони глава.

— Значи трябва да те послушам и да не възразявам?

— Точно така. Като майка имам привилегията да ти го наредя.

— Е, тогава ще го направя. — Стана, стигна до вратата, но спря.

— Мамо! Никакво пазаруване за Карли по интернет този уикенд.

— О!

Във възклицанието определено се долавяше разочарование.

— Привилегия на майката — уточни Фийби и отиде да работи.

3.

Фийби зае мястото си зад катедрата. Двадесет и пет полицаи, униформени и неуниформени, с различни чинове, посещаваха курса ѝ.

Част от тях, както ѝ беше добре известно, не желаеха да присъстват.

— Днес ще говоря за тактическата роля на медиатора в случай на криза или при отвличане. Но преди това — има ли въпроси по предишната лекция?

Нечия ръка се стрелна нагоре. Фийби преглътна инстинктивното си раздражение. Офицер Арнолд Мийкс, трето поколение полицай, бе упорит, войнствен и фанатичен — по мнението на Фийби — и всичко това бе обвито с дебел слой мачизъм.

— Офицер Мийкс?

— Да, госпожо. — Първоначално пренебрежителната му усмивка обикновено оставаше такава. — Онзи ден склонихте един да не скочи на Деня на свети Патрик.

— Да, правилно.

— Мен, госпожо, ме интересуват някои особености, като се има предвид, че сте тук да ни учите. Стана ми любопитно, защото ми се струва, че нарушихте някои от правилата за преговори по време на този инцидент. Или може би, защото сте обучена във ФБР, нещата за вас са по-различни. Такъв ли е случаят?

Обучението ѝ при федералните власти определено не се харесваше на някои от сегашните ѝ колеги. Е, просто ще им се наложи да го преглътнат.

— И кои точно правила наруших, офицер Мийкс?

— Ами, госпожо...

— Обръщайте се към мен със званието ми, офицер, както аз правя с вас.

Забеляза по лицето му да пробягва раздражение.

— Обектът е бил въоръжен, но вие застанахте лице в лице с него, без прикритие.

— Точно така. Същевременно е вярно, че преговарящият трябва да избягва, ако е възможно, контакт лице в лице с въоръжен обект. При дадените обстоятелства обаче това беше допустимо. Ще говорим за тази възможност в кризисно положение при разиграването на ситуации във втората част на настоящия курс.

— Защо...

— Ще стигна дотам. По мое мнение инцидентът в Деня на свети Патрик изискваше изправяне лице в лице. Истина е, че повечето хора, които заплашват да скочат, реагират добре на този подход. Липсваха данни обектът да е проявявал склонност към насилие, а и не използва оръжието. В случай като този в Деня на свети Патрик, аз, в качеството си на медиатор, трябваше да претегля плюсовете и минусите в пряк контакт. Прецених, че предимствата са далеч повече от рисковете. Както вече говорихме в предишната лекция за другите съображения относно прекия контакт...

— Госпожо... Лейтенант — поправи се Арни, но се забави само колкото тя да разбере, че грешката му е напълно съзнателна, — вярно ли е също, че сте предоставили алкохол на обекта?

Обзалагам се, че имаш съвсем мъничко пишле, помисли си Фийби, но кимна.

— Да, по молба на обекта му дадох бира. Да се дава алкохол на обекта по време на преговори не се насърчава, но не е и забранено. Медиаторът избира тактиката, след като прецени ситуацията и обекта.

— Ако човекът се напие, съществува вероятност да падне от покрива.

Неколцина се подсмихнаха на забележката на Арни. Фийби наведе глава и изчака да се възцари тишина.

— Следващия път, когато ви видя на покрива, офицер, ще запомня, че се напивате от една бира, и ще ви предложи студена кока-кола.

Последваха нови хихикания, но забелязала почервенелия от яд Арни, Фийби ги прекъсна.

— Както съм повтаряла многократно, макар да има правила при воденето на преговори, работата на медиатора е да проявява гъвкавост, да прецени конкретната ситуация и да мисли с главата си.

— Но сте съгласна, че предлагането на алкохол или наркотици е рисковано?

— Разбира се. Просто в този случай прецених риска като минимален. Обектът не настояваше за алкохол. Изключително любезно помоли за една бира. Дадох му я. Така той получи нещо желано, а това ми позволи да упражня известен контрол. В замяна на бирата ми даде дума да не използва оръжието срещу мен, да ми разреши да изляза, за да разговаряме с него. Един момент — даде тя знак на Арни, който отново се готвеше да подхвърли нещо язвително. Направи пауза, за да е сигурна, че тонът ѝ ще бъде спокоен и овладян. — Запазването на човешкия живот винаги е и ще бъде първата цел при преговорите. Всичко друго — абсолютно всичко — е второстепенно. Затова в този случай — а всеки случай е различен — заложих на разговор лице в лице, заложих на това да дам на обекта една-единствена бира, защото прецених, че така имам по-добри шансове да го уговоря да се откаже да скочи. Тъй като е жив, няма пострадали, а оръжието, което държеше, не е употребено — той ми го предаде, смятам — в този случай — че поведението ми е било правилно.

— Но сте използвали и трето лице за посредник.

Сега вече Фийби го дари с ослепителната сладникава усмивка на южняшка красавица.

— Офицер Мийкс, излиза, че специално за този случай имате въпроси и по-конкретно — как съм подходила към него. Питам се дали щяхте да сте по-удовлетворен, ако обектът беше скочил.

— Беше едва на четвъртия етаж. Значи, щеше само да си счупи няколко кости, а можеше и да му се размине. Освен ако не ви беше застрелял, а после себе си.

— Интересна мисъл: да не вярваш, че обектът сериозно е решил да извърши самоубийство. — Небрежно вдигна ръка, за да прибере измъкнал се от шнолата кичур, и продължи все така непринудено: — Известен е случаят с медиатор, разсъждавал така за човек, който се готвел да скочи от около четири метра височина и бил въоръжен. От гледна точка на моя познат той бил пълен досадник и му пречел да върши далеч по-важни работи през скъпоценното си време. Медиаторът допуснал това му отношение да проличи. Обектът скочил надолу с главата и си разбил черепа в тротоара. Починал моментално, офицер Мийкс. Досеща ли се някой, защо „досадникът“ се озовал с етикет на палеца на крака?

— Преговарящият медиатор се е издънил — обади се глас от залата.

— Точно така. Издънил се е, защото е пренебрегнал първото правило: да се запази човешкият живот. Ако имате още въпроси или коментари по случая, моля, чувствайте се свободни да ми ги предадете в писмен вид. Сега обаче предлагам да продължим.

— Бих искал да...

— Офицер... — Фийби не успя да прикрие раздразнението в тона си, — май не сте наясно кой води лекцията. Това съм аз. Изглежда, също така обърквате чиновете тук. Аз съм по-висшестояща.

— На мен ми се струва, госпожо, че не искате да ви разпитват за съмнителните ви решения при преговорите в тази кризисна ситуация.

— А на мен ми се струва, момче, че не търпиш да чуеш „не“ от жена, която на всичкото отгоре е с по-висок чин от теб. В добавка не проявяваш нито гъвкавост на мисълта, нито аргументираност на поведението. Това са сериозни пропуски в подготовката на медиатора. Ще споделя мнението си с капитана и се надявам съвсем скоро да бъдем освободени от взаимното си присъствие. Сега искам да млъкнеш и да си отвориш ушите. Това е заповед. Ако не се подчиниш, веднага ще напиша рапорт за неподчинение. Ясно ли е?

Лицето на Мийкс силно почервения, а очите му пламнаха повече от красноречиво, но той само кимна сдържано.

— Чудесно. Сега за тактиката, колективната работа и ролята на медиатора.

Щом лекцията свърши, Фийби се отправи към дамската тоалетна. Не започна да си удря главата в стената, макар че и това ѝ мина през ума. Вторачи се обаче в огледалото и здраво стисна мивката.

— Арнолд Мийкс има пишле с размерите на дребно морковче, а подигравателното му, обидно и детинско поведение е обречен опит да компенсира недостатъчната големина на жалкия му член.

Кимна на отражението си и отпусна рамене. В следващия миг, чувайки да потича вода от казанчето, изтръпна. Как можа да прояви такава глупост и да изрече на глас каквото ѝ беше на сърцето, без преди това да провери дали кабинките са празни?

Фийби познаваше жената, която излезе, но от това не се почувства по-малко унижена. Детектив Лиз Алберта, солидно ченге, брюнетка с характер, работеше по сексуални престъпления.

— Добър ден, лейтенант.

— Здравейте, детектив.

Лиз пусна водата и завъртя глава наляво-надясно, все едно оглеждаше отражението си.

— Арни Мийкс е шибана отрепка — рече тя непринудено.

— О! — Фийби въздъхна. — Ами...

— Постоянно разказва мръсни вицове. Обичам анекдоти, а и момчетата са си момчета, но имам резерви, откакто обяви, че повечето случаи на изнасилване са пресилени, пробутвайки старата теория, според която жена с вдигната пола тича много по-бързо, отколкото мъж със смъкнати панталони.

— Шибаната отрепка така ли смята?

— Да, определено. Написах оплакване срещу него. Не ми е почитател. — Лиз оправи късата си тъмна коса. — А аз го ненавиждам чак до хилавото му малко пишле. — Усмихна се лъчезарно, докато сушеше ръцете си. — Е, всичко хубаво, лейтенант.

— Довиждане, детектив — сбогува се Фийби, докато Лиз хвърляше хартиената салфетка в кошчето, преди да излезе.

Не ѝ се нравеше, но отиде при Дейв. Изкачи по навик тичешком двата етажа от залата за лекции до нейния отдел. Той точно излизаше от кабинета, обличайки сакото, когато тя изскочи от вратата на стълбището.

— О, излизаш ли?

— Отивам на съвещание. Проблем ли има?

— Да речем. Ще дойда по-късно.

Дейв си погледна часовника.

— Ще ти отпусна две минути.

Посочи към кабинета си мълчаливо, а Фийби го последва и затвори вратата.

Изглеждаше почти по същия начин и когато го видя за първи път. По слепоочията му проблясваха бели косъмчета, а около очите имаше бръчици — хората ги наричат „характер“ при мъжете и „остаряване“ при жените. Но очите му продължаваха да са бистри, сини и — поне за нея — пълни с мъдрост.

— Не ми е приятно да го правя, защото означава, че съм се провалила, но предпочитам офицер Арнолд Мийкс да бъде отстранен от лекциите ми.

— Защо?

— На нищо не мога да го науча. Нещо повече. Вероятно дори го настройвам срещу някои от основните правила и тактики при действия в ситуация.

Дейв се облегна — жестът ѝ подсказа, че при необходимост ще получи повече от обещаните ѝ две минути.

— Глупав ли е?

— Не, но го намирам за тесногръд.

— Баща му е още в службите. Много го бива.

— Силно съм изненадана да го чуя — призна Фийби.

— Искам всички офицери, записали се за курса, да го завършат. Ще отразиш мнението си за офицер Мийкс по този въпрос в характеристиката, която ще му напишеш. Държа до един да изкарат обучението си, Фийби. И ти като мен си наясно, че част от онова, на което ги учиш, ще стигне до съзнанието им, дори и на тесногръдите.

— Днес го скастрих по време на лекцията.

— Заслужено ли?

— Доста. Но сега ми е бесен и още по-малко ще слуша какво говоря.

— Минимизирай опасността и продължавай напред. — Потупа я по рамото. — Ще закъснея.

— Минимизирай опасността — подигравателно повтори Фийби, но се пресегна да оправи връзката на Дейв.

Той ѝ се усмихна.

— Ти си най-добрата, с която съм работил. Не го забравяй и се справи с тесногръдия Мийкс.

— Слушам, капитане.

Излязоха заедно, а когато се разделиха, забеляза Арни да приказва с колеги пред нейния отдел. Стомахът ѝ можеше да е свит, но имаше спокойно изражение, когато го приближи.

— Офицер Мийкс, капитанът иска всички записали се офицери да завършат водения от мен курс. Очаквам да ви видя на следващата лекция в понеделник. Ясно ли е?

— Да, госпожо.

— А вие тримата положително имате да свършите нещо важно, отколкото да се мотае тук. Идете и го свършете.

— Да, госпожо — повтори той с тон, който я влуди.

„Минимизирай опасността“, напомни си Фийби.

— Очаквам и двамата да научим по нещо от този курс.

Не разбра какво отговори, докато се отдалечаваше, защото го произнесе тихо, но определено чу подхилванията.

Реши да не им обръща внимание. Жена, минала през обучението в Куонтико, през полицейски тренировки, през школата за медиатори, определено струва повече от неколцина мъже и несъмнено е чувала подхилвания зад гърба си и преди.

Знаеше също, че в момента погледите им са приковани в дупето ѝ, и макар това да я вбесяваше, Фийби бе наясно кога да започва битка, както и си даваше сметка, че има страхотно привлекателно задниче.

Влезе в кабинета си и завари съобщението от автомобилния техник. Оказа се, че има далеч по-голям проблем от нахакано ченге грубиян, което не се смущава демонстративно да гледа задници.

Ремонтът на колата щеше да струва седемстотин петдесет и девет долара и нито цент по-малко.

— Ох, по дяволите.

Отпусна за миг глава на бюрото, изпаднала в искрено самосъжаление.

Хвана автобуса, за да се прибере, и в същия миг дълбоко съжали, че отново се налага да излезе. Самата идея пак да излезе, повторно да вземе автобуса, да седи в бар и да говори за незначителни неща, а после да повтори процедурата с транспорта, за да стигне там, откъдето е тръгнала, ѝ се стори глупава.

Най-добре да звънне на Дънкан и да отложи срещата. И без това прояви слабост, когато прие да се видят за половин час на питие. Нима забрави за десетките неща, които можеше да свърши, вместо половин час да се кандилка в автобуса?

Да си вземе вана с ароматна пяна; да се посвети на йога; да си направи масаж; да подреди чекмеджето на бюрото си.

Така можеше да си оползотвори времето. Но пък уговорката си е уговорка.

Карли изтича в антрето и се хвърли в прегръдката на Фийби. Никакви външни дразнителни не бяха в състояние да помрачат

прегръдка от Карли.

— Използвала си парфюма на баба.

За да разсмее момиченцето, тя старателно подуши вратлето на дъщеря си.

— Позволи ми да се пръсна. Вечерята е готова, а аз си написах и домашните — обясни Карли, дръпна се назад и се усмихна лъчезарно на майка си. — Освободена си от задължението да миеш чиниите тази вечер.

— Страхотно! И как се уредих?

— Трябва да имаш време да се подготвиш за срещата си. Хайде! — Карли се измъкна от прегръдката на майка си, хвана я за ръка и я повлече към трапезарията. — Баба смята, че трябва да си сложиш синия пуловер, а Ава предпочита бялата блуза, която се закопчава отзад, но според мен най-добре е да си облечеш зелената рокля.

— Зелената рокля не е подходяща за кратка вечерна среща.

— Но си страшно хубава в нея.

— Значи е по-умно да я запази за друг път — включи се в разговора Ава. — Например, когато я изведе на вечеря. Сядай. Всичко е готово. Искахме да ти оставим достатъчно време да се нагласиш.

— Става въпрос за по едно питие. При това в ирландски пъб.

Ава сложи ръце на хълбоците си.

— Извинявай, но тази вечер представляваш всички жени, които не са си уредили среща и се готвят да хапнат самотно макарони „Примавера“ с гарантирано ниски калории, пъхнати вече в микровълновата фурна. Всички жени, които тази вечер ще си легнат с книга или ще гледат записи на „Сексът и градът“ — тяхната единствена компания. Ти — и посочи Фийби с пръст — си нашата сияйна надежда.

— О, господи.

Еси потупа дъщеря си по рамото, преди да седне.

— Не се притеснявай. Не очакваме чудеса веднага — увери я тя.

Не искаше да е сияйна надежда, но се качи на автобуса. Три пъти отказа предложението на Ава да вземе колата ѝ и разочарова Карли, понеже предпочете черен пуловер и джинси, а не зелената рокля. Но все пак сложи обиците, избрани от дъщеря ѝ, и си освежи грима.

Животът, както Фийби добре знаеше, е пълен с компромиси.

Получи одобрително подсвиркване от Джони Портър — нахакан петнайсетгодишен младеж, който направи няколко кръгчета около нея с колелото си.

— Много сте красива тази вечер, госпожице Макнамара. На любовна среща ли отивате?

Това я притесни дали не изглежда прекалено натруфена, все едно очаква любовна среща.

— О, не, Джони, нищо подобно. Отивам да хвана автобуса.

— Ако ще ходите някъде, качете се при мен. — Направи демонстративно майсторско изпълнение с колелото. — Ще ви откарам.

— Добър съсед си, но предпочитам автобуса. Как е майка ти?

— Ами, добре е. Леля Сузи е при нея. — Джони забели театрално очи. — Обсъждат сватбата на братовчедка ми Жулиета. Затова излязох. Сигурна ли сте, че не искате да ви откарам?

Страшно я озадачаваше как петнайсетгодишно момче успява да зареди подобна покана със сексуален подтекст.

— Сигурна съм.

— Е, ще се видим по-късно тогава.

Явно отива да извърши поредната пакост, помисли си Фийби, наблюдавайки го как се отправя с бясна скорост по широкия тротоар. Господ да е на помощ на квартала, когато порасне достатъчно, за да шофира.

Беше малко хладно. Докато се отдалечаваше от спирката по Ийст Ривър Стрийт, си помисли колко добре направи, че облече пуловера. Мнозина вече се наслаждаваха на вечерната разходка, други влизаха и излизаха от ресторанти и клубове, спираха пред витрините или просто наблюдаваха реката.

Толкова много двойки, хванати за ръка и радващи се на свежия въздух. Майка ѝ имаше право, призна тя. Приятно е да има с кого да се държиш за ръка в красива пролетна вечер.

Но като се има предвид в какво положение е, по-добре да не мисли за такива неща. Особено след като ѝ предстои да пие по едно питие с изключително привлекателен мъж.

Имаше прекалено много ръце, които да държи. Толкова много всъщност, че една самотна разходка по брега беше направо рядко удоволствие. Порадвай се на момента, насърчи се тя, и понеже

разполагаше с няколко минути, тръгна бавно, обърна се към реката и се наслади на гледката.

Ето, отбеляза си, не е единствената самотница. Видя мъж, сам като нея, облегат на перилата, също да наблюдава водата. Козирката на бейзболната му шапка бе прихлупена ниско над лицето, а от врата му висяха два фотоапарата, препасани като патрондаши над тъмното яке.

Не всички бяха по двойки.

Защо да не доведе Карли на дълга разходка в събота, запита се, отмятайки глава назад, та бризът да мине през косите ѝ. Детето така се радваше, когато идваха тук, имаше толкова забавни неща и много хора.

Първо, естествено, ще уточнят правилата: да, ще обядват, и не — няма да има извънредни награди; не и докато колата ѝ е заложник при техника.

Май ще е по-разумно да направят разходката в някой от парковете, далеч от изкушенията на магазините.

Ще се споразумеят.

Преценявайки колко е часът, тя се извърна от водата и не забеляза как самотният мъж вдига и насочва един от фотоапаратите към нея.

Върху матовите стъкла на вратата на „Суифтис“ имаше красив келтски орнамент. Дръжката беше месингова, а стените отвън бяха боядисани в приглушено жълто — нюанс, който се сети, че е виждала по картички на ирландски селца. Висящи саксии с цветя придаваха уютен вид на заведението.

Дребни детайли, мина ѝ през ума, този мъж обръща внимание на дребните детайли.

При влизането я посрещна позната гледка. Помнеше я от предишното си посещение: в средата се открояваше масивен дървен тезгях. Атмосферата не предразполагаше към газирани коктейли или ябълкови мартинита, но ако искаш халба бира, непринудени разговори и музика — попаднал си на подходящото място.

Пейките в сепаретата бяха тапицирани с кожа, а масите бяха от солидно дърво. Сенки и светлини се редуваха от цветните стъклени лампи, а в малкото каменно огнище пламтеше огън от торф.

Атмосферата беше предразполагаща и приветлива.

В едно от сепаретата, около маса, отрупана с питиета, седяха музикантите. Чернокосо момиче устремено прокарваше лъка по струните на цигулката и макар движенията ѝ да се размазваха заради бързината, звуците бяха ясни и чисти. Мъж, достатъчно възрастен, за да ѝ е дядо, следваше ритъма с малък акордеон. Млад мъж с толкова светла коса, че напомни на Фийби за ангел, свиреше на кавал, а друг, след като остави халбата, грабна цигулката и умело се включи в песента.

Щастливи са, помисли си Фийби, и музиката е щастлива, и приглушените приказки, които се носеха наоколо. Разноцветните светлини допринасяха за ведрото настроение. Помещението бе украсено със старинни гюмове, бъчви и грънци, вероятно донесени от Ирландия, прецени тя.

— Ето те и теб, съвсем навреме.

Още докато се обръщаше, Дънкан вече бе протегнал ръка към нея. Усмивката му, даде си сметка тя, мигом я накара да забрави, че не ѝ се искаше да идва.

— Харесва ми заведението ти — сподели тя. — Харесва ми и музиката.

— Всяка вечер има програма. Запазих маса за нас.

Отведе я до една пред камината и след като я настани, се отпусна удобно върху тапицирания диван.

Наслаждавай се на момента, напомни си Фийби.

— Това май е най-хубавата маса в заведението — отбеляза тя.

— Какво да ти донеса?

— Чаша „Харп“, ако обичаш.

— Дай ми минута.

Отиде до бара и каза нещо на момичето, което обслужваше близкия край. След миг се върна с чаша златиста бира в ръка.

— А за теб?

— Поръчах си „Гинес“. — Меките сини очи не се откъсваха от нейните. — Е, как си?

— Достатъчно добре. А ти?

— Ще ти отговоря, като те попитам дали ми засичаш време?

— Съжалявам, оставих си часовника в другата чанта.

— Това ме устройва. Исках да знам с колко време разполагам, защото иначе се разсейвам. Наистина ми харесва как изглеждаш.

— Благодаря. И аз се отнасям през по-голяма част от времето.

— Значи по този въпрос постигнахме пълно единодушие. — Усмихна се на момичето, което в този момент му поднесе наливната бира. — Благодаря, Пи Джей.

— Моля.

Сервитьорката остави купичка дребни соленки на масата, намигна на Дънкан, хвърли бърз, преценяващ поглед на Фийби и понесе таблата към съседна маса.

— Е, наздраве — чукна той чашата на Фийби със своята. — Все се питам дали се появи там заради Самоубиеца Джо, или защото е било писано да се срещнем. Искан ми се да е заради второто, макар да признавам, че не е най-адекватната мисъл при обстоятелствата, които ни събраха.

Тя отпи бавно, изучавайки го. Трапчинката, когато се усмихваше, приковаваше погледа ѝ като магнит.

— Значи залагаш на второто? — уточни тя.

— Да, защото първата ми мисъл беше: „Слава богу, тази жена ще оправи всичко“.

— Винаги ли имаш подобно безрезервно доверие към свършено непознати?

— Не. Или — може би. Трябва да помисля. — Измести се така, че коленете му докоснаха нейните непринудено. — Погледнах те и ми се стори, че си човек, който знае какво прави, а и как, пък и си дяволски привлекателна жена. Затова исках да те видя отново и да те опозная по-добре. Знам, умна си, а това винаги е плюс, не само заради работата, която вършиш, но и защото вече си лейтенант, а изглеждаш прекалено млада за този чин.

— На тридесет и три съм. Не съм толкова млада.

— На тридесет и три? И аз. Кога си родена?

— През август.

— А аз през ноември. По-голяма си. — Поклати глава. — Загубен съм. По-възрастните жени са толкова сексапилни.

Забележката му я разсмя. Тя подгъна крак под себе си и се наведе към него.

— Много си забавен.

— Понякога. Но имам и сериозни, и чувствителни страни, ако ще ми пишеш червени точки.

— Точки ли?

— Винаги има точки в подобни ситуации. Той е спретнат, тя има хубав бюст. И двете дават точки. Той има глуповат смях, тя не си пада по спортовете — за това пък се вадят точки.

— Как се справям?

— Не съм сигурен дали ще успея да събера толкова големи числа без калкулатор.

— Подходящ отговор. Печелиш точка. — Отпи от бирата и отново се захвана да го изучава. Имаше малък, тънък белег през лявата вежда. — Но — заговори тя — рисковано е да се предполага, че съм умна или компетентна, ако и това влиза в последното сумиране, въз основа на толкова малко данни.

— Бива ме да преценявам хората. Работата ме е научила.

— Като собственик на заведения?

— Преди това. Тогава работех в бар и карах такси.

Две професии, гарантиращи срещи с всякакъв тип хора, при това се налага да ги прецениш бързо.

— Обслужващ бар таксиджия?

— Или таксиметров шофьор, обслужващ бар — зависи. — Пресегна се и постави косата ѝ зад ухото, като леко докосна сребърната обича. Жестът бе така непринуден и естествен, че се зачуди защо го приема за толкова интимен. — Лесно нагаждаш часовете и за двете работи — продължи той, — и реших, че ще събера достатъчно пари, за да отворя свой спортен бар.

— И го постигна, осъществявайки американската мечта.

— Не позна. Поне не за осъществяването на американската мечта.

— Тогава как се замогна? Обираше банки? Търгуваше с наркотици? Продаваше си тялото?

— Все съблазнителни начини, но не. Спечелих от лотарията.

— Стига бе! Сериозно?

Очарована и смаяна, тя вдигна чашата си за тост, след което си взе соленка.

— Да, късмет. Или съдба. Зависи как ще го приемеш. От време на време попълвам фиш. Но наистина много рядко. Един ден отидох да

купя шест кутии „Корона“ и посегнах към фиш.

— Ти ли избра числата, или остави на компютъра.

— Аз. Възрастта си, номерът на таксито, шестица за броя на купените бири. Избрах ги напълно случайно, а ударих джакпота. Нали си чувала хората да казват, че дори ако спечелят, ще продължат да работят и да си живеят както дотогава?

— Да.

— Луди ли са?

Тя отново се засмя и си взе втора соленка.

— Е, ти какво? Оттегли ли се като обслужващ бар таксиджия?

— Разбира се. Купих си спортен бар. Много шик. Единственото странно беше — за това вероятно ще загубя доста точки — че след няколко месеца открих, че всъщност не желая да съм в бар всяка вечер от живота си.

Тя хвърли бърз поглед из „Суифтис“, където сега се носеше побавна и замечтана музика.

— Но въпреки това притежаваш две заведения — напомни му. — И ето те сега тук.

— Така е, но продадох половината от „Дънк“ на един познат. Е, почти половината. Реших да съм собственик и на ирландски пъб.

— Затова е „Суифтис“.

— Затова.

— Не пътуваш ли, нямаш ли лъскава кола?

— Малко пътувам, купувам си някои лъскави неща. Както и да е, ти как...

— Не, не. Въпросът плаче да бъде зададен. — Закани му се с пръст. — Знам, че е неприлично, но трябва да попитам. Колко спечели?

— Сто тридесет и осем милиона.

Тя се задави със соленката. Той услужливо я потупа по гърба.

— Боже милостиви...

— Да, и аз така казах. Искаш ли още една бира?

Тя поклати глава, докато продължаваше да го гледа зяпнала. Най-накрая промълви:

— Спечелил си сто тридесет и осем милиона долара на лотария?

— Да. Най-симпатичните шест бири, които някога съм купувал. В медиите нашироко отразиха случая. Не си ли чула?

— Аз... — Все още осмисляше чутото. — Не знам... Кога е станало?

— Преди седем години, през февруари.

— Ами... — издиша, прокара ръка през косата си. В главата ѝ се въртеше единствено думата „милиони“. — Преди седем години, през февруари раждах.

— Да, в такъв момент трудно се следят текущите събития. Значи имаш дете. Какво е?

— Момиче. Карли. — Видя как погледът му се устремява към лявата ѝ ръка. — Разведена съм.

— Добре. Много задължения, самотен родител, обсебваща работа. Обзалагам се, че си доста нащрек.

— Свиква се.

Милиони, мислеше тя. Милиони и милиони, а седеше пред нея с чаша „Гинес“ в уютно заведение в Савана, като всеки нормален човек. Е, нормален човек с изключително привлекателна трапчинка, сексапилен белег и усмивка трепач. Но въпреки това...

— Защо не живееш на остров в южната част на Тихия океан? — полюбопитства тя.

— Харесва ми в Савана. Няма защо да си адски богат, ако не живееш там, където ти се ще. Ти откога си ченге?

— Ъ... — Почувства се адски объркана. Привлекателният, забавен тип сега беше привлекателен, забавен мултимиллионер. — Ами, започнах във ФБР веднага след колежа, после...

— Била си от ФБР? Като Кларис Старлинг от „Мълчанието на агнетата“? Или Дейна Скъли от „Досиетата Хикс“, която, впрочем, също е сексапилна и червенокоса. Специален агент Макнамара. — Въздъхна продължително и театрално. — Наистина си страшно сексапилна.

— Заради това, а и заради някои други неща реших да се прехвърля в полицейското управление на Савана-Чатхам. Медиатор съм при взимане на заложенници и в кризисни ситуации.

— Заложенници? — Замечтаните му очи станаха по-сериозни. — Когато някой тип се барикадира в офис сграда, задържа невинни и иска десет милиона или освобождаването на всички затворници с кафяви очи, с теб ли ще говори?

— Ако е на територията на Савана, е доста вероятно.

— Откъде знаеш какво да кажеш, кое да премълчиш?

— Нас, медиаторите, ни обучават и имаме опит с прилагането на закона. Какво? — попита тя, забелязала, че той упорито клати глава.

— Така е, очевидно знаеш нещо, познанията са необходими. Несъмнено, обучението е важно, опитът — също, но трябва да ти идва отвътре.

Странно, помисли си тя, веднага схвана, а някои ченгета — пред очите ѝ изплува образът на Арни Мийкс — не го разбират, и май никога няма да го разберат.

— Надяваш се, че изричаш правилните думи. Но се налага да слушаш, а и да чуваш. Например, като те слушах, ето какво научих: живееш в Савана, защото няма с какво да се занимаваш на онзи остров в Тихия океан, или няма да има достатъчно хора, с които да го правиш. Не отричаш елемента късмет, когато заедно с шест бири си купил и печеливш билет от лотарията, но и не отричаш, че на някои неща просто им е писано да станат. Разказа ми за парите, без да се фукаш. Сподели го като забавен факт. За теб имаше значение как ще реагирам, защото, ако изневиделица бях започнала да те свалям, щяхме да приключим вечерта с правенето на секс, което може и да е забавно, но пък след това вече няма да съм постоянно в мислите ти.

— И друго ми харесва — обади се той. — Жена да се занимава с нещо, в което я бива, и да я бива в това, с което се занимава. Ако Самоубиеца Джо още работеше за мен, щях да повиша заплатата на този нещастник.

Нямаше начин да не се усмихне, защото остана напълно очарована от чутото. Но...

— Толкова е достатъчно за едно питие — прецени тя. — Сега вече трябва да се прибирам.

— Обичаш детето си. Най-много от всичко на света. Очите ти сияеха, когато произнесе името ѝ. Разводът все още те безпокои по някакъв начин. Все още не съм сигурен по какъв. Гледаш на работата си не като на кариера, а като на призвание. Таксиметров шофьор, обслужващ бар: и аз знам да слушам.

— Да, определено. Но наистина и за двамата е достатъчно по едно питие.

Дънкан се изправи заедно с нея.

— Ще те изпратя до колата ти.

— Ще използвам градския транспорт. Колата ми е в сервиза, затова ще се кача на автобус.

— Боже! Дай да те закарам. Не се дръж като глупачка, защото не си.

Хвана я под ръка, а на прага на заведението махна за довиждане към бара.

— Ти си вторият мъж, който ми предлага транспорт тази вечер.

— Така ли?

— Първият предложи да ме докара с колелото си, но както обясних и на него, нямам нищо против да използвам автобуса.

— Отгук до паркинга е колкото до спирката, а ти обещавам, че возенето ще е далеч по-приятно. — Погледна я и добави: — Хубава вечер за разходка с кола.

— Живея сравнително наблизко — горе на Джоунс.

— Една от любимите ми улици в града. — Продължи да крачи бавно редом с нея и плъзна ръка надолу, за да улови нейната. — Както и тази.

Ето я в крайна сметка, помисли си Фийби, половинка от двойка, разхождаща се по Ривър Стрийт, хванала мъж за ръка. Неговата беше топла, а дланта — стегната и широка. Ръка, която щеше с еднаква лекота да отвори буркан кисели краставички, да улови летяща насреща топка или да обгърне женска гърда.

Краката му бяха дълги, а походката — свободна и бавна. Мъж, прецени Фийби, който знае как да не бърза, когато поиска.

— Хубава вечер за разходка — подхвърли той. — Особено край реката.

— Трябва да се прибирам.

— Спомена го вече. Не ти е студено, нали?

— Не.

На паркинга Дънкан помахна на пазача и подвикна:

— Как си, Лестър?

— Правя каквото мога, шефе. Добър вечер, госпожо.

Банкнота мина от ръка в ръка толкова елегантно, че за малко Фийби да не забележи. В следващия миг зяпна спрялото пред тях бяло „Порше“.

Дънкан й се усмихна и отвори вратата.

— Налага се да призная, че това е далеч по-хубаво от автобуса. Или от колелото на Джони Портър.

— Падаш ли си по коли?

— Ако ме беше попитал преди два часа, щях да ти изтъкна няколко причини защо автомобилите и аз не си говорим напоследък. — Прокара ръка по бледожълтата кожена тапицерия. — Но тази определено ми допада.

— И на мен.

Той не шофираше като маниак, както тя почти очакваше или — ако трябваше да си признае — по-скоро се надяваше. Шофираше обаче като мъж, който познава града, така както тя познава всяко кътче на спалнята си.

Каза му адреса и се наслади на разходка, каквато никога не си бе представяла, че ще преживее. Спряха пред къщата. Фийби въздъхна дълго и дълбоко.

— Много беше приятно, благодаря ти.

— Удоволствието беше мое. — Слезе, за да ѝ подаде ръка. — Страхотна къща.

— Да, така е.

Отговаря на истината, помисли си Фийби, поглеждайки към фасадата от розови тухли, бели стрехи, високи прозорци и изящни тераси.

Нейната къща, независимо дали ѝ се нрави или не.

— Семейен дом, семейно задължение. Дълга история.

— Защо не ми я разкажеш по време на вечеря утре?

Много ѝ се искаше да приеме, когато се обърна към него.

— О, Дънкан, страшно мил си, богат си и имаш чудесна кола. Но просто не съм в състояние да започна връзка с теб.

— А в състояние ли си да ядеш?

Тя се засмя.

— Поне няколко пъти през седмицата, в зависимост от обстоятелствата.

— Ти си обществен служител, а аз — представител на обществеността. Излез на вечеря с мен утре. Или избери друго занимание, за друг ден. Ще се нагодя.

— Утре вечер имам уговорка с дъщеря си. Може да вечеряме в събота, стига да ти е ясно, ще доникъде няма да стигнем.

— Събота — повтори той.

Наведе се към нея. Тя отгатна намерението му, но ѝ се стори глупаво да го спре. Остави устните му да докоснат нейните. Доста вкусно, мина ѝ през ума.

В следващия миг ръцете му се плъзнаха към талията ѝ, а устните му се прилепиха по-плътно към нейните. Тя престана да мисли. Усети как по тялото ѝ се разлива топлина, а пулсът ѝ се учестява.

Наслади се на всеки миг, а тялото ѝ сякаш издиша облекчено задръжките, които отдавна му налагаше.

Главата ѝ беше буквално замаяна, когато той се отдръпна и я остави вторачена в очите му.

— О, по дяволите... — промърмори тя.

Той ѝ се ухили.

— Ще те взема в седем. Лека нощ, Фийби.

— Лека нощ. — Успя някак да отвори вратата. Извърна се за момент. Той продължаваше да стои на тротоара все така усмихнат. — Лека нощ — повтори тя.

Вътре заключи бързо, загаси осветлението на верандата и се запита в какво всъщност се забърка.

4.

Едва стигна до горната площадка и майка ѝ заедно с Ава излязоха от стаята с телевизора широко усмихнати.

— Е — подхвана Еси, — как беше?

— Добре. Пихме по едно.

Ако беше с чорапи, помисли си Фийби, отправяйки се бързо към спалнята, те щяха да се свлекат до глезените ѝ по време на целувката.

Зад гърба ѝ Еси и Ава си размениха многозначителен поглед и забързаха след нея.

— Той какъв е? За какво говорихте? Хайде, Фийби. — Ава скръсти молитвено ръце. — Разкажи на нас, които нямаме среци, вълшебното прекарване.

— Пихме по бира в изключително уютен пъб. Прекарах приятно. Сега отивам да се упражнявам.

Двете по-възрастни жени размениха нов многозначителен поглед, когато Фийби влезе в стаята и извади от скрина клина за йога и спортен сутиен.

— За какво приказвахте?

Фийби изгледа майка си в огледалото и сви рамене. Започна да се преоблича. Прекалено отдавна живееше сред жени, за да се притеснява от голотата.

— За това-онова. Някога е работил в бар, карал е такси.

— Хммм... Значи е предприемчив.

— Определено.

— Къде живее? — не се предаваше Ава. — В града ли?

— Не попитах.

— Господи — Еси забели очи към тавана. — Защо?

— Не стана дума.

Фийби посегна към сребърната кутийка на тоалетката, взе ластиче и прибра косата си на опашка.

— А нещо за роднините му? — настоя Еси. — Какво е семейството му, неговите...

— И за това не стана въпрос. Разсеях се.

— Защото е бил очарователен — прецени Еси.

— Да, той... наистина е очарователен, но се разсеях, защото ми съобщи, че преди няколко години спечелил от лотарията сто тридесет и седем милиона долара.

След тези думи излезе от стаята, надникна по навик да види как е Карли и пое по стълбите към третия етаж.

Беше превърнала някогашната слугинска стая в малък домашен гимнастически салон. Да, прояви известно разточителство, съзнаваше Фийби, но пък ѝ спестяваше таксата за фитнес клуб и разполагаше със свободата да играе един час сутрин или вечер, след като Карли заспи.

Работата и без това достатъчно дълго я държеше извън вкъщи, за да прибави и ходенето до гимнастически салон.

Оборудва помещението с няколко уреда, имаше дори портативен телевизор, на който да пуска касети с упражнения. И Карли играеше често гимнастика, докато тя беше горе. Така майка и дъщеря имаха повече време заедно; Еси и Ава също използваша оборудването, така че то отдавна се беше изплатило. Като цяло се оказа не само по-удобно, но и доста по-икономично.

Фийби се усмихна, докато нагласяше индикатора на стационарното колело, и се качи. Майка ѝ и Ава вече бяха на прага и я гледаха зяпнали.

— Милиона ли каза? — уточни Еси най-накрая.

— Да.

— Спомням си случая — обади се Ава. — Имаше нещо подобно. — Тя сложи ръка на сърцето си. — Таксиджията, станал милионер. Така го наричаха. Местно момче. Спечелил с един-единствен фиш. Господи, за него ли говорим?!

— Точно така.

— Господи. Налага се да седна — обяви Еси и се настани направо на пода. — Това не е само богатство, не е състояние... Не знам как да го нарека.

— Късмет — подсказа Фийби.

— Това — определено — съгласи се Ава и седна на пода до Еси. — Почерпи те бира, така ли?

Развеселена, Фийби нагласи следващата степен на уреда.

— Да. И соленки. После ме докара с поршето си.

— Хитър ли е? — Еси свъси вежди и бръчката на челото, която Фийби бе наследила вместо трапчинките, се очерта. — Щом разполага с толкова много пари, няма начин да не е хитрец.

— Не е. Готин е — отсеке след няколко секунди младата жена. — Направо е много готин и имам чувството, че му идва отвътре. Склони ме да вечерям с него в събота.

— Излизаш с милионер! — Ава сръга Еси в ребрата. — Нашето момиче има любовна среща с милионер!

Понеже коментарите я притесниха, Фийби нагласи уреда на следващата, още по-трудна степен.

— Не знам дали може да се нарече точно любовна среща — възрази тя. — В момента не ми е до това. Става много сложно: какво да облечеш, за какво да говориш? Дали няма да иска да прави секс? Това, последното, определено ще ме накара здравата да се замисля.

— Вечеря — напомни ѝ Ава. — Говорим за вечеря в събота.

— Да — съгласи се Фийби. — Пък и е готин. Наистина е готин.

Мястото на инцидента се оказа кантора. Джаспър К. Хюс, юрист. Фийби вече знаеше, че Хюс, някоя си Трейси Парсел и въоръжен индивид на име Уилям Грейди са барикадирани вътре.

Тактическият екип продължаваше да обозначава вътрешния и външния периметър. Фийби грабна подготвените вече документи и се запъти към първия явил се на мястото на инцидента. Остана доста разочарована, когато научи, че е Арни Мийкс.

— Ситуацията?

Арни носеше слънчеви очила, но тя усещаше пренебрежителния присмех дори през тъмните стъкла.

— Типът държи двама заложници. Свидетели са чули два изстрела. Когато пристигнах, обектът извика, че ако някой се опита да влезе, ще убие и двамата заложници.

Фийби изчака за миг, преди да попита:

— Това ли е всичко?

— Обектът твърди, че адвокатът го измамил. Взел му шест хиляди долара и той си ги иска обратно — сви рамене Арни.

— Къде е дневникът, офицер?

От начина, по който устните му се свиха, Фийби се запита дали не тренира саркастичното си изражение пред огледалото.

— Опитвам се да попреча на този задник да убие двама души. Нямам време да попълвам някакъв си дневник на произшествието.

— По кое време са се чули изстрелите?

— Към девет сутринта.

— Девет?! — Усети как се изпълва и със страх, и с гняв. — Преди почти два часа, а вие току-що сте повикали медиатор?

— Държах ситуацията под контрол.

— Свободен си. Вие... — Посочи друг униформен полицай, докато вадеше бланката. — Всичко да се запише: час, описание на случилото се, кой какво казва и кога.

Извади бележник.

Арни я сграбчи за ръката.

— Как така пристигате и заставате начело? — възнегодува той.

— Както виждате, правя го. — Издърпа си ръката. — Капитанът ще пристигне всеки момент, а командир Харисън отговаря за отдел „Тактически“. Междувременно аз, като медиатор, поемам нещата в свои ръце. Свържи ме с онзи, който държи заложниците — обърна се тя към полицая, когото бе определила за втори медиатор.

— Аз допринесох ситуацията тук да не стане взривоопасна.

— Така ли? — извърна се тя рязко към Арни. — Говорихте ли с някого от двамата заложници? Убеден ли сте, че още са живи? Дали не са ранени? Някой има ли нужда от медицинска помощ? Къде ви е протоколът за случващото се? Записките ви? Какво направихте, та случаят да приключи без загуба на живот през проклетите два часа, когато най-после сте благоволили да се обадите за помощ?

Грабна телефона и погледна бележника, където вече си беше записала имената.

— Не желая да говоря с теб! — изкрещя бясно нечий глас, явно на похитителя. — Казах ви, че повече няма да говоря с вас!

— Господин Грейди? Аз съм Фийби Макнамара. Работя като медиатор към полицейското управление. Оттук нататък ще контактувате с мен. Изглеждате ми разстроен. Всички вътре добре ли са, господин Грейди? Някой има ли нужда от медицинска помощ?

— Всичко отиде по дяволите. Всичко се скапа.

— Хайде да опитаме да се разберем. Може ли да те наричам Уилям? Нали така се обръщат хората към теб?

— Няма да говоря повече!

— Тук съм да ти помогна. — По гласа му долови, че наистина повече не желае да говори и е готов да действа. — Някой вътре има ли нужда от нещо? Медицинска помощ? Вода? Нещо за ядене?

— Аз имах нужда от парите си.

— И все още се нуждаеш от тях. Защо не ми кажеш какво се случи, Уилям? Дай да видим дали не мога да ти помогна.

Записа си: „Започна да говори в минало време“.

— Вече казах всичко. Никой не ме изслуша.

— Никой не те е изслушал? Явно това те е ядосало. Разбирам какво ти е и се извинявам, ако имаш усещането, че на проблема ти не е обърнато внимание. Но ето, сега аз те слушам, Уилям Грейди. Ще ти помогна да разрешим тази ситуация.

— Късно е. Всичко приключи.

Чу изстрела в главата си част от секундата, преди да прониже въздуха. Чу го в гласа му.

Адвокатът имаше леко мозъчно сътресение, няколко натъртвания и охлузвания. Секретарката бе изпаднала в истерия, но без никакви наранявания. Уилям Грейди беше мъртъв. Куршумът, който собственоръчно изстреля в главата си, бе пръснал мозъка му.

— Много умело проведохте преговорите — долетя зад гърба ѝ гласът на Арни.

Тя се извърна съвсем бавно и впи очи в неговите.

— Арогантно копеле такова!

— Самоуби се, докато вие говорехте с него, а не аз — заключи Арни и се отдалечи с патентованата си самодоволна и нахална усмивка.

Насили се да не го догони; не и сега, когато беше сигурно, че от бяс ще направи нещо, за което по-късно ще съжалява.

Мислено си обеща да се разправи с офицер Арнолд Мийкс по-късно. За момента остана на мястото си, загледана как хората от отдел „Местопроизшествие“ влизат и излизат от кантората. Усети нечия ръка на рамото си.

— Няма какво повече да правиш тук — побутна я Дейв.

— Не разполагах с възможност да предприема нищо. Говорихме не повече от две-три минути. Случаят е бил изпуснат, преди да пристигна. Наистина нищо не можех да предотвратя.

— Фийби.

— Не сега, моля те — поклати глава тя. — Нека разпитам заложниците и да взема показания от очевидците. — Обърна се. — Искам всичко да се протоколира и настоявам ти да си свидетел.

— И ти, и аз знаем, че нещата понякога излизат извън контрол.

— За мен е от значение да разбере дали е било неизбежно този случай да приключи така. — От яд едва не се разтрепери. Постара се да се овладее. — Непременно ще разбере. Заложниците са на път към болницата, но жената не е пострадала. Може да говори. Искам да ме придружиш и да присъстваш, докато я разпитвам.

— Добре, но не смяташ ли да се видиш с психолога преди това? Когато човек изтърве обекта...

— Не съм го изтървала аз — знам го със сигурност! — Улови се, че е на път съвсем да си изпусне нервите, и затова си пое дълбоко въздух, преди да продължи: — Нямах никаква възможност да преговарям с него.

По пътя към болницата мълча, но и Дейв не я заприказва. В тишината, загледана през прозореца, формулираше какви въпроси ще зададе, какъв тон ще използва, определяше основите на онова, което искаше да докаже.

Трейси Парсел лежеше на носилка в стаята за прегледи на спешното отделение. Беше младичка, отбеляза Фийби, едва прехвърлила пълнолетие и получила разрешение да пие. Изрусена блондинка, нуждаеща се от неотложно боядисване на корените.

Кървясалите подути очи сълзяха, докато си хапеше палеца.

— Той се застреля. Застреля се пред нас.

— Преживяването е било кошмарно, без съмнение. Ще ти олекне, ако ни разкажеш, а за нас определено ще е от полза. Ще успееш ли да го направиш, Трейси?

— Добре. Казаха, че съм превъзбудена, че съм припаднала. Наредиха да полежа малко. Но той не ме нарани. Наистина извадих късмет, че не ме нарани. Удари Джаспър и навря пистолета в лицето му, но...

— Сигурно си била много изплашена. — Фийби седна на леглото и потупа Трейси по ръката, преди да извади касетофона. — Нали не възразяваш да запиша разговора ни?

— Не. Казаха, че ще се обадят на приятеля ми Брад. Приятелят ми Брад ще дойде.

— Чудесно. Ако не дойде, преди да си тръгнем, аз ще го потърся. Искаш ли?

— О, благодаря, много благодаря. — Трейси престана да си гризе палеца, сякаш самата мисъл за приятеля ѝ я успокои. — Чувствам се много особено. Все едно съм гледала филм на ужасите, но всъщност и аз участвах в него.

— Разбирам те. Но вече всичко свърши. Ти при господин Хюс ли работиш?

— Да. Негова секретарка съм. Не е кой знае какво, но ми харесва.

— И днес отиде на работа както обикновено?

— Отивам в офиса към девет без десет, за да проветря. Днес Джаспър пристигна едновременно с мен. Често идва по-късно, но тази сутрин и двамата бяхме там преди девет. Точно отключихме и той дойде. Господин Грейди. Бутна вратата и удари Джаспър в лицето. Събори го на земята. Аз изпищях, защото държеше пистолет. Приличаше на луд. — Очите на Трейси отново се напълниха със сълзи и тя измъкна две книжни салфетки от кутията в скута си. — Приличаше на луд.

— А после какво стана?

— Нареди ми да заключа вратата. Заплаши, че ще застреля Джаспър, ако се опитам да избягам. Опря пистолета в главата му и аз много се изплаших. Направих каквото ми каза. Поиска да бутнем бюрото, та да препречи вратата, а когато не го направихме достатъчно бързо, стреля.

— По вас ли?

— Не, в пода. Проби килима. Тогава май пак изпищях и вече плачех. Сопна ми се да млъкна и да правим каквото каже. Послушахме го. Отново удари Джаспър и започна да крещи, че си иска парите. Неговите шест хиляди петстотин и двайсет и осем долара и тридесет и шест цента. До последната монета. — Момичето започна да си смуче палеца. — Джаспър сигурно го е склонил някак да се раздели с тези

пари за разходи по делото и така нататък, но делото всъщност доникъде не стигна.

— Бил е ваш клиент, така ли?

— Мисля, че Джаспър не го вписа в счетоводната книга. Не съм сигурна. — Извърна поглед. — Не съм в течение на целия процес.

— По-късно ще се върнем на това.

— Всъщност е най-добре да попитате Джаспър за тези неща. Джаспър му каза, че не разполага с такава сума, а господин Грейди го предупреди да намери пари отнякъде, иначе щяло да стане лошо. Говореха да отидат до банката, когато дойде полицаят.

— Значи по това време е пристигнал първият представител на силите на реда, така ли?

— Ами, да. Чуха се сирени и господин Грейди ме накара да отида с него до прозореца и надникна през щорите. Изкрещя нещо от рода: „Разкарай се, по дяволите. Ако се опиташ да влезеш, ще избия всички“. Каза, че държи двама заложници, има пистолет и е готов да го използва. Накара ме и аз да се обадя. Да уверя полицая, че обстановката наистина е такава, и да го помоля да не предприема нищо, защото Грейди не се шегува. Господи! — въздъхна тя и покри лице с ръце.

— Сигурно си била много изплашена.

— О, да. Никога през живота си не съм била по-изплашена.

— След това господин Грейди нарани ли те?

— О, не, не. Накара ме да легна на пода по очи. И Джаспър също. После полицаят заговори през... Как се казва? Май — мегафон. Обясни, че е офицер Арнолд Мийкс, и поиска господин Грейди да остави пистолета и да излезе с вдигнати ръце. И то без да се бави. Господин Грейди пък извика, че той е Уилям Грейди и всички да вървим по дяволите. Искал си само своите шест хиляди петстотин и двадесет и осем долара и тридесет и шест цента обратно. После известно време продължиха да си крещят един на друг.

— Крещели са си взаимно?

— Крещяха и ругаха не знам колко време. Господи Грейди питаше къде е била полицията и къде е бил законът, когато Джаспър му е откраднал парите. А полицаят отговори нещо от сорта, че не го интересуват парите му и че най-добре е да си размърда задника и да излезе с вдигнати ръце.

Фийби хвърли бърз поглед на Дейв, преди да попита:

— Господин Грейди как реагира на този призив?

— Ами ядоса се, особено когато полицаят заяви, че на господин Грейди не му стискало да застреля никого. Честна дума, уплаших се в този момент да не ни застреля просто за да докаже на полицаия колко греши. Не можех да спра да плача.

— Полицията наистина ли използва тези думи?

— Да. Не само каза, че не му стиска, но и го нарече задник.

Фийби погледна отново Дейв, а Трейси започна несъзнателно да къса на парченца една от книжните салфетки.

— Тогава — продължи момичето — господин Грейди извика полицаия да дойде вътре, щял да застреля и него, и нас. Обясни колко му трябвали парите. Наложило се да продаде колата си, нямало къде да живее. Полицията подвикна, че вече ще живее в затворническа килия, където нямало да има нужда от кола. След време — стори ми се адски дълго — дойдоха още полицаи. Мислите ли, че Брад вече е пристигнал?

— Ще проверя след минута. После какво, стана, Трейси?

— Ами господин Грейди сякаш се разстрои още повече. Помислих си — наистина си помислих — че ще ни застреля, за да приключи всичко. Продължих да плача, но явно вече по-шумно. Той ми каза да не се безпокоя, защото не аз съм виновна. Ченгетата и адвокатите били виновни, каза той. Ченгетата и адвокатите постоянно прецаквали обикновените хора. Стори ми се...

— Какво? — насърчи я Фийби.

— Стори ми се, че в този момент е склонен да ме пусне. Такова усещане имах. Мен, но не и Джаспър. Защото попита, ако ме пусне, ще разкажа ли на ченгетата за парите, и аз отговорих утвърдително. Наистина щях да го направя. В този момент звънна телефонът. Полицията Мийкс извика на господин Грейди да отговори. „Вдигни слушалката, задник такъв“, бяха думите му. — Трейси въздъхна. — Ще прозвучи глупаво, знам, но полицаят ме плашеше почти колкото господин Грейди с пистолета. — Избърса насълзените си очи. — Много ми се искаше да млъкне. Искях го, защото усещах, че господин Грейди ще ме пусне и може би няма да се застреля пред очите ми. Не знам...

— Добре, Трейси. Всичко вече е наред — започна да я утешава Фийби, тъй като момичето се разрида.

— Беше ужасна гледка. Дори ми позволи да се надигна и да седна, когато ме питаше дали ще кажа на полицаите за парите. Седях на пода, когато телефонът звънна. Не чувах какво казва полицаят, но наблюдавах господин Грейди. Наблюдавах го и си мислех, че ако ме пусне, никога повече няма да стъпя в този офис. Ще се запиша на бизнес курс и ще си намеря по-добра работа. Господин Грейди не говореше много, но изглеждаше тъжен. А и изплашен. Тъжен и изплашен като мен. Затвори телефона. Следващия път, когато звънна, дори си помислих, че няма да се обади. Той обаче ме погледна, включи високоговорителчето и обясни, че го прави, за да чуя как вие всички се отнасяте към хора като нас. Именно тогава се убедих, че нямаме никакъв шанс. Този път се обаждаше жена. Бяхте вие — уточни Трейси след известна пауза. — Да, разбира се, вие бяхте. Така че знаете какво стана после.

— Да, знам какво стана после.

Фийби изчака да излязат навън, далеч от хората, разхождащи се в благоуханния пролетен ден.

— Мийкс е предизвикал самоубийството. Със своето перчене е рискувал живота на двамата заложници. Пренебрегнал е процедурата, нарушил е всички правила при преговарянето. И защо?

— Не всеки полицейски офицер има дарбата да води преговори, понякога не схваща как се действа в конкретна ситуация.

— По дяволите, Дейв — не се въздържа тя. — Да не би да го защитаваш? Да не би дори за секунда да одобряваш действията му?

— Не! — Дейв се опита да спре гнева ѝ, като вдигна ръка. — Няма да споря с теб, Фийби. Особено когато си права. На офицер Мийкс ще бъде потърсено обяснение.

— Аз ще му го потърся. В моите правомощия е — добави тя, преди Дейв да успее да възрази.

— Между теб и Арни Мийкс вече има достатъчно напрежение. Ти беше на телефона, когато обектът се самоуби.

— Ако не поискам обяснение от Мийкс, ще си уроня авторитета. Не е потърсил компетентно подкрепление почти два часа. Само за това заслужава понижение. Проблемът не е дали има търкане помежду ни. Той самият представлява проблем, при това — с полицейска значка.

— Внимавай да не излезе, че искаш да си разчистиш сметките с него.

— Един човек е мъртъв. Не говорим за никакво разчистване на сметки.

През остатъка от дългия ден Фийби търпеливо и старателно събираше показания и информация, за да напише доклада си по случая.

След това повика Арни в кабинета си.

— Смяната ми свърши — тросна се той.

— Затворете вратата и седнете.

— От осем до четири съм. Вече минава четири. — Все пак влезе с тромави стъпки и седна. Вирна брадичка по посока на касетофона на бюрото. — Какво е това?

— Разговорът ни ще се записва заради моята безопасност. И заради вашата.

— Ще извикам представител на профсъюза.

— Ако искате да присъства, моля. — Побутна телефона на бюрото към него. — Обадете му се.

— Ще ви изслушам за пет минути — обяви Арни и сви с безразличие рамене.

— В девет и единадесет тази сутрин сте откликнал на съобщение за изстрел в кантората на Джаспър К. Хюс, юрист. Вярно ли е?

— Да.

— Реагирал сте на обаждането, пристигнал сте на мястопроизшествието и сте приближил сградата. По това време индивид отвътре ви е информирал, че е въоръжен и държи двама заложници. Така ли е?

— Ако ще описвате стъпка по стъпка изложеното в доклада, само ми губите времето.

— В този момент позвънихте ли за подкрепление или за екип от медиатори?

— Не. Контролирах нещата. Докато вие не се появихте.

— По мегафона сте се представил като полицейски офицер.

— Да, потърсих прикритие, според указанията, и се идентифицирах. Наистина си губим времето. Казах на типа да остави

оръжието и да излезе. Той отказа.

Фийби се облегна назад.

— Прав сте: губим си времето. Докладите са тук, включително свидетелските показания, показанията на двамата заложници, показанията на пристигналите по-късно на мястото. От тях е видно, че не сте следвал предвидените за такива случаи указания, не сте повикал медиатор за помощ и не сте спазил никоя от процедурите, наложителни при освобождаване на заложници, а вместо това сте заплашвал и унижавал обекта, с което сте го довел до силно раздразнено състояние.

— Щом един тип стреля безпричинно в кантора, той определено вече е бил раздразнен.

— Да, за това сте прав. Но изобщо не сте се постарал да го успокоите с думи. — Макар очите ѝ да проблясваха гневно, тонът ѝ оставаше равен, студен и съвършено спокоен. — Казал сте му, че не ви пука, а той ще отиде в затвора.

Арни я дари с обичайната си снизходителна усмивка.

— Не бива да се лъже при преговори от този вид.

— Махнете самодоволното си изражение, офицер. Вие сте го притискали. — Вдигна рязко лист от доклада. — „Тогава офицер Мийкс се свърза с обекта по телефона и му каза, че е най-добре да опре дулото на пистолета в главата си и да се гръмне.“

— Очаквах обратна психологическа реакция. Държах всичко под контрол, докато вие не взехте телефона. Заложниците се отърваха, нали? Няма загуба на човешки живот.

— В кантората е имало трима души. Оттам излязоха само двама.

— Само двамата бяха важни.

— По ваше мнение — да, и затова, предполагам, сте нарекъл похитителя непотребен мухльо. Не сте попитал в какво състояние са, а сте предприел действия, застрашаващи живота им. По-точно сте отбелязал грубо, че извършителят няма топки и не му стиска да застреля заложниците.

— Ако искате да изкарате някого виновен за вашата издънка, госпожо...

— Моите действия ще бъдат одобрени, офицер, гарантирам ви. Вашите обаче — не. Временно сте отстранен за тридесет дни.

— Глупости! — възкликна той и скочи от стола.

— Случаят ще бъде разгледан подробно, както и действията ви. Междувременно, през следващите седемдесет и два часа се явете пред психиатъра на управлението, за да прецени психическото ви състояние.

Грозна руменина плъзна по лицето му, така както стана и по време на лекцията.

— Няма да се държите така с мен.

— Свободен сте да възразите срещу отстраняването, но ви предупреждавам, че капитан Маквий, който разполага с препис от всички показания, споделя моето решение.

— Той е готов на какво ли не, след като му правиш свирки!

Тя бавно се изправи.

— Какво казахте току-що?

— Да не мислиш, че е тайна защо заемаш този стол? Защото разрешаваш на капитан Маквий да те чука. Ще видиш кой ще бъде отстранен, след като приключи с теб, кучко!

— Отстранен сте за тридесет дни и ще последва рапорт за неподчинението ви. По-добре излезте оттук, офицер, преди да стане по-лошо.

Мийкс застана пред бюрото ѝ, подпря се на длани и се наведе напред.

— Ще стане по-лошо за теб. Обещавам ти.

Тя усети как гърлото ѝ се стяга.

— Свободен сте. Дайте ми значката и оръжието си, офицер.

Ръката му се плъзна към кобура под мишницата и Фийби видя в очите му нещо, което ѝ подсказа, че той не е само арогантен кучи син.

От рязкото потропване по вратата тя едва не подскочи. Сайкс пъкна глава.

— Извинявай, ако те прекъсвам. Трябва да те видя за минута, лейтенант, когато приключиш.

— Сега е съвсем удобно. Офицер Мийкс? Заповядах ви нещо.

Той извади оръжието си и го хвърли заедно със значката върху бюрото. Когато се обърна и излезе, Фийби въздъхна дълбоко и облекчено.

— Добре ли си, лейтенант?

— Да, да. За какво ти трябвам?

— За нищо. Просто ми се стори, че тук става малко напечено.

— Добре. Благодаря. — Идеше ѝ да се отпусне в стола, но си наложи да остане права. — Детектив? Откога си тук?

— От дванадесет години.

— Чуваш ли какво се говори, разни клюки?

— Разбира се.

— Детектив, всеобщо мнение ли е, че капитан Маквий и аз поддържаме сексуална връзка?

Смаяният му вид незабавно я успокои.

— Боже, лейтенант, нищо подобно. — Сайкс затвори вратата. — Това ли каза този задник?

— Да. Нека остане между нас, ако обичаш. Всичко да остане между стените на този кабинет.

— Щом настояваш. — Сайкс кимна към пистолета и значката на Мийкс. — Ще добавя още нещо, което предпочитам да остане между тези стени. Като гледам тези неща, сърцето ми не се къса. Интересува ли те моето мнение по въпроса?

— Определено.

— Той изобщо нямаше да ги получи, ако не бяха семейните му връзки. Този тип е опасен, шефе. Пази си гърба.

— Ще го имам предвид. Благодаря ти. Благодаря, Бик.

Сайкс се зарадва, задето тя се обърна към него по прякор. Тръгна към вратата, но се спря.

— Бих казал, че някои от нас гледат на теб като на любимата племенничка на капитана. Когато дойде от федералните и пое отдела, някои мърмореха. И аз дадох своя принос. При повечето колеги мърморенето спря доста бързо. Ти си добър шеф, лейтенант. Това има тежест тук.

— Благодаря.

Едва когато той излезе, тя си позволи да седне. И да се разтрепери.

5.

Съвсем не е гадно, реши Фийби, да се прибереш вкъщи след кошмарен ден и да завариш да те чакат две дузини ухаещи лилиуми. Еси старателно бе измъкнала три от букета, предназначен за спалнята на Фийби, за да ги подреди красиво в една от скъпите кристални вази на братовчедката Бес.

— Мога да отнеса всичките в стаята ти, разбира се, но реших...

— Не. Така е чудесно. Много е красиво. — Фийби се наведе да вдъхне аромата на елегантните стръкове, поставени на масичката в общата всекидневна. — Така всички ще им се радваме.

— Не прочетох картичката — похвали се Еси и ѝ я подаде. — Но признавам: беше сериозна битка между съвестта и любопитството ми, въпреки че се досещам от кого са.

— Той е, предполагам — съгласи се Фийби и продължи да върти пликчето между пръстите.

— Господи, хайде, Фийби, отвори го! — подвикна Ава, застанала зад Карли, за да масажира раменете на момиченцето. — Всички тук сме на път да умрем. Дори се питах дали да не нападна майка ти, за да ѝ отнема картичката.

Фийби реши, че когато един мъж изпраца цветя в домакинство с четири жени, той ги изпраца на всички. Отвори пликчето.

— „Ще се видим в събота. Дънкан“.

— Това ли е всичко? — видимо се разочарова Ава. — Не е поет.

— Мен, ако питаш, оставя цветята да предадат посланието — уточни Еси. — Това е достатъчно поетично.

— Мамо, той гадже ли ти е?

— Просто е някой, с когото ще вечерям утре — обясни Фийби на дъщеря си.

— Защото голямата сестра на Шерилийн има гадже и той постоянно я разплаква. Лежи върху леглото си в спалнята и през цялото време плаче, така разправя Шерилийн.

— И се обзалагам, че голямата сестра на Шерилийн се наслаждава на всяка минута. — Фийби нежно обгърна лицето на

момиченцето с ръце. — Аз не съм голяма ревла.

— Плака много, когато последния път се обади на Рой.

Една майка никога не може да скрие сълзите си от дете и всяка, която смята обратното, дълбоко се лъже.

— Не беше чак толкова много. Качвам се горе да се преоблека. Чух слухове, че тази вечер ще ядем пица.

— И пуканки, докато гледаме филм!

— Да. Вярно — такава беше уговорката ни.

Горе Фийби седна на ръба на леглото. Възможно ли бе една майка наистина да предпази детето си от своите грешки, или от последствията от тях, които дават отражение върху целия живот?

Не бяха ли всички в тази къща сега заради една-единствена случка отпреди повече от двайсет години? Не бяха ли всички те това, което са, с преплетени съдби под този покрив, заради онази задушна лятна вечер, когато тя беше на дванайсет? Решения, които взима, действия, които предприема, дори думи, които изрича, могат да повлияят на дъщеря ѝ завинаги. Така както нейната майка повлия на нея.

Мама го направи за добро, помисли си Фийби, но доверието ѝ в един мъж промени напълно живота ѝ, а и този на децата ѝ.

И тя помнеше всичко: всяко движение, всеки миг, все едно се беше случило вчера.

В стаята беше адски горещо и се долавяше миризмата на потта му. Пиеше направо от бутилката уиски, която мама държеше високо, в шкафа над мивката в кухнята, така че мирисът на уискито се прибавяше в застоялия въздух.

Фийби се надяваше да изпие достатъчно и да припадне, преди да използва пистолета 45-и калибър, който държеше в ръка и размахваше като злобно момче, хванало заострена пръчка, с която иска да те наръга в лицето.

Ще ти извадя окото, ако не внимаваш.

Вече бе стрелял няколко пъти, но колкото да счупи лампа или някой декоративен предмет и да пробие дупки в стената. Беше опирал пистолета и в главата на мама, крещейки и ругаейки, докато я влачеше по пода за дългата ѝ червена коса.

Но не беше стрелял по мама — поне засега, както и не бе изпълнил заканата си да надупчи с куршуми малкия брат на Фийби или самата нея.

Определено обаче можеше да го направи; можеше и ясно им даде да разберат, че ще постъпи така, ако си отворят устата. В резултат в задушното помещение се бе настанил и страхът — ужасен, безпомощен страх, който витаеше във въздуха.

Макар всички щори да бяха спуснати, а завесите — дръпнати, тя знаеше, че полицията е отвън. Рубен говореше с тях по телефона. Щеше ѝ се да чуе какво му казват, защото след разговорите с тях той в повечето случаи се поуспокояваше.

Ако знаеше какво му казват, нищо не пречеше и тя да му говори същите неща в промеждутъците, когато той се уморяваше да общува с тях и затваряше, та преди пак да се превъзбуди и да се налага полицията отново да се намесва, да го успокои.

Наричаше човека в другия край на жицата Дейв, сякаш са приятели, и веднъж се впусна в безкраен брътвеж за риболов.

Сега отново се бе захванал да крачи напред-назад, да пие и да ругае. Ужасното промеждутъчно време. Фийби вече не трепваше, когато той насочваше дулото на пистолета към дивана, където седяха сгушени тя и Картър.

Чувстваше се прекалено уморена.

Той нахълта веднага след вечеря, докато още беше светло, но сега слънцето отдавна беше залязло. Толкова отдавна, че се замисли дали вече не настъпва времето да изгрее отново.

Рубен беше прострелял красивия часовник с перления циферблат — сватбен подарък на мама и татко — затова Фийби не беше сигурна колко време е минало от часа, който показваше — седем и пет.

Мама много обичаше този часовник. Фийби знаеше, че тъкмо по тази причина Рубен го унищожи: защото майка ѝ много държеше на красивата вещ.

Когато телефонът звънна отново, той стовари бутилката на масичката и грабна слушалката.

— Дейв, кучи син такъв, вече ти казах: искам да включите електричеството! Стига с тези приказки, че още работите по въпроса.

Размаха пистолета и Фийби чу как Картър сепнато си пое въздух. Погали го по коляното, за да му даде знак да стои мирен и тих.

Колкото и майка им да държеше на часовника, многократно повече държеше на Картър. Рубен знаеше и това. Значи из главата на Рубен сигурно се върти мисълта да нарани Картър.

— И престани с тези шибани приказки, че ще уредим нещата! Не си тук да се потиш като шопар и да използваш газови лампи за осветление! Вкарайте тук малко въздух и светлина, иначе едно от тези хлапета ще пострада! Еси, домъкни си кльощавия задник насам и му кажи, че не се шегувам. Веднага!

Фийби видя как майка ѝ се надигна от стола, където той ѝ бе заповядал да седне. Лицето ѝ изглеждаше уморено, а очите — уплашени, като на попаднал в капан заек. Когато се приближи достатъчно, за да вземе слушалката, той я стисна за шията и притисна дулото към слепоочието ѝ.

Седналият до Фийби Картър се приготви да скочи.

Фийби здраво го стисна за ръката и поклати глава, за да го задържи на дивана.

— Недей — едва доловимо прошепна тя. — Ще я нарани, ако се намесиш.

— Кажи му, че не се шегувам!

Еси гледаше право пред себе си.

— Не се шегува.

— Кажи му какво правя в момента.

По бузите ѝ се стекоха сълзи и овлажниха засъхналата кръв по местата, където я бе удрял по-рано с юмрук.

— Опрял е пистолет в главата ми. Децата ми седят на дивана. Изплашени са. Моля ви, направете каквото иска.

— Ти трябваше да направиш каквото искам, Еси. — Ръката му се спусна към гърдата ѝ и я стисна. — Трябваше да продължиш да правиш каквото искам и тогава нищо подобно нямаше да се случи. Казах ти, че ще съжаляваш, нали?

— Да, Рубен, каза ми.

— Чу ли, Дейв? Тя е виновна. Каквото и да се случи тук, тя е виновна. Дори да пусна куршум в безполезния ѝ мозък, пак тя ще е виновна.

— Господин Рубен?

В ушите на Фийби собственият ѝ глас прозвуча спокойно, като прелестно пролетно утро. Имаше чувството, че говори друг човек,

чието сърце не пулсира в гърлото. Свирепият поглед на Рубен се впи в нея.

— Позволих ли ти да говориш, малка кучко?

— Не, сър, но си помислих, че сте гладен. Искате ли да ви направя сандвич? Имаме хубава шунка.

Фийби не посмя — не си позволи — да погледне към майка си. Усети как страхът се надига у майка ѝ като прилив и ако я погледне, той щеше да я удави.

— Да не си въобразяваш, че ако ми направиш сандвич, няма да застрелям курвенската ви майка в главата?

— Не знам. Но наистина имаме хубава шунка и малко картофена салата. — Няма да заплача, даде си сметка изненадано Фийби. Няма. Но усещаше гнева, който се надига в биещото ѝ учестено сърце. — Аз съм правила картофената салата. Хубава е.

— Върви тогава и вземи лампата със себе си. Не си въобразявай, че няма да те виждам. Опитай се да извъртиш някой номер и ще прострелям братчето ти в ташаците.

— Да, сър. — Стана и взе малката газова лампа. — Господин Рубен? Може ли преди това да отида до тоалетната? Наистина се налага.

— Боже господи! Кръстосай си краката и стискай.

— Стисках вече, господин Рубен. Ако използвам тоалетната съвсем набързо, после ще ви приготвя нещо хубаво за хапване. — Сведе поглед. — Ще оставя вратата отворена, ако кажете.

— Пикай бързо! Ако реша, че се бавиш прекалено дълго, ще започна да чупя пръстите на майка ти.

— Няма да се бавя.

Тя се завтече към банята до всекидневната. Остави лампата, свали си гащите и започна да се моли да не би от напрежение или от смущение да не успее да се изпикае. Хвърли поглед към прозореца над ваната. Беше прекалено малък, както добре знаеше, за да се измъкне навън, но Картър сигурно щеше да се провере. Ако успее да убеди Рубен да разреши и на Картър да използва тоалетната, ще пошушне на брат си да се измъкне.

Стана от тоалетната чиния, пусна водата с едната ръка, а с другата отвори шкафчето над мивката.

— Да, сър — извика тя, когато Рубен ѝ кресна да побърза.

Грабна от най-горната полица флакона с валиум на майка си и го пъхна в джоба.

Когато Фийби излезе, Рубен бутна Еси така, че тя залитна към дивана.

— Още ли си на линия, Дейв? Ще хапна малко. Ако електричеството не е пуснато, докато се нахраня, ще застрелям едно от децата. Иди да ми направиш сандвича, Фийби, и не пести картофената салата.

Къщата беше малка и на Фийби не ѝ беше трудно да е постоянно в ползрението му, докато вадеше шунката и салатата от хладилника.

Чуваше го, че продължава да говори с Дейв, и положи големи усилия ръцете ѝ да не треперят, докато вадеше чиния и купа. Милион долара ли? Сега искаше милион долара и кадилак, както и свободно и безпрепятствено да прекоси щатската граница. Не само е зъл, но е и глупав, помисли си Фийби. Като използваше голямата синя купа с картофената салата за прикритие, тя изсипа успокоителните в чинията. Взе чукалото на хавана и натроши хапчетата, доколкото можа. Сложи щедра порция картофи отгоре и я разбърка.

Намаза с горчица две филии, сложи резени шунка и парче жълто сирене помежду им. Ако успее да извади нож от чекмеджето, може би...

— Какво толкова се туткаш?

Фийби сепнато вдигна глава. Той беше затворил телефона — явно Фийби се бе разсеяла и не го беше следила достатъчно внимателно — и, притиснал дулото на пистолета под брадичката на Картър, стоеше на прага на кухнята.

— Извинявам се. Остава само да взема вилица за картофената салата. — Чевръсто стисна флакона с хапчетата, обърна се и отвори чекмеджето с прибори. Пусна флакончето вътре, докато изваждаше вилицата. — Искате ли лимонада, господин Рубен? Мама направи прясно точно преди...

— Донеси храната, и то по-бързо, момиче!

Тя грабна чинията. Лесно ѝ беше да остави да ѝ личи, че е изплашена; страхът прикриваше всичко друго. Опряното в гърлото на Картър дуло на пистолета я вбеси. Ръцете ѝ трепереха и чинията се клатеше здравата. Той се усмихна и Фийби схвана, че желанието му е да всява страх. Никак не ѝ беше трудно да се представи за уплашена.

— Остави чинията до телефона и замъкни кльощавия си задник до дивана.

Постъпи точно както ѝ нареди, но преди да успее да седне, Рубен вдигна крак и така здраво ритна Картър по дупето, че момчето залитна напред. Еси мигом скочи, ала Рубен ѝ препречи пътя и я изгледа свирепо.

Фийби скочи и помогна на Картър да се изправи.

— Тихо, Картър. Господин Рубен не иска да слуша детски плач, докато се храни.

— У теб има малко здрав разум — отбеляза Рубен, седна и постави пистолета в скута си. С едната ръка взе вилицата, а с другата — телефонната слушалка. — Не знам откъде ти е, ала не ще да е от тази безполезна курва, която те е отгледала. Къде е електричеството, Дейв? — попита той в слушалката, напъхвайки вилица картофена салата в устата си.

Докато Картър хлипаше в скута на майка им, Фийби наблюдаваше как Рубен яде. Дали беше сложила достатъчно хапчета? Щяха ли да го приспят? Алкохолът, с който се налива, докато се храни, щеше да помогне, нали?

Възможно бе съчетанието да го убие. Беше чела какво става понякога, когато смесваш лекарства с алкохол. Може би кучият син просто щеше да умре.

Наведе се и прошепна нещо в ухото на Картър. Брат ѝ поклати глава и тя здравата го ощипа.

— Ще правиш каквото ти казвам, иначе ще те плесна!

— Я млъквай! — изръмжа Рубен. — Не съм ти казал да си отваряш устата.

— Извинявайте, господин Рубен. Просто му казвах да не плаче. И той трябва да се изпикае. Позволявате ли да отиде до тоалетната, господин Рубен? Съжалявам, но голяма воня ще настане, ако се напикае в гащите. Няма да му отнеме повече от минута.

— О, боже господи! Хайде, нека да върви!

Фийби хвана Картър за рамото и свирепо го стисна.

— Върви, Картър, и прави каквото ти казват.

Момчето неохотно стана и влачейки крака, се отправи към банята.

— Господин Рубен?

Майка ѝ просъска да мълчи, но Фийби не ѝ обърна внимание. Картър можеше да се измъкне. Ако Рубен не мисли за него няколко минути, брат ѝ ще се измъкне.

— Мислите ли, че ако аз помоля мъжа да пусне електричеството, той ще го направи? Много е горещо. Ще го помоля и ще му кажа колко е горещо. Може пък и да го пусне.

— Чу ли, Дейв? — Рубен се облегна назад и се ухили. Размътените му очи имаха уморен вид. — Едното хлапе иска да преговаря с теб. Хайде, ела.

Фийби застана пред Рубен и той ѝ подаде слушалката. Същевременно опря дулото на пистолета в корема ѝ.

— Първо ми кажи какво правя — нареди той.

Усети как по гърба ѝ се стича пот. Защо проклетите хапчета не действат? Дали Картър беше изпъзлял вече през прозореца?

— Господине? Опрял е пистолет в корема ми и много ме е страх. Страшно ни е горещо. Не, не сме наранени, но ни е толкова топло, че ще ни прилошее. Ако пуснем отново климатика, може да заспим, защото сме страшно изплашени. Все едно сме се натъпкали с *успокоителни*. Толкова сме омаломощени. Моля ви, господине, пуснете електричеството. И също така — продължи тя, като стисна здраво слушалката, защото Рубен посегна да я вземе, но изпита огромно облекчение, понеже той се отказа и се облегна назад. — Защо не ми дадете парите и колата, които иска? Много добре се отнася с нас, откакто му поднесох картофена салата, която аз направих. Даже ми разреши преди това да отида до тоалетната. Толкова сме уморени, че може да припаднем всеки момент, ако ме разбирате.

Рубен протегна ръка да получи слушалката и я ръгна в корема, за да ѝ даде знак да отстъпи.

— Чу ли, Дейв? Момиченцето тук също иска електричество. Пък и то моли да ми дадете парите и колата. О, не, разбира се. Не съм им дал да хапнат нищо и няма да им дам, докато не пуснете отново електричеството! Дори смятам сега да се направя на лош и... Къде е момчето? Къде е малкият негодник?

— Господин Рубен, той е... — Фийби протегна ръка все едно да посочи банята и бутна бутилката с уиски. — О, толкова съжалявам. Много, много съжалявам. Ей сега ще почистя. Веднага...

Тя падна и по бузите ѝ потекоха сълзи от болка, защото той я зашлеви през лицето с опакото на ръката си.

— Глупава кучка!

Мъжът се надигна от стола, залитайки. Фийби не откъсваше поглед от насоченото към нея дуло на пистолета.

Като гнева на самия Господ, Еси скочи от дивана и се нахвърли отгоре му.

Той се опита да я удари, тя го ухапа. Ноктите ѝ се впиха в лицето му и го раздраха, сякаш са бръсначи. И двамата крещяха, и двамата ругаеха. Фийби отстъпи, с което избегна изстреляния от Рубен куршум. Самият Рубен падна на колене.

— Помогнете ни! Помогнете ни сега! — извика Фийби с всичка сила. Грабна бутилката, готова да я използва, но Рубен се свлече на пода по лице. Като плачеше и викаше, Еси продължаваше да му нанася удари с юмруци. Входната врата се отвори с трясък, ала Еси продължи да го налага дори след като въоръжени мъже нахълтаха в стаята.

— Не ни застрелвайте! Не ни застрелвайте! — извика Фийби и разплакана се втурна към майка си.

След това нещата като че ли потекоха сякаш в сън. В съня хора я преведоха все едно през вода, а от гласовете им и светлината я заболяха главата и очите. По едно време заспа и тогава наистина засънува. Сънят обаче се оказа толкова страшен, че тя се насили да се събуди.

Наложи се да направят рентгенова снимка на лицето на майка ѝ, за да се убедят, че костта на скулата не е счупена, и да зашият раната. Фийби седеше в малка стая в болницата. Не желаше да легне и да заспи отново, за да не сънува пак как пистолетът гръмва, а куршумът — все едно е жив — я догонва и убива.

Картър спеше, сгушен като ембрион на тясното легло. Ръцете му бяха стиснати в юмручета, а телцето му потреперваше от време на време, както правят конете, когато ги полази муха.

Лекари, сестри и полицаи влизаха и излизаха, задаваха въпроси. Дойдеха ли, тя мечтаеше да ги няма; тръгнаха ли си, копнееше да се върнат, за да не е сама.

Но пък имаше вода за пиене, с която да промие полепналата по гърлото мръсотия. А после получи и ледена кока-кола в шише.

Искаше да е при майка си, толкова силно желаше да е при майка си, че я болеше повече, отколкото от шамара на Рубен през лицето.

Появи се мъж с пакет от „Макдоналдс“. От аромата ми хамбургерите и пържените картофи стомахът ѝ се сви от глад.

Усмихна ѝ се, погледна Картър и седна до Фийби на леглото.

— Сигурно си гладна. Не знам ти какво мислиш, но аз предпочитам да не ям болничната храна. Аз съм Дейв.

Тя осъзна, че го зяпа, а знаеше, че това не е прилично. Истината бе, че очакваше Дейв да е стар; или поне по-стар. Приличаше почти на момчетата в гимназията, по които Фийби тайничко въздишаше. Косата му беше кестенява и чуплива, а очите — няколко нюанса по-светли. Беше облечен в тъмносиня риза с разкопчана яка и миришеше малко на пот.

Подаде ѝ ръка. Фийби протегна своята, но той не я разтърси, а я стисна здраво, впил очи в нея.

— Наистина се радвам да се запозная с теб, Фийби. Щастлив съм да те видя.

— И аз се радвам да се запознаем.

После тя направи онова, от което се беше въздържала през всичките прекарани в задушната къща часове, през цялото време, докато чакаха развръзката — разплака се.

Дейв седеше до нея и я държеше за ръка. Не каза нищо. В един момент стана, взе кутия с хартиени кърпички и я сложи в скута ѝ. Когато сълзите понамаляха, извади хамбургерите и пържените картофи от пакета.

— Мама... — започна Фийби.

— Ще се оправи. Проверих как е и поисках разрешение да говоря с теб, преди да те заведат с брат ти при нея или тя да дойде при вас. В момента тя се нуждае най-вече от сън.

— Сигурно.

— Знам, че си била изплашена, но си умна и постъпи много смело.

— Никак не се чувствах смела. Бях бясна. — Взе сандвича и отхапа. Стомахът ѝ се сви, сякаш не беше сигурен дали да приеме храната или не, но после се отпусна. — Смелост прояви Картър, като използва през прозореца.

— Каза, че ти си му наредила да постъпи така, иначе си щяла да го удариш.

Тя леко се изчерви, защото ѝ беше забранено да удря брат си, макар че по нейна преценка на моменти той направо си го просеше.

— Така беше.

— Защо?

— Рубен щеше да го нарани. Щеше да го нарани лошо, преди да нарани мен или отново мама. Той е малкият и Рубен знае, че мама го обича повече от всичко на света.

— Ти вече си била сложила хапчетата в храната, преди да кажеш на Картър да се измъкне през прозореца.

— Явно е трябвало да сложа повече, но не знаех колко точно. Ти веднага схвана какво искам да ти предам като послание. — Взе пържен картоф. — Почувствах се по-добре, докато приказвахме.

— Много умно постъпи, като намери начин да ми съобщиш, че си сложила нещо в храната му. Така спечелих малко време.

— Защо не пуснахте електричеството? Той много се ядосваше, че няма ток.

— Нали помниш как го убеди да ти разреши да отидеш до банята, преди да му приготвиш храната? И аз правех нещо подобно: исках да получа нещо в замяна. Впрочем, вече се канех да пусна електричеството, но забелязахме как Картър се провира през прозореца. Исках Рубен да продължи да ни говори — или ти да говориш — докато измъкнем Картър на безопасно място и преценим новата ситуация. Нарочно ли бутна бутилката уиски? Искала си да го разсееш и да ти се ядоса, та междувременно да забрави за Картър, така ли?

— Давах си сметка, че ще ме удари, но не очаквах да се ядоса толкова. Сигурно щеше да ме застреля, ако мама не му се беше нахвърлила. Да, определено трябваше да сложа повече хапчета. Тогава щеше да се унесе по-бързо. Мама нямаше да гълта успокоителни, ако не беше той. Каква ирония. — Тя се усмихна леко, когато Дейв се засмя. — Учихме какво е ирония в часа по литература. Тя гълташе хапчета, защото той дълбоко я разстройваше и я правеше нервна. Преструваше се на мил в началото, но нещата скоро се промениха. Започна да се заяжда с нея, с нас и да се разпорежда. Веднъж я зашлеви през лицето.

— Подала е оплакване срещу него.

— Да — кимна Фийби. — Каза му, че не иска да го вижда повече, и го помоли да си върви. Но той все идваше у нас или ходеше в работата ѝ. Следваше я с колата си. Тормозил я е и по други начини, предполагам, но тя криеше от мен. Една вечер дойде вкъщи пиян и мама звънна на полицията. Те го принудиха да си тръгне, но само толкова.

— Съжалявам, че не сме предприели нещо повече.

— Посъветвах я да подаде оплакване. Тогава щели да издадат заповед да не я приближава. Тя го направи, но не бих казала, че ѝ помогна особено.

— Не. Съжалявам и за това. Струва ми се, Фийби, че майка ти е направила всичко необходимо, за да защити себе си и семейството си.

Фийби се загледа в смачканата книжна салфетка в ръката си.

— Той защо не си тръгна, когато тя му обясни, че не иска да го вижда повече?

— Не знам.

Не този отговор искаше Фийби. Още по-лошо беше, че прозвуча като лъжа. Мразеше, когато възрастните лъжат, защото си въобразяват, че си прекалено малък и няма да разбереш.

Фийби хапна още няколко картофа и поклати глава.

— Дори и да не знаеш точно, поне се досещаш — отбеляза тя. — Просто се надяваш да не разбере, защото съм само на дванайсет. Е, почти на дванайсет, но разбирам много неща.

Той я изгледа изпитателно, все едно четеше по лицето ѝ като в отворена книга.

— Да, досещам се или имам мнение по въпроса. Според мен той е лош, налита на бой и не му допада някой да му казва какво да прави или какво може да получи, особено когато го чува от жена като майка ти. Затова се е мъчил да я сплаши, да ѝ вземе страха и се е ядосвал все повече и повече, защото нещата не са ставали както той иска. Желаел е да я нарани, за да ѝ покаже кой е господар, но нещата са излезли извън контрола му.

Фийби хапна още един картоф, преди да отсече:

— Според мен той е долен кучи син.

— Да, такъв е. А сега дълго време ще бъде долен кучи син, който ще лежи в затвора.

Тя премисли думите му, докато пиеше колата, която Дейв ѝ донесе.

— По телевизията обикновено застрелват лошия. Отрядът за бързо реагиране го застрелва.

— На мен ми харесва повече, когато няма пострадали. Ти как постъпи вътре? Поведението ти много помогна никой да не умре. Смъртта никога не е изход, Фийби. Хайде, знам, че си уморена и искаш да видиш майка си. — Стана и извади визитка от джоба. — Можеш да ме потърсиш по всяко време. Ако ти се говори за случилото се или имаш въпроси, или ти трябва помощ — обади ми се.

Тя взе картичката и прочете: „Детектив Дейвид Маквий“.

— Важи ли същото за Картър и за мама? — попита тя.

— Напълно. Винаги, когато имате нужда, Фийби.

— Добре. Благодаря. Благодаря и за хамбургера с картофите.

— Беше ми приятно — увери я той. — Грижи се за себе си и за семейството си.

— Непременно.

Той си тръгна, а Фийби прибра картичката в джоба. Затвори пакета, та храната, която Дейв донесе, да остане топла за Картър, а остатъците от своята хвърли в кошчето.

Отиде до прозореца да погледне навън. Слънцето беше изгряло. Представа нямаше кога се е зазорило, но знаеше, че тъмните часове са приключили.

Вратата се отвори. Майка ѝ застана на прага с широко разтворени ръце и Фийби се втурна към нея.

— Мамо, мамо, мамо!

— Сладкото ми момиче. Момиченцето ми.

— Лицето ти, мамо...

— Всичко е наред. Добре съм.

Как така е добре, като по прекрасното лице на майка ѝ имаше шевове, които изпъкваха върху нежната кожа; когато сияйните ѝ сини очи бяха лишени от обичайния си блясък и около тях имаше синини?

Еси обаче постави ръце върху раменете на Фийби и я успокои:

— Нищо ми няма. В безопасност сме. Всички вече сме в безопасност. Това е най-важното. Господи, Фийби, така съжалявам.

— Не си виновна, мамо. — По страните ѝ отново потекоха сълзи, докато Еси обсипваше натъртената ѝ брадичка с целувки. — Вината не е твоя, мамо. Даже Дейв каза същото.

— Аз допуснах Рубен в живота ни. Аз му отворих вратата. Най-малкото за това съм виновна. — Отиде при спящия Картър и опря буза в неговата. — Господи, ако нещо се беше случило на един от двама ви, не знам какво щях да правя. Ти го изведе. Ти изведе Картър от къщата. Ти направи повече от мен.

— Не, мамо...

— Никога няма да гледам на теб по същия начин, Фийби. — Еси се изправи. — Винаги ще виждам в теб моето момиченце, но същевременно всеки път ще виждам и своята героиня.

— Ти го повали на пода — напомни Фийби. — Значи и ти си героиня.

— Да, най-накрая събрах кураж. Много ми е неприятно да го будя, но не искам да стоя повече в тази болница.

— Може ли вече да си вървим вкъщи?

Еси погали Картър по косата и отново се обърна към дъщеря си.

— Никога повече няма да се върнем там. Не желая кракът ми да стъпи в този дом. Съжалявам, но там никога няма да се чувствам в безопасност.

— Но къде ще отидем?

— Ще отседнем при братовчедката Бес. Обадих ѝ се и тя ни покани.

— В голямата къща? — Очите на Фийби се ококориха от смайване. — Но ти и братовчедката Бес почти не си говорите. Ти дори не я харесваш.

— От тази сутрин тя е най-любимият ми човек на света, като изключим теб и Картър. Трябва да сме ѝ благодарни, Фийби, че отваря дома си за нас в момент на нужда.

— Тя не го отвори, когато татко почина, нито...

— Сега го отваря — прекъсна я Еси. — Ще ѝ засвидетелстваме благодарността си. Така трябва да постъпим.

— Временно ли?

— Така трябва да постъпим — повтори Еси.

Закараха ги до къщата на братовчедката Бес с полицейска кола. През това време Картър лакомо унищожаваше изстиналия хамбургер и пържените картофи и жадно пиеше от колата. Заобиколиха парка с фонтана по средата. Внушителната стара сграда беше боядисана и меки розови нюанси с бели кантове; тук-там по тучната и добре поддържана морава имаше дървета.

Беше свършено различна от малката къща, където Фийби бе живяла повече от осем от дванадесетте си години живот.

Докато се изкачваха по каменните стълби към входната врата, забеляза, че гърбът на майка ѝ е изпънат като струна, и затова и тя изправи своя.

Мама звънна, все едно е гостенка, а не роднина. Отвори младата, сияеща и красива жена. Заради разпуснатите коси и стройната фигура на Фийби и заприлича на филмова звезда.

По лицето ѝ се четеше съчувствие, докато подаваше ръка на Еси.

— Госпожо Макнамара, аз съм Ава Вестрай, лична секретарка на мадам Макнамара. Влезте, влезте. Стаите ви са готови. Сигурно сте изтощени и затова веднага ще ви настаня. Или предпочитате първо да закусите и да пиете чай?

— Няма какво да се суетиш около тях.

Братовчедката Бес обяви това от площадката на импозантното стълбище. Беше облечена в черна рокля, а по изпитото ѝ лице се четеше неодобрение. Косата ѝ беше сива и само около слепоочията се виждаха черни кичури.

И сега, както винаги, видът на братовчедката на баща ѝ накара Фийби да я оприличи на стара, зловна вещица.

— Благодаря, че ни приемаш, братовчедке Бес — рече майка ѝ със същия тих тон, който използва, когато Рубен беше опрял пистолета в главата ѝ.

— Никак не съм учудена, че си се забъркала в тази каша. Тримата добре да се изкъпете, преди да седнете на масата ми или да легнете в чаршафите ми.

— Ще се погрижа, мадам Макнамара. — Ава обърна красивото си, пълно със съчувствие лице към Фийби и Картър. — Децата вероятно са гладни. След като се изкъпят, ще помоля готвачката да направи палачинки или...

Явно след преживяния през нощта ужас, след хамбургера, пържените картофи и пътуването с полицейската кола мисълта за още храна се оказа непоносима за стомаха на Картър и той повърна върху скъпия старинен килим на братовчедката Бес.

Покрусена и изтощена, Фийби само затвори очи. Вярно, не беше простреляна и умряла, но беше убедена, че с живота ѝ е свършено.

В продължение на двадесет години майка им чистеше, лъскаше, подреждаше и всячески се грижеше за дома на братовчедката Бес. Обслужваше властната жена до деня на нейната смърт.

През тези две десетилетия къщата се превърна в света на Еси — не само неин дом, но и нейно убежище. Превърна се в единствения свят, който познаваше. Всичко извън къщата я плашеше. Минаха вече почти десет години, откакто Еси не бе излизала отвъд терасите на къщата, не бе стъпвала в двора.

Уви, смъртта на Рубен в затвора не я освободи от страховете ѝ, помисли си Фийби, изправяйки се да прибере пистолета си в най-горния шкаф на дрешника. Кончината на братовчедката Бес не отвори вратите за майка ѝ.

На Фийби дори ѝ се струваше, че след това майка ѝ стана още по-затворена и изпълнена със страхове.

Ако братовчедката Бес бе постъпила правилно и мило — разбира се, нямаше никакъв шанс тя да постъпи така — и бе прехвърлила къщата на майка ѝ, а не да я натрапи на Фийби, нещата щяха ли да са по-различни? Щяха ли да са по-добри? Майка ѝ щеше ли да излиза извън къщата, да се разхожда в парка, да отиде на гости на съседка?

Никога нямаше да разберат.

Къде щеше да е самата тя, ако не се бяха случили събитията от онази нощ? Щеше ли да се омъжи за Рой? Щеше ли да намери начин да запази брака си, да осигури на дъщеричката си бащата, когото заслужава?

И това никога нямаше да разбере.

Затова пък щяха да се наслаждават на лилиумите във всекидневната, да поръчат пица и да прекарат една спокойна петъчна вечер у дома.

Фийби ще излезе на вечеря в събота, ще отиде на среща, но само веднъж. И без това в живота ѝ има прекалено много неща, за които да се грижи, без да прибавя и мъж към картината.

Да, плака, когато говори с Рой последния път. Но сълзите ѝ бяха предимно от гняв. Изплака сълзите от тъга и разочарование много отдавна; още докато Карли беше бебе.

Прекалено много неща, за които да се грижи, помисли си отново Фийби, докато се преобличаше.

Погледна ухаещите лилиуми в кобалтовата ваза върху тоалетката. Цветята са прекрасно нещо, но имат свойството да увяхват и умират.

6.

Въпреки всичко цветята и вечерта, прекарана в гледане на филми с момичетата ѝ, доста я поуспокоиха. В края на маратона Фийби отнесе заспалата си дъщеря в леглото. Този път беше стояла будна до малко след полунощ.

Двадесет минути по-късно Фийби спеше не по-малко дълбоко от дъщеря си.

Позвъняване на вратата я накара да подскочи в леглото. Стана и погледна часовника — три и петнадесет — преди да нахлузи робата. Вече слизаше по стълбището, когато Еси и Ава излязоха от стаите си.

— На вратата ли се звънна? — Еси притискаше здраво якичката на пенъора, а кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. — Кой може да е по това време?

— Най-вероятно глупава детинска шега. Вие останете горе, при Карли, в случай че се е събудила.

— Недей да отваряш вратата! Недей...

— Не се притеснявай, мамо.

Стаеният от двадесет години страх, както Фийби добре знаеше, постоянно чакаше да изплува от дъното на душата ѝ към повърхността.

— Ще дойда с теб. Сигурно са пияни тийнейджъри, забавляват се, но по доста неуместен начин — обади се Ава, преди Фийби да успее да възрази.

Няма смисъл да усложнява нещата, прецени Фийби и позволи на Ава да слезе с нея.

— Сега ще е разстроена цяла нощ — промърмори тя.

— Ще ѝ дам хапче за сън, ако се наложи — успокои я Ава. — Глупави хлапета.

Фийби надникна през витража от армирано стъкло на входната врата, но не видя нищо. Избягали са, мина ѝ през ума, и най-вероятно се хият истерично, както са склонни палавниците, след като събудят цяла къща.

Надигна се на пръсти, за да огледа верандата по-добре, и я видя.

— Качи се, Ава, и успокой мама, че няма никой. Деца са си направили лоша шега.

— Какво има? — Ава хвана Фийби за ръката. — Оставено ли е нещо отвън?

— Качи се горе. Не искам мама да се изплаши. Кажи и, че съм останала долу да изпия чаша вода.

— Какво има? — повтори Ава. — Ще се кача да взема бейзболната бухалка на Стивън. Не отваряй вратата, докато...

— Ава, отвън няма никой, но трябва да отворя вратата, а не мога да го направя, докато не се качиш да успокоиш мама, че всичко е наред. Сигурно вече се е побъркала от притеснение. Знаеш каква е.

— Права си. — Предаността към Еси измести всичко друго на втори план. — Ще се кача, но веднага се връщам.

Фийби изчака Ава да изкачи стълбите, преди да отвори вратата. Огледа улицата — наляво, надясно и отсрещния тротоар — но инстинктът ѝ подсказваше, че който е натиснал звънеца, е изчезвал. Оставаше ѝ само да се наведе и да вземе онова, което лежеше на стъпалата. После затвори вратата, пак я заключи и отнесе предмета в кухнята, където го сложи на масата.

Куклата беше с яркочервени коси. Вероятно някога се били дълги, но сега бяха грубо отрязани. Освен това беше гола, а ръцете — вързани на гърба с въже; през устата бе лепнат лейкопласт. Червената боя, размазана по куклата, трябваше да наподобява кръв.

— Господи, Фийби!

Фийби вдигна ръка и продължи да изучава куклата.

— Карли? Мама?

— Карли не се събуди. На Еси казах да не се безпокои. Останала си долу, та ако някое от хлапетата се върне, да го подплашиш и да му дадеш да разбере какво мислиш по въпроса.

— Чудесно.

— Какво е това отвратително нещо? — попита Ава, оставяйки на кухненската маса бухалката, която бе грабнала от стаята на сина си.

— Скъпа, подай ми фотоапарата от шкафа. Искам да направя снимки за досието.

— Не е ли редно да извикаш полицията?

— Ава, постоянно забравяш, че аз съм полицията.

— Но...

— Ще съобщя за случилото се, но искам да има и мои снимки. Не се притеснявай: който я е оставил, няма да се върне отново тази вечер. Предал е посланието си. Не казвай на мама какво е станало — добави тя, вземайки метъра от чекмеджето. — Поне засега.

— Няма да ѝ кажа, естествено. Фийби, защо не се обадиш на Дейв? Защо не му звънеш веднага и не го уведомиш, че някой е оставил на прага ни това нещо, което би трябвало да наподобява теб?

— Няма да му се обадя по това време. И без това Дейв нищо не може да предприеме. — Фийби потупа Ава по ръката, докато се връщаше при масата. — Но ще му разкажа за случилото се, обещавам. Хайде, иди ми донеси фотоапарата.

Тя взе мерки, направи снимки, прибра куклата в прозрачен плик и го пъхна в найлонова торба, която прибра в шкафа в антрето.

Еси подвикна тихо, когато дъщеря ѝ минаваше покрай спалнята.

— Скъпа, всичко наред ли е?

— Да. — Фийби се спря на прага на стаята. Майка ѝ изглеждаше така крехка и уязвима в огромното старо легло. — Вълнението за тази нощ приключи. Ще успееш ли отново да заспиш?

— Май да. Какво ще предприемеш?

— Няма да им позволя да разберат, че са те притеснили. Лека нощ, мамо.

В спалнята си Фийби нагласи будилника за шест часа. Ще занесе куклата в участъка, ще открие преписка и ще се върне вкъщи, преди някой да разбере, че е излизала. Ще помоли Сайкс да разследва случая. Той беше солиден и умен. Ако бе възможно да се проследи произхода на куклата, той щеше да се справи.

Нямаше да позволи на никого да тревожи семейството ѝ.

Докато лежеше будна в тъмнината, осъзнавайки, че няма да има нужда от будилника, се питаше къде ли е бил Арни Мийкс в три и петнадесет.

Достатъчно му беше да види как светлините в луксозната къща светват. Щрак, щрак, щрак. Видя ги, преди да се шмугне в парка и изчезне в мрака между дърветата.

Но още по-голяма наслада — същинска награда — му достави гледката как тя отваря вратата и взема малкия си подарък.

Заслужаваше си времето и труда да я наблюдава как излиза, за да вземе подаръка му.

Това е само началото, кучко, помисли си той, отпрашвайки с колата към вкъщи. Малко разиграване преди основното действие.

Далеч не беше приключил с Фийби Макнамара.

Щеше да отложи срещата, но прецени, че така ще придаде прекалено голямо значение на случилото се през нощта. От друга страна, отлагането означаваше да отговаря на десетки въпроси не само на майка си, но и на Карли.

Вече бе засипана с достатъчно въпроси сутринта, защото ѝ отне повече време, отколкото предполагаше, да отнесе уликата, да открие преписка и да се върне вкъщи с проклетия автобус. Поне ѝ стигна акълът да си сложи анцуг, за да се оправдае — всъщност да излъже, призна си Фийби — че е ходила да тича в парка.

Следобед Карли я изтощи от ходене по магазините. Споровете около купуването на „най-сладкия костюм“ почти изчерпаха търпението ѝ, затова, когато се върнаха вкъщи, тя и дъщеря ѝ не бяха в най-добри отношения. Карли отиде да се цупи в стаята си, а Фийби се спаси на шезлонга във вътрешния двор, с широкопола шапка на главата.

А сега ѝ предстоеше да излезе на вечеря, помисли си тя, докато — отхвърляйки съветите на всички — вадеше универсалната си черна рокля. След като е подходяща за сватби, погребения и редки коктейли, значи става и за вечерна среща с мъж.

Залитането по модата беше прескочило едно поколение, прецени тя леко раздражено, също като къдриците и трапчинките.

Вдигна си косата, но правенето на прическата ѝ напомни за грубо отрязаните кичури на куклата. Остави косата си пусната. И макар да знаеше, че семейството ѝ би предпочело Фийби тържествено да слезе по стълбите, когато се звънне на вратата, тя си даде труда да е в гостната доста преди седем.

И първа застана до вратата, когато се звънна.

— Здравей, Дънкан.

— Чакай първо да изразя възхищението си с едно: „Ах“, а после да ти кажа здрасти, Фийби.

Тя отстъпи и изненадано вдигна вежди, виждайки букета от дребни розови рози.

— Вече ми изпрати цветя, които — между другото — бяха разкошни — напомни му.

— Радвам се, че са ти харесали. Но тези не са за теб. — Огледа се. — Харесва ми къщата ви.

— И ние я харесваме.

— Фийби, няма ли да поканиш човека да влезе, да ни запознаеш? — Еси излезе от гостната и се усмихна на Дънкан. — Аз съм Еси Макнамара, майката на Фийби.

— Госпожо — пое той с поклон протегнатата ѝ ръка. — Ще прозвучи като клише, но въпреки това ще го кажа: разбирам откъде Фийби е наследила красотата си.

— Благодаря. Много се радвам да го чуя. Заповядайте в гостната. Синът ми и съпругата му не са тук, но ще ви запозная с останалата част от семейството. Ава, това е приятелят на Фийби — Дънкан.

— Много ми е драго да се запознаем.

— Фийби не ми спомена, че има толкова красавици в семейството ви. Но виж, за теб ми разказа — усмихна се той на Карли. — Избрах розово — и ѝ поднесе букета.

— Колко мило. — Еси вече се бе разтопила. — Карли, това е господин Суифт. Мисля, че това са първите рози, които мъж ти поднася.

Начупеното дете мигновено се превърна в съблазнителка.

— Мои ли са?

— Да, освен ако не обичаш розово.

— Обичам розово. — Поруменя и кожата ѝ придоби почти същия цвят като розовите пъпки, които пое от него. — Благодаря. Бабо, може ли аз да избира в коя ваза да ги сложа? Може ли?

— Разбира се. Господин Суифт, да ви предложи ли нещо за пиене?

— Наричайте ме Дънкан. Аз...

— Трябва да вървим — обади се Фийби. — От настъпилата суматоха започва да ми се вие свят. — Взе сакото си от облегалката на стола. — Няма да закъснявам.

— Не се заричай — промърмори Дънкан.

Без да му обръща внимание, Фийби се наведе да целуне Карли по бузата и добави по навик:

— Да слушаш.

— А вие се забавлявайте. Дънкан, непременно да дойдеш отново — покани го Еси.

— Благодаря. Следващия път ще донеса цяла поляна с цветя. Приятно ми беше да се запознаем.

Фийби отлично знаеше, че на прозореца на гостната са се залепили три женски лица, докато Дънкан отваря вратата на колата за нея. Тя го изглежда замислено, после се настани.

Продължи да го гледа по същия начин, докато той седнаше зад волана.

— Да не би да си разчистваш пътя, като омайваш дъщеря ми?

— Точно така. А сега, като се запознах с майка ти и Ава, ще ги обработвам и тях.

— В такъв случай трябва да преценя дали да се възхитя на откровеността ти, или да се почувствам засегната.

— Кажи ми, когато стигнеш до окончателно решение. Междувременно: мразиш ли лодки?

— Защо?

— Защото, ако ги мразиш, се налага да направя лека реорганизация. Е?

— Не, не мразя лодки.

— Чудесно. — Извади мобилен телефон и натисна няколко бутона. — Дънкан. Тръгваме. Добре. Чудесно. Благодаря. — Затвори телефона и се обърна към нея: — Дъщеря ти прилича на майка ти. Теб трапчинките са те прескочили.

— За огромно мое съжаление.

— Ава роднина ли ви е?

— Не кръвна, но е част от семейството.

Той кимна и продължи да разпитва:

— И имаш по-голям брат, така ли?

— По-малък. Картър е по-малкият.

— Ясно. Той и жена му заедно с вас ли живеят в страхотната ви къща?

— Не. Живеят самостоятелно. Как се сети да донесеш рози на Карли?

— Ами... Не знам много за седемгодишните момиченца и нямах представа дали си пада по кукли или по футболни топки. Съществуваше и вероятността да си твърдо срещу сладките неща, затова се отказах от кутия бонбони. Реших, че след като съм изпратил на теб цветя, ще ѝ е приятно и тя да получи. Проблем ли има?

— Не, не. Аз усложнявам нещата, а всъщност жестът ти е трогателен. Никога няма да го забрави. Едно момиче не забравя кога е получило цветя от мъж за пръв път.

— Нали не се налага да се ожения за нея или нещо подобно.

— Не, поне в близките двадесет години.

След като паркираха, Фийби реши, че ще отидат в някой от ресторантите покрай реката. Нещо с изглед към водата, предположи тя, дори сигурно ще седнат на открито, и се зарадва, че си взе сакото.

Ала той я поведе по кея, минаха край няколко лодки и спряха пред изящна бяла яхта. На палубата имаше маса с бяла ленена покривка.

— Тази сигурно е твоя.

— Ако мразеше лодки, щях да те заведа на пица и връзката ни сигурно щеше да приключи заедно с последното парче пеперони.

— За щастие обичам лодки, а пица ядох снощи.

Остави го да ѝ помогне да се качи и се постара да свикне с люлеенето.

— Често ли плаваш?

— Живея на остров Уитфийлд.

— Аха. — Получи отговор на въпроса си. Отиде до перилата и се загледа в реката. — Винаги ли си живял на Уитфийлд?

— Не. И не бях го планирал. — Извади бутилка шампанско от кофичката с лед и започна да я отваря. — Просто така стана, а после ми хареса.

— Като да спечелиш от лотарията.

— Горещо-долу.

Обърна се, когато чу тапата да изхвърчава.

— Сега се фукам — продължи той. — Затова е яхтата, шампанското, изисканата храна, която е под похлупаците, за да е топла. Но също така прецених, че ще е приятно да хапнем на реката, само ти и аз.

— С фукането направо ми обра точките. Частта „само ти и аз“ е проблематична. Не говоря за вечерята, а като цялостна концепция.

— Защо? — поинтересува се той, докато наливаше виното.

Тя се облегна на перилата и остави бриза да гали лицето ѝ.

— Пълна съм с пластове усложнения.

— Самотна майка, сложна кариера.

— Да. — Пое чашата. — И още много неща.

— Като например?

— Дълга история.

— И друг път си го казвала. За никъде не бързам.

— Добре. Ще започна оттук: обичах бившия си съпруг, когато се оженихме.

Той се облегна до нея.

— Това е изключително добър подход.

— И аз така мислех. Много го обичах, макар да разбирах, че подходите ни не са аналогични.

— Не схващам.

— Той не ме обичаше особено. Не можеше. Просто не е устроен по този начин.

— Звучи ми по-скоро като извинение.

— Не, не. Щеше да е по-лесно, ако беше така. Никога не се е държал грубо, никога — доколкото ми е известно — не ми е бил неверен. Но не можеше да вложи цялата си душа в брака. Бях убедена, че ще успее да го променя. После забременях. Той нито се ядоса, нито се разстрои. След като се роди Карли... Нямахме вече нищо помежду ни — завърши тя след кратка пауза. — Нищо не ни свързваше, не изпитвахме любопитство един към друг. Живяхме отчуждено почти година. После той си поиска свободата. Съжالياвал, но не било каквото търсел. Реши, че ще пътува. Рой е импулсивен. Ожени се за мен импулсивно, реши да създаде семейство по същата причина. И двете не го задоволиха, затова продължи нататък.

Той пак прибра косата ѝ зад ухото със същата непринуденост, както и първия път.

— Карли вижда ли го?

— Не. Поне не в истинския смисъл на думата. И всъщност се справя със ситуацията по-добре от мен. Това е едно от усложненията в живота ми.

— Ясно. Разкажи ми за друго.

— Майка ми страда от агорафобия. Не е излизала от къщата десет години. Не може.

— Не ми се стори...

— Луда? — прекъсна го Фийби. — Не е.

— Нямаше да кажа „луда“, а нервна пред непознати като мен.

— Не е същото. В къщата тя е добре. Там се чувства в безопасност.

— Сигурно ѝ е тежко. — Той погали Фийби по рамото. — И на теб също.

— Справяме се. Тя дълго се бори, но накрая не ѝ останаха сили. Някога се бореше за мен и брат ми, затова сега Картър и аз, а и Ава и Карли, се справяме с положението.

— Не ви е леко. — Обърна се така, че да е с лице към нея. Очите ѝ не се откъсваха от неговите. — Но, не разбирам какво общо има с цялостната концепция за теб и мен.

Точно в този момент самата тя търсеше отговора.

— Семейството и работата изчерпват почти цялото ми време, цялата ми енергия.

— Да не си останала с погрешното впечатление, че съм обсебващ?

Взе чашата ѝ и отиде до бутилката. Наля ѝ отново, после на себе си. Върна се при нея и преди да ѝ подаде чашата, нежно докосна устните ѝ със своите.

— Отдавна исках да го направя — промълви той.

Боже, помисли си тя, колко е хубаво.

— Трябваше да започна отнякъде. Така ми се строи подходящо. Сексапилна червенокоса дама, красива вечер, мехурчета във виното. Гладна ли си?

— Повече, отколкото ми се иска да призная.

— Тогава да седнем — усмихна се той. — Трябва да има омар и разни сосове като начало. Сега ще ги донеса. А докато се храним, ще ми разкажеш и други истории.

Фийби обаче реши да не му казва нищо повече нито за себе си, нито за семейството си. Ще поддържа непринуден разговор. Ала той имаше подход и някъде между омара и телешкия медальон, тя отново заговори за себе си.

— Питам се как момиче от Савана решава да постъпи във ФБР, обучава се да сваля хора от ръба на покрива, а накрая се озовава в местната полиция. На ченгета ли си играеше с куклата си Барби?

— Барби никога не ми е харесвала особено с дългите си руси коси и големите гърди.

— А аз точно затова я обичах. — Той се засмя, когато видя смаяното ѝ изражение. — Какво? Не допускаш ли, че една такава пищна Барби може да накара едно десетгодишно момче да се замисли?

— Сега вече разбирам, че е така, за жалост.

— Щом Барби няма нищо общо, кое те накара да се захванеш с тази професия?

— Дейв Маквий.

— Дейв Маквий ли? Не си спомням такава играчка.

— Той е човек, направо герой, и никога не е бил играчка. Това го заявявам със сигурност.

— Аха. — Напълни чашите и се наслади как светлината играе по порцелановата ѝ кожа, как кара умните ѝ котешки очи да блестят. — Да не е гимназиалното ти увлечение? Или първата любов?

— Нито едното, нито другото. А герой от начало до край. Той ни спаси.

Когато тя млъкна, Дънкан поклати глава.

— Нали ти е ясно, че не можеш да спреш дотук?

— Да, май си прав. Баща ми загина, когато мама беше бременна с Картър, по-малкия ми брат.

— Било е голямо нещастие. — Покри ръката ѝ със своята. — Истинско нещастие. Ти на колко беше?

— Почти на пет. Помня го, но бегло. Но съвсем ясно си спомням как нещо у мама се пречупи. Беше ѝ необходимо дълго време, за да се съвземе. Впрочем, така и никога не го направи докрай. Тъй като съм учила психология, знам, че най-вероятно смъртта му е подготвила почвата за нейната агорафобия. Налагаше се да излиза, за да ходи на работа, да ни осигурява прехраната. Нямахме друг избор. Но години наред живееше затворено, не дружеше с хора.

— Имала е избор — възрази Дънкан. — Избрала е да прави онова, което е необходимо, за да гледа семейството си.

— Да, прав си. И тя наистина се грижеше всеотдайно за нас. После срещна един мъж. Казваше се Рубен. Той наминаваше,

оправяше разни неща вкъщи. Дребни домакински поправки. Аз, като момиче на дванадесет вече, разбирах, че флиртуват. Беше ми странно, но и приятно. Баща ми го нямаше от дълго време и беше хубаво да я виждам как се изчервява и се държи глуповато.

— Искала си да е щастлива.

— Така е. Той се държеше мило с нас. Беше изключително мил в началото. Играеше с Картър на двора, носеше ни бонбони, водеше мама на кино — такива неща.

— Но не е останал мил. Долавям го. — Тя го погледна и Дънкан поясни: — Долавям го в гласа ти.

— Не, не остана мил. Бяха спали заедно. Не знам откъде съм сигурна, но е факт. След всичките тези години на самота тя отвори сърцето си достатъчно, за да е с него.

— И тогава нещата се промениха, така ли?

— Да. Той започна да се държи собственически, господарски, стана критичен. Заяждаше се с нас — и с тримата — но се преструваше, че е на шега. С Картър се държеше най-лошо. „Това момче не знае къде му е задникът. Ха-ха-ха...“, „Един мъж никога няма да има топки, ако само четете книги“ и така нататък, и така нататък. Започна да идва всяка вечер, очакваше мама да е приготвила топла вечеря, гонеше ни от стаята, за да я награби. Тя не му се даваше и това го вбесяваше. Започна много да пие. Винаги е пил, предполагам, но започна направо да се налива вкъщи. Всъщност това е отвратителен разговор за вечеря.

— Бих искал да чуя края на историята. Баща ми пиеше повече, отколкото трябва, така че съм наясно за какво говориш. Продължавай.

— Добре. Един ден дойде, докато мама беше още на работа. Бяхме сами с Картър. Беше пил и си отвори нова бира. Извади и втора и я подаде на Картър. Заяви, че му е време да се научи да пие като мъж. Картър не искаше. За бога — та той беше само на седем. Каза му да се разкара, да го остави на мира и Рубен го зашлеви през лицето. Тогава и аз го заудрях, повярвай ми. — У нея забушува старият гняв. — Изкрещях му да напусне къщата и да не смее да докосне брат ми с дебелите си ръце. Той удари плесница и на мен. Именно тогава мама се върна. Ще ти призная нещо, Дънкан: до този момент я обичах. Тя работеше така усилено, стараяше се, но винаги я бях смятала за слабохарактерна. Мнението ми се промени, когато тя влезе и завари

мен и Картър на пода, а негодникът стоеше над нас и си сваляше колана. — Замълча, за да отпие от виното. — Канеше се да ни набие с колана, за да ни даде урок. Мама му се нахвърли като светкавица. Той беше два пъти по-едър от нея и с един замах на ръката я запрати в другия край на стаята. Тя му крещеше да си върви, да не закача децата ѝ, а аз пошушнах на Картър да избяга, да отиде у съседите, и да се обади на полицията. Когато реших, че се е отдалечил достатъчно, аз също се разпищях и закрещях, че полицията ще дойде всеки момент. Рубен нарече мама и мен с думи, които даже не знаех какво значат, но си тръгна.

— Не си загубила самообладание. — Дънкан отново хвана ръката ѝ. — Постъпила си умно.

— Бях изплашена. Сетих се за полицията, защото се предполага, че тя защитава хората от посегателства. Дойдоха, разговаряха с мама. Не казвам, че я разубедиха да не подава оплакване, но не я и насърчиха. Записаха си името му и обещаха да разговарят с него. Вероятно са го направили. Не знам всичко, което се е случило, а само отделни неща. Ходил е например в работата ѝ и се е извинил. Идваше и вкъщи с цветя, но тя не го пускаше да влезе. Виждах го да седи в колата си пред нас и да наблюдава къщата. Веднъж — поне аз го видях само веднъж — я сграбчи и се опита да я напъха в колата. Обадих се отново в полицията, а и някои от съседите излязоха, и той си отиде. Мама извади заповед, забраняваща му да се доближава до къщата. Така я посъветвах да постъпи.

— Но не го арестуваха.

— Вероятно са го задържали за няколко часа и са му изнесли строга лекция. Няколко вечери по-късно отново се напил, взел си пистолета и насилствено влезе у нас. Удари мама така силно, че още има белег. — Фийби докосна бузата си с пръсти. — Притисна пистолета към главата ѝ и накара Картър и мен да заключим вратите, да затворим прозорците и да спуснем завесите. Щели сме да седнем всички заедно и дълго да си поприказваме. Държа ни почти дванадесет часа. Органите на реда се появиха след около два часа. Рубен изстреля няколко куршума в стената и съседите се обадили в участъка. Изкрещя, че ще ни убие, ако някой се опита да влезе. Щял първо да види сметката на копелетата. Доста скоро полицията изключи

електричеството. Беше август и изключително горещо. После Дейв се свърза с него по телефона и започна да му говори.

— Склонил го е да ви пусне ли?

— Предизвикваше го да говори. Това е първото правило. Докато Рубен говореше с Дейв, нямаше да ни убие. Но беше готов да го направи, виждах го. Щеше да убие Картър и мен. Може би щеше да пощади мама, защото си беше въобразил, че му принадлежи. Но Дейв започна да му говори за риболов. Безкраен разговор за риболов, благодарение на който останахме живи. След време обаче Рубен отново се ядоса. Канеше се да нарани Картър, усещах го. Разсеях го, както направи Дейв с приказките за риболова. Успях да го склоня да ме пусне в банята, отворих прозореца и пошушнах на Картър — направо го насилих — да се измъкне оттам при първа възможност.

— Успяла си да спасиш брат си — промълви Дънкан.

— Рубен ненавиждаше Картър. Със сигурност щеше да го нарани.

Разказа му за храната, която е приготвила, за успокоителните. И как е разговаряла с Дейв в болницата, докато шиеха раната на майка ѝ.

— Той спаси живота на семейството ми.

— Но и ти си допринесла да се освободите, а си била едва на дванадесет.

— Нямаше да има кого да освобождавам, ако не беше Дейв. След това се пренесохме в къщата на братовчедката Бес, тази на Джоунс Стрийт. Дейв поддържаше връзка с нас. Именно той ми разказа за похитителите и как се преговаря с тях. Смяташе, че притежавам талант, а и вече имам представа какво е да си от другата страна. Искях да го зарадвам, пък и ми звучеше вълнуващо. Затова учех, тренирах и открих, че е бил прав. Наистина притежавам талант за тази работа. — Вдигна чашата си като за наздравица. — Не е печелившият билет от лотарията, но съм доволна.

— Какво стана с Рубен?

— Умря в затвора. Ядосал някого достатъчно, та онзи да го наръга много пъти. Като морална жена и служител на реда трябва да осъждам подобни деяния. Вместо това купих бутилка шампанско — е, не толкова хубаво като това — и се насладих на всяка капка.

— Радвам се да го чуя. — Стисна леко ръката ѝ. — Имала си интересен живот, Фийби.

— Интересен ли?

— Не можеш да твърдиш, че следва обичайния коловоз.

— Да, май си прав — засмя се тя.

— Сега си обяснявам онази решителност, с която влезе в апартамента на Самоубиеца Джо. А имаш такива съблазнителни зелени очи.

Тя го изгледа втренчено, докато пиеше от шампанското.

— Ако си въобразяваш, че след като малко или много си разголих душата и изпих няколко чаши от това прекрасно шампанско, ще се спусна в каютата с теб и ще правим див секс, дълбоко грешиш.

— Не подлежи ли на обсъждане? Няма ли вероятност за някакъв секс?

— Не, но все пак благодаря.

— Тогава да се разходим покрай реката, където мога да те целувам на лунна светлина.

— Да се ограничим с разходката.

Дънкан стана и ѝ подаде ръка. Когато младата жена се изправи, той я притегли към себе си и залепи устни в нейните. Топли устни, хладен вятър, твърдо тяло, нежен подход. Тя се предаде и се наслади на мига. Пърстите ѝ се преплетоха с неговите, докато се притискаше към него за още ласки.

Усещаше силата ѝ под меката кожа. Именно това, даде си сметка той, го привлече първоначално: тези контрасти у нея, тази усложненост. У нея нямаше нищо просто, нищо обикновено.

Целувката се проточи дълго и всеки момент щеше да се получи искра, да припламне онова, което започваше да тлее помежду им.

Тя вдигна ръка и я сложи на гърдите му — да усети как бие сърцето му. После го побутна назад.

— Някой друг също притежава таланти — промълви.

— Практикувам усилено от дванадесетгодишен. — Хвана ръката ѝ и я доближи до устните си. — Разработил съм някои варианти. Ако желаеш, ще ти ги демонстрирам.

— Толкова демонстрации за тази вечер стигат. Говорихме за разходка.

— Да, по-добре да си спестя вариантите. Не съм убеден, че си готова.

— Нима? Хич не се впускай в подобни маневри спрямо мен. Аз съм ченге.

Той стъпи на кея и ѝ подаде ръка.

— Вариант седем води до временно изпадане в безсъзнание.

— Това направо ми звучи предизвикателно. — На свой ред тя пристъпи от палубата на кея. — Отиваме на разходка, господин Суифт.

— Все пак бях длъжен да опитам.

Тръгнаха и Фийби се извърна така, че да види лицето му.

— Вариант седем ли?

— По закон съм длъжен да отправя предупреждение, преди да го приложа. Теб те предупредих и значи мога да действам.

— Ще го имам предвид.

Смехът ѝ се разнесе над водата. А лицето ѝ — сияещо — влезе в полезрението на бинокъла.

Докато я наблюдаваше, докато наблюдаваше и двамата, той бръкна в пакетчето с пържени картофи, които си беше купил, и си помисли колко ще му е лесно, ако лицето ѝ беше на мушката на пушка.

Бум!

Прекалено бързо, прекалено лесно.

Но не след дълго тя няма вече да се смее.

7.

Седнала зад бюрото си в понеделник сутринта, Фийби започна да отмята натрупалата се писмена работа, отговаряше на телефонни обаждания и дори намери малко време да прегледа бележките си за предстоящата си лекция.

Можеше да се каже, че поведението на Арни Мийкс е удар под кръста, но тя държеше да наблегне на реда и процедурата, задължителни за медиатора, когато се озове на мястопроизшествието.

Трябва да се спазват правилата, помисли си тя. В инцидента с Грейди, Арни определено ги бе пренебрегнал. Случилото се впоследствие и причините да се стигне дотам щяха да залегнат в аргументите ѝ и тя се надяваше да илюстрират добре защо е нужно да се съблюдават правилата.

Добави копие от доклада си по случая, някои записи и снимки от други инциденти.

Тъкмо ставаше, когато Дейв влезе в кабинета ѝ.

— Капитане.

— Трябваш ми за минута.

— Разбира се. Имам малко време преди лекцията. Искаш ли кафе?

— Не, благодаря.

Той затвори вратата и тя усети как мускулите на раменете ѝ се напрягат.

— Проблем ли има?

— Изглежда. Звънна ми сержант Мийкс, бащата на Арнолд Мийкс. Подхвърли нещо в смисъл, че ще внесе оплакване срещу теб.

— За какво?

— По повод неправомерното отстраняване на сина му. Подметна нещо и за оклеветяване и злословене. Иска да поговори с теб, с мен и с представител на сина му.

— Винаги съм на разположение. Повторих на Арни, че може да се свърже със своя профсъюзен представител, докато е отстранен от работа. Вписано е в протокола — подчерта тя.

— Значи настояваш да бъде отстранен за тридесет дни?

— Да. Той наруши всички правила. Тласна Грейди към самоубийство и извади късмет, че похитителят не уби някого от заложниците. Прочети доклада, капитане, както и свидетелските показания и на цивилните, и на служебните лица.

— Прочетох ги. — Дейв уморено разтърка врата си. — Не би могъл да забърка по-голяма каша, дори да искаше.

— Не съм сигурна дали е било толкова несъзнателно. Не, не го казвам от лична неприязън — вметна тя бързо, тъй като Дейв свъси вежди. — Той не обича да се подчинява, упорит е, сексист и грубиян. Такива като него не стават за полицаи.

— Фийби, подобно предубеждение няма да ти помогне.

— Не е предубеждение, а факт. Убедена съм, че като се направи психологическата оценка, ще се потвърди моята правота. Дейв, той е поставил онази осакатена кукла пред къщата ми.

Капитанът пхна ръце в джобовете и ги сви в юмруци.

— Няма да го оспорвам, но внимавай и не изричай това обвинение пред други. Трябват ти повече...

— Нарече ме кучка в лицето, да не говорим колко ли пъти го е правил зад гърба ми. Стоеше горе-долу, където си ти сега, и ме заплаши. Не само не изпитва никакво уважение към авторитета ми, а направо ме презира.

— Да не мислиш, че и аз не искам да го разкарам? — За пръв път Дейв допусна част от гнева и раздразнението му да си проличат. — Не ми е притрябвал нито в отдела, нито в управлението. Но на този етап нямам никакво основание да го уволня. Фийби, щом седиш зад това бюро, длъжна си да изискваш да се проявява уважение към ранга ти.

— Правя го — отвърна тя с равен тон. — Дано тридесет дни са достатъчни, за да го осъзнае. Капитане, в последния ни разговор той ме обвини, че заемам поста, защото съм ти любовница.

Дейв я изгледа смаяно, преди да възкликне:

— Долен кучи син. Долен и гаден. — Пое си дълбок въздух. — Имаше ли свидетели на тези обвинения?

— Не, а аз вече бях изключила магнетофона. Но го направи, повярвай ми, а това значи, че колкото презира мен, толкова презира и теб. А и съм убедена, че се канеше да ми посегне физически. За щастие детектив Сайкс се намеси в този момент. Не обичам да

постъпвам така. Не ми е приятно да разпространявам такива нелепости, но това е положението. Според мен Арнолд Мийкс е опасен. Питай Сайкс, ако не ми вярваш.

— Ще го направя и ще уредя срещата с баща му за следобед.

— Добре.

— Ще подадеш ли оплакване за сексуален тормоз?

— На този етап не. Засега ще се задоволя с оплакването за неподчинение.

Дейв кимна и тръгна към вратата.

— Добре е да се свържеш с твоя профсъюзен представител — подметна той. — Семейство Мийкс имат връзки в централата, могат да упражнят натиск. Пази си гърба, Фийби, защото дори този задник да си получи заслуженото в случая, той е вреден и опасен.

— Ще го имам предвид. Дейв? Съжалявам, че си въввлечен в тази каша лично.

— Не си виновна ти — увери я Дейв, — а той.

Проблеми, помисли си Фийби, останала отново сама.

Задаваха се проблеми. Е, и преди се е сблъсквала с какво ли не. След края на лекцията ще отдели време да прегледа отново доклада на Мийкс, показанията във връзка със случая „Грейди“ и своя рапорт за препирнята в кабинета ѝ.

През стъклената стена на кабинета си видя как Дейв прави знак на Сайкс да останат насаме за частен разговор. У шефа ѝ — капитана — се бяха събудили инстинктите да я защитава и тя съжаляваше, че се е стигнало дотам.

Но пък за нищо на света нямаше да позволи Мийкс да поставя живота на хората в опасност, да я заплашва, да разстройва семейството ѝ и да се крие зад връзките на баща си.

Изобщо не ѝ пукаше кой е баща му.

А сега, напомни си тя, време е да загърби тези мисли и да слезе долу. Прекоси общата чакалня.

— Следващите деветдесет минути ще бъда в заседателната зала — каза на секретарката.

— Добре. Лейтенант? — Ани Утс, административната помощничка на отдела, се усмихна припряно и нервно на Фийби. — Май в края на седмицата ще ми се наложи да взема свободен ден, за да уредя някои лични неща.

— Не възразявам. Ако предварително уточниш кой ден ще отсъстваш, ще бъде по-добре. Ще се погрижа някой да те замества.

— Лейтенант? — Усмивката ѝ продължаваше да е притеснена. — Вярно е, че съм нова тук, но ми харесва. Надявам се да сте доволна от работата ми.

— Много добре се справяш.

Няма да е зле да не се гримираш така тежко и да си купуваш дрехи един номер по-големи, помисли си Фийби, но работата наистина си я вършиш.

— Аз... Днес съм донесла захаросани бадеми. Домашни са. — Поднесе покрита със салфетка чинийка. — Заповядайте.

— След лекцията.

— Ще използвате стълбите, нали? Толкова тичате нагоре-надолу, вместо да вземате асансьора, че малко захар няма да ви навреди.

— Именно заради слабостта ми към сладкото тичам нагоре-надолу по стълбите.

Бързо се отдалечи, Ани я бе забавила достатъчно. Отвори вратата към стълбището и бързо заслиза.

Колата ѝ щеше да е готова днес, сети се тя. Май така ѝ бяха казали. Ще се обади на монтьора в почивката и...

С периферното си зрение долови някакво движение, но преди да успее да реагира, бе притисната към стената. Изпита остра болка, премесена със страх, когато лицето ѝ се фрасна в циментовата стена. Причерня ѝ пред очите.

Само след секунди инстинктите ѝ крещяха: „Бори се“, ала в следващия миг устата ѝ беше залепена с дебело парче тиксо, а ръцете — извити назад и стегнати в белезници.

Замаяна от удара, Фийби все пак вдигна крак, за да ритне, но не уцели. В следващия момент престана да вижда заради нахлузената на главата ѝ качулка. От залепените ѝ устни не се изтръгна отчаяният ѝ вик, когато нечия ръка я блъсна и тя полетя към стълбищната площадка. Вкуси кръв и дори през учестеното си и шумно дишане чу как нападателят ѝ се изсмя. Молейки се за чудо, тя ритна напосоки, но нечий ръце я стиснаха здраво за гърлото.

Не, не искаше да умре по този начин. Нима нямаше да види очите на човека, който ще я убие, който ще лиши детето ѝ от майка?

Тялото ѝ се гърчеше, краката ѝ се мятаха и ритяха, дробовете ѝ стеноха за въздух. После натискът поотслабна и тя успя да си поеме дъх. Паниката и страхът обаче отново я обзеха и пак искаше да извика, защото усети нож да пори дрехите ѝ. При едно от резките движения върхът на острието одра кожата ѝ. Ръце — напъхани в ръкавици ръце, отбеляза съзнанието ѝ — я стиснаха за гърдите.

Това не можеше да е истина: да нападнеш и изнасилиш полицайка в собственото ѝ управление?! Беше лудост. Но съпротивата ѝ не попречи на ръцете да продължат да късат дрехите, да я опипват, да я натискат между бедрата.

А тя се ненавиждаше за риданията и молбите, които отправяше зад тиксотото; ненавиждаше се, защото това само го караше да се смее и му доказваше, че командва положението.

— Не се притеснявай. — Тези прошепнати думи бяха първите, които изрече. — Не чукам такива като теб.

Нова болка я прониза — удар през лицето. Стори ѝ се, че ще припадне и за миг почти поиска това да се случи. Сякаш чуваше далечни стъпки.

Някой идваше ли? Моля те, Господи. Не, не, някой си тръгваше. Той се отдалечаваше. Фийби простена. Всичко я болеше. Ала жаждата за оцеляване — този първичен инстинкт — се оказа по-силна. Размърда рамене и започна да върти глава, за да се отърве от качулката. Наложил си да не се паникьосва; постепенно брадичката ѝ се освободи, после устата, носът и накрая — слава богу — очите.

Бързо се огледа. Видя петна от собствената си кръв по стената, където нападателят бе блъснал лицето ѝ.

Но зърна също и врата на няколко стъпала от себе си. Трябваше да стигне дотам, за да се спаси.

Завързаните ръце ограничаваха движенията ѝ, но все пак се извъртя и успя да се надигне на колене. Парчета от раздраната ѝ пола и блуза висяха по нея, а други лежаха по стълбището.

Той я остави гола, унижена, завързана, но жива.

Облегна се на стената за опора и с мъка се изправи на треперещите си крака. Повдигаше ѝ се, но се молеше да успее да издържи, докато намери помощ.

Някакъв отчаян глас в нея я припираше: „Бързай. Той може да се върне“. Все така опряла гръб в стената, тя се затътри, треперейки от

страх и изтощение, към вратата. Мобилизира сетните си сили и завъртя дръжката.

Залитна през прага, стовари се на пода и запълзя.

Някой извика. Чу го приглушено, все едно обгърната в гъста мъгла, а след това припадна.

Не остана в безсъзнание дълго, болката не ѝ позволяваше. Най-напред усети, че тиксотото вече не е върху устните ѝ.

— Донесете одеяло. Някой да ми даде проклетата си куртка и да намери ключ за белезниците. Добре ли си, лейтенант. Аз съм Лиз Алберта. Чуваш ли ме? Всичко ще е наред.

Лиз? Фийби се взря в сериозните кафяви очи. Детектив Елизабет Алберта. Да, да — знаеше това име, познаваше тези очи.

— Стълбището... — промълви Фийби. — Нападна ме на стълбището.

— Двама души вече са там и проверяват. Не се притеснявай. Идва медицински екип, лейтенант. — Лиз се наведе по-близо до ухото ѝ. — Изнасили ли те?

— Не, не. Само... — Фийби затвори очи. — Не. Колко лошо съм наранена?

— Още не знаем.

— Пистолетът ми. — Фийби рязко отвори очи. — Господи, пистолетът ми. Не успях да го измъкна навреме. Да не би да ми го е взел?

— Не знам още.

— Стойте мирно, лейтенант. Сега ще сваля белезниците.

Фийби не знаеше кой говори зад нея. Не откъсваше поглед от Лиз.

— Искам да вземеш показанията ми. Искам ти да го направиш.

— Точно това възнамерявам.

Фийби не успя да се въздържи да не изохка, когато металните гривни се изхлузиха. Раздвижи ръце.

— Май няма счупено. Да, няма. — Притисна куртката към гърдите си, а в следващия миг някой я зави с одеяло. — Ще ми помогнете ли да стана? — помоли.

— Може би е по-добре да не ставащ, докато...

Чуха се бързи приближаващи се стъпки и някой извика. В следващия миг Дейв коленичи до нея.

— Какво стана? Кой те нападна?

— Не видях. Издебна ме на стълбите. Покри главата ми с нещо.
— По лицето ѝ се стичаха сълзи, които пареха охлузените места. —
Мисля, че ми е задигнал пистолета.

— Ще взема показания от нея, капитане, ако разрешавате. Ще
придружа лейтенанта до болницата и ще взема показанията ѝ.

— Добре.

Дейв хвана Фийби за ръката.

— Не се обаждай на семейството ми. Капитане, моля те да не им
звъниш — прошепна умолително тя.

Дейв стисна леко ръката ѝ и се изправи.

— Държа сградата да се претърси етаж по етаж. Никой да не
излиза, без да бъде претърсен. Искam движенията на всеки полицай
или гражданин да се уточнят детайлно — нареди той с гневно
изражение.

— Не беше цивилен, капитане — обади се Фийби тихо. — Беше
един от нас.

Всичко ѝ изглеждаше като размазана картина, но Фийби го прие
като благодат: медиците, линейката, спешното отделение. Имаше
много гласове, голямо оживление, още болки. После понамаляха, слава
богу — наистина понамаляха. Тя се остави да се унесе, докато я
бодяха, вдигаха, наместваха. Докато чистеха раните ѝ, стоеше със
затворени очи; докато ѝ правеха рентгенови снимки, си забрани да
мисли за каквото и да било.

Щеше да има сълзи, цели пороища, но те трябваше да почакаат.

Лиз влезе в стаята за прегледи.

— Искала си да говориш с мен сега.

— Да. — Фийби седна на кушетката. Ребрата я боляха, един зъб
ѝ се клатеше и тя знаеше, че ще ѝ създава грижи седмици наред. Но
пък презрамката през врата облекчаваше болката в рамото. — Леко
сътресение, натъртени ребра, изкълчено рамо — обясни тя.

Лиз пристъпи напред.

— Лошо ти е порязано челото и се надига цицина. Спукана
устна. Челюстта ти е натъртена. Кучият му син добре те е обработил.

— Все пак не ме уби.

— Това винаги е плюс. Капитанът беше тук. Тръгна си, след като лекарите му съобщиха как си. Трябва да ти предам, че ще дойде да те откара у вас, когато си готова.

— По-добре да стои в участъка, да намери... Не знам какво ще намери. Тръгнах от кабинета си към заседателната зала, за да изнеса лекция. Обикновено използвам стълбището.

— Клаустрофобия?

— Не. Суета. Нямам винаги време да се занимавам с фитнес, затова използвам стълбите вместо асансьора. Той ме е причакал.

— Не го ли видя?

— Не. — Фийби предпазливо докосна лицето си с пръсти. Никога не бе имала насинено око и нямаше представа колко боли. — Слизах доста бързо и само с периферното зрение долових някакво движение. Вдясно от мен. Благодаря. — Пое торбичката с лед, която Лиз ѝ предложи, и внимателно я опря до бузата си. — Не успях нито да извърна глава, нито да извадя пистолета. Знаеше какво прави. Обезвреди ме моментално с удар по главата. Заби лицето ми в стената, зашемети ме. Залепи ми устата и ми сложи белезници. Боравил е с белезници. Предвиди защитните ми движения — колкото и незначителни да бяха — и забули с нещо главата ми.

— С торба за пране. Запазихме я като улика. Дали е трябвало да съобразяваш по-бързо, да се бориш по-яростно? Как мислиш?

— Нито веднъж не успях да го ударя. Давам си сметка, че бях зашеметена, че физически той е по-силен, но въпреки това... Пистолетът ми?

— Не са го намерили.

Размениха си дълъг поглед. Тежък удар за всеки полицаи е да му отнемат оръжието; ударът е още по-тежък, ако си жена.

— Никой няма да те вини за това, лейтенант. Не и при дадените обстоятелства.

— Все ще се намери някой. Ти го знаеш, аз го знам. Именно затова го е взел.

— Е, има и идиоти. Доби ли някакво впечатление за височината му, тежестта?

— Не за височината му. Блъсна ме и се свлякох надолу. Но беше силен. Първо ме стисна за гърлото... — Пръстите ѝ проследиха натъртените места по шията и тя си спомни как ръцете му я оставиха

без въздух. — Душеше ме, докато бях на земята. Обгърна врата ми с ръце и ме душеше. Ръцете му бяха големи. Големи и силни. Носеше ръкавици. Усетих ги. Тънки... Вероятно гумени. Имаше и нож, или може би ножица, но мисля, че разряза дрехите ми с нож.

— Опипа ли те?

— Той... — Факти, заповяда си Фийби. Мисли за действията му като за факти. — Стисна гърдите ми, дръпна ме за зърната. Силно и болезнено. Изсмя се. Самодоволно. Пъхна ръка между... О, по дяволите! По дяволите!

Предвидила какво ще последва, Лиз грабна медицинско легенче, поднесе го и го държа, докато Фийби повръщаше.

Силно пребледняла под натъртванията, младата жена се облегна назад.

— Господи, съжалявам. Извинявай.

— Поеми си въздух. Не бързай. Заповядай. — Лиз взе пластмасовата чаша със сламка от шкафчето и ѝ подаде. — Пийни малко вода.

— Благодаря. Пооправих се. Бръкна с пръсти в мен. Пъхна ги дълбоко и грубо. Нямаше сексуален момент. Искаше да ме нарани, да ме унижи. После, изглежда, се наведе, защото чух гласа му съвсем до ухото ми. Прошепна: „Не се притеснявай. Не чукам такива като теб“. Зашлеви ме през лицето и ме остави.

— Имаш ли представа колко дълго е продължило нападението?

— Стори ми се цяла вечност, но всъщност едва ли е било повече от две-три минути. Имал е план и го е изпълнил методично. По-дълго време ми отне да сваля качулката и да стигна до вратата. Като цяло всичко вероятно продължи шест-седем минути.

— Добре. Той каза ли нещо друго? Каквото и да било?

— Не. Проговори само веднъж.

— Забеляза ли нещо друго около него? Миризма?

— Не. Всъщност чакай! — Фийби затвори очи. — Талк. Надуших талк.

— А гласът му? Би ли го разпознала?

— Не знам. Обучени сме да обръщаме внимание на подробностите, но бях толкова изплашена, кръвта в главата ми пулсираше, качулката ме задушаваше. Местен човек е — обяви тя внезапно. — Акцентът му определено беше на местен човек.

— Имаш ли неприятности с някого? Сещаш ли се за човек, който би искал да те нарани?

— Знаеш, че имам. Не работим в един отдел, но сме в един участък.

— Дали е той? Мислиш ли, че Арни Мийкс те е нападнал?

— Да. Не мога да го докажа, но — да, мисля, че беше той. Писах рапорт срещу него за инцидента в събота сутринта.

— Какъв инцидент?

Разказа на Лиз за куклата.

— Ще обменя информация с детектив Сайкс и ще направя дискретни запитвания за движението на Мийкс тази сутрин.

— Ще ти бъда благодарна.

— Не си изнасилена, лейтенант, но си била подложена на сексуален тормоз. Ако искаш да говориш с консултант по изнасилвания, познавам една много добра.

— Не искам, но благодаря. Чудесно си вършиш работата, детектив. Радвам се, че именно ти ми взимаш показанията.

— Ще проследя случая докрай, обещавам ти.

— А сега би ли ми откраднала отнякъде дрехи, за да се измъкна оттук?

— Защо не се обадя на някого от твое име? Ако не искаш да е капитанът, нека друг да ти донесе дрехи, да те откара вкъщи.

Фийби поклати глава.

— Не искам да се прибера, докато не рухна и не се наплача, което ще стане всеки момент.

— Сещаш ли се на кого да се обадя?

— Ами... — Фийби докосна превръзката върху раната на челото.
— Има един приятел и ако е свободен...

В старата сграда имаше потенциал. В момента собственикът искаше, естествено, астрономическа цена, но щеше да я намали. Дънкан целеше по-скоро да разгледа обекта отвътре.

Складовото помещение несъмнено представляваше развалина, но имаше предпоставки да се преустрои в прилични апартаменти. Намираше се достатъчно близо до заводите и доковете, пълни с работнически семейства. Разумна площ срещу разумен наем. Е, далеч е

от туристическите атракции в потъналата в зеленина историческа част на града, но ако се прибави домашна пекарна или кафене на първия етаж, кулинарен магазин или ресторантче, ще си възвърне парите след време.

Хубавото е, че не бързаше.

Редовите жители на града се нуждаеха от прилични домове също като останалите. Добре го знаеше, за щото голяма част от живота си бе прекарал като един от тях.

Фин стоеше до собственика и клатеше глава, докато Дънкан оглеждаше. Това бе едно от прекрасните умения на Фин, поне според Дънкан — придаваше на лицето си неодобрително изражение и така съумяваше да накара всеки да отбие от ненужно завишената цена.

Собственикът искаше майка си и баща си, решил, че е попаднал на златната рибка. Дънкан нямаше нищо против да го смятат за балък, особено след като вътрешно вече бе решил колко най-много ще плати.

Когато мобилният му телефон звънна, изучаваше внимателно три счупени прозореца. Продължи да ги оглежда, докато измъкваше апарата от джоба.

— Да, Дънкан е. Какво?! Кога? Как?

Обърна се, защото чу Фин, явно доловил тревогата в гласа му, да се приближава.

— Къде? — продължи да пита той по телефона. — Добре, идвам. Трябва да вървя — обясни на приятеля си, прибирайки телефона.

— Господин Суифт... — подхвана собственикът.

— Лична трагедия. Оправяй се сам — обърна се Дънкан към Фин.

Десетина плашещи картини минаха през главата му, докато караше колата с бясна скорост към болницата. Жена, която се представи като детектив Алберта, събщи, че изписват Фийби, повтаряше си той. Едва ли е толкова пострадала, щом я изписват.

От друга страна, детективката беше изключително лаконична. Съвсем като ченге, помисли си раздразнено Дънкан, спрял от червената светлина на светофара.

Не спомена подробности какво се е случило и колко е пострадала Фийби. А и кога ще светне зелено?

Сигурно е била простреляна. Господи! Господи!

Изхвърча при смяната на светлината. Провираше се отляво и отдясно на колите по платното. Годините като таксиджия го бяха научили как да се придвижва бързо от една точка до друга и как да стигне до целта по заобиколни пътища.

Сви към паркинга и отчаяно затърси място за паркиране. Най-накрая намери, но докато тичаше към входа на спешното съобрази, че е кълбо от напрежение и нерви.

Направо щеше да я подмине, ако не беше косата ѝ. Червените нюанси приковаха погледа му. Седеше в отдалечен ъгъл на чакалнята. Ръката ѝ беше превързана и висеше на презрамка, а лицето ѝ — удивителното ѝ лице — беше посинено и натъртено.

— Божичко, Фийби! — Коленичи пред нея и я хвана за ръцете. — Колко лошо си пострадала?

— Амбулаторен случай — успя да се усмихне тя. — Не съм толкова зле. Просто ти ми хрумна като човек, комуто да звъннат. Май не биваше да те безпокоя.

— Не говори глупости. Какво стана?

— Дънкан... След като все пак ти звъннах, а ти се отзова, на мен ми е нужно място, където да прекарам два-три часа, за да се разпадна и да се събера отново, преди да се прибера вкъщи. Ще ме отведеш ли на някое тихо място? Ще ми направиш огромна услуга. Да знаеш...

— Разбира се, но сигурна ли си, че си в състояние да вървиш?

— Напълно.

Тя се надигна да се изправи, но той я прегърна през кръста и я изтегли нагоре като човек, който държи в ръце крехко произведение на изкуството.

— Разчитай на мен.

— Вече го направих, като се обадох. — Господи, каква благодат изпита да облекне част от тежестта си върху друг. — Дори не се замислих дали си зает, дали си нямаш планове.

— Аз ли? Безделникът богаташ? — Извади слънчевите си очила, когато видя как тя трепна от ярката светлина. — Сложи ги. Излиза ти страхотна цицина. Другият човек в схватката как е?

Този път тя не успя да се усмихне.

— Не знам — промълви Фийби.

Ще почака, помисли си Дънкан, за да разбере какво точно е станало. Въпросите ще почакаат, докато я прибере на сигурно място,

докато изпие чаша чай или нещо друго. Помогна ѝ да се настани в колата и сам ѝ сложи предпазния колан.

— Чакай да спусна седалката малко. Така как е?

— Добре е. Наистина.

— Дадоха ли ти нещо обезболяващо? — попита, вече настанил се зад волана.

Тя потупа чантата си, която Лиз ѝ донесе в болницата.

— Яки лекарства. И в момента съм натъпкана с такива. Нали нямаш нищо против, ако си затворя очите за малко?

— Не, разбира се. Отпусни се, почини си.

Тя не заспа. Той виждаше как ръката ѝ се свива в юмрук. Отпускаше се за секунда-две и отново се свиваше, сякаш искаше да задържи нещо.

Китките ѝ бяха бинтовани, което го озадачи. Ако е преживяла пътнотранспортно произшествие, защо не се е обадила на семейството си? Но как така ще ти пострадат и двете китки, ще ти се охлузи лицето, ще се насиниш и ще получиш толкова други наранявания, поради което се налага да вървиш все едно си крехка като стъкло?

Май не е било пътнотранспортно произшествие.

В главата му започнаха да кръжат и други предположения, но той ги прогони. Няма смисъл да гадае; гадаенето няма да го отведе доникъде. А къде са дрехите ѝ? Защо е в болнична нощница?

Не я заговори. На времето беше превозвал достатъчно хора, за да долавя кой какво желае. Усещаше кой иска да бъбри, кой да спори, кой да извлича информация и кой — тишина.

Фийби очевидно искаше тишина.

Докато караше през града, младата жена почти не помръдваше. Едва когато намали, тя отвори очи.

Не беше пестил средства за къщата. Предпочете да възстанови традиционната ѝ елегантност, добавяйки някои луксове. Заобиколена от дъбове и друга зеленина, белите ѝ кантове определено се открояваха. От азалиите в градините и цветята в саксии по первазите се носеше приятен аромат. На верандата шезлонги канеха изкусително да се отпуснеш в тях, да изпиеш едно студено питие.

— Много е красиво — промълви Фийби.

— И на мен ми харесва — призна той. — Дай да ти помогна да слезеш.

— Благодаря. Благодаря отново, Дънкан.

— Няма за какво.

Изкачиха се по стълбите и застанаха пред вратата с келтските знаци, вписани във витража.

— Откога живееш тук?

— Май станаха вече пет години. Все се каня да я продам, но...
Дълга история.

Усмихна ѝ се и отвори вратата.

Златистата слънчева светлина изтръгваше богатството от цветовете, очертаваше изящното стълбище и широките сводове. Тя вървеше вдървено до него през антрето към гостната. Пред прозорците на помещението се стелеха други добре поддържани градини с цветя.

Имаше пиано, уютно подредени дивани и столове, по стените висяха картини.

Той понечи да я настани да седне, но тя отиде до френския прозорец.

— Харесват ми градините ти.

— И на мен. Захванах се с тях, когато се нанесох тук.

— Къщата ми се струва огромна за сам мъж.

— Да, затова се питам дали да не я продам. Но същевременно я използвам почти цялата.

— Ти... — Тя облегна чело върху стъклото и затвори очи. — Извинявай. Май стигнах до етапа, когато ще се разпадна.

— Не се притеснявай. — Сложи ръка върху рамото ѝ. — Карай напред по програмата си.

Прегърна я и я взе на ръце, когато тя се разрида. Отнесе я до дивана, седна и я остави в скута си. И не я пусна, докато не премина кризата.

8.

Не се срамуваше от сълзите, не и от онези, които трябваше да се пролеят. Изпитваше благодарност и облекчение, докато се стичаха и отмиваха най-големите ѝ страхове и опасения, както и защото той не бе от мъжете, които потупват една жена несръчно и я увещават да не плаче.

Предложи ѝ закрила и я остави да се наплаче.

Когато треперенето намаля и риданията се поуспокоиха, той нежно целуна натъртеното ѝ слепоочие.

— По-добре ли се чувстваш?

— Да. — Тя си пое дълбоко дъх. — Определено.

— Ето какво ще направим сега. Ще ти приготвя нещо за пиене, а ти ще ми разкажеш какво се случи. — Хвани я за брадичката и повдигна лицето ѝ. — След това ще видим какво ще предприемем.

— Добре.

— Нямам кърпичка подръка...

— Имам книжни салфетки.

— Значи ще се справиш. — Повдигна я и я настани до себе си. — Ако искаш да използваш банята... Има една в дъното на коридора.

— Добра идея.

Когато остана сама, тя бавно се надигна, взе си чантата, която той бе оставил на масичката, и като мина под изящните сводове по лъснатия под, стигна до банята.

Щом зърна отражението си в овалното огледало, простена — и от отчаяние, и от суета. Очите ѝ бяха подути и кървясали, а дясното бе доукрасено от кръвта, събрала се в торбичка под него.

Брадичката ѝ също беше насинена, а долната устна два пъти по-голяма и разцепена. Залепената на челото марля ѝ пречеше да види нанесената там рана.

— Не си на конкурс за красота, Фийби — смъмри се тя, — така че се стегни. Господи, нима е възможно да изглеждаш по-зле?

И когато се появи вкъщи в този вид, ще изплаши всички до смърт.

Няма какво да направи, за да го предотврати, напомни си и внимателно наплиска лицето си със студена вода.

Съвсем скоро разбра, че дори елементарно действие като изпикаването се превръща в източник на раздразнение и ти струва доста физическо неудобство, ако си с натъртено бедро, а едната ти ръка е презрамка. От положените усилия да се освежи действието на лекарствата почти премина и отново всичко започна да я боли.

И дали е суетна или не, нямаше значение, защото вече ѝ писваше да прилича на човек, размазал лицето си в тухлена стена.

Освен това ненавиждаше да куцука, а точно така се върна в гостната, където Дънкан слагаше поднос върху масичката.

— Не знам с какво са те натъпкали в спешното, но прецених, че едва ли е редно да ти предложи алкохол. Донесох ти чай и личния ми цяр за насинено око: торбичка със замръзнал грах.

— Направил си ми чай? — смая се тя.

— Не обичаш ли чай?

— Напротив. Направил си чай в красив чайник и ми го сервираш. Освен това си ми донесъл замразен грах. — Вдигна здравата си ръка. — Трогната съм и съвсем съм разтърсена емоционално. Готова съм да се разплача, защото някой ми е приготвил чай и ми предлага торбичка замразени грахови зърна.

— Значи постъпих добре, че не ти поднесох и домашни курабийки.

Тя взе торбичката грах и я допря до най-пострадалата част на лицето си.

— И курабийки ли можеш да правиш?

— Нямам представа. Но пък и не съм сигурен дали изобщо си в състояние да дъвчеш нещо засега. Как ти е челюстта?

Тя бавно отиде до дивана и седна.

— Като стоик ли да се държа, или да кажа истината?

— Ще понеса истината.

— Дяволски ме боли. Май по тялото ми няма и един сантиметър, който да не ме боли. Забавно ли ти се струва?

Той продължи да се усмихва, но обясни:

— Не ми е забавно, че те боли, но това, че беснееш, ме развеселява. Радвам се да видя, че буйният ти темперамент не е

пострадал. — Седна до нея и наля чай. — Разкажи ми какво стана, Фийби.

— Нападнаха ме на стълбището в службата.

— Нападнаха те? Кой?

— Не го видях, затова не мога да кажа със сигурност. Причакал ме е... — подхвана тя и му разказа всичко.

Не я прекъсна, но когато описваше как нападателят е разрязал дрехите ѝ, Дънкан стана. И той, както постъпи тя, когато влезе за пръв път в помещението, отиде до прозореца и се загледа навън.

Тя млъкна.

— Продължавай — насърчи я Дънкан. — Просто в момента не ми се седи.

Слушаше я и гледаше градината, но не виждаше нито моравата, нито храстите, нито дърветата. Виждаше едно затворено, зле осветено стълбище, където Фийби е била причакана, доведена до безпомощно състояние, а някакъв негодник без лице я е наранявал, опипвал, тероризирал.

Трябва да има някакво възмездие, помисли си Дънкан. Той твърдо вярваше във възмездието.

— Знаеш кой е — рече, когато тя свърши.

— Не го видях.

Дънкан се обърна. Лицето му беше овладяно и безизразно, затова сините му очи се открояваха още повече.

— Знаеш кой е — повтори.

— Имам силни подозрения, но подозренията не са доказателство.

— Говориш като ченге. Какво казва човекът у теб?

— Знам кой го направи и ще намеря начин да го докажа. Да не мислиш, че ще се примиря? Така ли смяташ, че ще реагирам?

Тя вдигна ръка, сякаш да спре гневния си изблик.

— Не, не, продължавай. Да изпаднеш в бяс, е толкова лечебно, колкото и да се наплачеш хубаво.

— Той ме нарани! Шибано копеле такова! Нарани ме и ме унижи. Накара ме да повярвам, че ще ме убие и ще остави детето ми сираче, а майка ми и семейството ми — потопени в скръб. Остави ме да пълзя почти без дрехи... направо гола, и то там, където работя, където ходя всеки ден и се срещам с хора, та всички да видят какво може да направи той с мен! И знаеш ли защо?

— Не. Защо?

— Защото не се примирява, че трябва да приема нареждания от мен. Не търпи някой над него — особено жена — да следи за дисциплината му и да го накара да поеме отговорност за постъпките си.

— Да не искаш да кажеш, че друго ченге се е отнесло така с теб? Шокирана, че толкова много се е разкрила, тя се сепна.

— Имам подозрения — изрече плахо.

— Как се казва?

Жената у нея — унизената и наранената — се разтопи от загрижения му тон. Тон, който ясно казваше: „Аз ще се погрижа за това“. Тя обаче поклати глава.

— Не се намесвай, Дънкан. Ще се справим със случая. Ще го разкрием. Да се справя с този мъж, вече се превръща в мисия на живота ми. А фактът, че ти ми предложи подкрепа и дома си, за да... Помогна ми повече, отколкото предполагаш.

— Дори да е достатъчно за теб и макар да се радвам, че съм ти помогнал, не мога да ти опиша какво ми е. Идва ми да размажа физиономията на този негодник, все едно е изгнило дърво, а после да хвърля безполезната му пишка на кучето, което все се каня да си взема.

— Така е — каза Фийби след известна пауза. — Наистина не знам какво ти е. Но признавам, че се чувствам странно утешена и малко заинтригувана от чувствата, които изпитвам към теб.

— Засега и аз не съм наясно със себе си, нито пък какво ще стане между нас. Не допусках, че така скоро ще се наложи да търся отговор. Като се абстрахираме обаче от чувствата си и какво точно ще стане помежду ми, естествената ми реакция, когато някакъв страхлив мерзавец напада жена, е да му го върна тъпкано.

И тя напълно вярваше, че Дънкан е способен да го направи. Докато го наблюдаваше как в момента кипи от сдържан гняв, тя си даде сметка, че у него има много повече качества от чар и неизменен късмет.

— Добре. Долавям естествената ти потребност да защитаваш и да действаш, а и го казваш сякаш...

— Хич не ми се прави на медиатор.

— Това е естествената ми реакция — обясни тя. — Следващата е да обявя, че не ми трябва защита, но при дадените обстоятелства е

глупаво да го твърдя. През по-голямата част от живота си аз съм защитавала и закриляла и това се отнася и за времето, преди да сложа значка. Не съм съвсем наясно как да реагирам, когато някой пожелае да ме защитава и закриля.

Той се приближи, поколеба се и леко се наведе.

— Ще бъда крайно внимателен, но ми кажи, ако все пак те заболи.

Изключително нежно и предпазливо опря устни в нейните.

— Не боли — призна тя.

Той я целуна отново, преди да се изправи и да отсече:

— Разполагаш със седмица.

— Моля?

— Разполагаш със седмица, за да изпълниш мисията на живота си в момента. После искам име и ще действам както реша.

— Ако това е някакъв ултиматум...

— Не, не е. Просто е факт. — Седнал на масичката срещу нея, Дънкан взе торбичката със замръзналия грах, която сега тя държеше в скута си, обърна я и постави по-хладната страна върху натъртената брадичка. — Вече знам, че е ченге и че си в обтегнати отношения с него заради нещо. До час мога да разбера как се казва. Но ти давам една седмица да действаш както ти си решила.

— Въобразяваш си, че като имаш пари...

— Не, Фийби. Знам, защото имам пари. — Нежно вдигна ръцете ѝ и една по една целуна превързаните ѝ китки. — Парите смазват колелото. Това е още един факт. Ти си умна и целеустремена, което страшно ми допада. Обзалагам се, че до седмица ще печеш този тип на бавен огън. Ако не успееш, мой ред е.

— Твой ред? Това е полицейска работа и не става въпрос за изчакване на ред.

Той ѝ се усмихна леко, но достатъчно, за да се появи трапчинката.

— Знаеш ли, в момента не приличаш на нищо.

— Моля?

— Имам предвид, че изглеждаш ужасно. Лепенките, синините и превръзките с нищо не допринасят за твоята привлекателност. Наистина не приличаш на нищо, а защо продължаваш да ме привличаш, е дяволски странна загадка, но също е факт.

Разкъсвана от противоречиви чувства, рязко остави торбичката със замръзналия грах върху подноса.

— Какво общо има всичко това и защо го казваш?

— Нищо. Просто се роди в главата ми. Искаш ли още чай? Да, така е — продължи той, когато Фийби го изгледа изпитателно. — Сменям темата. Ти си взела решение. Аз също. Няма смисъл да спорим, защото никой от нас няма да отстъпи. А в момента ти едва ли се чувстваш в най-добра форма, затова не е редно да се карам с теб.

— Не, не искам повече чай, благодаря. И си прав: не се чувствам в най-добра форма, но е важно да схванеш, че има огромна разлика между възмездие и закон.

— Ще го обсъдим друг път, когато събереш всичките си сили. Искаш ли да влезеш в банята? Имам джакузи и топлата вода ще отмие част от болката.

Друго, което ѝ бе направило впечатление, но за момент го забрави: този мъж имаше здрав разум в главата и винаги проявяваше загриженост.

— Съблазнително предложение, но ще откажа. Трябва да се прибирам. — При тази мисъл се погледна. — Божичко!

— Искаш ли да им звънна преди това, да ги подготвя?

— Не. Така ще започнат да се притесняват, още преди да ме видят. Отново ще прибегна до добротата ти, Дънкан. Ще те помоля да ме откараш.

— Значи ще си ми длъжница.

Помогна ѝ да стигне до колата. Дори това кратко разстояние я изтощи и я остави без дъх, затова се наложи той да преметне предпазния колан.

Карли всеки момент ще се върне от училище, помисли си Фийби, докато той шофираше към дома ѝ; мама сигурно приключва с поръчките по интернет или подрежда красиво в кутии готовите изделия, които утре да бъдат изпратени по пощата; Ава най-вероятно е свършила със задачите за деня и сега се суети из кухнята.

Един спокоен понеделнишки следобед, който тя щеше да развали.

— Кой свири на пиано?

— Никой. Е, аз понякога сядам, но не съм много добър. Просто си представях, че едно пиано ще придаде класа на помещението.

— Братовчедката Бес настояваше Картър и аз да се научим. Аз придобих техника, но Картър свири от сърце. — Облегна глава назад. — Щеше ми се тази час вече да е приключила. Знам какъв шок ще предизвикам и се чудя какви обяснения да давам. О, защо това не е вече зад гърба ми?

— Мога аз да обясня какво ти се е случило, ако желаш.

— Трябва лично да го направя. Къде е твоето семейство, Дънкан?

Сети се, че никъде из стаите, които видя в грамадната къща, не забеляза семейни снимки.

— Тук и там.

— Дълга история, така ли?

— Цяла сага. Да я запазим за друг път.

Мобилният ѝ телефон иззвъня и с известно усилие тя успя да го извади от чантата.

— Фийби е. Да, Дейв, добре съм, или поне — по-добре. Не. В момента се прибирам. С един приятел съм. Можеше да е и по-лошо. — Заслуша се. — Да, разбирам. Утре ще дойда да... Сър! Капитане! Дейв! — Въздъхна раздражено. — Добре, но само два дни. Три! Да, сър, благодаря. И бих искала отложената среща да се проведе в четвъртък, ако е възможно. Благодаря. Непременно. Да. Довиждане.

— Всичко наред ли е? — попита Дънкан.

— Не съвсем, но все пак е по-добре, отколкото очаквах. Искаше да ми нареди да си взема болнични за две седмици.

— Какъв негодник.

Тя прихна, но сепнато си пое дъх заради острата болка в ребрата.

— Ще полудея, ако остана вкъщи, а мама и Ава се суетят две седмици около мен. Той също го знае. Ще се оправя по-бързо, ако работя. И това го знае. Сигурно от самото начало е бил наясно, че ще отсъствам само три-четири дни. Какъв подлец.

— Изглежда ми като човек, когото ще харесам.

— Несъмнено. Измъкна се с оръжието ми.

— Какво? Капитан Дейв?

— Не, нямам предвид капитана. Извинявай. Размътила ми се е главата и мислите ми скачат.

Ченгето, което я е нападнало, досети се Дънкан. И понеже беше заета да премисля случилото се, той я остави на мира.

— Какво ще кажеш първо за един бърбън и цигара? — предложи той, когато приближиха Джоунс Стрийт.

— Да не мислиш, че не искам? Предстои ми среща с няколко жени, които ще изпаднат в истерия. — Когато свиха към дома ѝ, започна да диша дълбоко, за да се подготви. — Боже, това вече е връхът!

— Кое?

Дънкан ѝ хвърли поглед и видя стоическата усмивка на лицето ѝ. После видя мъжа, който дотогава вървеше бавно по огрятата от слънце улица, да хуква към тях.

— Фийби! Фийби, какво е станало? — Мъжът рязко отвори вратата. — Господи, какво е станало с теб? Ти кой си? — обърна се той свирепо към Дънкан. — Какво, по дяволите, си направил на сестра ми?

— Картър, спри! Спри, чуваш ли? Нищо не ми е направил, а ми помогна.

— Кой те е наранил? Къде е този човек?

Хора се разхождаха по улицата — и местни жители, и туристи — и сега, забеляза Фийби, мнозина спряха, за да зяпат пребитата жена и двамата мъже от двете страни на лъскавото бяло порше.

— Спри да крещиш на обществено място като луд. Хайде да влезем вътре.

— Много уместни въпроси зададе — вметна Дънкан, заобиколил и застанал до вратата на Фийби. — И аз бих искал да чуя отговорите. Казвам се Дънкан. Доста е натъртена. Ще трябва да сме внимателни...

— Аз ще се погрижа за нея.

— Картър, престани! Искаш ли да скапеш още повече деня ми, като се държиш грубо с мой приятел. Извинявам се от името на невъзпитания си брат, Дънкан.

— Няма нужда.

— Господи, ето я и госпожица Тифани и причудливото ѝ куче, които идват от парка. Няма да се справя нея. Картър, моля те, не ме оставяй в ръцете ѝ. Помогни ми да вляза.

— Спокойно, сега ще стане — намеси се Дънкан. Беше зърнал вече жена в доста попреминала младост, с бухнала руса коса, която водеше дребно, очевидно плешиво кученце с миниатюрна вратовръзка на точки на вратлето. — Още не те е видяла. Между другото, и аз щях да се държа невъзпитано, ако бях на твое място — обърна се той към

Картър, след като помогнаха на Фийби да стъпи на тротоара. — Но винаги когато докарам една жена до дома ѝ, я съпровождам до вратата.

Примирила се, Фийби се остави да я подкрепят, а накрая и буквално да я понесат по стъпалата. Сега, когато увертюрата свърши, помисли си тя, започва същинската част на шоуто.

Когато отвориха вратата, Еси вече почти беше слязла по стълбището.

— Стори ми се, че те чух да викаш, Картър. Аз... Фийби! Боже господи!

Пребледня и залитна.

— Пуснете ме — просъска Фийби и се устреми напред. — Мамо, добре съм. Мамо. Дишай дълбоко. Добре съм. Прибрах се. Картър, иди ѝ донеси вода.

— Не, не... — Все така смъртнобледа, Еси вдигна ръка и погали Фийби нежно по бузата. — Момиченцето ми.

— Добре съм.

— Лицето ти. Рубен...

— Той е мъртъв, мамо. Знаеш го.

— Да, да. Извинявай. Съжалявам. О, Фийби, какво стана? Лицето ти, ръката? Ава!

Овладя се, отбеляза Фийби. Продължаваше да е бледа като платно, но се беше овладяла.

Ава се появи от задната част на къщата. През следващите няколко минути последваха куп приказки, наговорени едновременно, хаотични движения, сълзи. Дънкан затвори входната врата и остана до нея. Винаги беше смятал, че ако не можеш да помогнеш, по-добре е да не се намесваш.

— Хайде, всички, престанете!

Чу гласа на Фийби — доста спокоен и твърд — да се извисява над цялата суетня. Повтори същото два-три пъти и това сякаш подейства като плесница на семейството ѝ, защото изведнъж всички млъкнаха.

— Ще ви обясня, но в момента искам да престанете да говорите едновременно. Нападнаха ме, което е очевидно, и вашият брътвеж с нищо не помага. Сега...

— Мамо!

Точно както Фийби ги накара да млъкнат преди секунди и да овладеят истерията си, сега този един-единствен писък спря онова, което Дънкан предположи, че ще е началото на гневна лекция. Фийби се обърна към малкото момиче с яркочервена топка в ръце.

— Добре съм, Карли. Знам, че не изглеждам така, но съм добре. И ще се оправя. Пострадах, но всичко ще мине.

— Мамо!

Топката се търкулна и Карли се втурна към майка си, за да притисне глава към корема ѝ. От мястото, където стоеше, Дънкан забеляза как Фийби бе пронизана от остра болка и как лицето ѝ внезапно пребледня.

— Ей, извинете, знам, че едва ли е уместно да се намесвам в този момент, но май е най-добре Фийби да си легне. — Пристъпи напред, докато говореше, и вдигна младата жена на ръце. — Карли, ти най-добре ми покажи къде е спалнята на майка ти.

— Тя е горе.

— Мога да вървя, Дънкан. Пусни ме.

— Не се съмнявам, но така и така съм те взел. Госпожо Макнамара? Предписаха на Фийби лекарства! Май е време да ги вземе, ако ѝ донесете вода.

— Разбира се, разбира се...

— Аз ще донеса — обади се Ава и се обърна към Еси. — Ти иди горе с Фийби. Аз ще донеса вода и лед. Картър, ела да ми помогнеш да извадим лед за Фийби.

— Отивам да приготвя леглото — обяви Еси и хукна нагоре.

— Падна ли? — попита Карли с все още треперещо гласче, крачейки редом с Дънкан.

— Нещо такова. По едно време паднах лошо и се наложи да отида в болница. Оправиха ме и ме пуснаха да се прибера. Нали знаеш, че не те пускат, ако не си се оправил наистина?

— Ръката ти счупена ли е?

— Не. Само ме боли, затова я сложиха в презрамка, за да не я движа.

— Ти как така не си я уловил, когато е падала? — настойчиво се обърна Карли към Дънкан.

— Щях да го направя, но не бях там в момента.

Отнесе Фийби в спалнята, където Еси вече беше отметнала кувертюрата и подредила възглавниците.

— Вече може да легне. Много ти благодаря, Дънкан. Фийби, извинявай, но за миг си загубих ума.

— Всичко е наред, мамо. И всичко ще бъде наред.

— Разбира се. — Макар устните ѝ видимо да трепереха, Еси успя да се усмихне на внучката си. — Добре ще се грижим за майка ти, нали? Сега трябва да си изпие лекарството.

— В чантата ми е. Аз...

— Ето я — вдигна я Дънкан и я остави на леглото.

— Много те бива в детайлите — подхвърли Фийби.

— Не искаш ли да отидем да седнем в гостната, Дънкан? — покани го Еси. — Картър ще ти приготви нещо за пиене. И... — Разтърка с ръце слепоочията си. — И, разбира се, ще останеш за вечеря. Да, оставаш за вечеря.

— Много мило, но по-добре да се погрижите за Фийби. Друг път ще се възползвам от поканата.

— По всяко време си добре дошъл. Наистина по всяко време. Ще те изпратя.

— Най-добре стой тук. — Потупа Еси по рамото и се обърна да погледне Фийби. — Същото се отнася и за теб.

— Май ще последвам съвета ти. Дънкан...

— Друг път ще говорим.

Сблъска се с Картър на стълбището, той се качваше с няколко торбички лед.

— Извинявай, че така ти се нахвърлих.

— Забрави. Напълно естествена реакция.

— Знаеш ли кой е нападнал сестра ми?

— Не знам, но ще разбере.

— Ако стане, преди аз да успея, моля те, кажи ми.

— Непременно.

— Картър Макнамара — представи се той, размествайки торбичките с лед и подавайки ръка.

— Дънкан Суифт. Пак ще се видим.

Дънкан излезе, но хвърли поглед към прозореца на спалнята, докато крачеше към колата си. Разкошна къща, помисли си, но пълна с

проблеми. Самият той имаше опит с проблемите и знаеше, че са от всякакъв вид и характер.

Също както бе наясно, без никакво колебание, че каквито и да са проблемите, именно Фийби държи семейството заедно, все едно е лепило.

Дали е дарба, или е бreme, запита се той. На този етап реши, че най-вероятно е смесица от двете.

Един умен мъж би се отдалечил от разкошната къща с нейните разнолики проблеми. Щеше да се отдалечи и да не се върне. Така би постъпил един умен мъж.

Но пък, прецени Дънкан, има моменти, когато е далеч по-интересно и определено си заслужава да си тъп.

Накрая се озова в бар. Тълпите, идващи за по питие след работа, нямаше да нахълтат в „Слам Дънк“ поне още час, затова независимо от множеството включени екрани на спортни предавания и клиентите, които играеха бiliarд, Дънкан прецени, че е достатъчно спокойно, за да проведе среща.

И без това му се пиеше бира, а след следобед, който изкара, определено я заслужаваше. Оглеждаше се за приятеля си и когато Фин влезе, му махна.

— Поръчах ти вече бира и чипс.

— Днес ме заряза насред преговорите.

— Знам. Съжалявам. Нямаше как иначе да постъпя. Какво стана? Фин въздъхна театрално, преди да заговори.

— Джейк, който също се почувства изоставен, защото пристигна две минути след като се разделихме, огледа обекта. Ще ти представи подробен опис какво ще ти струва да преобразиш сградата както си намислил. Искаш ли обаче да чуеш първата му оценка? Ще се наложи да влееш един и половина милиона — може и малко повече или по-малко.

— Добре.

Фин се облегна назад, за да поставят чипса между двамата и да му поднесат бирата.

— Мислил ли си някога как стигнахме дотук. Да седим и спокойно да разговаряме за милион и половина все едно е дребна

сума?

— Колко плати за този костюм?

Фин се ухили и си взе халбата.

— Елегантен е, нали?

— Приятел, ти си ми кумир по отношение на модата. Бих стигнал и до два милиона. Да не се правим на стиснати. Да не забравяме, че отделно трябва да платя на катеричката за собствеността.

— Да, той наистина прилича на катеричка.

— Може да използва част от парите да си купи сваятна перука. Както и да е... Имаш ли нещо за писане?

Фин извади писалка „Монблан“ от вътрешния джоб на костюма.

— Ти защо никога нямаш нищо за писане, по дяволите?

— Къде да го държа? А и ти винаги имаш.

Дънкан започна да драска цифри по салфетката.

Съвсем типично, помисли си Фин. Ако и да приличаше на най-обикновен мъж — износени джинси, свободна риза с навити ръкави, коса, която определено се нуждае от подстригване — външният вид определено лъжеше, ставаше ли въпрос за Дънкан Суифт. Той не беше просто човек, избрал печелившите числа в подходящ момент.

Ще използва взетата назаем писалка, за да изчисли върху салфетката колко ще му струва вложението, какви изненади могат да възникнат и каква ще е потенциалната печалба. Ще го направи, докато яде чипс и пие бира, а когато приключи, сметките ще са така точни, все едно са ги правили екип счетоводители.

Този човек просто има талант за тези неща, прецени Фин, взимайки и той няколко чипса.

— Ти всъщност къде изчезна?

— Тъкмо за това искам да поговорим. По-скоро с прекрасната ти жена.

— Лу е в съда.

Дънкан погледна над рамото му и ухилен обяви:

— Не бих казал.

Беше облечена в консервативен тъмносин костюм, който обаче успяваше да подчертае дългите и стройни крака. Буйните й къдрици, прибрани с шнола, изтъкваха изпъкналите скули, дълбоките кафяви очи и изваяните устни. Кожата й имаше цвят на гъст карамел.

Дънкан постоянно се питаше как съдията или съдебните заседатели са в състояние да погледнат тази жена и да не изпълнят разпорежданията ѝ.

Измъкна се от сепарето, прегърна я и заговори в ухото ѝ достатъчно високо, за да го чуе Фин:

— Зарежи го. Ще ти купя остров Фиджи.

Лу имаше приятен гърлен смях, който сега пусна с пълна сила.

— Разрешаваш ли да го задържа, за да си играя с него, когато си зает?

— Я си ми върни съпругата!

— Не съм приключил с нея. — Без да бърза, Дънкан я целуна дълго и шумно. — Това ще ми стигне за известно време. Благодаря ти, че дойде, Лу.

— Не си ли в съда?

— Бях. — Тя се настани до Фин и нежно докосна устните му със своите. — Прокурорът поиска почивка. Здравата съм ги притиснала. Е, кой от вас двамата привлекателни мъже ще ме почерпи мартини?

— Вече го приготвят. Една минута. Толкова ще предложим на катеричката и толкова максимум ще вложим. — Дънкан бутна салфетката към Фин. — Става ли?

Фин погледна числата и сви рамене.

— Парите са твои.

— Да, това е най-забавната част, нали?

Дънкан вдигна бирата си. Знаеше, че Фин и Лу са преплели ръце под масата. Свързваше ги онази нежна обич, която държи заедно хората и ги прави безумно щастливи.

— Искаш ли нещо друго, освен чипс? — попита Дънкан.

— Мартинито е достатъчно. Тъй като нашето разкошно и интелигентно дете ще прекара нощта при братовчедка си, ще накарам моя страхотен съпруг да ме заведе на вечеря.

— Така ли?

— Да, но преди това ще си изпия питието и ще довърша флирта с любовника си — и намигна на Дънкан. — Е, кукличката ми, с какво мога да ти бъда полезна?

За момент Дънкан не каза нищо, а после се ухили широко.

— Извинявай, замислих се колко хубаво наистина може да подредим нещата. — Отново с удоволствие изслуша великолепия ѝ

смях. — Става въпрос за случка с моя приятелка днес и ми е любопитно какви ще са последиците за типа, който го е направил, след като бъде хванат.

— Криминално или гражданско?

— Чиста проба криминално деяние!

Лу вдигна вежди, изненадана от тона му, след което прие поднесеното ѝ мартини. Отпи бавно първата глътка.

— Ако този индивид бъде обвинен и подведен под отговорност, да подразбирам ли, че възразяваш аз или моята фирма да го представляваме?

— Не мога да ти нареждам какво да правиш, но смятам, че би се досетила до какви мерки ще прибегна — законни — когато го заловят.

— Не казваш „ако“, а „когато“ — обърна му внимание тя. — Добре. Кажи ми какво се твърди, че е извършил въпросният тип.

— Преди да ти кажа какво е направил, искам да знаеш, че е ченге.

— Уф, жалко. — Лу въздъхна и отново отпи. — Хайде, разказвай.

Интересно. Седеше на бара, пиеше бавно бира и похапваше пържени картофи, докато си даваше вид, че с интерес следи мача, който течеше по телевизията.

Виждаше идеално сепарето, където новият приятел на Фийби седеше с издокарана цветнокожа двойка. Интересно, изключително интересно. И извади късмет, че държеше къщата на Джоунс Стрийт под око точно когато се появи лъскавата кола.

Фийби не изглеждаше особено добре.

Насили се да се въздържа да не се разхили, за да не привлече нежелани погледи. Не, червенокосата кучка определено не изглеждаше добре.

И ще изглежда още по-зле, когато приключи. Но засега ще отдели малко време, за да разбере кой е господинът с хубавата кола и приятелите му.

Човек никога не знае кой може да му е от полза.

9.

Като се заслушваше към спалнята на Фийби, Еси внимателно сгъваше плетената бяла кувертюра със стилизирани папагалчета. Сложната плетка успокои ума ѝ, както ставаше винаги, когато плетеше. Винаги бе смятала, че продуктивността ѝ — и изобретателността, ако трябва да се изфука малко — я успокоява и не позволява на мислите ѝ да се отклонят нагам, където я причаква паниката.

Кувертюрата излезе хубава и булката, която щеше да я получи като сватбен подарък, щеше да притежава нещо уникално и специално; нещо, което да се предава от поколение на поколение.

Опъна внимателно сребрилата мека опаковъчна хартия. Дори суетенето около готовия продукт, педантичното му сгъване и пакетиране държеше ръцете ѝ заети, а умът ѝ — спокоен.

Защото не желаше да се страхува всеки път, когато Фийби излиза, не искаше да обрече семейството си да живее затворено между стените, както постъпи със своя живот. Не биваше да позволява да я обземе този страх, да я завладее. Той и без това се промъкваше сантиметър по сантиметър, крадеше от пространството ѝ.

Отначало караше сърцето ѝ да започва да бие учестено и да задушаваше дробовете ѝ, докато стои в бакалницата сред доматите, консервите и сирената, от което ѝ идеше да закрепци.

Изведнъж неистово ѝ се приискваше да побегне, да зареже наполовина пълната количка и да побегне.

Защо утре същото да не се случи в химическото чистене или в банката, където касиерът я познаваше по име и винаги питаше за децата ѝ? Може да я настигне там и да започне да трупа камък след камък върху гърдите ѝ, докато се окаже жива погребана.

Ушите започват да бучат, потта се лее.

Допусна страхът да се настани във всички тези места и накрая той стана собственик на всичко навън.

Все още се показваше на терасите или слизаше до двора, но и това вече ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно. Ако не беше Карли, Еси се съмняваше дали би излизала дори дотам. Наближаваше денят

— усещаше, че приближава — когато няма да е в състояние да седи на верандата и да чете книга със скъпоценното си момиченце.

И кой ще я обвини, че не е права, питаше се Еси, докато залепяше лепенката с инициалите си върху опаковъчната хартия, за да не се разгърне.

Ужасни неща се случваха отвъд стените. Плашеци, лоши и тежки неща ставаха всяка минута от всеки ден по улиците и тротоарите, в бакалницата и в химическото чистене.

Една част от нея копнееше да прибере семейството си вътре, зад стените, да заключи вратите и прозорците. Вътре, щеше ѝ се да ги задържи вътре, където всички ще са в безопасност, където никога нищо ужасно няма да се случи на когото и да било от тях.

Знаеше, че така ѝ шепне болестта и се опитва да се промъкне още по-близо до нея.

Постави картичката с подробните указания как трябва да се пере и съхранява кувертюрата с папагалчетата, след което постави капака на сребърната кутия.

Докато опаковаше кутията, както беше заръчала клиентката, се чувстваше по-спокойна. От време на време поглеждаше през прозореца, но само за секунди, сякаш да провери какво има навън. Беше доволна, че вали. Обожаваше дъждовните дни, когато беше толкова уютно, приятно и *редно* да си вкъщи, сгушен като папагалчетата в кутията.

Когато опакованата кутия беше вече в кашона, подплатен с дунапрен и запечатан, тя дори си тананикаше.

Изнесе го, надникна в стаята на Фийби и се усмихна, виждайки, че момиченцето ѝ спи. Спане, покой и тишина — от това се нуждаеше момиченцето ѝ, за да оздравее. Когато се събуди, Еси ще ѝ занесе поднос с чай и нещо за хапване, ще седне при нея, както правеше някога, когато малката ѝ дъщеря имаше грип или беше настанала.

Беше слязла почти до половината на стълбището, когато на входната врата се позвъни. Звукът я разтърси, все едно я беше уцелил куршум. Тя се свлече и седна, все така стиснала кашона, сякаш би ѝ послужил за щит.

Идеше ѝ да заплаче, да опре глава на кашона и да заплаче заради внезапно обзелия я неконтролируем ужас.

Вратата беше заключена и можеше да остане така, ако зависеше само от Еси. Така никой нямаше да влезе, нито да излезе. Както всички хубави папагалчета бяха вътре в сребърната кутия.

Как да обясни на когото и да било обземащия я ужас, от който почти незабележимият белег на бузата и побеляваше? Но звънецът щеше да звънне отново, ако не отвори; ето, пак се чу. Това ще събуди Фийби, и тя трябва да спи.

Кой ще защити детето ѝ, ако тя избяга и се скрие?

Няма да седи на стълбището, няма да си позволи да се страхува да отвори вратата, нищо че не би прекрачила прага ѝ.

Изправи се, насили се да слезе долу, но продължаваше да стиска кашона пред себе си. Обзелото я облекчение, когато видя от другата страна Дънкан, я накара да се почувства доста глупаво и да се засрами.

Такова мило момче, помисли си Еси, макар да се забави секунда — само секунда — за да си поеме дъх. Солиден, възпитан млад мъж, който отнесе болното ѝ дете до леглото.

Няма от какво да се страхува.

Еси хвана кашона под мишница, отвори вратата и се усмихна широко.

— Дънкан, колко хубаво, че наминаваш. Я се виж: вали, а ти си без чадър. Влизай вътре.

— Дай да ти помогна.

— Не, не. Няма нужда. И без това ще оставя кашона тук. — Обърна се и се молеше да не е забелязал, че ръцете ѝ още треперят. — Чакам куриерска служба да мине да го вземе. Ще пиеш ли кафе?

— Не си прави труда. Ей. — Хвана я за ръцете и тя разбра, че е видял. — Добре ли си?

— Малко се стреснах, това е всичко. Глупост.

— Не е глупост. Особено след случилото се. И аз съм изнервен.

Не, помисли си Еси, няма нищо такова. Той просто не е от хората, които подскочат от сенки и шумове, но определено е доста мило от негова страна да го каже.

— Не казвай на Фийби, че съм го споделила, но съм по-спокойна, когато има едър и силен мъж в къщата.

— И друг мъж ли има тук? — попита той и я разсмя. — Няма да те издам на никого. Просто минах да видя как е пациентката.

— Изкара неспокойна нощ. — Еси го хвана под ръка и го поведе към гостната. — Но сега спи. Ще седнеш да ми правиш компания, нали? Ава е в цветарницата. Работи там два-три дни седмично, когато имат нужда от нея. Снаха ми ще намине по-късно. Джоузи е медицинска сестра. Частна медицинска сестра на повикване. Прегледа Фийби вчера и ще се отбие да я види по-късно, с Картър, след лекциите си. Досещаш ли се защо бърря толкова много?

— Нима е много?

— Дънкан, страшно се притеснявам заради поведението си вчера.

— Не трябва. Изпадна в шок.

— Но не се овладях.

— Еси, не бъди толкова строга към себе си. — Видя, че по лицето ѝ пробягна изненада, сякаш подобно нещо никога не ѝ е минавало през ума. — С какво се занимаваше днес?

— Все нещо вършех, досаждах на Фийби с подноси с храна и накрая май ѝ идеше да ме удари с някоя от таблите по главата. Довърших един проект и направих половин дузина абсолютно ненужни списъци.

Нищо не привличаше вниманието му така, както думата *проект*. Дънкан протегна крака напред, като дълбоко се надяваше да си побъррят непринудено.

— И какъв точно е проектът?

— Ами, аз плета. — Еси махна небрежно с ръка към антрето, където остави кашона. — Снощи довърших една кувертюра за сватбен подарък.

— Кой ще се жени?

— Внучката на моя стара клиентка. Продавам някои от нещата си на познати, а други — по интернет тук-там.

— Сериозно? — Предприемчивите проекти двойно повече привличаха вниманието му. — Нещо като надомна търговия, така ли?

— По-скоро нещо, с което да се занимавам, докато седя във всекидневната — отвърна тя и се засмя. — По този начин плащам за хобито си и изкарвам малко пари.

Докато седеше привидно непринудено, мозъкът му работеше на пълни обороти: ръчна изработка, неподлежащи на мито произведения, уникали.

— Какви неща плетеш?

— Предимно на една кука. Майка ми ме научи, а тя го знае от майка си. Страшно се разочаровах, че не можах да накарам Фийби да стои мирна достатъчно дълго, за да я науча, но Карли проявява интерес.

Дънкан огледа стаята и погледът му се спря на синя покривка с интересни орнаменти в розово. Стана, за да я разгледа отблизо.

Да, наистина беше уникат.

— Твое произведение ли е?

— Да.

— Хубаво е. Направо чудесно. Прилича на нещо, което баба ти е изплела през дългите зимни нощи, а после е стигнало до теб като семейна реликва.

Лицето на Еси засия от удоволствие.

— Това наистина е чудесен комплимент.

— Е, ти какво — свои модели ли създаваш, или изпълняваш поръчки на клиенти?

— Зависи. Дай да ти направя кафе все пак.

— Тръгвам след минута. Мислила ли си да... Ей!

Заради начина, по който грейна лицето му, Еси сви неодобрително устни още преди да се обърне, за да види застаналата на прага на гостната Фийби.

— Защо си станала и слизаш долу сама? — Свъсила вежди, Еси се завтече към дъщеря си. — Нали оставих звънче до леглото ти, та да дадеш знак, ако нещо ти трябва?

— Не издържам повече в леглото. Няма да лежа по цял ден като братовчедката Бес.

Дънкан долови появилото се за секунда майчино неодобрение, преди Еси да се обърне отново към него.

— Извини я, Дънкан. Когато е в лошо настроение, често се държи невъзпитано. Ще отида да направя кафе.

— Мамо, извинявай. — Фийби погали нежно Еси по ръката. — Извинявай. Наистина не исках да съм груба.

— Този път ще ти простя, защото си болна. Поговори с Дънкан. Дошъл е в този дъждовен ден да види как си.

Майка ѝ излезе от стаята, а Фийби се намръщи:

— Да, съзнавам, че днес изглеждам по-зле от вчера.

— Значи не се налага аз да обръщам внимание на този факт. А по-зле ли се чувстваш?

— В някои отношения — да. Особено настроението ми. — Погледна към антрето и въздъхна. — Когато се суетят около мен, се дразня.

— Тогава ще се въздържа да го правя. И ще е най-добре да отнеса това обратно. — Вдигна торбата, която беше донесъл. — Така ще ти спестя две неща, които явно не искаш: да лежиш в леглото и да се суетят около теб. Вероятно ще възприемеш подаръка като суетене около теб.

— Зависи от подаръка. Уф! Сядай, Дънкан. Дразня се от себе си заради лошото си настроение.

— Наистина трябва да вървя. Имам да свърша някои неща. — Вдигна торбата и я разклати пред нея. — Искаш ли я?

— Откъде да знам, като нямам представа какво съдържа. — Изкуцука до него и надникна вътре. — Дивидита? Боже! Има поне две дузини.

— Обичам да чета или да гледам филми, когато се налага да лежа. Реших, че ще ти е трудно да четеш с цицината на челото, затова заложих на дивидитата. Женски филми. Аз лично предпочитам старите комедии, но не бях сигурен дали ще бъдат оценени тук.

— Съвършено правилно.

— Понеже не знаех доколко харесваш екшъни, в които е пълно с преследвания, взривове и експлозии, реших, че тези са по-подходящи за едно домочадие от четири жени.

— Аз самата обичам и женски филми, и екшъни. — Заинтригувана, тя надникна в торбата. — Откога „Братя Блус“ е дамски филм?

— Не е. Просто аз го харесвам. Той е всъщност единственият, който аз избрах. Марси от видеотека подбра останалите. Увери ме, че са напълно подходящи за дете на възрастта на Карли, освен ако майка ѝ не е безкрайно задръстена и не държи на всички установени правила. Добре де, тя не употреби „задръстена“ — добави той, забелязал присвитите очи на Фийби. — Аз го намекнах.

— Много разумно си постъпил. Както и Марси. А когато тези филми прогонят обзелата ме скука, ще си помисля за теб.

— Такъв ми беше планът. Трябва да вървя. Кажете довиждане на майка ти от мен. — Целуна я по челото, между лепенките. — Вземи една доза развлекателни филми и ми се обади сутринта.

— Ако не те изпратят до вратата, ще се наложи да излъжа мама, че съм го направила. — Оставете торбата, за да го придружи. — Благодарна съм ти за филмите и за всичко, което направи, а и не направи — например не коментира разчорлената ми коса или отвратителното ми настроение.

— Чудесно. Значи, когато се оправиш, ще ми се отблагодариш, като отново вечеряш с мен.

— С дивидита ли ме подкупваш?

— Разбира се. Но се надявам и спестеният ми коментар относно косата ти да ми донесе допълнителна точка. — С удоволствие видях как устните ѝ се свиха в лека усмивка. Наведе се, за да усети вкуса им. — Ще се видим по-късно.

Отвори вратата точно в момента, когато една жена чевръсто се изкачваше по стъпалата към къщата.

— Здравейте — поздрави той.

— Здравейте и на вас. Лейтенант?

— Детектив Лиз Алберта. Дънкан Суифт — представи ги Фийби.

— А, да. Говорихме по телефона. — Той ѝ подаде ръка. — Приятно ми е да се запознаем и няма да ви се пречкам. По-късно ще се чуем, Фийби.

Лиз се обърна и се загледа как Дънкан тича под дъжда. Свали чадъра и поглеждайки Фийби, промърмори:

— Готин е.

— Я по-добре се скрий от дъжда.

— Благодаря. Не очаквах да те заваря на крак днес.

— Ако не се върна скоро на работа, ще полудея.

Пое чадъра на Лиз и го сложи в порцелановата поставка.

— Лош пациент ли си?

— От най-отвратителните. За още информация ли си дошла?

— Ако можеш да се справиш.

— Мога. — Фийби посочи към гостната. — Имаш ли новини за мен?

— Оръжието ти не е намерено, но ти донесох това. — Извади найлонова торбичка за събиране на улики. Значката на Фийби беше

вътре. — Намерили са я на най-долната площадка, където, предполагаме, я е хвърлил нападателят ти. Няма други отпечатъци, освен твоите.

— Носеше ръкавици — напомни Фийби.

— Да, така каза и преди.

Значката бе прикрепена към колана на полата, спомни си Фийби. Негодникът срязва полата ѝ и пъкна ръка под онова, което остана, за да... Поклати глава. Нямаше смисъл — никакъв смисъл — да си припомня случилото се.

— Извинявай. Заповядай, сядай.

— Как е рамото?

— Все си повтарям, че можеше да е и по-зле. И не само то. Всичко можеше да е по-зле.

— Лейтенант...

— Наричай ме Фийби. Макар да си официално по работа, не сме в участъка.

— Добре, Фийби. И двете знаем, че понякога емоционалните рани се нуждаят от повече време, за да зараснат, отколкото физическите.

Да знаеш и да го преживееш обаче, бяха две различни неща.

— Работя по въпроса — увери я Фийби.

— Добре.

— Той ми постави капан. Арни Мийкс ми заложи капан и ме хвана в него.

Преди Лиз да успее да се намеси, Еси влезе с количка на колелца.

— О, извинявайте. Не знаех, че имаш други гости. Къде е Дънкан?

— Трябваше да си върви. Мамо, това е детектив Алберта. Майка ми — Еси Макнамара.

— Погрижили сте се за дъщеря ми, когато е пострадала вчера. Благодаря.

— Няма за какво. Приятно ми е да се запознаем госпожо Макнамара.

— Заповядайте кафе и торта. — Еси подреждаше чаши, чинийки и лъжички, докато говореше. — Имам да свърша някои неща в кухнята. — Остави поднос с чайника, купичката със сметана и захарницата. Кажете ми, ако ви трябва друго.

— Благодаря, мамо.

— Детектив Алберта, нали нямате нищо против вие да налеее?

— Разбира се, госпожо. — Лиз взе чайника и напълни чашите.

Погледна към вратата, през която Еси излезе. — Мислех, че такива колички има само във филмите и по луксозните хотели.

— Понякога ме обзема чувството, че тази къща прилича отчасти и на двете. Готвиш се да ми кажеш, че провеждате разследването, но нямате солидни доказателства, които да уличават офицер Арнолд Мийкс на този етап, така ли?

— Да. Говорих с него. Бил е в сградата и прояви достатъчно съобразителност да не го отрече. Твърди, че по време на нападението е взимал някои неща от гардеробчето си.

— Беше чиста проба отмъщение, Лиз. — Погледна през прозореца, както бе направила майка ѝ преди малко, но вместо дъждът да я успокои, тя се почувства хваната в капан. Седи вързана вкъщи, а нещата, които има да свърши, са навън. — И друг път съм се спречквала с ченгета, но не и напоследък, нито пък така ожесточено, както се сдърпахме с Мийкс. Отвърнах на удара му с удар, отстраних го временно от работа, поисках психологическа преценка. Още тогава искаше да ми налети, да ми се нахвърли. Видях го в очите му, езикът на тялото му го подсказваше. И Сайкс го видя, защото в този момент се появи.

— Да. Говорих с детектив Сайкс и той потвърди, че е усетил как излъчва заплахата в кабинета ти тогава. Но това, че е усетил, не е достатъчно. Нямам никакви доказателства, че Мийкс е бил на стълбището. Да, бил е в сградата. Да, имал ти е зъб. Обърнал се е към профсъюзния си представител, разполага със солидния гръб на баща си. Нямах ли какво друго да ми кажеш, не си ли спомняш още нещо?

— Всичко ти казах.

— Хайде да го повторим. Но да започнем не от самото нападение, а от излизането ти от дома през въпросния ден.

Фийби знаеше как се процедира. С всяко повторение на показанията имаше шанс на бял свят да излезе никоя подробност, а една нова подробност често даваше нова насока на разследването.

Повтори всичко: как е тръгнала към спирката, за да вземе автобуса, защото колата ѝ е на ремонт; как взе назаем ем-пе-тройката, която Ава слушаше, докато работеше в градината, и се опитваше да се

самоубеди, че да се пътува с автобус е по-спокойно, отколкото да шофира.

Изпи едно кафе по пътя, после си купи второ, което да изпи в участъка.

— Забеляза ли нещо? Видя ли някого? Имаше ли чувството, че те следят?

— Не. Но пък и не бях настроена да наблюдавам. Нямах причина. Отидох направо в кабинета си, където ме чакаше камара писмена работа.

Повтори с кои офицери и детективи е говорила, описа действията си. Рутина, помисли си, всичко беше обикновена рутина. Просто поредното понеделнишко делнично утро.

— След като говорих с капитана, тръгнах надолу.

— Винаги ли използваш стълбите?

— Да. Станало ми е навик.

— Спира ли се, говори ли с някого?

— Не... Да. Спрях при бюрото на секретарката да кажа, че слизам долу. Чакай. — Фийби остави кафето, облегна се назад и затвори очи. Сети се как излиза от кабинета си и пресича чакалнята. — Тя ме задържа за малко, зададе ми някои въпроси, все незначителни, макар да знаеше, че бързам за часа си. Тогавя не се замислих за това, а само се раздражих, защото щях да закъснея, а тя знаеше — или би трябвало да знае, че имам лекция същата сутрин.

— Коя е секретарката? — попита Лиз, вадейки бележник.

— Ани Утс. Работи едва от няколко месеца при нас. Забави ме нарочно. — В опит да възстанови напълно картината Фийби затвори очи. — Забави ме една-две минути. После спомена нещо в смисъл, че сигурно ще използвам стълбището както обикновено. — Фийби отвори очи. Сега те блестяха от гняв. — Давала му е сигнал или по радиото, или по телефона. Проклетница! Тя му е съобщила, че съм на път.

— Знаеш ли дали Арни Мийкс и секретарката имат лична връзка?

— Не. Тя е нова, както казах. Изглежда интелигентна, самостоятелна, дружелюбна. Склонна е да флиртува, но не прекалено. Вчера беше нервна... Малко нервна. Бързах и затова не обърнах внимание. Съвсем ми излезе от ума, че сме разговаряли.

— Ще говоря с нея.

— Не. Не ти, а ние.

— Лейтенант... Фийби...

— Постави се на мое място.

Лиз си пое дълбоко дъх и попита:

— Трябва ли ти помощ, за да се облечеш?

Фийби се бореше, потеше и проклинаше, опитвайки да облече ризата, когато Еси влезе в стаята.

— Би ли ми обяснила какво точно правиш?

— Искам да навлека тази проклета риза. Трябва да изляза с детектив Алберта.

— Никъде няма да ходиш. Лягаш обратно в леглото, Фийби Катрин Макнамара.

— Ще се върна до час.

— Не ме принуждавай да те вкарвам насила в леглото, Фийби.

— Мамо, за бога! — Раздразнена и почти омаломощена от болка, Фийби отпусна ръце. — Ще ми помогнеш ли да закопча проклетата риза?

— Не. Обясних ти, че никъде няма да ходиш.

— А аз ти обясних, че излизам. Има следа по моя случай и...

— Ти не си случай, ти си ми дете!

Останала без дъх, Фийби хвана болната си ръка. Макар да беше ядосана и раздразнена, забеляза предупредителните сигнали на зараждащата се у майка ѝ паника.

— Мамо... Добре, хайде и двете да се успокоим.

— Ще се успокоя, когато видя пребитото ти тяло отново в леглото, където му е мястото. — Еси прекоси стаята и отметна завивките. — Веднага, чу ли. Няма да...

— Мамо, изслушай ме. Ръката ми ще се оправи. Раните ми ще зараснат. Но и двете знаем, какво остава в душата. Знаем го. Затова разбери, че няма да оздравея, докато човекът, който постъпи така с мен, не бъде заловен.

— Има кой да го залови.

— Разбирам защо го казваш. Така ти се иска. Но ме разбери. Трябва да го направя. Не мога да живея в страх, мамо. Просто не мога.

— И аз не го искам. Не за това те моля.

— Но аз се страхувам. Всеки път, когато си затворя очите, съм отново на стълбището.

— О, момиченцето ми.

Еси погали дъщеря си по бузата, а по лицето ѝ потекоха сълзи.

— Една част от мен ще продължи да се страхува и винаги ще се чувствам заловена на онова стълбище, ако не изляза сега. Помогни ми да облека ризата, моля те.

През сълзи Еси изучаваше лицето на Фийби и забеляза всичко съвършено ясно.

— Не искам да живееш, както живях аз. Не искам да се страхуваш.

— Знам.

Бавно, без да сваля поглед от очите на Фийби, тя закопча ризата. После нежно постави ръката в презрамката и погали дъщеря си по косата.

— Щом се върнеш, веднага лягаш — разпореди се строго.

— Да, мамо.

— И ще изядеш цялата вечеря, която ще ти донеса.

— До последната хапка. — Фийби целуна бузата, на която малкият белег беше старателно покрит с грим. — Благодаря.

Когато Фийби се върна в гостната заедно с Еси, Лиз погледна първо една, после другата.

— Секретарката се е обадила, че днес е болна. Взех домашния ѝ адрес.

— Ще я потърсим там.

— Детектив? Не ме интересува дали е с по-висок чин от вас. Добре да се грижите за момиченцето ми и да ми я доведете вкъщи.

— Непременно, госпожо Макнамара. Благодаря за кафето. — Лиз изчака да излязат навън и отваряйки чадъра, подхвана: — Не ме интересува дали си с по-висок чин, аз ръководя разследването.

— Няма да го оспорвам. Ани Утс е дружелюбна, склонна към леки флиртове и ефективна — така бих я описала. Към двадесет и пет годишна. Струва ми се, че ѝ допада да е сред ченгета. Харесва ѝ жуженето. Благодаря — добави тя, възползвайки се, че Лиз ѝ отвори вратата. — Колко ужасно изглеждам? — попита, когато колежката ѝ се настани зад волана.

— Не толкова, че да плашиш малките деца.

— Нека първо да види мен. Нещо ми подсказва, че той не ѝ е казал за намеренията си да ме нарани. Сигурно е обяснил, че иска да

ме сплаши или да ме моли да смекча наказанието. — Въпреки дъждовния ден Фийби сложи слънчеви очила. — Едва ли би му станала съучастник, ако е допускала, че ще ме нарани. На следващия ден се обажда да съобщи, че е болна. По-вероятно е изплашена, гузна и се пита какво се е случило. Сигурно вече е чула различни версии. Ако първо види мен, има по-голям шанс да се срине.

Когато отвори вратата на апартамента си, Ани не изглеждаше добре. На фона на захарнорозовата пижама лицето ѝ беше бледо и измъчено. При вида на Фийби очите ѝ се отвориха широко. Залитайки назад, промърмори името ѝ.

— Ани Утс? Аз съм детектив Алберта. Може ли да вляза?

— Ами аз...

— Благодаря. — Лиз бутна широко вратата, та Фийби да влезе преди нея. Чуваше се далечен шум от телевизор — двама мъже от сапунка спореха за жена на име Жасмина.

— Лейтенант Макнамара трябва да седне. Много лошо е пострадала.

— Аз... Аз съм болна. Сигурно ще ви заразя.

— Ще поемем този риск. Чула си какво се случи с лейтенант Макнамара, нали?

— Да. Ами... да. Толкова съжалявам, лейтенант. Редно е да сте вкъщи и да си почивате.

— Ани, нали не възразяваш да изключим това нещо. — Без да дочака разрешение, Лиз взе дистанционното и прекрати заплашителната тирада на едър блондин, гол до кръста. — Разследвам какво се е случило с лейтенанта. Ти си последният човек, с когото е говорила, преди да бъде нападната.

— Нищо... не знам.

— Не знаеш, че е спряла при бюрото ти, преди да тръгне надолу?

— Да, това го знам. Каза, че слиза долу за лекцията си.

— По кое време беше?

— Малко преди десет. Няколко минути преди десет.

— Знаеше ли, че лейтенантът възнамерява да слезе по стълбите?

— Всички знаят, че лейтенант Макнамара предпочита стълбите.

— Ани нервно дърпаше копчето със сърцевидна форма на пижамата.

— Наистина не се чувствам добре. Ако ме извините...

— И лейтенант Макнамара не се чувства добре. Нали, лейтенант?

— Да. — Фийби бе прибрала слънчевите очила в чантата още на влизане в сградата. Съзнаваше, че насинените очи, натъртванията и превръзките ѝ придават окаян вид, който шокира. Прикова поглед в Ани. — Бутна ме надолу, след като ми сложи белезници на ръцете, за да не мога да се задържа. — Продължаваше да гледа изпитателно Ани, вдигайки ръце, за да покаже превързаните си китки. — После ми залепи устата с тиксо и ми нахлузи торба за пране. — Отметна косата от челото, та раните да се видят още по-добре. — След като разби лицето ми в стената обаче.

По пълните бледи бузи на Ани започнаха да се стичат сълзи.

— Чух... Чух, че наистина е било страшна злополука. Чух, че сте паднали. Много лошо падане било.

— Случайно ли е било, че първо е размазал лицето ѝ — намеси се Лиз. — Че е оковал с белезници ръцете ѝ? Дрехите ѝ случайно ли са се свлекли от тялото, че да се наложи полугола да пълзи, докато намери помощ?

— Съжалявам, съжалявам. Наистина не ми е добре. Бихте ли си тръгнали? Моля ви.

— Да не би той да ти е казал, че иска само да поговори с мен, Ани? — попита Фийби с равен тон. — Да поговори с мен насаме? Или малко да ме сплаши, защото съм била несправедлива към него? Това ли ти обясни, когато те помоли да му дадеш сигнал, че тръгвам надолу?

— Не знам за какво говорите. Нищо не съм направила. Ако сте паднали...

— Не паднах. Погледни ме, Ани. Знаеш, че не съм паднала. Затова си тук: болна, изплашена и се опитваш да се убедиш, че е било злополука. Така ти е казал той. Казал ти е, че е злополука, а аз лъжа. Защо? За да не се посрамя ли? Измислила съм, че са ме нападнали, за да не се срамувам от несръчността си?

— Откога спиш с офицер Арнолд Мийкс? — намеси се Лиз.

— Не спя с него! Не сме спали! Не в истинския смисъл. Нищо не съм направила. — Бентът се отприщи и Ани грабна куп книжни салфетки от кутията. — Той каза, че е злополука, но вие ще измислите

някаква история, ще се опитате да го набедите. Каза как сте го сваляли и...

— Офицер Мийкс е твърдял, че лейтенант Макнамара му е правила сексуални намеци?

— Той ѝ отказал и от тогава тя се опитва всячески да съсипе кариерата му. — Ани обърна умоляващ поглед към Лиз. — Би подал жалба за сексуален тормоз, но се притеснява, а и жена му не проявява разбиране. А и щом тя спи с капитан Маквий, каква полза ще има?

— Казал ти е всичко това и ти си му повярвала? — Лиз поклати глава. — Не знам доколко наивността ти те извинява, и доколко — не. Допускам наистина да си мислила, че правиш услуга на Арни. Вероятно не си искала да повярваш, че те лъже отново и отново, и те подвежда. Но си била наясно, че те лъже, нали, Ани? Не можеш да погледнеш лейтенант Макнамара и да повярваш, че чулото е истина.

— Не знам, не знам...

— Искаш ли да видиш някои снимки? — Лиз извади няколко. — Това е кръвта на лейтенанта по стената. Да. А тук дрехите ѝ случайно са се свлекли от тялото ѝ. А торбата за пране, нахлузена на главата ѝ? Ето една хубава снимка на кръвта ѝ по белезниците, които е щракнал на китките ѝ. Да, хубава злополука, няма що.

— О, боже! — Ани закри лице с книжните кърпички. — Боже!

— Що за човек ще направи такова нещо, Ани? Не е ли в състояние да направи същото и на теб? Или дори нещо още по-лошо, защото ти можеш да го издадеш?

— Не знаех. Наистина нямах представа... — Ани хлипаше неудържимо. Измъкна още кърпички от кутията. — Нищо нередно не съм направила. Трябвали му само няколко минути, за да поговори с нея, да ѝ покаже, че няма да го сплаши. Толкова. Само набрах номера му и оставих телефона да звънне два пъти. Такъв беше сигналът. Това е всичко, което направих. Не знаех...

— Но сега вече знаеш. Обличай се, идваш с мен.

— Арестувате ли ме? Господи, арестувана ли съм?

— Още не. Ако дойдеш и дадеш показания, ако кажеш истината, Ани, ще говоря с прокурора за теб. Той те е излъгал. Вярвам ти, когато казваш, че те е излъгал.

— И аз. — Фийби едва сдържаше гнева си, но успяваше да говори спокойно. — Вярвам ти, Ани.

- Толкова съжалявам, лейтенант. Наистина съжалявам.
- Да, не се съмнявам. Лиз се обърна към Фийби.
- Ще те оставя у вас и поемам нещата нататък.

10.

— Искам да присъствам. Трябва да присъствам.

Дейв се облегна назад и внимателно се вгледа в лицето на Фийби.

— Първо, не е желателно да се намесвам. Случаят е поверен на Лиз Алберта. Ти си жертвата. Ако не го помниш, ще ти донеса огледало.

Тя съзнаваше как изглежда. След изминалите два дни някои от натъртванията от морави вече ставаха жълтеникави или синкави. Челюстта ѝ беше в цветовете на разгневено море. Слава на Бога, че най-лошото бе благоприлично скрито под дрехите.

— Тогава да кажем, че на жертвата ѝ е нужно. Искам да седя в стаята, за да гледам Арнолд Мийкс в очите, и той да разбере, че не ме страх от него.

— Наистина ли не те е страх?

— Трябва да му го покажа, а и да се убедя, че не ме е страх. Ти и аз знаем какъв е механизмът на патологията, какво става с човек, задържан против волята му или заплашван, дори наранен в ситуация, извън контрола му.

— Това не е като да идентифицираш нападател, поставен в полицейска редица за разпознаване, Фийби. Или да се изправиш срещу него в съда.

— Нужно ми е, за да свикна. Майка ми се изправи пред Рубен в съда. Застана на скамейката и свидетелства срещу него, а той се намираше на метри от нея. За нея това беше не по-малко ужасяващо, отколкото докато стояхме затворени с него в къщата часове наред. Справи се, но все още се чувства като в капан.

По лицето му се изписа разбиране и безкрайна привързаност.

— Но ти не си майка си — възрази той.

— Не, но... — Фийби притисна с юмрук сърцето си. — Изпитвам нейния страх, а не желая той да се насади у мен. Как ще върша работата си, ако се загнезди у мен? Затова на тази жертва ѝ е нужно това, за което те моля.

— Ще наблюдаваш зад затъмненото стъкло — неуверено започна Дънкан, но съзнаваше, че е на път да се предаде.

— Не е достатъчно — поклати глава тя. — Искам да застана лице в лице с него и този път знам, че не той ще контролира ситуацията. А има и начин да помогне на Лиз да изтръгне признание от него. Присъствах на случилото се. Аз съм жертва, свидетел и полицейски офицер. Това ме прави тройна заплаха.

— Обясних ти, че не е желателно да се намесвам. Детектив Алберта, нейният капитан и прокурорът трябва да решат. Прокурорът — продължи Дейв, без да й даде възможност да се обади, — с когото бащата на Арни ходи за риба.

— С когото и да ходи за риба, Парнел винаги ми е правил впечатление на солиден професионалист. Наистина ли допускаш, че ще си затвори очите за нападение над полицейски офицер само защото дружи с бащата на заподозрения?

— В Савана е важно кой кого познава, Фийби. Така всъщност е навсякъде. Но съм съгласен — Парнел е солиден. Мийкс ще бъде с профсъюзния си представител, ще доведе и адвокатата си. Ани Утс също си е наела адвокат.

— Това е още по-голямо основание да подкрепя Лиз... детектив Алберта. На нея не й пука с кого бащата на Арни дави червеи. Ще ти кажа и още нещо: когато се изправи пред две жени, които го разпитват, ще се почувства по-притиснат. — Сега вече Фийби закрачи напред-назад из кабинета, защото предусещаше и почти виждаше какво ще стане. — О, на Арни това никак няма да му хареса. Ще допусне грешка. Ще остави да го води егото му, особено ако аз присъствам. Разбирам, че не желает да се намесваш, капитане, но поне можеш да се обадиш на капитана на детектив Алберта или на нейния лейтенант и да помолиш и аз да присъствам.

— Добре, ще звънна, но не обещавам нищо.

— Всеки талантлив медиатор е предпазлив при даване на обещания. — Докосна го по рамото. — За мен е достатъчно да звънеш. Благодаря.

— Дори да присъстваш на разпита, не съм сигурен, че ти правя услуга. Семейството ти как приема случилото се?

— Потресени са. Мама... Знаеш как стоят нещата.

— Да. Ако намина, ще помогна ли, или ще засиля притесненията й?

— Мама винаги се чувства по-добре след твое гостуване. Това важи за всички ни. Защо не дойдеш на вечеря в неделя?

— А ще има ли карамелизирана шунка?

— Може да се уреди.

— Фийби... — Той си прочисти гърлото. — Искам да знаеш колко дълбоко съжалявам за всички клюки в отдела относно нашата несъществуваща връзка.

— И дето ти правя свирки в кабинета?

— Господи! — Поруменя до ушите, както ставаше, когато е дълбоко смутен. — Достатъчно стар съм да ти бъда баща.

— Никой от нас не отговаря за злостните клюки, плод на дребнави и извратени мозъци.

Дейв взе химикалка и притеснено я щракна няколко пъти.

— Неволно те изложих на подобно отношение, когато те поканих да поемеш отдела.

— Ти ми предостави възможност, която сграбчих с две ръце: да върша работата, в която много ме бива. Справям ли се със задачите си?

— Знаеш, че отлично.

— Значи няма за какво да се терзаеш.

— Мийкс Младши, а и Старши може да не се спрат дотук, а да се обърнат към по-висши инстанции.

— Но и двамата ще им се опълчим, ако се стигне дотам. Не се притеснявай.

Той обаче се притесняваше. Дори докато вдигаше телефона, за да проведе разговора, за който тя го помоли, се притесняваше.

Фийби остана за малко сама зад затъмненото стъкло, за да изучи внимателно Арни Мийкс. Придава си нехаен вид, прецени тя. Нехаен, но същевременно самоуверен. Нахаканата поза на човек, убеден, че каквото и да е направил, няма да му търсят отговорност!

Съзнава, че го наблюдават или че може да бъде наблюдаван по всяко време, но явно никак не му пука, заключи Фийби.

Сети се как я опипа с ръце, как навря пръсти в най-интимните й части, и стомахът й се сви.

А на нея ѝ пука, и то — много.

— Лейтенант — повика я появилата се току-що Лиз, придружаваше я висока, слаба като тръстика брюнетка. — Помощник-прокурор Моника Уит, лейтенант Фийби Макнамара.

— Лейтенант — подаде Моника ръка на Фийби, — как се чувствате?

— По-добре, благодаря. Вие, предполагам, ще бъдете прокурор по делото.

— Ако се образува такова. Разполагаме с показанията на Ани Утс и разпечатка от телефона ѝ, която показва изходящ разговор в девет и петдесет и осем. Не можем да го свържем с Арнолд Мийкс. Обаждането е било до мобилен телефон, захвърлен след това. Не разполагаме с никакви доказателства, свързващи Мийкс с нападението.

— Разполагате с мотив, с възможност, с информация за постоянното му неподчинение и заплашително поведение.

— Шефът ми иска повече, за да обвини полицейски офицер за нападение, побой и сексуално малтретиране на негова колежка — също офицер. Дайте ми повече данни и ще го подведе под отговорност.

Влязоха двама мъже. Фийби разпозна лейтенанта на Лиз и кимна за поздрав. Благодарение на силната семейна прилика с лекота определи, че другият е бащата на Арни Мийкс.

Беше по-едър от сина си в гърдите, с по-решителна брадичка и по-проницателен поглед, но човек не би се усъмнил в родствената връзка. Както не можеше да не забележи гнева му, породен от нанесената обида, въпреки привидно овладяното поведение.

— Лейтенант Антъни и сержант Мийкс също ще присъстват.

— Да започваме — подкани Лиз.

Насочи се към вратата, Фийби я последва.

— Когато момчето ми бъде оневинено — подхвърли сержант Мийкс, препречвайки ѝ пътя, — и бъде възстановен на работа, няма да ви се размине, лейтенант Макнамара.

— Сержант, тук сте с мое разрешение — обади се Антъни, слагайки ръка на рамото му. — Не злоупотребявайте с благоразположението ми.

Фийби мина край него и влезе в стаята за разпити.

— Крушата не пада по-далеч от дървото — промърмори тя.

— Престани — посъветва я Лиз. — Оттук нататък аз поемам ръководната роля.

— И досега беше така.

— Просто приятелско напомняне.

Отвори вратата и влезе.

Той дори не погледна Лиз, щом забеляза Фийби. Очите му се насочиха право към нея и я пронизаха.

— Момчета — усмихна се Лиз приветливо на тримата седнали до масата. Нагласи магнетофона, записа предварителните данни и запозна Арни с правата му. — Ясно ли е всичко, офицер Мийкс?

— Самият аз съм рецитирал правилата „Миранда“ достатъчно пъти, за да ми е ясно.

— Това като „да“ ли да го приема?

— Да, разбирам си правата. Не е ли по-добре да сте в леглото с торбичка лед и обезболяващи? — попита той Фийби.

— Арни.

След тихото предупреждение на адвоката си Арни сви безразлично рамене.

— Изненадана съм от загрижеността ти, Арни — подхвана Лиз. — Доколкото съм чувала, не си най-големият поклонник на лейтенант Макнамара.

— Не смятам, че е кой знае колко добро ченге, защото предимно само говори.

— Да запазим определението ти „кой знае колко добро ченге“ за по-късно, ако нямаш нищо против. — Лиз се държеше спокойно и уверено, а приветливата усмивка не слизаше от лицето ѝ. — Вие двамата, имам предвид теб и лейтенант Макнамара, напоследък сте имали някои спречквания, така ли е?

— Клиентът ми прави уговорката, че той и лейтенант Макнамара имат противоположни виждания и професионален подход. Това обаче едва ли е достатъчен мотив за физическо нападение. Липсата на доказателства...

— В момента разговаряме — прекъсна го Лиз. — Излагаме фактите. Арни, не харесваш особено лейтенант Макнамара — така ли да формулираме нещата?

Арни не откъсваше пренебрежителния си поглед от Фийби.

— Да, точно така може да се определи.

— Имало ли е случай да си нарекъл лейтенант Макнамара кучка?

— Казвам на хората каквото мисля за тях.

— Значи тя е кучка? — Лиз кимна, а Арни сви рамене. — И не намираш нищо нередно да наречеш висшестоящ офицер кучка? Не виждаш нищо лошо да я заплашваш, когато тя ти налага дисциплинарно наказание?

— Разполагате само с думата на лейтенант Макнамара за подобна заплаха — обади се адвокатът.

— С нея и с... — Лиз разлисти папката с документацията, и с показанията на двама детективи, забелязали вашия клиент в кабинета на лейтенанта, където се е държал заплашително по тяхно мнение.

— Мнението не е доказателство.

— Арни, помниш ли защо беше в кабинета на лейтенант Макнамара миналия вторник?

— Естествено. Тя се чудеше как да се измъкне, след като прецака случай с отвличане на хора, и затова ме отстрани от работа.

— Нима? — Лиз обърна широко отворените си очи към Фийби. — Божичко, ако случаят е бил такъв, кой ще те обвини, че си я нарекъл кучка? Я да видим някои показания и доклади относно случая с отвличането, където ти си пристигнал пръв. Хम्म...

Първият пристигнал — ПП — не се е обадил за подкрепление. ПП не е започнал да води записки... А, ето още нещо хубаво: ПП е заплашвал похитителя. Това също ми допада: офицер Мийкс е забавил и е попречил на лейтенант Макнамара да осъществи контакт с похитителя.

Арни се люлееше на стола.

— Тя може да пише каквото си иска — рече той. Това не значи, че е било така.

— Всичко, което прочетох, е от свидетелски показания. И от цивилни, и от представители на властта. Като чета всичко това, ми се струва, че ти си прецакал нещата, Арни.

— Държах ситуацията под контрол, докато тя не се натрапи.

— Значи просто ти е трябвало още малко време, за да се справиш със случая, а тя не ти го е предоставила? — Лиз сви устни и кимна. — Този тип си пръсва мозъка, а на теб ти се карат. И не стига това, ами кучката те отстранява, макар и временно, от работа. Да, и на мен щеше да ми е криво. Не мога да те виня, че си искал да си го върнеш.

Арни се усмихна и махна с ръка към адвоката си, който понечи да се намеси.

— Мълчи. Тя ме обижда и си въобразява, че така ще ме подведе да изтърся някоя глупост. Ами ти? — обърна се той към Фийби. — Няма ли ти да кажеш нещо най-после?

— Седя и си мисля какво ѝ е на жена ти заради всичко това. Питам се как приема заплесването ти по Ани Утс.

На устните му отново се появи пренебрежителна усмивка.

— Ани е сладка, но много тъпа. Да, признавам, флиртувах с нея. Всички в управлението го правят. Но когато доста директно ми намекна да стигнем по-далеч, ѝ отказах. Да, засегна се и сигурно е решила да си отмъсти, като е съчинила тази налудничава история. Или вие сте я притиснали да излъже.

Фийби погледна Лиз.

— Този човек е заобиколен от лъжци и кучки. Просто се чудя как успява да оцелее сред тях.

— Да, на негово място изобщо не бих ставала от леглото сутрин. Значи Ани лъже, когато твърди, че двамата сте имали сексуална връзка?

Той се ухили широко и поклати глава.

— Никога не съм правил секс с нея.

— Много трогателно — отбеляза Лиз. — И наистина приемливо, като се имат предвид обясненията на Ани, че връзката ви се е свеждала до орален секс. Вярно, че е дискуссионен момент, признавам. „Директно ми намекна“, каза ти и това също е странно. В показанията си и тя използва същия израз. На нея пък си ѝ казал, че лейтенант Макнамара ти е направила директен намек. А ти, какъвто си морален и непорочен тип, си ѝ отказал, с което си я засегнал и тя е пожелала да си отмъсти. Боже, човече, жените превръщат живота ти в истински ад. Признавам, че и аз едва се въздържавам да не ти налетя в момента.

— Ако продължавате в този дух, детектив, ще прекратя разпита — обади се адвокатът.

— Просто очертавам модела. Беше ли в сградата на управлението между девет и десет сутринта, Арни?

— Бях. Трябваша ми някои неща от гардеробчето.

— И ти е бил нужен цял час, за да ги вземеш?

— Повъртях се наоколо. Ченге съм — тросна се той леко раздразнен. — Това ми е службата. Предполага се, че трябва да съм тук, за да си върша работата. И така щеше да е, ако не беше тя и гнусните ѝ номера.

— Значи тя е кучка, която погажда гнусни номера и ти се нахвърля.

— Казвам на хората каквото мисля за тях. Вече го споменах.

— Но всъщност Ани твърди, че лейтенант Макнамара ти се е нахвърлила — усмихна се Лиз предразполагащо, докато по лицето на Арни пробягна раздразнение. — Май започваш да объркваш лъжите и оправданията си. Но е лесно обяснимо защо. Трудно се различава една кучка от друга, нали? Ние всички малко или много си приличаме. Не ти е трябвало да виждаш лицето на Фийби, когато си я ударил. Не ти е трябвало да я чуваш как крещи, плаче или кълне, когато си я бутнал и си разкъсал дрехите ѝ. Разбира се, на човек не му трябва топки, за да го направи, особено когато ръцете ѝ са в белезници. Достойна постъпка за един страхливец.

— Аз съм доказал достатъчно, че съм мъж!

— Достатъчно, за да използваш една жена с цел да нападнеш друга? — Мекият тон вече бе останал в миналото и Лиз просъска последните думи. — Достатъчно мъж, за да лежиш и чакаш като змия в тревата? И си могъл да се справиш с нея едва след като си ѝ надянал белезници и си я блъснал на пода. Само така си успял да я разсъблечеш и да я опипаш.

— Не съм бил на стълбището! — сопна се Арни. — Не съм я докосвал. Имам по-важни неща, с които да се занимавам. Както и подобри неща, които да върша с ръцете и пръстите си.

Показа на Фийби среден пръст.

— Тя не е споменавала нищо за пръсти — отбеляза Фийби. — Говореше само за ръце.

— Ръце, пръсти — все едно и също е.

— Не съвсем.

Усети гореща буца между стомаха и сърцето си. Искаше да я разбие на парчета. На жертвата това ѝ е необходимо, помисли си тя, за да прогони страха.

— Натика ги в мен, негоднико. — Скочи на крака, пренебрегвайки възраженията на адвоката, и се наведе напред. —

Миришеше на талк, точно както сега. Под потта, защото започваш да се изпотяваш, Арни. Помниш ли какво ми каза?

— Как да помня нещо, което не съм произнасял? Изобщо не съм бил там.

— Каза, че не чукаш такива като мен. Сигурно не използваш пишката си, защото е прекалено малка, за да направи някакво впечатление. На такива като теб и без това през половината време не им става.

— Жалко, че не си счупи врата при падането.

— Преустановявам срещата — обяви адвокатът.

— Да ме беше бутнал по-силно. Така сигурно щях да си счупя нещо.

— Трябваше да те ритна надолу!

Тя се облегна и кимна доволно, усещайки как горещата буца започва да се разпада.

— Твоя грешка — обяви тя.

— Казах, че срещата е преустановена.

— Добре. — Лиз се изправи. — Продължаваме. Офицер Мийкс, арестуван сте.

Фийби отиде право в кабинета си, затвори вратата и направи нещо, до което рядко прибягваше: спусна щорите. Предпазливо се настани зад бюрото.

Цялата трепереше от емоционален хаос, от стрес. От напрежението изпитваше още по-силна физическа болка. Не можеше да вземе хапче, не и тук. От обезболяващите ѝ се доспиваше и се замайваше, затова се задоволи с четири аспирина. Видя как ръката ѝ трепери, докато вади таблетките.

Да, буцата се разпаднаше, но това беше цената, която трябваше да плати.

Не отговори на почукването на вратата, а само се помоли човекът да си тръгне. „Моля те, дай ми пет минути“, помисли си тя.

Ала вратата се отвори и влезе Лиз.

— Извинявай. Как си?

— Разтреперана съм.

— Да, но не трепереше оттатък, което е важно.

— Гледаше ме, не откъсваше очи от мен. Тържествуваше, че ме е наранил. Дори съжаляваше, че не ме е наранил още повече.

— И това го довърши — напомни й Лиз. — Не ме интересува колко го е напътствал адвоката му. Очаквах да се издаде. Той не може да устои, не се контролира. Когато случаят стигне в съда...

— Няма да стигне до съда, Лиз. И двете го знаем.

Лиз заобиколи бюрото и се облегна на ръба.

— Да, така е. Ще постигнат споразумение. Нито участъкът, нито прокурорът биха искали да се стигне до процес с цялата придружаващата го шумотевица. И въпреки всичко благодарение на това, което току-що се случи при разпита, случаят ни е в кърпа вързан. Адвокатът на Арни ще се досети кога е по-добре да приеме споразумение. Той ще си загуби значката, Фийби, и ще бъде опозорен. Това достатъчно ли ти е?

— Налага се да се примиря. Благодаря за всичко, което направи.

— Ти също допринесе.

— Ей — подхвана Фийби, когато Лиз се наклони да си върви, — знам един хубав бар... ирландски пъб на Ривър Стрийт. Искам да те почерпя едно. Само нека да е след няколко дни, когато суетата ще ми позволи да се показвам на обществени места.

— С удоволствие. Обади ми се. И се пази, Фийби.

В ареста Арни крачеше из килията. Не се поколебаха да го задържат, заключиха го. Ама че безполезен адвокат!

Двете кучки объркаха всичко. Нападение, побой, сексуален тормоз... Сгащиха го, защото оная пачавра не изтърпя няколкото синини, които напълно заслужаваше.

Изключено е да му лепнат обвиненията. В никакъв случай няма да успеят.

Извъртя се рязко, понеже вратата се отвори, но си прехапа езика, за да не изрече онова, което му идваше, защото баща му поклати глава при влизането.

Арни изчака мълчаливо пазачът да се отдалечи.

— Не могат да ми лепнат това нескопосано обвинение — подхвана. — Няма да й се размине, дето ме натика тук и ме орезили пред колегите. Тази кучка...

— Седни и млъкни!

Арни седна, но не можеше да млъкне.

— Защо изпратиха заместник-прокурорка? Това пък за какво им беше? Чък какво си въобразява? — негодуваше Арни по адрес на прокурора. — Защо от самото начало не сложи точка на тази глупост?

— Обмисля призоваване пред съда, но ще препоръча пускане без парична гаранция.

— О, страхотно! — Арни разпери ръце възмутен. — Обвиняват ме за някаква глупост, но ще ме пуснат под гаранция и ще ме викнат за допълнителни разпити, и ти смяташ, че това е добре? Шибана работа, татко. Рискувам да си загубя значката. Я се обърни към началниците. Нека направят разследване на Макнамара. Знаеш, че Маквий ѝ го навира и именно затова съм тук.

Сержант Мийкс стисна устни и изгледа изпепеляващо сина си.

— Тук си — обясни той, — защото не си в състояние да си държиш устата затворена, точно както сега. Ще те попитам само веднъж. Остава си между мен и теб. Ще ти задам въпрос и искам да чуя истината. Ако ме излъжеш, ще го разбера. И тогава ще изляза оттук и повече нищо няма да правя за теб.

Гневът премина в шок и се появиха първите признаци на страх.

— Боже, татко...

— Направи ли го? Погледни ме, Арни. Направи ли го?

— Аз...

— Да не си посмял да излъжеш!

— Тя ме отстрани от работа. Превърна ме в своя изкупителна жертва. Ти си ме учил да се браня, да не търпя глупости от никого. Ако нечий задник трябва да бъде ритнат, ти нанеси ритника, така ми казваше.

— Учил ли съм те да използваш юмруци срещу жена? — скастри го Мийкс. — Такова нещо учил ли съм те?

— Тя постоянно ме тормозеше. Тя...

Млъкна, а очите му се напълниха с парещи сълзи от плесницата, която баща му зашлеви.

— Учил ли съм те да нападаш висшестоящ офицер в гръб, като страхливец? Искан да станеш мъж, по дяволите, а не да се криеш по стълбищата и да пребиваш жени. Ти си позор за мен, за фамилното име, за службата.

— Като те нападат, ти нападай дважд по-ожесточено — ето какво си ме учил. Именно така постъпих.

— Ако не разбираш разликата, нямам какво да добавя. — Мийкс бавно се изправи. — Ще видя какво мога да направя за теб. Ти си ми син и ще го направя заради теб, заради майка ти и заради внука си. Но с тази ти служба е свършено, Арни. Дори да имах власт да оправя нещата, няма да си мръдна пръста. За теб това е краят.

— А как ще ходиш с вдигната глава, ако синът ти не те следва в кариерата?

— Не знам. Ще се опитам да те измъкна, но какво ще правя след това, не знам.

— Постъпих, както мислех, че ти би се държал.

— Ако наистина е така, толкова по-зле за мен. — Мийкс отиде до вратата на килията с решително изражение. — Вратата! — провикна се той и остави сина си.

В неделя Фийби реши да свали презрамката. Беше ѝ омръзнала до смърт, както ѝ бяха омръзнали лекарствата и синините.

И трябваше да признае, че ѝ бе писнало да сдържа желанието си да хленчи и да се оплаква, за да върне семейството си към обичайното му всекидневие.

Въпреки всичко се чувстваше по-добре, когато излезе изпод душа, особено ако не поглеждаше към отражението си в огледалото. Успя да облече робата си без особено усилие и реши, че не само ще преживее неделната вечеря, но дори ще остане на крака до налудничавия час десет, преди енергията ѝ да изчезне като вода през сито.

Влезе в спалнята точно при появата на снаха си.

— Е, как е пациентката? — посрещна я Джоузи с широка усмивка.

— Вече не съм в списъка на недъгавите, благодаря.

— Това ще определя аз. Свали я.

— Хайде стига, Джоузи.

Усмивката на Джоузи само стана по-широка. Висока едва метър и шестдесет и заедно с дрехите тежка не повече от петдесет килограма,

тя криеше зад ангелската си усмивка твърдост, нетърпяща никакви възражения.

— Свали робата, сладурано, иначе ще те обадя на майка ти.

— Това е жестоко.

— Ами жестока съм.

— Много добре го знам. Ще избягам в Атланта, ще си наема апартамент и няма да ви кажа адреса си.

Въпреки буйните си словесни възражения Фийби свали робата.

В огромните кафяви очи на Джоузи се появи съчувствие, но тя продължи с делови тон:

— Синините избледняват. Бедрото ти изглежда доста по-добре, рамото обаче сигурно още те боли.

— И там болката отшумява.

— Доколко можеш да го движиш?

— Добре, че имам сутиени, които се закопчават отпред. Но рамото се подобрява.

Джоузи хвана ръцете на Фийби и ги обърна. Ако трябваше да е искрена, от тези наранявания сърцето я болеше повече, отколкото от другите.

— Протъркванията по китките май също отшумяват.

— Но още дяволски ме болят, ако искаш да знаеш. Мога ли да си придам вече приличен вид?

Джоузи вдигна робата и помогна на Фийби да я облече.

— Имаш ли проблеми със зрението?

— Не. И преди да продължиш да ме разпитваш: главоболията са по-нарядко и не така силни. Вече докосвам брадичката си, без да имам усещането, че в мозъка ми се забива шиш. Като цяло — не съм съвсем зле.

— Добре се възстановяваш. Това, че си млада и в отлична физическа форма, също помага.

— Знаех си, че тренировките все някога ще са ми от полза. Нямахте нужда да идваш да ме преглеждаш, Джо.

— Получи го като бонус. Тук съм, защото Ава ще ме учи как се прави лимонов пай, но подраних. Днес ще го приготви, защото знае, че е любимият на Дейв. Защо не насърчи малко този мъж, те двамата ще се разбират?

— Ще ми се да можех да ти отговоря. — Фийби отиде до скрина да си намери бельо. — И двамата са свободни. Той е разведен от две години, но все още продължават да се правят само на приятели.

— Защо не уредим да излязат на среща, без да подозират. Ти ще му пошушнеш, че искаш да му представиш някоя, а аз ще кажа същото на Ава, но ще си мълчим, че става въпрос за тях двамата. А после...

— Ще ни го изкарат през носа, задето сме се намесили.

Джоузи се нацупи.

— Същото твърди и Картър, когато подхвърлих идеята и пред него. Е, ще им дам още шест месеца, но после ще взема мерки. Да ти помогна ли да се облечеш?

— Ще се справя.

— Да те попитам ли нещо, което ще си остане само между нас?
— Джоузи внимателно наблюдаваше движенията на Фийби и прецени, че наистина е в по-добра форма. — Как си като цяло?

— Знам симптомите на посттравматичния стрес. Имах някои неприятни сънища. Естествено е.

— Също толкова естествено е стресът да се трупа, когато умишлено го потискаш, за да не разстройваш семейството.

— Ако ми трябва отдушник, знам какво да предприема. Не се тревожи. Другата седмица се връщам на работа. Това ще ми помогне много.

— Добре. Потърси ме, ако ти потрябвам.

За да докаже и на себе си, и на семейството, че нещата са на път да се върнат към нормалното, Фийби се облече старателно. Яркият син цвят на ризата я развесели достатъчно, за да я накара да се гримира.

Слезе долу и намери кухнята пълна с готвещи жени. Хич не се обиди, че я прогониха в градината при Картър и Карли.

— Мамо! — извика дъщеря ѝ и се завтече към нея. — Току-що размазах вуйчо на топка.

— Браво, момичето ми.

— Това е момичешка игра.

— Винаги го казва, когато падне — обяви Карли. — Искаш ли и ти да играеш?

— Май още не съм съвсем във форма, миличка. Дай ми още една седмица и ще видим кой кого ще размаже. Ти по-добре тренирай дотогава.

— Ще отида да си взема нещо за пиене. Да биеш вуйчо на топка, те кара да ожаднееш.

— Не ставай нахална.

Карли се ухили на вуйчо си и се завтече към кухнята. Фийби въздъхна и се настани на кръглата пейка около малкия фонтан в градината.

Оттук не само виждаше прекрасните рози на Ава, но и усещаше уханието им. Чуваше песните на птичките, възхищаваше се на моравата, на поникнали между плочника тревички.

Тук, зад тухлените стени, Ава беше сътворила свое лично убежище, където по земята се стелеше мъх, ароматът на маслиновите дървета изпълваше въздуха.

— Боже, колко е хубаво да се седи навън.

— Джоузи одобри ли го?

— Да, да.

Той седна и прегърна Фийби през раменете.

— Тревожим се за теб.

Тя облегна глава на рамото му.

— Всички се изплашихме, но вече е зад гърба ни.

— Помня колко време ми трябваше, за да преодоляя страха.

— Картър, тогава ти беше момченце.

— Това няма значение и ти го знаеш. Грижеше се мен, години наред ме бранеше от братовчедката Бес.

— Стара кучка. Знам, че макар и вярно, е жестоко и неблагодарно да я наричам така, особено когато седим тук, в красивия вътрешен двор, докато други пекат пай и шунка в кухнята.

— Градината на Ава — напомни Картър, с което накара Фийби да се усмихне.

— Да, така е. Дори при господството на тиранката, тук беше царството на Ава. Замислял ли си се, че е била по-млада, отколкото сме сега ние с теб, когато е започнала работа тук? Била е едва на двадесет и две, нали? А не се е колебала да се опълчва на братовчедката Бес.

— А ти беше на дванайсет тогава, но още продължаваш да се грижиш за нас. Бес знаеше, че ще останеш, защото мама щеше да остане. Защо не остави къщата на мама, особено след всичко, което тя направи за нея? Но предпочете да обвърже теб. Направо те заключи тук.

Нямаше смисъл да възразява срещу истината, а всяка дума беше истина. Но пък денят беше прекалено прекрасен за тъжни и горчиви спомени.

— Заклучи ме, но в красива къща, където дъщеря ми расте. Не може да го наречем жертва.

— Жертва е. Винаги е била. Ти ме остави да се отделя.

Тя хвана ръката му и я стисна.

— Но не много далеч — напомни Фийби. — Май няма да го понеса, ако се изнесеш надалеч.

Той се усмихна и докосна с устни косата ѝ.

— Прекалено много ще ми липсваш. Но едно ще ти кажа, Фийби: никога не си бях давал сметка, колко ми е необходимо да се изнеса от тази къща, докато не го направих. На теб този шанс никога не ти се предостави.

— И аз си имах своите моменти: колежът, Куонтико, злополучната ми женитба. Радвам се, че се върнах. Особено ми е приятно да седя тук, докато три жени приготвят неделната вечеря.

— Това е само защото ти си скапана готвачка.

— „Скапана“ е малко преувеличено. Просто не съм добра.

— Не. Скапана готвачка си.

Тя се засмя и го сръга в ребрата.

— Ти пък загаряш всяко ядене, до което се докоснеш, така че нямаш думата.

— Затова са измислени доставките по домовете. Няма да ти се налага да готвиш, стига да си изиграеш правилно картите с онзи богаташ. Той сигурно държи цял екип готвачи на разположение.

— Я се чуй какво приказваш. — Тя отново го сръга. — Да си изиграя правилно картите. Освен това мисля, че няма екип.

Замисли се със свъсени вежди за миг. Струваше ѝ се, че няма, но откъде можеше да знае?

— Виждам, че ти е изпратил цветя. В гостната имаше поне хиляда.

— Две дузини лилиуми. Боже, колко божествено ухаеха. Прилича ми на човек, който обича да прави жестове.

— Джоузи ме погледна доста особено, когато ги видя. — Картър продължи шепнешком: — Мъжете, които правят жестове, карат и

другите да постъпват по същия начин и сега ще се наложи другата седмица да занеса вкъщи цветя, все едно аз сам съм се сетил.

— Наистина е редно сам да се сещаш. Няма да проявя съчувствие към теб.

— Преди няколко дни ѝ занесох любимия ѝ сладкиш и бутилка евтино вино. Все пак трябва да ми се признае. Но не съм сигурен дали ще мога да се съревновавам с гора от лилиуми.

— Нарочно си купил евтино вино, за да я умилиш.

Той се ухили.

— Естествено. Но като оставим шегите настрана и макар да съм го виждал само веднъж, вече го харесвам повече, отколкото ми допаднаше Рой.

— Ти изобщо не харесваше Рой, така че не е кой знае какво.

— Е, и кой се оказа прав? — понапери се брат ѝ.

Фийби забели очи.

— Ти. Хайде, млъквай. А и измъкнах голямата награда от този тип.

Погледна към затръшналата се врата, откъдето току-що излетя Карли.

— Мамо! Чичо Дейв пристигна!

В момента, когато се появи и Фийби видя лицето му, тя разбра. Постара се нейното изражение да остане безизразно, докато се изправяше.

— Картър, искам да поговоря с Дейв насаме за минута. Ще заведеш ли Карли вкъщи да си поиграете?

— Разбира се. Здравсти, Дейв.

Те не си подадоха ръка, както правят някои мъже, нито се потупаха по раменете, както правят други. Те се прегърнаха и както винаги Фийби се усмихна. Здрава, сърдечна прегръдка, все едно баща прегръща син.

— Ще трябва да ни извиниш с Карли. Налага се да възстановя господството си, като я бия на някоя видеоигра.

— Сякаш би могъл!

Зарадвана от предизвикателството, Карли хукна към къщата.

— Изглеждаш по-добре — подхвана Дейв.

— Така ми казват. Всички. Какво стана?

— Споразумяха се. Исках лично да ти го съобщя. Фийби, има голям натиск по този случай — от прокуратурата, от началниците...

— Няма значение. — Седна, защото усети, че ѝ прималява. — С какво му се размина.

— Отстраняват го от службата. Веднага. Признава, че е прибегнал до физическо насилие...

— Прибегнал... — повтори тя вяло.

Очакваше подобен развой, но въпреки това се чувстваше потресена.

— Ще му струва от една до три години, условно. Ще му наложат да работи с психолог, за да овладее пристъпите си на гняв, и да положи двадесет часа общественополезен труд.

— А ще трябва ли да напише на черната дъска сто пъти: „Обещавам да бъда послушно момче“?

— Съжалявам, Фийби. — Наведе се към нея и сложи ръка на коляното ѝ. — Не е най-справедливото решение, но искат да приключат случая. Ти обаче можеш да не го приключиш. Ако решиш да подадеш гражданска жалба срещу него, ще застана до теб. И няма да съм единственият в участъка, който ще постъпи така.

— Не мога да въвека семейството си в подобно нещо. — Затвори очи и си напомни, че не всички споразумения са справедливи, невинаги правдата тържествува. — Направи каквото направи. Всички го знаят. — Въздъхна дълбоко, преди отново да погледне Дейв в очите. — Той повече няма да е ченге, а другото не е важно. Отстранен е от работа, което е правилно. Така трябваше да стане. Приемам нещата такива, каквито са.

— Значи си по-добър човек от мен, хлапе.

— Не. Направо съм бясна. Много бясна, но ще се примиря. Ще ядем карамелизирана шунка и лимонов пай. А Арни Мийкс дълго ще преглъща позор. — Тя кимна. — Да, приемам нещата такива, каквито са.

ФАЗАТА НА ПРЕГОВАРЯНЕ

„Да си разкъсван между любовта и дълга“

11.

Дори след толкова години Дънкан се отегчаваше от съвещания; досаждаха му цялата делова атмосфера, предложенията, надлъгването и договарянето, неизменните кафета и дребни сладки и фразите „благодаря за отделеното време“. В добавка ги съпътстваха разпоредби и кратки заповеди към персонала.

Вероятно затова нямаше офис в буквалния смисъл на думата. Смяташе, че е изключено да избегне съвещанията, ако разполага с офис. Пък и офис означава назначаването на персонал, на който редовно да се поставят конкретни задачи. Ако ти си шефът, значи ти да разпределяш тези задачи и да изчиташ тонове доклади по задачите преди, по време и след изпълнението им. И неизменно да имаш допълнителни съвещания, свързани с тези задачи.

Порочен кръг.

Освен това офис означава бюра и даването на титли на хората. Кой всъщност измисля титлите? С какво един изпълнителен директор се различава от административен директор например? И дали да е вицепрезидент по маркетинг и продажби или по продажби и маркетинг?

Такива въпроси щяха да го държат буден по цяла нощ.

Финеас постоянно му опяваше да се снабди с офис, но засега Дънкан съумяваше успешно да се измъкне от подобен ангажимент.

Обичаше да се среща с хората в някой от баровете си или в ресторант; или — при крайна необходимост — в офиса на Фин, което по мнението на Дънкан бе среща по средата. Да се озове на място, по същество не изцяло негово, му осигуряваше по-голяма свобода, а и беше открил, че хората, с които се среща, се отпускат повече в бар на чаша бира, отколкото пред чаша минерална вода в заседателна зала.

Беше открил и друго: такива срещи бяха несравнимо по-интересни и определено се събираше повече информация. Така доста често с лекота получаваше желаното.

Верен на тази философия, той приключи срещата по време на закуска в кафене в центъра на града, после се отби в друго кафене и

накрая отиде до престъпно занемарена къща във викторианската част на града.

При всичките срещи имаше усещането, че е постигнал повече, отколкото ако беше привикал съответните лица в задушен офис, където по неволя щеше да седи зад бюрото и да копнее да скочи от прозореца, както възнамеряваше да направи Самоубиеца Джо.

Зави по Джоунс Стрийт с надеждата да извади същия късмет при посещението, което смяташе да е последната му среща за деня.

Първоначално възнамеряваше да се отбие в друг час, когато е вероятно Фийби да си е вкъщи, но му се стори малко непочтено. Не възразяваше да стане и така, но имаше чувството, че у нея ще се събудят инстинктите ѝ на ченге.

Паркира и пое по опасаната с растителност пътека пред къщата.

Искаше да я види, и то не само за „здрости-наминах-да-видя-какси“ посещение, към каквито се беше придържал през последните две седмици. Печели време, помисли си той развеселен, а дали пък с това не печели и вниманието ѝ? Тя очевидно не знае какво да мисли за него, а това го устройваше напълно.

Понякога самият той не знаеше какво да мисли за себе си, което също го устройваше напълно.

Но едно знаеше със сигурност — че тя е преживяла голяма травма и сега полага всички усилия да я преодолее. Безсмислено е да я притиска да излязат на среща или да бърза да я вкара в леглото си в момент, когато е напълно разтърсена.

Дънкан имаше планове. Обичаше да крои планове почти толкова, колкото и да ги приспособява или променя, за да осъществи намисленото.

Имаше планове по отношение на Фийби.

Но в момента имаше планове от свършено друго естество.

Преди да свие по алеята към къщата на Макнамара от другата страна на улицата, зърна жената със странното кученце. Днес животинчето беше с вратовръзка на червени и бели райета, точно като корделата на широкополата шапка на жената. Така, предположи той, тя акцентира върху ослепително белия си костюм и червените си гуменки.

Кученцето щастливо подуши пухкавия пудел, воден на златна каишка от изключително дебел цветнокож мъж в син костюм.

Мършавата жена и огромният мъж побъбриха под сянката на голям дъб, докато късокосместото кученце смело се опитваше да възкачи пудела.

Господи, помисли си Дънкан, колко обичаше Савана.

Звънна и докато чакаше, се полюбува на саксиите и кошниците с цветя по верандата. Ава, сети се той, притежава таланта да съживява градини. Дали би могъл да я уговори да...

— Здравсти — усмихна се приветливо на Еси, когато му отвори вратата. — Имаш ли време за нежелан гост?

— Не си нежелан, а аз винаги имам време за млади и привлекателни мъже.

По време на посещенията му бяха напреднали до разцелуване по бузите. И сега изпълни ритуала и усети ненатрапчивия аромат на парфюма ѝ.

Какво ли е, запита се той, да се събуждаш всеки ден, да се обличаш и да се сресваш, макар да знаеш, че няма да прекрачиш прага на вратата.

— Откъде разбра, че пека курабийки? — попита тя и усмивката му стана още по-широка.

— Какви?

— С шоколадова глазура.

— Сериозно? Добре, че наминах, та да има кой да ги опита.

— Захващай се за работа тогава. Фийби ще се върне най-рано след два часа — добави тя, докато го въвеждаше. — Ава е по задачи и ще мине да вземе Карли от училище след репетицията. Нашата Карли играе една от лошите доведени сестри на Пепеляшка. Страшно ѝ допада да е зла и да командва.

— Веднъж аз играх жаба. Не от онези, които се превръщат в принцове, а обикновена жаба. В даден момент трябваше да изквакам. Това беше звездният миг в живота ми.

Еси се разсмя и го поведе към кухненската маса.

— Обзалагам се, че майка ти страшно се е гордеела с теб.

Той не отговори нищо. Какво да каже? Вместо това подуши въздуха.

— Тук ухае като в рая.

— Току-що извадих една тава от фурната. Кафе или мляко предпочиташ с курабийките?

— Курабийки с мляко? Готов съм отново да изстрадам годините в училище, ако след това мога да се отбивам при теб за курабийки и мляко.

Доволна от думите му, тя поруменя.

— Умееш да омайваш. Е, какви ги върши днес?

— Предимно говорих с хора. Откровено казано, надявах се да приключа деня, като поговоря с теб. Огледах един имот. Във викторианската част на града е, недалеч от колежа по дизайн и изкуства.

— Така ли? — Тя почти не си спомняше откога не е излизала от къщата и се питаше дали ще съумее да сети къде се намира колежа. Всички улици, сгради и открити пространства тънеха в мъгла в съзнанието ѝ. — Какъв имот?

— Голяма съборетина, ако трябва да съм откровен. Кито викторианска дама, изпаднала в крайна нужда. Но под разрухата се вижда елегантността на сградата. — Взе курабийка и отхапа, наслаждавайки се на чувственото удоволствие. — Господи, омъжи се за мен.

Този път тя не се усмихна, а направо прихна.

— Ако една жена ще те спечели с курабийка, защо ли пекарните в Джорджия не работят извънредно. — Пресегна се и също взе курабийка. Очите ѝ заблестяха.

— Боже, наистина са станали чудесни.

— Ако падна на колене да те помоля, ще ми дадеш ли няколко да отнеса къщи? Не бих могъл вече да хапна купешка.

— Мисля, че ще мога да заделя няколко.

Отиде до фурната да извади поредната тава и пъкна вътре следващата.

— Загубих си мисълта, защото изпаднах в курабийкена нирвана.

— Хм... Значи си замислил да купиш имота ѝ да го постегнеш.

Той поля топлата курабийка с мляко и реши, че това е раят на земята.

— Отчасти зависи от теб — обяви.

Веждите ѝ се бяха стрелнали нагоре от изненада, когато се извърна от фурната.

— От мен?

— Да, обмислям дали да го купя и да го постегна. Искам да го превърна в магазин. Чакай... — Пъхна последното парче от курабийката в устата си. — Знам какво мислиш.

— Не е възможно. Прекалено съм объркана да мисля каквото и да било.

— Добре. Човек би си казал, че в Савана вече има поне милион магазини. Така е и в това няма съмнение. Но хората обожават да пазаруват. И в това няма съмнение, нали?

— Да, така е... Самата аз с часове кръстосвам из магазините по интернет.

— Видя ли? — Взе си още една курабийка. — Затова си мисля, че като е в такава близост с колежа по изкуства, защо да не въведем и занаяти? — Вдигна ръка, за да ѝ попречи да възрази. — Има вече прекалено много магазини с изящни неща, знам.

— Ами така е.

— Признавам, че хрумването не е новаторско. Но ако го превърна в бутик? Да се предлагат бутикови стоки?

Тя поклати глава и се засмя.

— Дънкан, ако ме използваш за слушател, за да дадеш гласност на идеята си, признавам, че съм поласкана. Но нищо не разбирам от недвижими имоти, от местонахождението им и от бутици. Аз не си подавам носа навън.

— Но имаш отношение към красивите неща и умееш да ги създаваш. — Добре, ще изяде и трета курабийка, пък ако ще да му прилошее. — Ти наистина създаваш красота, така че защо да не я продаваме.

— За плетивата ми ли говориш? — Махна пренебрежително с ръка. — Това е хоби, от което от време на време ми падат пари. То е случайно занимание.

— Добре, но защо да не се възползвам от него? Хрумна ми идея. На теб не ти ли хрумват? Постоянно съм пълен с идеи, но не знам какво да правя с повечето от тях. Този път обаче съм наясно. И ми се ще да я осъществя.

— Виждам.

— Идеята ми е да покажа какво могат да сътворят жителите на Савана. Изделия, които се правят единствено тук. Единствено — повтори той и присви очи. — Създадени от жителите на Савана

изделия, които се продават в превърнатата в магазин привлекателна двуетажна къща с чудесна веранда. Познавам един човек, който прави страхотни мебели, а също жена, която върши чудеса с кованото желязо. Бихме могли... Прекалено много ли бързам? — попита той, установявайки, че Еси само го зяпа.

— И искаш част от плетивата ми за бъдещия си магазин?

— Еси, ще ги изнеса с чували, с камиони, ако се налага. Искам плетивата ти пръснати из цялата къща. Как се наричат? Мильо ли? Да са по шкафовете, по масичките, върху диваните. Нали каза, че плетеш и кувертюри? Правиш ли покривки и други неща, като жилетки, пуловери, шалчета?

— Да, но...

— Видя ли? Ще нагласим стаите все едно е обитаема къща. Ще има спални, трапезария, гостни. Там ще излагаме твоите произведения. Да, ще се продават, но ще са и постоянна част от интериора. Ще има бебешки дрешки в детската стая, шалове и пуловери в гардеробите. Ако искаш, ще продължаваш да продаваш по интернет, но защо да не разширим пазара?

— Главата ми се замая. Как си мислиш, че ще смогна да направя всичко това?

— Ти и без това го правиш. Просто ще продължиш в този дух, само ще ти се спести подреждането в кутии и опаковането. — Хвана я за ръка и я подкани: — Ела с мен за секунда.

Отведе я в трапезарията.

— Това как се нарича?

Тя се загледа в дългия тишлайфер в пастелни тонове, който беше изработила за масата в трапезарията.

— Тишлайфер — отвърна тя.

— Добре. Ако направиш втори и искаш да го продадеш, колко пари ще му искаш?

— Ами...

Започна да пресмята. Веднъж направи такъв за клиентка, а после няколко по-къси. Пресметна цената, доколкото успя без калкулатор и я обяви.

Дънкан кимна и сам се впусна в няколко бързи изчисления.

— Мога да ти предложа петнадесет процента повече и пак ще имам прилична печалба.

Първоначално тя пребледня, а после поруменя.

— Петнадесет процента повече? — Грабна края на тишлайфера.
— Искаш ли го веднага? Ще ти го опаковам за нула време.

Той се ухили.

— Този го задръж, но започни да мислиш за следващите, които ще изплетеш. Както и всичко останало, което ти се прави. Трябва ми известно време да задвижа нещата, но ти гарантирам, че ще сме отворени за коледното пазаруване. — Протегна ръка. — Ставаме ли партньори?

Дънкан прецени, че денят му наистина е минал успешно, след като към седем часа, независимо от преживяното преди това, на верандата има пица и бира.

Беше запалил свещи и за да прогони буболечките, и за да има малко светлина. Босите му крака бяха вдигнати на тапицирания плетен стол. Беше включил телевизора във всекидневната и, ако се обърнеше, можеше да погледа баскетболния мач или просто да слуша коментатора в мекия здрач.

Насити се на хора през деня. Колкото да беше контактен, държеше на времето, когато е сам. Обичаше да слуша звуците от играта, но още повече обичаше да слуша звуците на нощта.

Тихото пробягване на ветреца през дърветата, жуженето на насекомите, песните на щурците — всичко му носеше наслада. Верандата беше чудесно място, а вечерта — най-доброто време да обмисли нещата; или да се откаже от тях.

Изкушаваше се да заседне в кухнята на Еси, докато Фийби се върне от работа. Защо не го направи? Прецени, че ако се навърта прекалено често или се застоява прекалено дълго, ще се превърне или в постоянно присъствие, или в дразнител. Но пък не се съмняваше, че отчасти е заинтригувал въпросната жена.

Всеки път, щом я зърнеше, го обземаше желание да я награби. Като знаеше какво е преживяла, едва ли бе в най-добрата си форма сега.

Изяде парче пица и се замисли дали да не изяде и второ. В този момент чу шум от кола. Веждите му се стрелнаха нагоре, осъзнавайки, че тя не минава по пътя, а се насочва към къщата му.

Автомобилът му беше непознат, но познаваше жената, която слезе от него. А това, мина му през ума, е още по-добър начин да приключи деня, вместо само с пица и бира.

— Здравсти, Фийби.

— Дънкан, здравей. — Тя отметна косата си назад, докато се качваше на верандата. — Бях стигнала до моста, когато ми хрумна, че може да не си вкъщи, но беше прекалено късно да се върна и ето че те заварих.

— Доста често съм вкъщи. Все пак тук живея.

— Да, спомена го.

— Искаш ли пица? Или бира?

— Не. Благодаря.

Официалният ѝ тон отново накара веждите му да стрелнат нагоре.

— А стол?

— Добре съм и така. Искам да разбера какво правиш с майка ми.

— Предложих ѝ да се омъжи за мен, но тя ми отговори уклончиво. Не допускам да ме е взела на сериозно, затова се утеших с курабийките.

— Питам се колко на сериозно я приемаш, а и себе си.

— Защо не ми кажеш кое те е ядосало и да продължим оттам?

— Не съм ядосана, а загрижена.

Глупости, помисли си той. Знаеше кога на верандата му стои ядосана жена, готова да го изяде.

— За какво?

— Майка ми прелива от възбуда относно бизнеса, който си я уговорил да поеме.

— А ти не искаш да се вълнува ли?

— Не искам да се разочарова, да се излъже или да бъде наранена.

Тонът ѝ беше така леден, както и бирата, която отказа.

— И смяташ, че това ще последва от проекта, който обсъдихме. Той, между другото, доколкото си спомням, няма нищо общо с теб.

— Всичко свързано с майка ми има общо с мен. Не можеш да ѝ разправяш за някакъв магазин, който възнамеряваш да отвориш в къща, която предстои да купиш, и как тя ще има дейно участие в него. Твоя работа е как си въртиш бизнеса, но...

— Много благодаря.

— ... но — продължи Фийби все така настървено — сега тя не е на себе си, крои планове, рисува мостри, обяснява как ще ми помага с разходите. Какво ще стане с всичко това, ако се откажеш или нещата не потръгнат, или просто намериш с какво друго да си играеш?

— Защо да се отказвам?

— Не си ли ти човекът, който е купил спортен бар, а после го е продал?

— Продадох част от него — поправи я той.

— А след това — пъб. И не знам още какво. — Което беше най-същественото. Тя не знаеше нищо, а той отвеждаше майка ѝ в чужда за нея територия. — Скачаш от едно на друго и това вероятно те устройва, Дънкан. По никак не е добре за майка ми. Тя не скача от проект на проект.

— Дай да видя дали правилно те разбирам. Според теб съм безотговорен и на мен не може да се разчита, така ли?

— Не, не. — Въздъхна и усети как гневът ѝ се притъпява и се превръща в загриженост. — Ти си непринуден, Дънкан, и това е част от чара ти. Можеш да си позволиш да си непринуден, и то не само заради парите. Никой не зависи от теб и затова постъпваш както ти се иска, захващаш се с каквото ти хрумне.

— Това непринуденост ли е, или нехайство според теб?

— Казах, че те намирам за непринуден. Не мисля, че си нехаен. Но майка ми е крехка и...

— Майка ти е възхитителна. Знаеш ли, веднъж ѝ казах, че не бива да е толкова строга спрямо себе си, но всъщност ти не бива да я следиш така строго. Да не мислиш, че като не излиза от къщата, не е възхитителна?

— Не, разбира се. Не! — Понеже разговорът излизаше от контрола ѝ, Фийби прекара ръце през косата си в опит да се съсредоточи. — Но е била наранена, притискана и избутвана в ъгъла много пъти.

— Няма да направя никое от тези неща с Еси.

— Няма да го направиш нарочно, знам. Не това исках да кажа. Но ако поради някаква причина не купиш къщата, тогава тя...

— Днес я купих.

Това я накара да млъкне. Малко укроти възбудата ѝ, констатира Дънкан. Мълчаливо взе бирата си и отпи като продължаваше да я

наблюдава.

— Добре, купил си къщата. А ако се окаже, че не си струва да я оправиш? Или решиш...

— Господи! Ами ако вътрешни гласове ми кажат да си сложа вълшебни криле и да отлетя за Куба? Продължавай да изброяваш, до следващия вторник, ако щеш. Няма никакво значение. Завършвам онова, с което съм се заловил. Не съм глупак.

— Не си, разбира се. Нито съм го казала, нито съм си го помислила. — Но някой му го беше казал; някой, на когото държи. — Просто това изскочи изневиделица, а майка ми му придава огромно значение. Опитвам се да предвидя опасностите и да проумея защо я въвличаш в подобно начинание. Не разбирам какво правиш. Не разбирам какво искаш. Какво искаш от нея, от мен?

— Навържи последните две неща — промърмори той и се изправи. — Явно искам нещо от теб и затова използвам нея. Хайде да си поговорим първо за това. Настояваш ли да знаеш какво искам от теб?

— Да. Нека започнем оттам.

Той я взе в прегръдките си, преди да изрече последната дума. Подходящият момент да върви по дяволите. Беше прекалено ядосан да се съобразява с каквото и да било. Впи устни в нейните, за да ѝ покаже каква иска, и то с яд, който рядко допускаше да го завладее.

Копнежът му за нея взе връх над гнева, докато я целуваше страстно.

Гърбът ѝ се опря в колоната на верандата, а ръцете ѝ бяха притиснати между неговото и нейното тяло.

Всичките ѝ мускули трепереха, но не от протест, не от страх. Имаше разлика между страх и тръпка, както тя усети сега.

Когато я пусна, очите му блестяха.

— Разбра ли? — настойчиво попита той. — Тази точка изяснихме ли я?

— Да.

— Тогава...

Беше неин ред. Ръцете ѝ бяха свободни; обгърна го през врата и доближи устните му до своите. Щеше да се впие в него, ако болното ѝ рамо позволяваше. Когато той отново я притисна към колоната, тя леко го ухапа по устната и прилепи бедра към неговите.

Остави насладата да я завладее след месеци, прекарани в сексуално въздържание. Усещането за ръцете му върху гърдите ѝ, за повея на вечерния бриз, когато сръчните му пръсти се плъзнаха под блузата и разкопчаха сутиена, великолепно усещане, размиващо се по тялото ѝ, я караше да мърка като доволна котка...

Подмокри се от желание, докато се подчиняваше на устните и ръцете му, и трепереше, докато той се справяше с копчето на талията.

Застанала точно тук, тя искаше да бъде обладана без мисъл, без грижа, без задръжки. Отчаяно се вкопчи в него, но рязката болка в рамото я накара да извика.

Той отскочи назад все едно го е ударила.

— Господи, Господи...

— Всичко е наред. Направих непресметнато движение. Недей...

Но той само вдигна ръка и се обърна. Закрачи напред-назад, после спря и отпи от топлата вече бира.

— Боли те. Все още те боли. Господи.

Остави бирата и разтри лицето си с ръце.

— Не е толкова болезнено, наистина.

— Все още си наранена. Няма да те притискам към колоната, за да те обладая като... Добре, добре, трябва ми още минута. — Отново закрочи напред-назад. Ядоса ме — призна той. — Това не ме извинява, разбира се, и сега трябва да се съвзема.

— Не е нужно да се извиняваш, защото очевидно и двамата се поувлякохме.

— Не ме оправдава. Както и да е... Това очевидно отговаря на въпроса, който се мъча да се сетя какъв беше, защото цялата кръв се е оттеглила от главата ми. Вторият беше...

Обърна се да я погледне и зяпна.

Тя стоеше облегната на колоната, с разкопчана блуза, разрошена коса и поруменели бузи.

— Ау! Сериозно. Почакай — помоли той, когато Фийби погледна надолу и започна да се закопчава. — Изчакай още минута. Или две. След като не ми е позволено да те докосвам, нека поне да те гледам. Наистина имаш страхотно тяло. Всичко е... точно както трябва. А начинът, по който стоиш там, светлината... Да, май е по-добре се закопчеш. Иначе не гарантирам какво ще последва.

— Ти си странен човек, Дънкан.

— И друг път съм го чувал. Желая те и това ме държи буден нощем. Нямам нещо против, макар да обичам да спя. Но някои неща направо ми докарват безсъние. Едно от тях си ти.

— Май е редно да ти благодаря.

— Но да се върнем към останалите въпроси. Разбрахме се, че не използвам Еси, за да се домогна до теб, нали? И знаеш ли още какво? Редно е да имаш по-високо мнение за нея. Както и за мен, а и за себе си.

— Прав си. Напълно си прав, а аз сгреших. Мразя, когато греша. Оправданието ми е, че я обичам прекалено много.

— Долавям го. Ти си късметлийка, че имаш такава майка.

Фийби прокара ръка през косата си. Казваше го напълно искрено, даде си сметка тя. Добре разбираше майка ѝ и осъзнаваше колко прекрасна жена е.

— Знам. Хора, много хора, смятат, че тя е бreme. Ти не възприемаш нещата така. Съжалявам за поведението си.

— Сега вече искаш ли бирата, която ти предложих.

Тя се засмя.

— По-добре да не пия, защото шофирам. Дънкан, не ме разбирай погрешно. Видях заведенията ти. Бил си барман. Бих те разбрала и ако купиш компания за таксите или нещо подобно. Може дори да си го направил, но аз не знам. Представа нямам с какво се занимаваш и определено не знам дали ще се справиш с магазин, където ще се продават занаятчийски произведения.

— Предстои да разберем, а и няма да го ръководя аз. Имам предвид човек, който да го прави. Сигурно си мислиш: „Ха, той определено може да си позволи да загуби двеста-триста хиляди долара“.

— Не. Всъщност си мисля, че ще намериш начин да го превърнеш в печелившо начинание. Мисля си и за това, че се върнах вкъщи и се изплаших, когато видях майка си щастлива.

— Била е щастлива и когато е започнала връзката ѝ с Рубен.

Сега беше ред на Фийби да притисне слепоочията си с ръце.

— Явно не съм обмислила всичко, преди да нахълтам тук, за да те напада.

— Импулсивна си, ако трябва да съм откровен.

— Очевидно така действам понякога. Сега, като разбрах как стоят нещата, или по-точно, след като ти ми обясни, майка ми ще има възможност да се впусне в нещо вълнуващо.

— Нямаше да ѝ направя предложението, ако не съм убеден, че ще продам всичко, което сътвори.

— И сама щях да стигна до този извод, ако се бях замислила, вместо да дохвърча тук да се разправам. Но не съжалявам, защото пък усетих ръцете ти върху гърдите си.

Той се усмихна бавно.

— След колко време смяташ, че ще се възстановиш напълно?

Тя протегна здравата си ръка, за да го погали по косата. Харесваше ѝ как винаги изглежда разчорлена, все едно току-що е карал бързо лъскавата си кола.

— Ще поискам бележка от частната си медицинска сестра да ми разреши физическо натоварване.

— Устройва ме. Междувременно ще излезеш ли с мен в неделя? Ще отидем на барбекю при приятели. Така ще имаме възможност да се опознаем, да се смесим с други хора, преди да се отдадем на див, необуздан секс.

— Добре, защо не?

— Ще те взема в два.

— Става. Трябва да вървя. — Надигна се на пръсти и го целуна нежно и бавно по двете бузи. — Надявам се да не мигнеш цяла нощ.

Той я наблюдаваше, докато се отдалечава. Видя убийствената усмивка, която му хвърли през рамо, и прецени, че му престои поредната безсънна нощ.

Колата ѝ се отдалечи, а той отново седна и вдигна крака на тапицирания плетен стол. Въпреки че ядеше студена пица и пиеше топла бира, реши, че е преживял дяволски интересен ден.

12.

Позвъняването дойде в седем и петдесет и осем. Хлапето беше умно; изключително умно. Не беше се паникьосало, не беше решило да се прави на герой. Беше използвало ума, а и краката си, за да се отдалечи от бунгалото в Гордънстон, да прескочи оградата на хубавия заден двор на тяхната къща, за да стигне до телефона. И да набере девет-едно-едно.

Съобщи имена, адреса, ситуацията. На път за източния край на Савана, Фийби прослуша отново записи на обаждането и си помисли, че момчето има данни да стане добър полицай.

„Държи всички седнали около кухненската маса. Господин Бринкър, имам предвид. Там са и госпожа Вринкър, Джеси, Аарон и дори бебето. Пени е в детското си столче. Човекът има пушка. Мисля, че дори са две. Джеси плаче. Господи, трябва да направите нещо!“

Тя разполагаше с допълнителна информация. Получаваше я, докато заедно със Сайкс пътуваха бързо към красивия квартал. Стюарт Бринкър, четиридесет и три годишен, доцент, баща на три деца — Джесика, на шестнадесет, Аарон, на дванадесет, и Пенелопа, на две. След осемнадесетгодишен брак наскоро се бе разделил със съпругата си Катерина, на тридесет и девет, преподавателка по рисуване.

Двадесет минути след позвъняването на девет-едно-едно Фийби мина през барикадата, очертаваща външния периметър на местопроизшествието. Отвъд заградената зона вече се тълпяха журналисти. Някои от репортерите подвикнаха към нея, но Фийби не им обърна внимание. Вместо това направи знак на един униформените да се приближи.

— Лейтенант Макнамара и детектив Сайкс, медиатори. Каква е ситуацията?

— Четирима заложници, от които трима са деца. Похитителят ги държи във всекидневната. — Посочи към малкото бяло бунгало с разцъфнали азалии в предния двор. — Завесите на всички прозорци са

спуснати. Нямаме видимост към вътрешността. Похитителят разполага с две пушки. Засега не е стрелял. Първия пристигнал от нас разговаря с него от време на време. Чух, че се държи изключително възпитано, но на този етап не е особено общителен. Детето, което се е обадило, е там, с майка си.

Фийби хвърли поглед към кльощавия тийнейджър, седнал на земята и скрил глава в ръцете си. До него стоеше жена с восъчнобяло лице, прегърнала го здраво през раменете.

— Сайкс?

— Отивам при него.

Фийби се приближи към центъра за комуникации в края на вътрешния периметър, докато Сайкс крачеше към момчето.

— Лейтенант Макнамара, медиатор — пристави се тя.

Информацията потече бързо: хора от тактическия отдел бяха заобиколили къщата, близките съседи бяха евакуирани. Снайперисти се придвижваха да заемат удобни позиции.

— Не е особено разговорлив — уведоми я първият пристигнал. — Старая се да поддържам връзка с него. Говори уморено. Тъжен е, но не е гневен. Разделил се е със съпругата си. По нейно настояване, твърди той. Последния път, когато говорихме, преди да затвори, ми благодари, че съм се обадил.

— Добре. Стой наблизко. — Запозна се със записаното по случая в дневника, с информацията на таблото за ситуацията, после извади бележника си и вдигна телефона. — Хайде да се свържем отново с него.

Мъжът вдигна при третото позвъняване; тонът му бе страшно изтощен.

— Моля ви, налага ли се всичко това? Искам да прекарам известно време със семейството си. В тишина, необезпокояван.

— Господин Бринкър? Говорите с Фийби Макнамара. Медиатор съм към полицейския участък на Савана-Чатхам. Тук съм да ви помогна. Как сте всички вътре? Всички добре ли са?

— Да, добре сме. А сега, моля ви, оставете ни на мира.

— Господин Бринкър, разбирам желанието ви да сте със семейството си. Изглеждате ми като човек, който много ги обича.

— Естествено, че ги обичам. Обичам семейството си. Семействата трябва да са заедно.

— Искате семейството ви да е заедно, разбирам. Защо не ги изведете сега? Излезте всички заедно. Искам да оставите оръжието си, господин Бринкър, и да излезете със семейството си.

— Няма да го направя, съжалявам.

— Ще ми кажете ли защо?

— Това е моята къща. Само така можем да сме заедно. Внимателно обмислих всичко.

Значи го е планирал, а не е действал импулсивно, отбеляза тя в бележките си. Не е гневен, а тъжен.

— Струвате ми се доста уморен.

— Така е. Страшно съм уморен. Дадох всичко от себе си, но все не стигаше. Изтощително е да не можеш да направиш достатъчно.

— Несъмнено сте направили всичко възможно. Не смятате ли, че е трудно да вземате важни решения, когато сте уморен и разстроен? На мен ми изглеждате уморен и разстроен. Искам да ви помогна, господин Бринкър. Искам да ви помогна да разплетем, тази ситуация, за да вземете правилно решение за семейството си.

— Аз боядисах всекидневната. Кейт избра цвета. Не го харесах. Прекалено жълт ми се стори и се скарахме. Помниш ли, Кейт? Скарахме се за жълтата боя още в магазина и ти спечели. Затова боядисах. Ти се оказа права. Тук стана слънчево. Беше права.

„Всекидневна“, записа си Фийби и ограда думата с кръг.

— Значи вие сте боядисали? Мен никак не ме бива да боядисвам. Никак не се справям. Вие и семейството ви отдавна ли живеете тук?

— От десет години. Чудесно място да се отглеждат деца. Така преценихме. Хубав квартал, добри училища. Нужна ни е по-голяма къща, но...

— Семейството ви явно се е разраснало. — Семейство, семейство, семейство, помисли си Фийби. Трябва да се съсредоточи върху семейството му. — Колко деца имате?

— Три. Имаме три деца. Пени се появи непредвидено. Не можехме да си позволим...

— Значи Пени е най-малката? На колко години е Пени?

— Тя е на две.

Фийби чу развълнуван детски глас да вика: „Татко!“.

— Това тя ли е? — Чу сподавеното изхлипване на Бринкър и продължи да говори. — Гласчето ѝ е много сладко. И аз имам

момиченце. Тя е на седем и се питам кога минаха годините. Обичам я повече от всичко на света. Но постоянно съм заета с грижите за нея. Сигурно и вие сте заети със семейството си.

— Направих всичко, което можех. Не знам защо не е достатъчно. Ако бях станал професор, щяхме да си позволим по-голяма къща.

— Май сте обезкуражен. Навярно ви е трудно. Имате и по-голяма дъщеря, нали? Джеси. И момче по средата. Аарон. Съпругата ви Кейт и вие положително се гордеете. Но същевременно трябва много да работите. Разбирам го. И са нужни много грижи.

— Трябваше ми професурата. Трябваше ми постът. Необходимо беше Кейт да ме разбере.

Използването на минало време и отчаянието бяха сигнали за опасност.

— Разкажете ми какво искате Кейт да разбере, господин Бринкър.

— Че не мога да направя повече от стореното, че не мога да съм повече от онова, което съм. Но се оказа недостатъчно. Аз съм съпругът, бащата. Трябва да намеря изход, та нещата да вървят, а те се разпадат, не стоят скрепени заедно.

— Нещо подобно е казал и поетът Йейтс, нали?

Тя затвори очи, молейки се да не е сбъркала.

Последва кратко мълчание.

— Да. Чели ли сте Йейтс?

— Малко. И мисля, че е вярно: нещата невинаги стоят скрепени заедно, поне така изглежда. Но също така съм убедена, че могат да бъдат изградени наново или да бъдат променени. Вие как смятате?

— След като се разпаднат, вече не е същото.

— Не е същото, но продължава да съществува.

— Семейството ми се разпадна.

— Но продължава да съществува, господин Бринкър, и долавям в тона ви колко много обичате всеки от тях. Не вярвам да искате да ги нараните. Или да им причините болка, като нараните себе си. Вие сте бащата.

— Не се справих добре с тази роля.

— Разбирам, че сте обезкуражен и тъжен. Но не сте готов да престанете да се опитвате. Вие и Кейт осемнадесет години сте заедно,

а и тези красиви деца, които са плод на любовта ви. Няма да престанете да правите опити. Прекалено много ги обичате.

— Тя вече не ме иска. Няма никакъв смисъл. Създадохме всичко заедно и е логично заедно да свършим. Тук, в нашия дом, да си отидем и петимата.

„Логично е заедно да свършим“. Този път използването на сегашно време ѝ подсказа, че стигат до преломна точка.

— По-добре да излезете и петимата, господин Бринкър. Децата ви са уплашени. Чувам ги да плачат. Вие и съпругата ви сте родители. Вие и съпругата ви носите отговорност да са в безопасност и добре.

— Вече не знам какво да предприема.

— Погледнете децата си, господин Бринкър. Погледнете съпругата си. Не вярвам да има нещо по-ценно за вас. Нали не желаете да ги нараните? Нещата могат да се оправят. Погледнете жълтите стени. Вие сте им осигурили слънчевата стая дори в момент, когато не сте били убеден, че ще даде резултат. Оставете оръжието сега, господин Бринкър. Оставете го и изведете семейството си. Казахте, че сте дали най-доброто от себе си. Аз ви вярвам. Както вярвам, че отново ще дадете най-доброто от себе си и ще оставите оръжието. Изведете съпругата си и децата.

— Какво ще стане? Представа нямам какво ще стане.

— Ще ви помогнем. На вас и на семейството ви. Ще излезете ли със семейството си сега? Така ще е най-правилно да постъпите.

— Не искам да отида в небитието без тях.

— Изобщо не е нужно да ходите в небитието. Ще оставите ли оръжието, ако обичате?

— Съжалявам. Толкова много съжалявам.

— Знам. Слушате ли ме, господин Бринкър?

— Да, да.

— Оставете оръжието. Оставете го и се отдалечете от пушките. Ще го направите ли?

— Да. Добре. Съжалявам.

Тя написа: „Ще излезе. Предаде се“. Подаде сигнал на хората от тактическия отдел.

— Всичко ще е наред. Оставихте ли оръжието?

— Да. Сложих пушките на полицата. Високо, за да не ги стигне Пени.

— Точно така трябваше да постъпите. Искам да се приближите към входната врата. Вие и семейството ви. Не се страхувайте. Никой няма да ви нарани. Искам да си държите ръцете вдигнати, та всички да видят, че сте постъпили правилно и сте оставили оръжието. Отвън ще има полицаи, но никой няма да ви нарани. Разбирате ли ме?

— Не мога да мисля.

— Всичко е наред. Ще изведете ли семейството си, ако обичате?

— Не мога... Как да си държа ръцете вдигнати и да говоря по телефона?

Фийби затвори очи и въздъхна.

— Няма проблем. Защо не подадете телефона на Кейт? И всички може да излезете заедно.

— Добре. Кейт, ще поемеш ли телефона?

— Господи! Господи! — заговори жената трескаво. — Излизаме. Той не е въоръжен. Моля ви, моля ви, не стреляйте! Не го наранявайте! Недейте!

— Никой няма да го нарани. Никой никого няма да нарани днес.

Онова, което порази Фийби, когато се появи, беше, че малкото момиченце плачеше сърцераздирателно в ръцете на баща си.

В помещението, което превърна в своя работилница, той пиеше студен сладък чай с листа мента и наблюдаваше медийното отразяване на кризата в Гордънстон.

Надяваше се всички да умрат.

Не му пукаше за семейство Бринкър, те не означаваха нищо за него. Но ако хленчещият преподавател застреля семейството си, а после — себе си, за Фийби ще стане доста напечено.

Заради това си заслужаваше да гледа репортажа.

От друга страна, ако тя пострада, ще бъде лишен от възможността да ѝ го върне, както е намислил.

Кучката сигурно ще се измъкне, дори да не се справи със случая, дори да прецака всичко и да не успее да спре идиота да простреля дебелобузото си бебе, чиято снимка показаха вече поне половин дузина пъти по телевизията.

Тя няма да понесе никаква отговорност, колкото и да е заслужено.

С чашата чай той седна на пейката пред работната маса. Докато приключваше със закуската, чу обаждането по уредбата, която беше настроил на честотата, използвана от полицията. Страшно се оживи. Мъж, жена и три деца. Кървавата баня, ако се състои, ще привлече голямо внимание.

Оказа се прав. Седнал на пейката в работилницата си, той гледаше, докато местната станция отразяваше случващото се на живо.

Видя как Фийби мина покрай камерите и не обърна внимание на журналистите с високомерния си важен вид.

Беше обмислял да я простреля в главата. Да, беше го обмислял, дори го беше сънувал. Така, както господин доцентът беше обмислял да застреля своето глупаво семейство.

Но щеше да е прекалено лесно, прекалено бързо. Бум! И всичко свършва.

Неговият план беше далеч по-добър.

Остави телевизора включен, докато работеше. Обикновено, когато беше тук, слушаше радио. Телевизията прекалено много го разсейваше, когато работи. Но реши днес да направи изключение.

Сви устни, когато репортерът обяви, че семейство Бринкър излизат невредими, защото задникът се беше предал без бой.

— Този път успя, така ли? — мърмореше си, докато завинтваше бурмичките. — Случаят се оказа лесен. Дори май не се изпоти. Добро семейство, добър квартал. Някакъв глупак зажаднял за внимание. Измъкна ги всички благополучно, така ли, Фийби?

Наложи се да спре, да остави инструментите, защото от яд и гняв ръцете му се разтрепериха. Искаше да запали цигара, направо копнееше. Но нали ги отказа? Беше въпрос на воля и на практичност.

Няма нужда от външни стимулатори. Не бива да им се доверява. Както не бива да се доверява на гнева си. Да запази хладнокръвие, напомни си той. И бистра глава. Когато настъпи моментът за разплатата, ще са му нужни и двете, както и силно и здраво тяло, защото има цел.

Затвори очи и се насили всичко у него да се забави, да влезе в нормите.

Нейният глас обаче го накара да отвори очи и да ги впие в екрана.

— Стюарт Бринкър се предаде доброволно. Съпругата му и децата им не са пострадали.

— Лейтенант Макнамара, как убедихте доцент Бринкър да се предаде на полицията?

— Слушах го.

Чашата полетя към екрана и го разби, преди да си даде сметка какво прави. Дъжд от стъкълца се посипа по лицето на Фийби, преди да изчезне.

Ще трябва да поработи по въпроса, помисли си той, ще се наложи да поработи върху самоконтрола си. Иначе няма да постигне замисленото. В никакъв случай. После се усмихна, като си представи, че струйките чай по лицето на Фийби, преди образът да изчезне, всъщност са ручейчета кръв.

Почувства се удовлетворен и успя да вдигне инструментите с вече нетрепереща ръка.

Продължи да работи върху часовниковия механизъм.

— Съумях да намеря ключа към случая. Понякога става така, друг път — не.

След работа Фийби и Лиз отидоха да изпият по чаша вино в „Суифтис“. Беше още рано и нямаше музика, затова седяха спокойно в ъглово сепаре.

— Как така?

Фийби понечи да отговори, но само поклати глава.

— Нека не си говорим за работа. Да си побъбрим за обувки или за други незначителни неща.

— Като например: „Да знаеш какви обувки си купих преди седмица. С висок ток и леопардова украса. Не знам защо го направих. Кога ще имам случай да нося такива обувки?“. Добре де, и дотам ще стигнем, но сега ми разкажи за случая. Знаем какво става — уточни Лиз. — Говоря с жертви на изнасилване, с доста малтретирани деца. Някои случаи се врязват в ума ти повече от други. Или се разтоварваш от тях, или се загнездат в съзнанието ти.

— Децата... Стараех се да не мисля за тях като за деца, а като за заложници. Но...

— Все пак са деца.

— Да. И в този случай част от развързката да го склоня да излезе. Той много ги обича. Ясно беше.

— Но възниква въпросът как можеш да държиш опряно дуло до някого, когото обичаш.

— Защото си съкрушен. Нещо у него беше пречупено. Не беше ядосан, в него не бушуваше гняв. Не беше отмъщение, нито наказание. Понякога, когато не става въпрос за отмъщение, импулсът минава по-бързо. Май това долових. Чух този мъж, застанал на ръба на бездната. Не вярваше, че има връщане назад, че заслужава да се върне назад и да опита отново.

— Но защо искаше да погуби и семейството си?

— Той е нищо без него. Те са важни за съществуването му и не е искал да умре без тях. Е... — Вдигна чашата с вино. — Наздраве. — Отпи и си пое дълбоко дъх. — Депресиран е повече от година, а нещата някак се изплъзват от ръцете му. И кариерата, и бракът са нестабилни. Съпругата иска по-голяма къща, порасналото момиче иска своя кола, не става професор. Все неща, с които човек се справя или за които се бори. Но той просто е потънал в тях и продължил да затъва. Жената е прекалено заета да се грижи за децата и къщата, а той почти няма сили да стане от леглото. На нея ѝ писва и го изритва. Нещата около него рухват, а той не може да ги скрепи.

— Ти им даде възможност да опитат отново.

— Да, така е. И никой не умря. Ти си добър слушател.

— Част от работата и на двете ни е да слушаме. — Лиз чукна чашата на Фийби със своята. — И се налага да го правим добре.

— Винаги ли си искала да си ченге?

— Искях да стана рок звезда.

— Кой не е искал?

Лиз се засмя и продължи:

— В колежа дори свирех две години в състав.

— Наистина?

— Освен това бях лудо влюбена в китариста. Имахме планове. От онези, които кроиш на двадесет и с които доникъде няма да стигнеш. Грандиозни планове, които обмисляхме, когато не се чукахме като зайци.

— Да — съгласи се Фийби. — Колежанските години са едни от най-хубавите. И какво стана с господин китариста?

— Изостави ме. Не, не съм откровена. Той се оттегли, и то бързо, защото ме изнасилиха.

— Съжалявам.

— Стана на две преки от къщата, където живеехме. Непрекъснато купонявахме. Знаеш как е.

— Да, знам.

— Прекосях паркинг, когато ме нападнаха. Бяха двама и се смееха като луди. Здравно се бяха надрусали. Натикаха ме в пикап и се редуваха, докато третият шофираше. После го смениха, за да получи и той своя дял. Не знам колко пъти, защото след първото изреждане загубих съзнание. После ме изхвърлили на пътя. Прибра ме полицейска кола. Вървах, залитайки, с разкъсани дрехи, окървавена, в шок и истерична. Цялата програма. Ченгетата ме забелязали. — Отпи, за да смаже пресъхналото си гърло. — Хванаха ги. И тримата. На редицата за разпознаване посочих безпогрешно и тримата негодници. Беше едно от най-трудните неща, които съм правила: да стоя зад стъклото и да ги гледам. А господин китаристът не го понесе. Не можеше да ме погледне, да ме докосне, да бъде с мен. Умът му не го побирал, обясни ми. После вече не исках да съм рок звезда.

— На колко осъдиха негодниците?

— Още са вътре. — Лиз се усмихна за пръв път. — Глупаците пресекли границата и ме откарали в Южна Каролина. Изнасилили ме в два щата, в пикапа имаше наркотици. И тримата бяха с полицейски досиета, а двама от тях — пуснати под гаранция. Както и да е, заряха състава и се насочих към бляскавия свят на правото и правораздаването.

— Музиката е загубила, но ние сме спечелили.

— Хайде стига сме говорили за работа. Разкажи ми за типа със страхотния задник. Двамата заедно ли сте?

— Има нещо помежду ни, но не съм сигурна какво. — Фийби подпря глава на ръката си и се замисли. — Загубила съм практика. Имам дете, работа, натъртвания от неуспешен брак. А той е толкова сладък.

— Забелязах. Как е със секса?

Фийби се засмя изненадано.

— Ти я караш съвсем направо, а?

— Здравословният секс е едно от големите забавления в живота. Казва ти го човек, който е виждал прекалено много от другия вид. Но ако не ти се споделя...

— Напротив. — Фийби отдавна не бе създавала приятелство с жена на своята възраст. Ето защо се наведе напред и сниши глас. — Онази нощ...

Описа в съкратен вариант посещението си в къщата ни Дънкан.

— Той се спря?! Точно да се наградите на верандата, което — позволи ми да вметна — е изключително възбуждащо, и се спря?!

— Още тридесет секунди и щеше да стане. — Фийби завъртя болното си рамо. — Ако не бях направила погрешно движение... Какво?

— Хем романтично, хем секси. Боже, малцина биха го спрели на този етап.

— Трябва ми разрешително от снаха ми, за да се впусна в това занимание. Тя е частна медицинска сестра.

— Ще ми го отстъпиш ли, когато му се наситиш? Знаеш ли какво, Фийби? Когато двамата се видите с допълнителните тридесет секунди, ще бъде страхотно.

— И аз така мисля. Слушай, трябва да си вървя. Детето ме чака, но следващия път ще ми разкажеш за твоя сексуален живот.

— Какъвто е в момента, мога да ти го разкажа, докато ядем пакетче фъстъци в стаята за отдых. Дано се окаже, че твоят сладур има необвързан приятел.

— Ще попитам.

— На разположение съм.

Фийби излезе от колата в момента, когато се появи Лорелай Тифани с глупавото си куче. Каишката му тази вечер беше захарнорозова, за да подхожда на сакото на господарката му.

— Здравейте, госпожице Тифани. Как сте с Максимилиан Дюфри?

— Тръгнали сме да се разходим в парка. — Госпожица Тифани вдигна обсипаните си с фалшиви диаманти очила, за да види по-добре Фийби. — Ти чак сега ли прибиращ?

— Да. Днес малко закъснях.

— Виждам, че си прибрала колата си.

— Да, засега. Май скоро ще се наложи да ѝ направя подобаващо погребение.

— Веднъж чичо ми Лукас заровил цял кадилак, едно с пътниците, в нива със соя в покрайнините Макон. Така поне разправят.

— Хммм... Звучи впечатляващо.

— Такъв си беше чичо Лукас. Не се страхуваше си изцапа ръцете. Днес те видях по телевизията.

— О? Имаше проблем в Гордънстон.

— Онзи, лудият, май беше готов да убие цялото семейство. Видях репортажа. Ако ще те дават по телевизията, скъпа, трябва да се обличаш по-добре. Ярките цветове са за предпочитане и не е зле да се гримираш. Нали не искаш да изглеждаш невзрачна?

Странното беше, че Фийби се чувстваше невзрачна докато стоеше на тротоара, а Максимилиан Дюфри пикаеше обилно върху дънера на дъба.

— Не, но пък не знаех, че ще ме дават по телевизията.

— Човек винаги трябва да е подготвен за неочакваното. — Госпожица Тифани размаха украсения си с пръстен показалец. — Запомни го, винаги носи гримове със себе си и всичко ще е наред. Ако се представиш както трябва по телевизията, може дори да си хванеш съпруг. Мъжете обичат издокараните жени, особено ако имат хубави гърди.

— Ще го имам предвид. Приятна разходка с Максимилиан Дюфри.

Докато Фийби бързаше към относителното спокойствие на дома си, чу възторжения глас на госпожица Тифани да поздравява някого.

— О, добър вечер и на вас!

Обърна глава и видя някакъв мъж. Той вдигна шапка, за да отвърне на поздрава. Беше препасал фотоапарати на гърдите си. Турист, помисли си Фийби, макар нещо у него да ѝ се стори познато.

Понеже беше мъж, госпожица Тифани нямаше да пропусне възможността да пофлиртува.

Развеселена, Фийби изкачи стъпалата. Не забеляза как той вдигна фотоапарата и я щракна. Когато му хвърли последен поглед, мъжът бавно и небрежно се отдалечаваше. Чуваше го да си подсвирква — бавна и тъжна мелодия и някак позната, както и самият той.

Не можеше да обясни защо от мелодията я побиха тръпки.

13.

Няма да изпитва вина, че не прекарва неделната вечер със семейството си, а ще излезе. Не, няма да се чувства виновна. Това си повтаряше Фийби от началото на неделната утрин, когато Карли скочи в леглото ѝ за порцията сутрешни ласки в почивния ден.

Прегръщаха се и се гушкаха до насита и Фийби дори успя да целуне меката къдрава коса на дъщеря си, ухаеща на шампоан от банята предишната вечер. Притиснати една до друга, тя научи как братът на Шерилийн — Ревльо — наричан така, защото винаги беше готов да хленчи — е отрязал главите на две от куклите Барби с джобното ножче на баща им, преди да го заловят и да го накажат както заслужава.

С глави, опрени на една и съща възглавница, нос до нос, те изразиха взаимния си ужас от ужасното престъпление.

Какво беше направила, за да заслужи такова идеално, скъпоценно дете, постоянно се питаше Фийби. Защо не прекарва всеки свободен миг, при всяка възможност, с това невероятно момиченце?

Разбира се, по-късно същата сутрин, когато Карли и тя се съдърпаха по повод неотложната необходимост на дъщеря ѝ да си купи лилавите сандали с пеперуди, които видяла в един от каталозите на баба си, Фийби се запита защо изобщо допуска да изпусне от поглед дори за десет минути тази палавница, пълна с енергия да пазарува.

Не, няма да изпитва вина.

А нали Карли и без това ще ходи на пикник в задния двор по случай рождения ден на най-добрата си приятелка на света в момента? А и с Ава се бяха уговорили да я закара и да я прибере, след като приключи с ангажиментите си в цветарницата?

А мама? Ами майка ѝ е така заета да рисува нови мостри, да преглежда с какви конци и преди разполага, че едва ли ще забележи, ако Фийби отиде да прекара уикенда на Антигуа.

Наистина няма защо да се чувства виновна.

Но все пак изпита известни угризения, докато решише прекрасната лъскава коса на Карли и ѝ помагаше да избере най-

подходящите шноли. Опита се да ги потисне, докато изразяваше одобрението си — след множество отхвърляния — на най-подходящото облекло.

Те отново се появиха, докато стоеше на предната веранда и махаше на Ава и увличащото се по модата момиченце, когато двете заминаха с колата към неделното празненство.

Влезе вътре и потърси майка си. Откри я пред компютъра, където се заливаше от смях, докато бързо тракаше по клавиатурата.

Попаднала е на чат, помисли си Фийби — неизменим приятел на всеки страдащ от агорафобия. Фийби се облегна на рамката на вратата и се загледа в сияещото лице на Еси.

Това, в края на краищата, е безопасна връзка със света отвън. Понякога се отбиваха съседни, наминаваха стари приятелки. От време на време Еси канеше жени на чай и Бог беше свидетел, че тя и Ава винаги се забавляваха, когато планираха коктейл или вечеря в къщата.

Идваха хора; разбира се, че идваха. Южняците обожават ексцентриците и за мнозина от Савана, които познаваха семейство Макнамара, състоянието на Еси не беше нищо повече от очарователна ексцентричност.

„Еси Макнамара ли? — можеха да попитат те. — Казваше се Еси Картър, преди да се омъжи за Бенедикт Макнамара. Хубава двойка бяха, но милата овдовя, преди да стане на тридесет. Такава трагедия! Не е излизала от къщата на рода Макнамара от десет или повече години, горкичката. Понякога се показва на верандата и е още хубава като картинка. И е толкова стройна.“

Никога, разбира се, не бяха присъствали на пристъпите ѝ на паника и не бяха виждали вътрешната ѝ борба да събере кураж да пристъпи на верандата. Не я видяха как плака от благодарност, когато бъдещата ѝ снаха попита дали с Картър може да направят сватбената церемония в къщата.

Бог да благослови Джоузи, помисли си Фийби. И също, благословен да е интернет, с който тя се забавляваше сега. Ако майка ѝ не излиза навън, в света, то поне светът може да дойде при нея чрез компютъра.

— Здравей, сладурче — зарадва се Еси, виждайки, дъщеря си, и спря да я поглежда. — Трябва ли ти нещо?

— Не, не. Просто се отбих да ти кажа, че се качвам горе да се отдам на физически занимания, а после ще се приготвя да изляза.

Трапчинките на Еси се увеличиха с разширяването на усмивката ѝ.

— С Дънкан ли?

— Отиваме на барбекю при негови познати.

— Да се забавляваш и да не забравиш цветята, които остави в резервния хладилник.

— Няма.

— И да си облечеш зелената лятна рокля — извика след нея Еси.
— Покажи си хубавите рамене. Всички сме свидетели какви усилия полагаш да си в отлична форма.

Фийби се обърна и я изгледа привидно разгневена.

— А да се гримирам ли, за да си хвана съпруг?

— Моля?

— Нищо, нищо. Ще ти се обадя, преди да тръгна.

Измъкна се по посока на малкия гимнастически салон, където здравата се поти в продължение на час.

По-късно, под душа, се запита дали с усиленото физическо натоварване всъщност не замества секса. Определено бяха минали поне шест месеца от последния път, когато прави секс.

Осем месеца, поправи се тя, за да е честна, докато изплакваше шампоана от косата. Или десет?

Господи, нима беше минала година, откакто прави секс за последен път? Отметна мократа си коса и започна мислено да брой.

Бащата на приятеля на сина на Ава. Ава уреди срещата и не я остави на мира, докато Фийби не се съгласи. Уилсън се оказа много симпатичен, припомни си Фийби. Мил, със стеснителна усмивка и козя брадичка. Падаше си по кънтри музика и футбол и беше към края на проточил се дълго развод.

Допаднаха си достатъчно, за да излязат няколко пъти, и тя спа с него два пъти. Беше, доколкото си спомняше, хубаво, но нищо повече.

А после той се събра отново с жена си. Беше чула, че дори им се родило бебе...

Я чакай малко, сепна се тя. Излезе изпод душа и грабна пешкир. Омота го около тялото си и започна да пресмята кога беше последната им среща, на която си пожелаха всичко най-хубаво, преди да се

разделят. Малко след Нова година, сети се тя. Спа с него на Нова година, а малко след това се разделиха. Миналата Нова година, даде си сметка тя.

— Господи! Не съм правила секс от петнадесет месеца! — Пристъпи към огледалото и се погледна, като продължи да нарежда: — На тридесет и три години съм, а не съм правила секс от петнадесет месеца. Какво не ми е наред?

Сложи ръка върху плоския си корем. Ами ако вътре всичко е ръждясало? Или ако започне да прави секс с Дънкан и това се окаже толкова хубаво, че започне да прескача физическите тренировки (които определено заместваха секса при нея)? Ще излезе от форма, ще се разплуе и размързеливи. Тогава той вероятно няма да я харесва повече. Нали се изказа ласкаво за тялото ѝ? Нали? Значи, когато тялото ѝ се разплуе, няма да иска да прави секс с нея и това ще я върне в гимнастическия салон...

Господи, май трябва да се лекува...

Развеселена от самата себе си и странната посока, в която бяха поели мислите ѝ, тя омота кърпа около косата си и съвсем съзнателно посегна към най-хубавия си крем за тяло, предназначен да се използва в специални случаи. Крайно време беше да наруши продължилите петнадесет месеца пости.

Не би легнала с всеки, разбира се. Не е такава. Избягваше да отправя или приема сигнали от колегите си, от криминолозите, от прокурорите. Ако излизаш или спиш с някой от службата, рано или късно всички научават. Това чувствително намаляваше полето ѝ за действие.

А и истина бе, че тя предприе първата крачка да се озоват в леглото с милия Уилсън. Все пак го харесваше, приятно ѝ беше да излизат заедно. А и преди въпросната Нова година не беше спала с мъж от...

Не, не, не! Няма да брои по-назад и съвсем да полудее.

Просто е придирчива, а това е положително качество, нали? Придирчива е с кого излиза и още по-придирчива с кого спи. Има си гордост, има своя ценностна система и най-вече — има дъщеря, за която да мисли.

Същевременно съвсем се вманиачава на тема секс, докато се приготвя да отиде на обикновено неделно барбекю. Направо е

достойна за съжаление.

Отново се погледна в огледалото. Все пак ще си сложи малко грим. И — да, ще облече проклетата зелена рокля!

Отдели повече време от обичайно да се приготви. Е, не толкова, колкото отнемаше на царицата на модните тенденции Карли, за да се приготви за пикник на двора, но по-дълго от обикновено. Първата награда за усилието беше сияещата усмивка на майка ѝ, когато се отби да ѝ каже довиждане.

Еси беше започнала да чертае мостри, но спря, когато Фийби се появи и демонстративно се завъртя.

— Е?

— О, скъпа, като картинка си.

— Не съм ли прекалено натруфена?

— Скъпа, роклята е съвсем семпла и идеална за неделно барбекю. Но както е семпла, ти стои страхотно. Изглеждаш едновременно свежа и сексапилна.

— Точно тази комбинация имах наум. Предполагам, че Дънкан ще се появи всеки момент. Отивам да взема цветята. Трябва ли ти нещо, преди да изляза?

— Нищо. Приятно прекарване.

— Благодаря. Ще се върна преди Карли да си е легнала, но...

— Дори да не си се върнала, мисля, че Ава и аз можем да я сложим да спи. Не си гледай постоянно часовника.

Няма, обеща си Фийби. Ще остави всичко да тече бавно и спокойно. Ще се забавлява, ще ѝ е приятно да знае, че изглежда свежа и сексапилна в зелената рокля, която разкрива раменете и гърба ѝ. Доста се беше постарала, за да ги поддържа във форма.

Слезе долу и отиде в лятната кухня. Когато братовчедката Бес беше жива, я използваша съвсем редовно: за пищните събирания, които правеше, за приготвяне на зимнина, за готвене на нещо леко в горещите вечери. Сега я използваша по-рядко, но хладилникът беше удобен, за да държат повече студени напитки. Фийби извади бледожълтите маргарити, които избра за подарък на домакинята.

Ще бъде хубава вечер, реши тя и се обърна да се възхити на цветята в двора, над които Ава толкова се бе трудила.

— Божичко!

Зяпна умрелия плъх в подножието на стълбите.

Насили се да преодолее отвращението си, за да го доближи и да го разгледа отблизо. Несъмнено беше мъртъв, но не изглеждаше нагрисан, както очакваше, защото първото й предположение беше, че го е уловила котка, а после й е омръзнал и го е изоставил пред стълбището.

Белезите по врата обаче й подсказаха, че смъртта му е причинена от острите зъби на челюстите на капан за мишки. Потрепери неволно и отстъпи.

Деца, реши тя, са си направили изключително гадна шега, като са метнали мъртвия плъх през оградата.

Влезе отново вътре, намери кутия от обувки и взе метла. Изпълнена с отвращение, натика мъртвото животно в кутията. Не се срамуваше, че гледа настрана и с присвити очи, докато слагаше капака, нито че държи кутията далеч пред себе си, докато я отнасяше до контейнера за смет.

Хвърли кутията вътре, потрепери и хукна обратно в къщата. Изми си ръцете старателно, все едно е хирург, готвещ се за операция, и през цялото време си повтаряше да не се държи като идиотка. Нали в края на краищата не докосна ужасното нещо?

Почти се беше успокоила, когато на вратата се звънна. Искрената усмивка на Дънкан я накара да се почувства почти нормално.

— Здравей, красавице.

— Здравей и на теб.

— Тези за мен ли са?

Тя погледна букета в ръката си.

— Не, естествено. Те са за домакинята ни. Или домакина. Така и не ми каза при кого ще ходим.

— Домакиня. Как е рамото ти?

— Оправя се, благодаря. — Погледна го многозначително. — Почти съм готова да играя канадска борба.

— Запознах се с един тип, когато бях барман. Руснак, с тънки като клечки за зъби ръце. Никой обаче не можеше да го победи. Май така и не се стигна дотам сам да си плати пиетието. — Отвори вратата на колата. — Между другото, ухаеш божествено.

— Знам — засмя се тя. Когато и той се настани, Фийби се обърна към него: — А сега ми разкажи за приятелката си, която ще ме храни.

— Най-добрият човек, когото познавам. Страхотна е. Ще ти хареса. Всъщност тя е майката на най-добрия ми приятел, който между другото е и мой адвокат.

— Ти си най-добър приятел с адвоката си? Май не се случва често.

— Срегнах Фин, докато карах такси. Никой не спира таксита по улиците на Савана, което ти е добре известно, защото живееш тук. Стана съвсем случайно. Връщах се на колонката при „Хилтън“. Току-що бях откарал пътник. Валеше като из ведро. Двамата се зърнахме едновременно. Махна ми да го взема. Отивал в съда и страшно бързал. По-късно разбрах, че по онова време е бил стажант и трябвало спешно да отнесе някакви документи в съда. Както и да е — откарах го. Той извади портфейла си, който се оказа празен.

— Охо!

— Направо беше покрусен. Понякога клиентите се опитват да те подведат, да те излъжат. Но имам нюх и ми беше ясно, че този наистина се притеснява. Не спря да се извинява, докато записваше името ми, номера на колата. Кълнеше се в майка си, че ще дойде в службата с таксата и щедър бакшиш. Всичко както си му е редът.

— Ясно.

— Пуснах го, без да храня надежда, че някога ще го видя. Въображението ми не стигна да си представя как някой ще се замъкне до централата на фирмата за таксита, за да плати дължимите осем долара.

— Но?

— Точно така: но една вечер, точно бях свършил работа, и той цъфна. Даде ми двадесетачка. Първо, бях поразен, че изобщо се е появил, и второ — двадесет долара при сметка от осем е прекалено. Обясних на този приятел, че и десет са достатъчни. Но той настоя да ми даде двадесет. Накрая предложих да отидем да изпием няколко бири с допълнителната десетачка. Така и направихме.

— И оттогава сте приятели?

— Да.

— Случката показва, че и двамата сте замесени от добра мая. — Огледа се, когато той започна да кара през красивите улици на жилищния квартал в центъра на града. — Тук израснах — сподели тя. — Имахме кокетна малка къща в другия край на Кълъмбъс Драйн.

— С хубави или с лоши спомени е свързана?

— И с едните, и с другите. Но районът винаги ми е харесвал с разнородния стил на къщите и изобилието от деца навсякъде.

Той зави по вече претъпкана с автомобили алея към красива къща, чийто обширен преден двор с добре поддържана морава бе осеян с цветни лехи.

— И на мен — призна той.

Заобиколи, за да ѝ помогне да слезе. Тя чу писъци и врякания на деца, тътен на тревокосачка. Долови аромата на божури и уханието на печено месо, което някой приготвяше на скара в двора.

Именно в такава атмосфера бе израснала, помисли си тя, поне през ранното детство. А после всичко се промени.

Мрежестата врата се отвори със замах. На огромната веранда се появи жена в напреднала бременност, с шоколадов цвят на кожата и коса, сплетена на сложни плитки.

Момченце с белези от рани и по двете колене изскочи иззад нея.

— Дънк, Дънк, Дънк! — крещеше то, докато летеше като куршум към тях. — Хвани ме!

И полетя.

Очевидно беше стара, отработена игра за тях, защото Дънкан го хвана още във въздуха и го обърна с главата надолу.

— Странното същество, което виждаш, е Елис.

— Как си, Елис?

— Здравейте. Направи го пак, Дънк.

— Елис Тейлър, веднага остави Дънкан на мира и влизай вътре.

Макар и да висеше с главата надолу, момчето завъртя театрално очи.

— Да, мамо. — Когато Дънкан му помогна да стъпи на крака, малчуганът се ухили широко. — Има пай с вишни. Хайде, влизай, Дънкан. Хайде. И вие може да влезете, госпожо.

След тази сърдечна покана малкият се втурна в къщата.

— Синът ми обича да е в комитета по посрещането. Вие сигурно сте Фийби. Аз съм Силия. Надявам се, че сте гладна. — Подаде си лицето, за да я целуне Дънкан. — За теб не се съмнявам.

— Колко пая има? — поинтересува се Дънкан.

— Ще видиш. Дънкан е тук! — провикна се тя, след като ги подкани да влязат.

Те бяха цяла армия, даде си сметка Фийби, на всякаква възраст и с всякакви размери. Бебета, малчугани, върлинести тийнейджъри и древен възрастен човек, когото наричаха чичо Уолтър; имаше и много жени и мъже, и цялата съпътстваща такава тълпа глъчка.

Повечето се бяха струпали в задния двор, седяха по столове, по тревата, гонеха деца, люлееха ги на боядисаната в яркочервено люлка. Двама мъже стояха до скарата и наблюдаваха как от нея се вдига пушек, все едно е най-привлекателното нещо на света.

Фийби прецени, че тук са събрани поне пет поколения, но силата на властта, магнетичният център бе очевидно жената, която надзираваше младо семейство да събира две разтегателни маси.

Беше приятно закръглена и, както си помисли Фийби, всяко дете би изпитало желание да се сгуши в скута ѝ и да облегне глава на гърдите ѝ за утеха. Очите на красивото ѝ лице бяха раздалечени, носът и брадичката подсказваха решителност, а косата ѝ представляваше кълбо от абаносови къдрици.

Стоеше с ръце на хълбоците и когато едро жълто куче се спусна към сива котка само за да бъде одраскано безмилостно по носа, тя отметна глава и прихна, цялото ѝ тяло се разтресе.

После се обърна към древния мъж и раздвижи ръце. На Фийби ѝ трябваше известно време, за да осъзнае, че не само жестикулира, а използва езика на глухонемите. Мъжът също се засмя от сърце и ѝ отговори нещо с жестове.

Дънкан я прегърна през раменете. Тя се обърна да му се усмихне и забеляза, че той не откъсва очи от смеещата се жена. По лицето му и дълбоко в меките му сини очи се четеше абсолютна и безусловна любов.

Изведнъж ѝ хрумна — което я ужаси — че присъства на събитие, а не на обикновено неделно барбекю.

Положи големи усилия да не побегне, когато Дънкан я придърпа напред.

— Мамо Бий.

Бий се обърна първо към него, огледа го и го притегли в здравата си прегръдка. После го пусна, потупа го по бузите и каза:

— Все още си кльоцав. И все още си бял.

— А ти продължаваш да си любовта на живота ми.

Тя отново избухна в жизнерадостен смях. После насочи поглед към Фийби.

— Мамо Бий, това е Фийби Макнамара. Фийби, това е Беатрис Хектор.

— Радвам се да се запознаем, госпожо Хектор. Благодаря, че ме поканихте днес.

— Някой е бил добре възпитан от майка си — отбеляза Бий и намигна на Дънкан. — Добре дошла. Маргарити ли си ми донесла? Имам слабост към маргаритите. Много ти благодаря. — Пое букета нежно. — Лисицата им са така усмихнати и щастливи. Тиша! Вземи цветята и извади синята ваза, която Арнет ми подари на последния празник на майката. Тя е долу вдясно на големия шкаф. Тези маргарити са направо създадени за синята ваза.

След като младо момиче пое цветята, Бий продължи със запознанствата, но не и преди да хвърли изпитателен поглед на Фийби и пълен с копнеж на Дънкан.

— Чичо Уолтър е глух, откакто го раниха в Корейската война — обясни тя и със знаци му каза името на Фийби. Той се ухили и също отговори със знаци. — Каза, че си по-хубава от последното момиче, което това кльощаво бяло момче доведе.

Фийби се усмихна и също със знаци отвърна „благодаря“.

— Едно от малкото неща, което знам — обясни тя на Бий, забелязала смаяния ѝ поглед. — „Здравейте“, „довиждане“, „благодаря“.

— Ако искаш да говориш с него, той умее да чете по устните, стига да говориш бавно и ясно. Но през по-голямата част от времето спи. А това е снаха ми. Жената на второто ми момче Фин. Лу...

— Познаваме се — обявиха Лу и Фийби едновременно.

— Здравейте лейтенант Макнамара — поздрави Лу.

— Луиза Хектор, от защитата — досети се Фийби и добави: — Светът е малък.

— Явно. Често сме били враждуващи страни в съда — обясни Лу на околните и се усмихна. — Добре дошла при мама.

— След като се познавате, дай на Фийби нещо за пиене и я представи на останалите. — Бий посочи към разпънатите вече маси. — Трябва да се погрижа за сервирането.

Отлична възможност, помисли си Фийби, да подобри социалните контакти, като се захване за работа.

— Мога ли да помогна с нещо? — предложи тя.

— Гостите при нас не изнасят чиниите. За това се грижи семейството. Дънкан, ще трябва още столове.

— Слушам. Да предложи ли нещо за пиене на дамите преди това?

— Аз ще се погрижа — намеси се Лу и отведе Фийби.

— Ти какво би искала?

Добре, и алкохолът е начин да облекчи напрежението.

— Какво има?

Фийби се озова с пластмасова чаша изстудено шардоне в ръка и с толкова нови имена в главата, че се опита да ги подреди по азбучен ред, за да ги запомни.

— Не свързах Фийби, за която ни разказа Дънкан, с лейтенанта от отдела за борба с похитители. — Лу погледна към цветните лехи. — Съжалявам, че си пострадала преди няколко седмици.

— Вече съм добре.

— Определено изглеждаш добре. Роклята ти е страхотна. Дай да те представя на готвачите. Фийби Макнамара, това са деверът ми Закари и съпругът ми Финеас. Фийби е ченге, затова внимавайте как се държите.

— В момента не съм дежурна — побърза да ги успокои Фийби и вдигна чашата, за да прогони част от пушека, насочил се към очите ѝ.

— Можеш ли да ми оправиш натрупаните глоби за превишена скорост? — поинтересува се Закари и Фин го сръга в ребрата.

— Не му обръщай внимание.

— Говоря сериозно. Тиша има две глоби от началото на годината. — Закари се ухили пленително на Фийби. — След като хапнеш от пилето, което ще приготвя, ще си поговорим за това. Ще си напълно запленена.

— Ти и пиле?

— Ти не можеш да свариш яйцето, от което се е родило това пиле, нали така, Лу? — вметна Фин.

— Адвокати, какво искаш? — обърна се Закари за съчувствие към Фийби.

— Значи ти си адвокатът с празния портфейл — досети се Фийби.

— Тази история ще те преследва до края на живота ти — засмя се Лу и шеговито се закани с пръст на съпруга си.

— Аз пък реших, че разказът разкрива вътрешното чувство за чест — защити го Фийби и си заслужи широката му усмивка.

— Харесва ми — обяви Фин. — Нека остане при нас, а ти — посочи съпругата си — можеш да се отдалечиш.

— Мамо — извика дотичалото момиченце с игриви плитки над ушите, — Хирой не иска да слезе от дървото. Накарай го да слезе.

— Ще слезе, когато е готов. Кажй „добър ден“ на гостенката ни, Ливи.

— Добър ден. Как сте?

— Много добре. А ти?

— Котката не иска да слезе от дървото.

— Обичат да са нависоко — обясни й Фийби.

— Защо?

— Така се чувстват по-висши от нас.

— Но Уили каза, че котката ще падне и ще си счупи врата.

— Стига, Ливи. Знаеш, че го е казал, за да те разстрои. — Лу дръпна закачливо дъщеря си за плитката. — Изчакай да сложат билетите на масата. Тогава котката ще слезе за нула време. Иди се измий, защото след малко ще ядем.

— Сигурна ли си, че горе му харесва? — попита момиченцето Фийби.

— Напълно. — Загледа се как Ливи се отдалечава тичешком. — На колко години е?

— Ще стане на седем през юни.

— И аз имам дъщеричка на седем.

— Момче! — изкънтя гласът на мама Бий в двора. — Ще бъде ли готово билетите по някое време днес?

— Ей сега, мамо — отговориха двамата мъже в хор и започнаха да трупат месото в чиния.

Имаше още картофена салата, грах, зеле, зрял боб, царевичен хляб и какво ли не. Скоро вече не беше в състояние да възстанови блюдата, нито да преброи колко чинии и купи й бяха подадени. Спорове — добронамерени, както и шеги и закачки, се разменяха през

масата почти толкова често, колкото и храната. Разказваха се и семейни истории, като в някои участваше и Дънкан. Деца хленчеха или се оплакваха, предимно едно от друго. Бебета се подаваха от ръка в ръка като чиниите и купите.

Въобще не беше като нейното семейство, помисли си Фийби — малко на брой и почти при всяко хранене в къщата на Макнамара преобладаваха женските разговори. Горкият Картър, съжали го тя, винаги е малцинство.

При пикниците, които понякога си правеха на двора, никога не бе имало възрастен мъж, около когото всички да се суетят, докато задреме на стола, или момченца със сияещи очи, които да се дуелират с мамули царевица.

Фийби побъбри със Силия за децата ѝ — имаше вече две и чакаше трето. Размениха си усмивки с Ливи, когато пъргавата котка се спусна от дървото, за да дойде при масата да се умилква за храна.

В един момент Дънкан и Фин заспориха разгорещено за баскетбол, при което размахваха вилици, за да придадат по-голяма тежест на аргументите си, и си разменяха обиди. Всеки обвиняваше другия в невежество, но никой не им обръщаше внимание.

Не са само приятели, даде си сметка Фийби, когато обидите станаха направо абсурдни, а братя. Независимо от средата, възпитанието, цвета на кожата, те бяха братя. Никой с никого не се кара така, ако не се чувства като роднина.

Присъстваше на неделно барбекю в семейството на Дънкан.

— Роднина ли си с госпожица Елизабет Макнамара, която живееше на Джоунс Стрийт?

Фийби се откъсна от мислите си и срещна погледа на Бий.

— Да. Беше братовчедка на баща ми. Познавахте ли я?

— Знам каква беше.

Тонът подсказа неодобрението на Бий към Бес Макнамара и Фийби се напрегна. Мнозина в Савана обичаха да обрисуват цялото ѝ семейство все със същите неприветливи краски.

— Някога чистех у госпожа Тайдбар на същата улица — продължи Бий, — докато не се помина преди дванадесет години.

— Познавах госпожа Тайдбар само по име.

— Нищо чудно. Тя и госпожица Макнамара не си говореха.

— Да, помня, че имаше някаква свада. Нещо за състава на комитета по градинарство.

Разногласието беше възникнало, преди да заживеят при братовчедката Бес. С годините неприязънта се беше задълбочила и на никой, обитаващ къщата на братовчедката Бес, не му бе разрешено да говори с представител на семейство Тайдбар.

— А госпожица Тифани? Тя си имаше друга чистачка, но ме викаше, когато правеше събиране. Още ли е жива?

— Да. — Фийби се отпусна. Странната особнячка госпожица Тифани беше далеч по-безопасна територия. — И е колоритна както някога.

— Беше с четвъртия си съпруг, когато ходех при нея.

— След това се омъжи още веднъж, а сега мисля, че се оглежда за номер шести.

— Никога не смени името Тифани, независимо с колко мъже е заставала пред олтара, така ли?

— Това е името на втория ѝ съпруг — обясни Фийби. — Не го промени въпреки многото си бракове. Каза, че ѝ напомня за бляскавия магазин за бижута.

— Братовчедка ти, доколкото помня, не се разбираше особено и с госпожица Тифани — продължи Бий.

— Братовчедката Бес не се разбираше особено с никого. Беше... труден човек.

— Всеки от нас е това, което е. Виждах майка ти от време на време, когато бях при госпожа Тайдбар. Приличаш на нея.

— Отчасти. Дъщеря ми ѝ прилича повече. Карли е одрала кожата на баба си.

— Значи е красиво момиче. Да предадеш на майка си поздрав от Бий Хектор.

— Непременно. Ще ѝ бъде приятно и ще ѝ е драго, че сте свързани с Дънкан. Тя много го харесва.

— И ние тук го харесваме. — Бий се наведе към нея, докато мъжете продължаваха да спорят. — Какво ще правиш с момчето?

— С Дънкан? — Дали от виното, дали от вторачения поглед на Бий, но Фийби изтърси първото, което ѝ хрумна: — Все още решавам какво ще му позволя той да направи с мене.

Бий се засмя жизнерадостно, после потупа с пръст рамото на Фийби.

— Водил е и други хубави момичета тук.

— Не се учудвам.

— Но до днес никога не е водил някое, за да получи одобрението ми.

— О! — Фийби реши, че ѝ трябва още една глътка вино. — Е, издържах ли изпита?

Бий се усмихна, след което тропна с ръце по масата и обяви:

— Ако искате пай и сладолед, масата трябва да се разчисти. — При последвалата суматоха тя се обърна отново към Фийби: — Защо не вземеш част от тези чинии и не ги отнесеш в кухнята?

И така, прецени Фийби, тя ставаше част от семейството.

Приключи вечерта, целувайки и прегръщайки Дънкан пред входната врата на дома си.

— Не мога да те поканя вътре — промърмори и усети как мозъкът ѝ съвсем се размекна, когато той промени ъгъла на целувката. — Кое то — продължи тя задъхано — е просто евфемизъм, че не мога да те кача в стаята си, където и двамата да се съблечем.

— Кога? — Ръцете му трескаво обхождаха тялото ѝ. — Къде?

— Не... знам. Не се правя на недостъпна. Ненавиждам тази дума, но майка ми, Карли... — Посочи къщата. — Всичко е много сложно.

— Ела на вечеря при мен.

Краката ѝ съвсем омекнаха, когато ръката му се плъзна по гърба ѝ. Вечеря при него? Това определено беше покана за секс.

Слава богу.

— Ти ли ще сготвиш?

— Не. Искам да остана жив. Ще поръчам да донесат пица.

— Много обичам пица.

— Кога?

— Утре не мога. Трябва... — Ще обмисли всичко внимателно, естествено. Ще бъде предпазлива. — Вторник. Вторник вечер. Ще дойда след работа. Стига да няма...

— ... някой, готов да скочи от покрива, или похитител, който да държи заложници. Добре. Значи във вторник. С какво искаш пицата?

— Изненадай ме.

— Така и възнамерявам. Лека нощ, Фийби.

— Добре. Почакай. — Обви врата му с ръце и отново страстно го целуна, докато напирещото у нея желание не се превърна направо в болка. — Хайде, върви.

Веднага се вмъкна вътре, преди да направи нещо налудничаво, като например да го съблече, и замечтано се качи горе. Този мъж целува невероятно. Ако някога се е чувствала така зашеметена от мъж, то не помнеше кога, нито от кого.

Чу телевизора във всекидневната и смеха на Карли. Още беше рано да я сложи да спи, но искаше няколко мига да остане сама, за да се окопити и да не влезе при близките си с глуповатата усмивка, която не се съмняваше, че е изписана на лицето ѝ.

Беше приятна вечер и тя отвори прозореца. Съвсем скоро всички прозорци и врати ще бъдат затворени плътно, за да не избяга хладът от климатика и за да се попречи на лепкавия летен задух на Савана да проникне.

Реши да си облече нощницата, преди да се присъедини към момичетата.

Беше по бельо, когато чу свирукането. Долетя отвън и накара кожата ѝ да настръхне.

Мелодията. Същата мелодия, която подсвиркваше мъжът с фотоапарата.

Припомни си и мъжа, застанал сам на Ривър Стрийт. Не, не можеше да е същият. Озадачена, грабна робата и я навлече. Когато стигна до вратата към терасата обаче и я отвори, подсвиркването беше престанало.

Никой не се разхождаше по широкия тротоар на Джоунс Стрийт.

14.

Женските гласове винаги напомняха на Фийби за щастливи птички: приповдигнати, ведри, весели. Отправи се към кухнята за кафето си. Карли звучеше особено възторжено, което леко я озадачи. Не беше типично за понеделник сутрин. Детето обичаше да ходи на училище — наистина обичаше — но не проявяваше чак толкова огромен ентузиазъм в понеделник.

Щом видя дъщеря си, Фийби разбра причината за отличното настроение на Карли. Нов пуловер — всъщност каквато и да е нова дреха — предизвикваше усмивка по лицето на дъщеря ѝ.

Този беше бледосин и ефирен, все едно направен от облачета. Падаше идеално на раменете и по ръцете и се стесняваше в талията.

Завъртайки се, за да се покаже от всички страни, Карли забеляза майка си.

— Виж, мамо! Виж какво ми е изплела баба!

— Разкошен е. — Фийби докосна преждата. Изпита усещането, че наистина пипа облак. — Глезиш я, мамо.

— Такава ми е ролята. Това е мостра за проучване на пазара. Ще изплета такива и за възрастни, но реших да започна с малък размер.

— Баба каза, че ще ми изплете и чантичка.

— Най-добре се примири — посъветва я Ава, подавайки кафе на Фийби. — Не можеш да се опълчиш, когато двете са се съюзили. Искаш ли нещо топло за закуска?

— Не, благодаря. Ще взема само една препечена филийка.

— Защо не опиташ от тези? — Ава подаде кошничка, пълна с курабийки. — Правих ги тази сутрин.

Фийби си взе и отхапа с наслада, преди да отбележи:

— Аз твърдя, че глезите Карли. Хайде, Карли, нахрани се. Ще те откарам до училище на път за работа.

— Днес обещахме да вземем Попи и Шерилийн — напомни дъщеря ѝ.

— Да, вярно.

Съвсем беше забравила.

— Аз ще ги откарам, ако ще ти е по-лесно — предложи Ава.

— Ще се справя. Между другото, утре вечер смятам да изляза с Дънкан, стига да не представлява проблем. — Фийби видя как Ава и Еси си разменят лукави погледи над Карли, заета да изсипва корнфлейкс в купата си. — Е?

— Разбира се. — Еси я дари с най-невинната си усмивка. — Разбира се, че не е проблем. Никакъв даже. Ава, мисля, че ми дължиш пет долара.

— Вие сте се обзалагали...

Фийби не довърши, защото Карли я погледна изпитателно.

— Той вече гадже ли ти е?

— Прекалено съм стара за гаджета.

— Майката на третата ми най-добра приятелка Селин има две гаджета. Селин я е чувала да казва, че успява да ги върти и двамата, като внимава лявата ръка да не знае какво прави дясната.

— Но рано или късно ръцете ти се събират и кокалчетата ти се охлузват — нравоучително натърти Фийби и продължи: — Просто ще изляза на вечеря с приятел.

И ще правя секс, добави мислено тя. Вероятно страхотен секс.

Дали трябва да купи презервативи? Той сигурно има презервативи.

Господи, още нещо, за което да се притеснява.

— Липсва ми, че не излизам на вечеря с някого — призна си Ава. — Седиш, приказваш си и се забавляваш. В лъскаво заведение ли ще ходите?

— О, не. — Дали да си купи ново бельо? — Ще хапнем пица.

— Много мило и непринудено.

— Аз много обичам пица — обяви Карли с пълен с надежда глас.

Отново изпита вина. Страхотно, няма що. Чакай да укротя обзелите ме дяволи, детето ми, и ще ти се реванширам.

— Ами...

— Нали и ние решихме, че днес ще ядем пица — напомни Еси.

Ласкавата усмивка продължи да грее на лицето ѝ, докато взимаше каната със сок, за да напълни чашата на внучката си.

И точно когато Фийби си помисли: „Добре ме спаси, мамо“, Еси нанесе удара си:

— Редно е да поканиш Дънкан на вечеря при нас скоро.

— Ама... Аз...

— На хубава, семейна вечеря. От онова, което ни разказа, когато се върна вчера, той те е завел при хората, които смята за свое семейство. Би трябвало и ти да отговориш със същото. Попитай го кога му е удобно.

— Добре, ще го попитам.

Усложнения, усложнения, усложнения. Защо всичко трябва да е така сложно? Не може ли една жена просто да се впусне в авантюра?

Отговорът, естествено, беше „не“. Не, щом има дъщеря, майка и жена, която обича като по-възрастна сестра, и живее заедно с тях.

— Яж по-бързо, Карли, че ще закъснеем. О, исках да попитам: знаете ли дали нови хора са се заселили в квартала?

— Мири, дъщерята на Лизет и Морган Фрай, им е на гости, но според мълвата всъщност е зарязала негодния си съпруг, понеже разбрала, че учителката му по тенис в клуба го учи не само как да усъвършенства бекхенда си, но и на други неща. — Ава наля още кафе на Фийби. — А Дели Портър си е взела френска детегледачка да ѝ помага да се справя с близнаците. Господ да е на помощ на мадмоазел.

— Дели какво ще прави? — зачуди с Еси. — На работа ли се връща?

— Твърди, че детегледачката ще окаже културно влияние върху децата ѝ, а тя ще има повече време да си върши работата, която — както всички знаем — се състои в това да пазарува пет дни от всеки шест.

— Имах предвид мъж. Има ли нов мъж в квартала?

— И ти ли се каниш да въртиш двама? — засмя се Ава.

— Не — усмихна се Фийби. — Просто ми се стори, че мярнах нова физиономия наоколо. — Но всъщност не беше видяла лицето му. — Все си подсвирква. Една и съща мелодия. Позната ми е, но не се сещам откъде.

В момента, в който затананика, Еси се обади:

— Това е мелодията от „Точно по пладне“. Нали знаеш, че обожавам старите филми. Това е мелодията от „Точно по пладне“ с Гари Купър и Грейс Кели. Боже, каква красавица е била. А той пък е изключително привлекателен. „Не ме напускай, о, скъпа моя“ — запя тя с ясения си глас.

— Точно тя е. За нея говоря. Странна мелодия за тананикане. — Е, поне тази мистерия уточни. С другите ще се справи по-късно. — Карли, хайде да тръгваме.

Настаниха се в колата и Фийби се обърна към дъщеря си:

— Притесняваш ли се, че излизам с Дънкан?

— Не, но ако си прекалено стара за гаджета, защо го правиш?

Постави я на място, нали?

— Имах предвид, че думата „гадже“ е странно да се употреби по адрес на зряла жена. — При това разведена и с дете, довърши наум Фийби. — „Приятел“ ми се струва по-подходящо.

— Майката на Селин обича да се хвали с гаджетата си. Имаше три по едно време, но...

— Аз не съм майката на Селин. И май не ми харесва, че говори толкова за гаджета пред теб.

— Тя разказва за тях на приятелките си, а Селин го чува. После двете обсъждаме чуто.

Фийби се въздържа от коментар и подкара.

— Селин притеснява ли се, че майка ѝ излиза с мъже?

— Харесва детегледачката. Тери е на петнадесет. Ядат сандвичи и гледат телевизия. Освен това гаджетата понякога носят подаръци на Селин или я извеждат. Един например я заведе в увеселителния парк.

— Направо те чувам какво мислиш — засмя се Фийби. — Много си користолюбива.

Карли не чуваше думата за пръв път и затова също се ухили.

— Ако не поискаш подарък и не помолиш да те заведат в увеселителния парк, няма да си користолюбив, така ли? Баба винаги ме учи, че когато някой ти даде нещо, трябва да му благодариш, за да се почувства доволен, задето ти го е дал, дори да не ти харесва. Така било прилично да се държи човек.

— Много си хитра, Карли Ан. Изплъзваш се като змиорка, а това ме кара да се гордея с теб.

Фийби се върна от случай със заплаха за самоубийство — всъщност се оказа тъжен и патетичен копнеж да се привлече хорското внимание. В коридора попадна на Сайкс, който побърза да я предупреди:

— Лейтенант, в кабинета ти има копои.

— Хората от отдела за вътрешни разследвания са в кабинета ми?

— Един от тях. Дойде преди пет минути.

— Благодаря ти.

Трябваше да се досети, че ще стане така. По-точно — знаеше, че ще стане така, поправи се тя, но от това не се почувства по-добре.

Лейтенант Блукман от ОВР беше прошарен мъж на петдесет, с отпуснато коремче, червендалесто лице и тънки, сухи ръце.

— Извинявайте, че се наложи да ме чакате, лейтенант. Имахме ли среща за днес?

— Не ви чакам отдавна. Прецених за по-уместно на този етап да си поговорим тук, отколкото да проведем официален разпит в кабинета ми. Ако предпочитате второто, нищо не пречи да се уреди.

Южняшката любезност лежеше на Фийби като модерен костюм. Обикновено не съжаляваше, че прибягва към възпитано поведение.

— Не съм сигурна дали бих предпочела второто, докато не ми стане по-ясно какъв точно разговор искате да проведем.

— Относно изявленията и обвиненията на офицер Арнолд Мийкс срещу вас.

— В момента Арнолд Мийкс не е полицейски офицер, както ви е добре известно.

— Но е бил, когато е направил изявленията и обвиненията, както ви е добре известно. Надявам се, че се възстановявате от нараняванията.

— Да, благодаря. Лейтенант Блукман, ако разговорът ни няма да е официален, бихте ли искали кафе?

— Не, благодаря. Преди да бъдете нападната, сте отстранили офицер Арнолд Мийкс, нали?

— Да.

— И поради какви причини предприехте тази стъпка.

— Всичко ясно и подробно е описано в доклада ми. — Усмивката на лицето ѝ стана още по-широка. — Да ви предоставя ли екземпляр?

— Имам такъв.

Костелив орех, помисли си Фийби, но остана все така усмихната.

— Чудесно.

— Офицер Мийкс оспорва причините за отстраняването му.

Фийби се облегна назад, отказа се от усмивката и заяви с по-остър тон:

— И двамата знаем, че той ме нападна. Причака ме и ме нарани. И двамата знаем за постигнатото споразумение. Освен това несъмнено и двамата сме наясно колко сериозни са проблемите на Арнолд Мийкс с подчинението на началниците — особено, ако са жени — с контрола върху гнева и подобаващото поведение като цяло. Защо проявявате тази настойчивост?

Очите на Блакман останаха впити в нейните.

— Той отправя сериозно обвинение срещу вас и капитана на участъка.

Идеше ѝ да се разкреши и да го ухапе. Но това, както добре си даваше сметка Фийби, само щеше да доналее масло в огъня, който и без това трябваше бързо да бъде потушен.

— Да, така е. Някои от тези обвинения ги направи в лицето ми, тук, в кабинета.

— Имате лични отношения с капитан Дейв Маквий, нали?

— Определено. Имам лична и платонична връзка с капитана, когото познавам и уважавам вече повече от двадесет години. Ако сте се запознали по-подробно с въпроса и с досието ми, знаете при какви обстоятелства съм се срещнала с капитан Маквий.

— Напуснали сте ФБР, за да работите в този участък.

— Направих го по ред причини. Никая от тях обаче не е непристойна или в разрез с правилника на участъка. Работя тук от близо седем години без нито една забележка в досието ми. Убедена съм, че репутацията ми, а също и тази на капитана са безупречни. Да не забравяме, че сегашните обвинения ги отправя временно отстранен от работа полицай, чиято реакция беше да ме пребие здравата.

Блакман въздъхна — първият признак, който Фийби забеляза у него, че изобщо чувства нещо.

— Явно този разговор и необходимостта от него ще ви се сторят неприятни, лейтенант.

— Неприятни? Лейтенант Блакман, като полицейски офицер и като жена намирам необходимостта от подобен разговор за жалка.

— Това ми е ясно. Въпросният офицер твърди още, че сте му правили сексуални намеци и сте използвали авторитетното си положение да настоявате за сексуална връзка.

— И това го чух. — Стига толкова, помисли си Фийби. Направо ѝ писна. — Никога никакви сексуални намеци не съм правила на Арнолд Мийкс. Или повярвайте на него, или на мен. Питам се какъв натиск упражняват бащата и дядото на „въпросния офицер“, за да се занимава ОВР със случая.

— Постъпили са оплаквания срещу вас и капитана Маквий.

— Помислете за източника на тази оплаквания. Трябва ли да напомням, че капитан Маквий служи в този участък и на този град повече от двадесет и пет години и с нищо не е заслужил дори намек за петно върху реномето си от такъв кучи син като Арнолд Мийкс?

— Лейтенант...

— Не съм свършила! Искам да отразите това в доклада си за настоящия разговор. Настоявам да отбележете, че по мое професионално и лично мнение Арнолд Мийкс е долен лъжец, който се опитва да прикрие безобразното си и криминално поведение, като накърнява репутацията на един добър човек и на един образцов полицай. — Скочи на крака. — А сега напуснете кабинета ми. Имам работа. А ако отново ще разговаряте с мен, настоявам да стане официално и да присъства профсъюзният ми представител.

— Ваше право е.

— Да, така е. Довиждане, лейтенант Блакман.

На Фийби ѝ бяха необходими само четиридесет и пет секунди, за да признае, че е прекалено вкисната и обидена, та да седи и да отмята бумащина. Нямаше сили дори да се преструва, че е в състояние да го прави.

Грабна си чантата и излезе от кабинета, съпроводена от озадачените и съчувствени погледи на колегите си.

— Излизам — съобщи тя на новата секретарка. — Ще се върна след час.

Трябваше да повърви. Добре се познаваше и знаеше, че въздухът и физическото натоварване са два жизненоважни компонента за отреагиране натрупаното напрежение. Отдалечи се от сградата, преди да каже или направи нещо, за което по-късно ще съжалява. Защо изобщо стана ченге, запита се тя.

Имаше възможност да избере далеч по-лесна кариера: психолог, психиатър. Нали обмисляше и двете поприща? Но не — през всичките

години, по време на цялото учене, при всички предоставени ѝ възможности все се връщаше към настоящото си занимание.

Знаеше, че с избора си е осигурила множество безсънни нощи на майка си. Бог ѝ беше свидетел, че това не е най-подходящата кариера за самотна майка с дете, което има нужда от нея. Май не беше направила мъдър избор. Имаше семейство, което да издържа, и щеше да се справя по-добре, като вземе пари за петдесетминутни сеанси, вместо да работи до късно всеки ден.

Њ за какво? За какво? За да я обвинява мъж, който я преби? Да я разпитват собствените ѝ колеги, преди белезите да са избледнели?

Преглътна, че извършителя само го пернаха през пръстите за стореното; примири се с възприетото поведение, за да не се опетнява престижа на институцията, и определено изпитваше известно облекчение — ако трябва да е честна — от факта, че няма да се наложи да се яви в съда и да повтори в най-големи подробности какво ѝ беше направил.

Но това? Не беше сигурна дали е в състояние да го преглътне.

Ала с какъв избор разполагаше? Този въпрос се въртеше из главата на Фийби, когато попадна в относителния хлад на площад „Чипеуа“. Можеше да покаже на участъка среден пръст, да напусне. И да загърби десетте години обучение и работа; при това добре свършена работа, напомни си тя.

Можеше да настоява за цялостно официално разследване и да допусне цялата помия да бъде широко огласена, можеше да си напомни, че понякога гордостта не е толкова важна, колкото онова, което трябва да се свърши.

Седна на пейка, същата, на която Форест Гъмп беше седял при заснемането на филма, докато чакаше автобуса.

Въпреки всичко се почувства по-спокойна. Хубаво направи, прецени тя, като каза на негодника Блукман какво мисли. Когато скочи на крака, му показа, че няма да допусне да я тъпче служител на ОВР, независимо от възприетата политика по случая или упражняването на натиск върху отдела.

Нека копоят да рови колкото си иска, тя няма какво да крие.

Ще се върне в службата. Не само защото това е единственият ѝ избор в момента, но и защото именно това желае.

Ала следващите пет минути ще поседи тук — точно като Форест — и ще гледа как светът минава пред нея. Колкото и да беше ядосана в момента, все пак тя живееше в този свят.

Фийби извърна глава, когато някаква жена седна на пейката до нея, а после почти я зяпна. Широкопола бяла шапка покриваше разкошните червеникавокестеняви къдрици. Червило с цвят на узряла праскова оцветяваше широката, чувствена уста. Дългите крака бяха покрити с ефирна бяла лятна рокля, а сандали с висок ток им придаваха още по-голяма привлекателност.

Хора от Холивуд често отскачаха до Савана, но все пак не беше за вярване Джулия Робъртс да се настани на пейката до теб. Направи й впечатление, че тази „Джулия Робъртс“ е със силно издадена адамова ябълка и определено големи ръце.

— Надявам се, не възразявате да седна тук. — Гласът беше провлачен, бавен и доста плътен. — Обувките ще ме съсипят.

— Моля, седете си. Обувките обаче са страхотни.

— Много ви благодаря. — Ноктите на краката бяха лакирани със същите нюанси на прасковено. — Видях ги в „Джезабел“ и не устоях. Знаех, че в никакъв случай не бива да стъпвам там, защото винаги нещо ме пленява. Тези специално бяха изложени на витрината и разбрах, че не мога да живея без тях.

Фийби се усмихна, понеже се сети за Карли. Дъщеря ѝ напълно щеше да разбере смисъла на такова признание.

— Но не са пригодени да направиш повече от пет крачки. — Жената до Фийби свали модните си слънчеви очила. — Много хора се припознават, защото имам сходни черти с Джулия Робъртс.

— Определено.

— Но тя е омъжена, с очарователни деца, а аз още съм на пазара. — Жената намигна и подаде ръка. — Марвела Стар — представи се.

— Фийби Макнамара.

— Май съм те виждала наоколо, Фийби. Косата ти е разкошна. Разхождам се из парка почти всеки ден. Близо е до полицейския участък, както знаеш.

— Да, знам.

— Обожавам мъже в униформа. Особено конната полиция, която патрулира в парка. Хем са с униформи, хем на кон. — Марвела

въздъхна театрално и постави ръка на сърцето си. — Безпомощна съм. Работя в „Ше ву“. Посещавала ли си „Ше ву“, скъпа?

— Не.

— Непременно трябва да го посетиш някоя вечер, да гледаш програмата. Участвам в нея, затова обикновено спя до късно през деня, а после, следобед, се разхождам из парка, за да си изплакна очите с мъжете в униформа. — Бръкна в прасковената на цвят чанта и извади бонбон. — Искаш ли?

— Благодаря.

Като първи приятелки седяха и смучеха цитрусовите бонбони; за пръв път през този ден Фийби се почувства по-добре.

— И ти ли живееш наблизо? — поинтересува се Марвела.

— Не. Работя наблизо. В полицейския участък. Ченге съм.

— Сериозно? — Марвела я зяпна. — Май ме занасяш. Искам да видя пистолета ти.

Развеселена, Фийби отметна сакото, за да се видят кобурът и значката, закачени на кръста. Жената подсвирна от изненада.

— Такава хубавица като теб. Никога не бих предположила. Но пък и двете май сме наясно, че външността лъже. Важното е какво се крие вътре у човека.

— Да, и двете сме наясно с това.

— Познаваш ли униформени мъже, които биха проявили желание да излязат с жена като мен?

— Ако не го направят, те губят.

— Колко си мила.

— Ако попадна на такъв, ще го изпратя в „Ше ву“. Не се съмнявам, че ще се справиш нататък.

— Това е самата истина, Фийби. Самата истина.

Докато седяха, той снимаше. Беше такъв късмет!

Не очакваше да я види да излиза отново на площада. А ето я пред него. Носеше слънчеви очила и му се щеше да има начин да види очите ѝ. Но и това му стигаше. Мотаеше се небрежно наоколо и изведнъж се сблъска с Фийби.

Крачеше бързо, като янки. Стъпваше решително и устремено. Нещо е притеснена, прецени той. Фактът, че е ядосана, разстроена, му подейства освежаващо.

Запита се дали ѝ е харесал подаръкът, който ѝ остави. Наистина съжаляваше, но нямаше как да се навърта наоколо и да изчака да види реакцията ѝ на мъртвия плъх.

От друга страна, щяха да имат време — много време — за да се опознаят по-добре. Да се видят един друг, очи в очи.

Представа нямаше за какво си бърби с чудатата жена, но докато двете седяха, имаше време да я снима.

В един момент тя стана и се отдалечи, а той изпрати въздушна целувка към гърба ѝ.

— Ще се видим скоро, скъпа.

Дейв изчака да настъпи почти края на смяната, преди да я повика. Говореше по телефона, когато тя влезе в кабинета му.

— Да, така искам. Предварително благодаря. Що се обадя пак. — Затвори и изпитателно изгледа Фийби. — Ще ти отнема само минута. Вероятно искаш да се прибиращ.

— Работата в понеделник е често пилене на нерви и те изпълва с отчаяние. В петък вече си набрал инерция, но след двата дни почивка отново падаш жертва в началото на седмицата. Проблем ли има, капитане?

— Разбрах, че от ОВР са говорили с теб.

— Да.

— И вероятно си ядосана.

— Да.

— Нищо няма да последва, Фийби. Няма какво да последва. Семейство Мийкс имат приятели в участъка и сред управата на града. За тях е важно поне отчасти да спасят реномето си.

— Докато на теб и на мен ни натриват носовете — срязва го тя.

— Съжалявам, че към нараняванията се прибавя и огорчение. Убеден съм обаче, че ще се справиш.

— Обмислям дали да не напусна и да стана терапевт. Защо да не се захвана с брачни консултации? — Видя как той видимо трепна. — Но като премислих как печално свърши моя опит в тази област, се отказах. По-добре да стана знахарка. Още обмислям плюсовете и минусите.

— Съобщи ми крайното си решение. Всичко това, Фийби, е пушек и дим. Добре го знаеш.

От пушека и дима остават лекета. А понякога могат и да те убият.

— Сержант Мийкс дърпа някои конци. Сега е намерил работа на сина си като охранител. Това е голямо падение за мъж като Арни. За баща му пък беше удар да разбере, че наследникът му не се справя. — Дейв замълча, но понеже и тя не проговори, продължи: — Най-добре да се прибереш вкъщи и да забравиш за случилото се. Така и така там те чака адът на таблицата за умножение и деление на трицифрени числа.

Няма смисъл да спори, помисли си тя, особено след като е прав. От нея се иска единствено да не продължава да настоява за заслуженото възмездие.

— В понеделник се занимаваме с граматиката. Карли я знае отлично и се дразни, че трябва да учи още. Ти какво ще правиш?

— Ще довърша едни неща тук и се прибирам да изпия една бира, докато ям полуфабрикат.

— Ела да вечеряш у нас. Ти... — Спря, защото усети, че едновременно се натъжава и я обзема гняв, когато видя изражението на лицето му. — Така ли ще е отгук нататък? Заради тази обидна история? Не сме ли вече приятели?

— Разбира се, че сме приятели. Нищо никога няма да промени това. Но в момента е най-добре да се придържам към полуфабрикатите си. Нека се разнесе пушилката, Фийби. Когато стане, ти обещавам да не остави и петънце върху който и да е от нас.

— Май сериозно ще взема да стана знахарка.

Усмихна ѝ се по грижовния, търпелив начин, който тя така обичаше.

— Добра работа вършим тук. И ще продължим да я вършим. И като заговорих за това, днес си се справила добре в колежа.

— Нищо особено. Съобщиха, че извършителката се е барикадирала в спалнята с нож, пистолет и флакон хапчета. Когато я уговорих да излезе, се оказа, че разполага само с ножичка за маникюр, незареден пистолет и кутийка ментови бонбони.

— Но можеше да е със зареден пистолет, ловджийски нож и цяла торба успокоителни. Важното е, че си успяла да я разубедиш. Хайде,

прибирай се вкъщи.

Някои дни, помисли си тя, докато вървеше към колата, носят по-голямо удовлетворение от други.

Беше странно, прецени Ава, че мъжът, с когото приятелката ѝ излиза и с когото даже къщата вечер щяха да са заедно, иска да я види.

Не беше сигурна защо прие да се срещнат. Вероятно от любопитство или от възпитание, или защото беше така обаятелен, че постигаше онова, което си е наумил. А най-вероятно комбинация от всичко това, призна тя, завивайки по Уитейкър Стрийт.

Реши да не взема колата. Паркирането беше такъв кошмар, а и не можеше да разглежда витрините, докато шофира, нали?

А тя обожаваше да гледа витрини. Заедно с Еси май изцяло бяха опорочили Карли в това отношение.

Пък и не е далеч, а Савана е така прекрасна през април.

Обичаше Савана; обичаше къщата на семейство Макнамара; дълбоко в сърцето си съзнаваше, че там е бил домът ѝ повече от всяко друго място на света. Разбира се, тя доста бе обичала и къщичката си в Уест Чатхам. Живот като на картинка, поне тя така си въобразяваше. Имаше преуспяващ съпруг, прекрасно момченце и дори бъдещ възхищение златен лабрадор.

Но се оказа, че нещата далеч не са така безметежни, и тя пое това като тежък удар. Системните изневери не бяха приятни, особено за съпругата, останала сляпа за всички сигнали, докато не я зашлевиха с всичка сила през лицето.

И затова тя отново се върна в къщата на Макнамара. Без съпруга и кучето. Кучето определено ѝ липсваше, призна развеселено. И беше благодарна, че има място, където да отиде, място, където синът ѝ да израсне и където тя да бъде от полза.

И ако от време на време продължаваше да мечтае нечестивият негодник да умре при катастрофа, то тя значително беше омекнала от времето, когато му пожелаваше да бъде премазан от бърз влак.

Да, имаше прогрес.

Увлечена в мислите си, за малко щеше да подмине къщата.

— Ей, Ава!

Тя спря, погледна и видя Дънкан, който слизаше по стълбите на някаква стара къща, в момента представляваща истинска развалина.

Нищо чудно, че Фийби си пада по този прекрасен мъжки екземпляр, помисли си тя с женска интуиция: добро телосложение, разчорлени небрежно коси и усмивка — убиец.

Макар да беше доказала, че не е най-компетентната по отношение на мъжете, беше готова да се обзаложи, че този никога никого няма да подведе.

— Извинявай, бях се замислила. Боже, това ли е имотът, който си купил? За тази къща ли разказа на Еси?

— Да. — Отстъпи и се загледа в сградата, както човек би гледал своя любима стара леля. — Трябвай обаче малко помощ.

— Това се вижда и с просто око.

Всички прозорци бяха заковани с дъски, а по пода на верандата дъските липсваха почти напълно и създаваха впечатление за зейнала челюст. Боята — колкото беше останало от нея — се лющеше от стените.

— Доста работа те чака — подхвърли тя.

— Това е част от забавлението — отвърна той. — А и именно във връзка с това исках да говоря с теб.

— За какво по-точно?

— Ела насам. — Подаде ѝ ръка. — Конструкцията е в доста добра форма. Трябва да се пипне това-онова, но става дума за предимно козметичен ремонт.

— Не съм съвсем убедена, Дънкан. Като начало ще трябва доста боя.

— Боя... Боя... Да, права си. Има нужда да бъде измазана, но и за това имам няколко идеи. Чудя се как да ѝ придадем привлекателен вид, така както е разположена съвсем близо до улицата. Вашата къща — май я наричате къщата „Макнамара“? — има идеална фасада отпред. Чух, че ти се занимаваш с цялото градинарство там.

— Предимно аз.

Извади бутилка вода от чантата и му предложи.

— Носиш вода в чантата си? — смая се Дънкан.

— Мога да отворя малка кинкалория с онова, което е в чантата ми. Представа нямам как вие, мъжете, се оправяте само с няколко джоба. Искаш ли? Имам още една бутилка.

— Не, благодаря. Няма нужда. Не съм жаден. Говорехме за градинарството.

— Ех... — Ава отпи и се загледа към неподдържаната поляна и целия безпорядък, който цареше на нея. — Еси се занимава с цветята. Засажда ги в саксии. Виж, Фийби има време само колкото да оплеви няколко бурена. В градината наистина се трудя предимно аз.

— И аз обичам да се занимавам с градинарство.

— Наистина ли?

Тя му се усмихна широко.

— Разбрах го, когато започнах да ремонтирам къщата, която... къщата, в която живея. Не съм съвсем зле. Но ти си направо страхотна. Затова се питах дали би ми помогнала тук.

— Тук?

— Съзнавам, че ще се наложи да започнем от самото начало. Повечето растения тук или загиват, или се задушават от плевелите. Наложително е да бъдат премахнати. Ще ни трябват и някои декоративни растения, а защо не и увивни? По дървените решетки.

Озадачена, Ава огледа порутената фасада на къщата.

— Какви дървени решетки?

— Онези, които според мен е добре да поставим. Или цветна каскада. Много ми харесват цветните каскади. — Той се усмихна замечтано. — Както и саксии и кошници по первазите. Представям си ги по всички прозорци. А и отзад има терен. Не е голям и затова си представям малка разпъната шатра, с масички и столове и — разбира се — много, много цветя. Е, ще ми помогнеш ли?

— Объркваш ме. Да не би да искаш да кажеш, че си готов да ми повериш подреждането на градината?

— Не да ти го поверя, а да ти платя, за да го направиш.

Ава усети как дъхът ѝ секва и затова отпи голяма глътка вода.

— Дънкан... Защо си решил, че съм в състояние да се справя с такова мащабно начинание? От време на време просто за удоволствие работя в градината.

Той се занимава от време на време с градинарство, помисли си Дънкан, а тя — подобно на Еси с нейните плетки — сътворява чудеса, създава изкуство.

— Нямам нужда от професионалист за тук. Не че имам нещо против специалистите, но искам да се получи по-човешко, по-уютно. И

да има индивидуалност. Страшно ми допада как си се справила с градината на къщата, където живеете. Именно нещо подобно желая да възпроизведа и тук. Разполагам със снимки и скици. — Извади от дипломатическото си куфарче папка. — Тук е къщата, това теренът. Верандите са обозначени. Пригответе съм и приблизителна сметка за парите, които съм готов да отделя.

Любопитството ѝ надделя и тя разлисти папката. Когато стигна до предвидения бюджет, обяви:

— Трябва да седна за малко.

— Добре.

Той не принудено се настани до нея. Страшно обичаше да седи на стълбища и да наблюдава как градският живот тече пред очите му. Затова не се смущаваше, докато тя мълчаливо и старателно разглеждаше предложената ѝ документация.

— Дънкан, според мен си страшно мил, но май не си с всички си. — Той се засмя, ала тя остана сериозна. — Не се предлага такова грандиозно начинание на човек, който не се е доказал.

— Първо, „грандиозен“ е пресилено. Другаде съм замислил нещо грандиозно, но за него ще говорим друг път. Искам мястото да заприлича на обитаван дом, а вече се убедих, че те бива за това. Разбирам нещо от градинарство, видях какво си направила и...

Тя изсумтя и го сръга с пръст, преди да му нареди:

— Изброй ми някои от растенията, които си виждал в къщата „Макнамара“!

— Ами, делвата със светловиолетовия хелиотроп, тъмночервените флокси и разпръснатия тук-там игловръх.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Наизуст ли си научил всичко това?

— Забелязвам неща, особено ако са ми интересни. Обмисли предложението ми. Разполагаш с две седмици. Може и на теб да ти хрумнат идеи, които да обсъдим. Например... — Погледна си часовника и изведнъж се притесни. — Ще тръгвам. Фийби ще дойде на вечеря след два часа, и трябва...

— ... да изчезваш. Ако разрешиш, ще поседя малко тук и ще поогледам.

— Разбира се. Хич не бързай. — Изправи се и отново погледна къщата. — Наистина ми се иска да я съживя. Помисли и за това.

— Добре.

Тя седна отново, след като той си тръгна. Седеше и си мислеше какъв луд мъж всъщност е Дънкан Суифт. После стана, бавно се разходи наоколо и огледа запуснатите морави.

Сети се за двора в малката къщурка в Уест Чатхам и с какъв мерак го превърна в истинска картинка. Много копа, нахвърля тор, пребори се с бурените. Нали създаваше свой дом, напомни си тя. Искаше да го направи уютен и примамлив, без да подозира, че там е свила гнездо змия. Тогава нямаше ни най-малка представа, че един ден ще се наложи да напусне мястото, което създаде с такава любов.

Щеше ли да се почувства удовлетворена, ако се захване със сегашната задача? Ако успее да се пребори с всички мъртви, изсъхнали или болни растения и създаде едно красиво кътче тук? И не по друга причина, а просто за да стане красиво.

Да, реши тя. Наистина си заслужаваше да помисли по въпроса.

15.

Почти беше сигурна, че ще се откаже да отиде при Дънкан. Което, естествено, щеше да е налудничаво. Искаше да отиде. Истински копнееше да довършат започнатото на верандата му преди няколко вечери.

Разумната Фийби поспори известно време с изпълнената с желание Фийби, която отхвърли някои съвсем разумни аргументи още докато се прибираше с колата вкъщи, а по-късно се преобличаше, за да поеме към островната част на града.

Наистина е редно да се опознаят по-отблизо; той определено беше интересен и магнетичен мъж. Но защо да бърза? Нима няма да е по-разумно — разбирай безопасно — да се срещнат още няколко пъти на публични места, а не в къщата му, където крайният резултат беше предсказуем и неизбежен?

Имаше какво да възрази на това и го направи: харесваше го, с него ѝ беше забавно и непреодолимо я привличаше физически, а и вече беше на тридесет и три години.

Но какво всъщност знае за него? Ами ако използва дружелюбността си като оръжие, за да примамва жени всяка седмица? Може да се окаже мъжкият вариант на майката на Селийн, който лавира между няколко дами едновременно. Нима тя иска да попадне в техните редици?

Всъщност — има ли значение? Няма ли право да излиза с мъж — дори да спи с мъж — без да настоява или да очаква абсолютно посвещаване? Полагаше ѝ се малко развлечение и приятелство — а защо не и секс? — в личния живот.

Хайде стига се е надлъгвала.

От друга страна, той постоянно се бъркаше. Това я караше да е нащрек. Какви бяха тези предложения за плетива към майка ѝ, за градинарство към Ава? Какво щеше да е следващото? Да купи магазин за обувки на Карли ли?

Май се държи глупаво. Не преиграва ли? Иска да защитава всички. Майка ѝ и Ава определено не гледаха на предложенията му

като на бъркане в техния живот. Пък и действително бяха талантиливи в областите, в които им предлагаше да се изявят.

При създадените обстоятелства проблемът май се свеждаше до нейните действия. Защо не се възползва от шанса и не се наслади на момента?

Освен това вече бе стигнала прекалено близо до неговата къща, за да обърне и да побегне като изнервен идиот към дома си.

Ще си поговорят, просто ще си поговорят какво всъщност е намислил, с какво се готви да замъти главата на Ава. Ще хапнат пица, може би ще пийнат малко вино и ще обсъдят накъде отиват нещата като двама зрели възрастни.

Ако на разумната Фийби това не ѝ е достатъчно, най-добре да слезе от колата и да се прибере пеша вкъщи.

Завивайки по алеята, си даде сметка, че за пръв път вижда къщата му истински. Първия път тъкмо бе понесла травмата от нападението и не ѝ беше до огледи. Вторият път, когато я посети, беше след свечеряване. Виждайки я сега, на дневна светлина, и напълно контролирайки се, преживяването беше свършено различно.

Беше направо разкошна с очертаните в бяло прозорци с дървени сини рамки, с многобройните тераси и балкони, да не говорим за прелестната веранда с елегантна колонада, където преди време започнаха нещо, което разбиваше сегашните ѝ аргументи и колебания на пух и прах.

Представи си каква гледка се разкрива от горния етаж към градината и реката. Погледна отново градината и почтено призна, че този мъж определено разбира от градинарство или наема екип от специалисти да я поддържат в свършен вид. В резултат се получаваше впечатляваща гледка на окъпан в слънце и сянка оазис, изпълнен с всевъзможни цветове, на фона, на който се издигаше разкошната къща с уютен и същевременно грандиозен вид.

Човек трябва да мисли в перспектива, призна тя, за да постигне такова нещо.

Тръгна по алеята, наслаждавайки се на романтичното усещане, и се надяваше пицата, виното и съпътстващият разговор на верандата да са онова, което очаква.

Той отвори вратата, преди да е стигнала до нея, застана на очертания в бяло праг, загледан как се приближава.

— Имам чувството, че трябва да съм облечена в ефирна бяла рокля и широкопола шапка като страхотния близък на Джулия Робъртс, травестита, с когото така сладко си побъбрих вчера — провикна се тя.

— Изглеждаш идеално точно както си — отвърна Дънкан, — макар, доколкото знам, да не си никакъв травестит. Роклята ти и така е страхотна.

— Благодаря. — Беше памучна и с нея ходеше на родителски срещи, но в момента изпита усещането, че изборът ѝ е истинска находка. — Тежък ден ли изкара?

— Всичко е относително — заяви той, подавайки ѝ ръка, за да я въведе вътре.

Не очакваше онова, което последва — а се изживява като ченге, щеше да си помисли по-късно тя. В момента обаче, когато гърбът ѝ опря във вратата, а горещите му устни плътно прилепнаха към нейните, това нямаше никакво значение, защото се чувстваше стопроцентова жена.

Можеше да сложи ръце на раменете му, да го отблъсне, за да даде да се разбере, че трябва да почака малко, но вместо това обви врата му.

И се остави на милувките му.

Ръцете му погалиха косата ѝ, плъзнаха се по раменете, заопипваха пламналото ѝ тяло.

Разумната Фийби не смееше да изрече дори гък.

От него се носеше прелестен аромат на силен, здрав и решителен мъж. Ако спреше сега, тя определено щеше да извади пистолет, за да го застреля, ала чу как чантата ѝ тупна на пода.

Обгърна го още по-силно, а устните ѝ не преставаха да хапят долната му устна. Неволно простена и потрепери.

Той плъзна полата ѝ нагоре по разкошните бедра и прокара ръка по пламналата ѝ плът, а после по дантелата, която покриваше мястото между бедрата. Пъхна ръка отдолу.

Там тя вече не беше топла, а направо гореща; гореща, мокра и приканваща. Бедрата ѝ се притиснаха към неговите. Чу я как отново простена, а после усети впитите ѝ зъби в рамото си. Тя вече дърпаше ципа на панталоните му.

Сега, сега, сега. В този момент.

Господи — тя нямаше представа дали е изрекла думите на глас, или само си ги е помислила. Усещанията, които изпитваше, преминаваха светкавично през тялото ѝ и тя нямаше капчица сила да им се съпротивлява, не беше сигурна дори дали ще си запази разсъдъка. Още десет секунди и нямаше да оцелее, ако той не проникне в нея.

А когато го направи, тя си даде сметка, че ни най-малко не я интересува дали ще оцелее.

Бързо и яростно я обладаваше, беше направо разкъсващо и тя благодареше на Бога за тези усещания. Отдавна вече не я ръководеше никакъв разум, а докато Дънкан я притискаше към входната врата, тя усети как настъпилият оргазъм я разкъсва на парчета.

Когато и той се освободи, Фийби чу запъхтяното му дишане в ухото си. Продължи да я притиска към вратата и когато главата ѝ малко се избистри, тя си даде сметка, че го прави не само за да я придържа, но за да задържи и себе си прав.

— Благодаря — промълви тя.

— Поне петдесет процента от удоволствието беше мое — успя да произнесе той задъхано.

Фийби се засмя, а той се отдръпна, отметна кичур от челото ѝ и я изгледа изпитателно.

— Имах друг план за началото — прошепна.

Тя вече почти беше в състояние да се съсредоточи и — Господи! — колко пленителен беше цветът на очите му.

— План?

— Да. По питие на верандата, разходка в градината. Да хапнем и да поговорим. Но си дадох сметка, че през цялото време всъщност ще мисля за секс, от което апетитът ми щеше да пострада. — Отново прокара ръка по бедрото ѝ, с което пак я разтрепери, после бавно спусна полата ѝ на място. — Това беше едното, а второто: мислех, че и ти си настроена за същото и ако не го получиш, ще разваля и твоя апетит, а човек не се държи така с гостите си.

— Разбирам. Значи двамата се обладахме на входната ти врата по простата причина, че не си искал да минеш за невъзпитан, така ли?

— Абсолютно — ухили ѝ се Дънкан. — Това беше единствената причина. Окопирани ли се вече?

— Май да.

Той отстъпи и погледна надолу. Наведе се и вдигна разкъсаните ѝ бикини.

— Олеле...

Тя се засмя.

— Не знам защо ли си дадох труда да си сложа луксозно бельо.

— Макар и за миг, но ги оцених. Мога да ти заема едни мои боксерки.

— Не, благодаря. Но бих използвала банята за малко.

— Да, разбира се. Фийби... — Разсеяно напъха гащичките в джоба си. — Според предварителния ми замисъл възнамерявах да съм по-предпазлив.

Тя го погледна неразбиращо, но в следващия миг схвана какво всъщност ѝ казва.

— О, боже — възкликна.

— Спрях да мисля за момент. Не знам... — заоправдава се той.

— И двамата се поддадохме на спонтанността. — Усети как сърцето ѝ се разтуптя по-бързо. — Гълтам хапчета, но...

— Обикновено съм по-предпазлив, уверявам те. Може да си направим кръвни изследвания, ако това ще те успокои. Също така държа да те уверя, че за пръв път използвам входната врата по такъв интересен начин. Чудя се дали да не я поставя в рамка, но междуременно съжалявам и съм готов да жертвам част от кръвта си, за да си по-спокойна.

— Хайде да се разберем просто оттук нататък да сме по-предпазливи.

— Съгласен.

Тя вдигна чантата си от пода.

— Връщам се след минута.

Разгледа се обстойно в огледалото на банята. Поруменяла, с доволната усмивка на котка, изяла каймака на млякото, разчорлена... Да, наистина беше чудесно, но не бива да е небрежна. При следващата им среща, реши тя, ще носи презервативи.

Когато излезе, не го намери нито в антрето, нито в предната гостна. Извика го по име и тръгна към помещението до кухнята, откъдето долетя гласът му. Гостна на по-вътрешни хора, прецени тя, поглеждайки бара от масивно дърво, удобните фотьойли разположени

тук-там, окачените в рамки плакати, предимно репродукции на стари реклами. Всичко беше стилно и елегантно.

Имаше и масичка за игра на карти, явно също старинна като бара, и шкафове със стъклени витрини, пълни с различни декоративни предмети.

— Клуб за мъже, а? — предположи тя.

— Нещо подобно. — Дънкан излезе иззад бара с две чаши вино. — Гладна ли си?

— Мисля, че вече се погрижи за това.

Той се ухили доволно.

— Чудесно, защото вече поръчах пица, но казах да я донесат след час. Питам се дали няма да ти е приятно първо да пийнем по едно навън, в градината, да наблюдаваме залеза.

— Точно това ми се прави.

Последва го през френските прозорци към задната веранда. Огледа се и бавно отпи от виното.

— Хубаво е — одобри напитката. — А останалото — отново обходи с очи градината, — то е направо като в приказка.

— Има доста кътчета — призна той. — След като се захванах, някак се поувлякох.

— Тогава защо не наемеш същия човек да оформи градината около къщата, която купуваш за магазин?

— О, значи си говорила с Ава.

— Тя е и ужасена, и изпълнена с трепетно вълнение.

— Всичко тук донякъде го измислих аз. Помагаха ми, разбира се, но доста промених първоначалния замисъл.

— Не знам какъв е бил първоначалният замисъл, но така оформени, градините са чудесни и някак ти отиват. Не са като поддържани по конец, а примамливи, подканващи. Излъчват чар.

— Чарът им идва от факта, че ти си в градината.

— Колко си галантен — отвърна тя с театрален реверанс. — Но говорехме за Ава.

— А, да — Ава и градината около магазина. Не знам дали ще разполагам с достатъчно време да се занимавам с проектите за там, а не искам да излезе нещо стерилно, като от журнал. Ще ми се да се захване жена, която да разбира къщата, да знае кое къде да разположи в градината. Много ми харесва направеното от нея във вашата къща.

Вяха тръгнали по моравата. Той отвори елегантна портичка от ковано желязо. Фийби мигом разбра какво има предвид под „кътчета“. Пред тях се ширна истинска цветна градина, а по средата на ограденото пространство блестеше изкуствено езеро с лилии. На островче в центъра му се издигаше статуя на крилата фея.

Фийби отиде до малката мраморна пейка на брега и седна.

— Значи не е само великодушна постъпка?

— Нямам нищо против великодушните постъпки, нито срещу подозрително настроени хора като теб. Но също така нямам нищо против да спечеля пари, като добре преценявам и правилно подбирам хората, които да осъществят идеите ми.

— Някога грешил ли си при избора на хора?

— Няколко пъти, но Ава едва ли ще е между тях.

— Няма. Притежаваше къща в Уест Чатхам, когато беше омъжена, и създаде невероятна градина. Дори я снимаха и писаха за нея в „Хубавите южняшки къщи“... Ти си чел статията, нали?

Трапчинките не закъснях да се появят.

— Май попаднах на нещо подобно.

— По-умен си, отколкото изглеждаш, и го казвам като комплимент.

— Същото важи и за теб. — Наведе се и леко я целуна. — Искаш ли да се поразходим малко, да слезем до кея?

— С удоволствие.

Тръгнаха по красиво изработен плочник, сред уханието на цветя и нежната музика на преминаващия през храстите лек вечерен бриз.

Слънцето залязваше и хвърляше последните си лъчи върху водната шир, придавайки ѝ различни оттенъци. От кея се виждаха част от съседните къщи, други градини. Момче седеше на кея с въдица във водата.

— Ти занимаваш ли се с това? Ловиш ли риба?

— Не съм добър рибар. Предпочитам да пия бира, докато друг дави червеите.

Тя се обърна и забеляза, че са извървели доста голямо разстояние.

— Теренът е по-голям, отколкото си давах сметка — рече тя. Забеляза и проблясването на вода в плувния басейн и продължи: — И явно има доста неща за поддържане. Все още обаче ми е трудно да си

те представя в ролята на провинциален джентълмен. Кога ще чуя дългата история как в края на краищата си се озовал тук?

— Не е особено интересна.

— Не е интересна за теб или за мен?

— И двете.

— Сега вече любопитството ми е разпалено и жадува да бъде удовлетворено. Ако не, ще пусна в ход собственото си въображение. Явно къщата е строена за жена — несподелена любов или разбила сърцето ти, като те е напуснала заради друг.

— Не се стигна чак дотам.

Тя моментално се отрезви.

— Извинявай. Неуместна шега. Не е ли време да се връщаме в къщата? Страшно неприятно ще ми е, ако изпуснем доставчика на пицата. Ще е чудесно да хапнем на верандата или в градината. Няма ли...

— Построих я за майка ми.

— О!

Тя ясно долови дълбочината на тъжните нотки в тона му, но не каза нищо повече.

— Май не това е началото на историята — подхвана той. — Майка ми ме е родила на седемнадесет. Станало съвсем случайно. Баща ми бил много малко по-голям. По някаква причина двамата — или тя — решили да запазят бебето и се оженили. Аз, естествено, съм благодарен за първата част от това решение, но бракът им определено не е бил най-мъдрата му част. Той бил мързелив, а тя — кучка. Той пиел прекалено, а тя изобщо не умеела да поддържа дома. Постоянно излизали и се забавлявали по заведенията.

— Трудно е за едно дете да расте при подобни обстоятелства.

— Да, но и двете са факт. Той беше мързелив, а тя — кучка. Бях на десет, когато баща ми се омете. Беше си тръгвал няколко пъти преди това, както и тя. Но този път не се върна.

— Да не искаш да кажеш, че оттогава не си го виждал?

— Дълги години. Тя много се разстрои. Отмъсти си, като не престана да излиза, да прави каквото й хрумне. Почти през цялото време се питах дали помни, че съществувам. Именно затова — за да й напомня, че ме има — непрекъснато правех пакости и бели. Много се биех. В продължение на пет години бях побойникът на квартала.

Фийби докосна безмълвно белега върху веждата му.

— Да, следа от юмручен удар. Нищо особено.

— Заинтригувах се, когато те видях за първи път: белег тук, трапчинка тук. — Докосна крайчето на устата му. — В диаметрално противоположни посоки са, Дънкан. Ти самият си диаметрално противоположна личност. Какво стана на шестата година? Как загуби титлата си на квартален побойник?

— Умна си. Нахвърлих се на едно дете, доста по-жилаво, отколкото изглеждаше. Не ме напердаши, но си разменихме доста удари.

— А после станяхте най-добри приятели — сама стигна до заключението Фийби.

— Ненавиждам, когато съм толкова лесен за разгадаване, но е вярно, така стана. Докато се млатехме до кръв и аз се питах дали ще защитя репутацията си на побойник, се появи бащата на момчето. Едър мъж, който мигом ни разтърва. След като сме щели да се занимаваме с подобни безсмислици, поне да го правим както трябва. По-добре да нахлузим ръкавици и да се бием като мъже. Бащата на момчето си изкарваше хляба като боксьор. Нищо чудно, че Джейк едва не ме размаза.

— А кой спечели титлата на ринга?

— Нито един от двамата. Така и не стигнахме до боксовите ръкавици. Бащата на Джейк ме завлече у тях, изми и двама ни на мивката в кухнята, а жена му приготви прясна лимонада и торбичка с лед за мен. Отегчих ли те вече? Предупредих те, че е дълга история.

— Ни най-малко не си ме отегчил.

— Добре, но ще ти е нужна нова чаша вино за финала на разказа.

Взе чашата ѝ, а Фийби се облегна на перилата на кея, докато чакаше завръщането му.

— Докъде бях стигнал?

— До кухнята на Джейк, където пиеш лимонада.

— И слушам дълга лекция по въпроса как да се държа. За пръв път ми се случваше, като изключая учителите, за които пет пари не давах по онова време. Именно тогава ми хрумна, че като се правя на кварталния побойник, доста често ми размазват физиономията. А какво от това? На нея никога не ѝ правеше впечатление дали се прибирам вкъщи окървавен или не. Затова се отказах.

— Тогава си бил на петнадесет, така ли?

— Там някъде.

— Рано ти е било за Богоявление, но знам как е на млади години.

— Не се съмнявам, че е така — обърна се той да я погледне.

— Имаме нещо общо в това отношение. Преместих се да живея в къщата „Макнамара“, след като напуснахме нашата, но това ще ти го разкажа друг път. Какво предприе, след като се отказа да си покойник?

— Намерих си работа с мисълта да я зарадвам. Говоря за майка си. А и ми се струваше, че няма да е така болезнено, както да си охлузваш кокалчетата на пръстите.

— Мъдър избор. — Но явно никога не е получавал пълното ѝ одобрение, помисли си Фийби. Долавяше болката в гласа му. — Каква работа по-точно?

— Като сервитьор. Давах ѝ половината от изкараното всяка седмица. Добре се получи. Не промени нищо помежду ни, но добре се получи. Приех, че така стоят нещата в семейство като нашето: самотен родител, трудно свързва двата края. Явно няма време да ми обръща достатъчно внимание. — Остана смълчан известно време, преди да добави: — Ти, като самотен родител, си наясно, че не е съвсем така.

— Наистина не бива да е така.

— Когато станах на осемнадесет, ми заяви, че трябва да си намеря квартира и да живея самостоятелно. Така и постъпих. Мина време и един ден возих човек, чийто портфейл се оказа празен. Сприятелихме се и накрая се запознах със семейството му. Фин нямаше баща. Умрял, когато бил съвсем малък, но резултатът беше същият. Да, в семейството му липсваше баща, но майката присъстваше и — повярвай ми — обръщаше внимание на всичко и всички.

Фийби се сети за мама Бий с огромните ѝ ръце и проникателни очи и предположи:

— Дори когато ти се е искало да не е така.

— Да. Имаше рояк деца, но изслушваше и обръщаше внимание на всички. И на мен в това число. Така разбрах, че може да се живее и по различен начин. Пицата май пристигна. — Оттласна се от перилата. — Може и да се забавя. Ако е Тето, той обича да приказва.

— Няма лошо.

Фийби отпи от виното и се загледа в първите звезди, появили се на небосклона. Явно се беше надявал къщата, градината, красотата,

която създава, най-после да направят впечатление на майка му. Вече ѝ стана ясно, че не се е получило така.

Но защо все пак беше останал тук, запита се тя. Не беше ли болезнено?

Дънкан се върна с кутия пица в ръце, чинии отгоре и салфетки, подпъхнати между двете.

— Аз ще подреда, а ти довърши разказа си.

— Направо ще се придвижа напред до момента, когато спечелих от лотарията. — Той запали свещите, докато тя подреждаше чиниите върху камъшитената маса. — Местно момче печели джакпота. Вдигнах страхотен купон. Май не изтрезнях два дни. Първата трезва мисъл, която ми хрумна, беше да отида при мама Бий. Купих ѝ една декоративна бутилка. От онези, в които си мислиш, че има духче. Казах ѝ да я потърка и да си намисли три желания. Готов бях да изпълня и трите.

— Боже, колко мило — отбеляза Фийби и седна до масата.

— Въобразявах си, че постъпвам дяволски мъдро. Тя прие да изрече три желания. Първото беше да благоволя да не изхарча неразумно парите като идиот, забравяйки, че имам ум в главата си. Второто беше да се възползвам от предоставената ми възможност и да направя нещо с живота си. Сигурно съм имал вид на балон, от който е излязъл въздухът, защото тя се разсмя и ме тупна по рамото. Каза, че ако наистина искам да ѝ дам нещо, за да се почувствам щастлив, с радост би носила червени обувки без пръсти и с висок ток, номер четиридесет и две. Щяла да изглежда страхотно, когато ходи на църква в неделя с тях.

— Ти явно я обичаш безкрайно.

— Така е. И малко или много се постарах да спазя обещанието си да изпълня и трите ѝ желания. С червените обувки беше лесно. Това да не постъпя като идиот ми беше по-трудно. Хората са крехки същества и като се сдобият с пари, не е ясно какво ще предприемат, защото изведнъж започват да се чувстват много важни. Все едно да се оставиш постоянно да те налагат с юмруци и чак накрая да си дадеш сметка, че е адски глупаво.

— А ти не си. Изобщо не си глупав.

— Имал съм и такива моменти. — Постави парче пица в чинията ѝ, после в своята. — Купих тази земя за майка си, построих къщата. Тя

постоянно повтаряше, че най-много ѝ се иска да се махне от проклетия град. Имах възможност и щях да се чувствам страшно щастлив да направя това за нея. Междувременно, естествено, ѝ давах пари. Извадих я от апартамента и я настаних в кокетна къща, докато тази се строеше. Баща ми цъфна, както може да се очаква при подобни обстоятелства. Към него не проявих същата щедрост. Дадох му двадесет и пет хиляди, колкото разумно поиска, но накарах Фин да състави споразумение — да не ми иска никога още. Така и така нямаше да му дам, но имах право да го съдя за тормоз или по друга правна клауза. Вероятно не беше с безупречна юридическа стойност, но пък и баща ми не беше особено вещ по правните въпроси и затова се задоволи с двадесет и петте хиляди и изчезна.

— Сигурно си се почувствал доста огорчен.

— Би трябвало — призна Дънкан след кратка пауза, — но не стана. — Хапна от пицата, отпи вино. — Доведох майка си тук, когато къщата беше почти готова и вече се виждаше как ще изглежда в окончателния си вид. Обясних ѝ, че е за нея, че ще я обзаведа, както тя пожелае. Добавих, че никога вече няма да ѝ се налага да работи. Тя се разходи из празните стаи, попита как си въобразявам, че ще живее тук, в тази огромна като обор къща. Подсказах ѝ, че още не може да си я представи в завършен вид. Обясних, че ще ѝ наема икономка, готвачка и каквато друга прислуга иска. Тя се обърна и ме изгледа втренчено. „Желаш да ми дадеш нещо, което искам ли? Тогава ми купи къща в Лас Вегас и ми дай петдесет хиляди. Това искам.“ Не го направих тогава, защото се надявах да промени решението си, като види къщата завършена. Докарах я тук — направо я насилих да дойде — когато градината беше оформена, а някои от стаите обзаведени, за да си представи окончателния вид.

— Но явно не е било онова, което е искала — досети се Фийби и нежно го докосна по ръката.

— Явно. Настояваше да получи къща в Лас Вегас и петдесет бона. Започнах да се пазаря: нека поживее тук шест месеца и ако не промени решението си, ще ѝ купя къща, където пожелае, и ще ѝ дам сто хиляди. Прие, но след шест месеца настоя да се махне. Вече дори си беше опаковала багажа. Даде ми номера на брокер, с когото междувременно бе преговаряла, и ми показа коя къща вече си е избрала. Настояваше да ѝ я купя, а чека да изпратя на нейно име в

банката. Реших, че е крайно време да престана — метафорично казано — да приемам юмручните удари в лицето. Накарах Фин да състави ново споразумение, отидох до Лас Вегас, осъществих сделката, връчих ѝ документите, които тя подписа, без да ѝ мигне окото, и така се приключи.

— Преди колко време стана това?

— Вече има пет години. Намери си работа като сервитьорка, хвана окото на някакъв баровец. Той плати да открият стареца ми, за да получат развод. Ожениха се преди две години.

— А междувременно ти живееш тук.

— Стори ми се жалко да изоставя мястото. Все се каня да го продам, но някак свикнах с него. А и ми е като обида на ухото: невинаги получаваш каквото искаш, независимо дали е справедливо или не.

Разказът му беше удивителен, даде си сметка тя. В една и съща вечер задоволи и страстните си копнежи, и започна да го разбира по-добре.

— Нали не се налага да ти казвам, че не е заслужавала да направиш всичко това за нея?

— Не. Тя така и не разбра какъв човек съм станал, с малко помощ от приятелите си.

— Ти ли купи къщата на мама Бий, в която бяхме в неделя?

— Всички нейни деца — включително и аз — събрахме парите преди три години. Тя беше готова да го приеме като съвместен подарък, от семейството ѝ, но никога нямаше да се съгласи само един от нас да плати. Не съм сигурен дали схващаш разликата.

— Определено. А с Джейк какво стана?

— Той е предприемачът ми. Захваща се за работа, след като избира терен. Баща му се залови със строителство, след като слезе от ринга. И двамата ги бива изключително много.

— Не се и съмнявам. — Фийби охотно си взе второ парче пица. — Определено те бива да подбиращ хората, с които работиш.

— Така е. — Протегна се и постави ръце върху нейните. — С някои малки изключения досега не съм се подвеждал в избора си.

16.

Дънкан я изпрати до колата. Нощният въздух гъмжеше от звуци, нашепвания, жужене.

— Какво ще кажеш да поплаваме някоя вечер?

— Ще бъде много приятно. Но може би по-нататък. Малко ми е трудно да отсъствам всяка вечер от вкъщи. И ще добавя: досега извади късмет, че не са ме извикали спешно по работа преди или по време на някоя от срещите ни. — Облегна се на колата. — Усложняваш нещата за себе си, като излизаш с ченге, при това самотна майка.

— Усложненията са интересни, особено когато се опитваш да намериш начин да ги опростиш. — Наведе се и я целуна. — Някоя вечер скоро.

— Добре. — Посегна да отвори вратата, но се поддаде на импулса си и се обърна: — Защо не дойдеш на вечеря тази седмица? Няма да мине без усложнения, но майка ми вече изпитва слабост към теб.

— Нима? Е, ако при теб не пожъна успех, смятам да се насоча към нея. — Пъхна кичур от косата на Фийби зад ухото ѝ. — Прави страхотни курабийки.

— Така е. Четвъртък удобно ли ти е? Така ще имат достатъчно време да се посуетят около предстоящото гости, но няма да успеят да ме влудят с всички подробности около приготовленията.

— В четвъртък е добре.

Тя го изгледа изпитателно.

— Нямах ли бележник, в който да погледнеш дали нямах уговорка или друг ангажимент?

— В четвъртък е добре — повтори той.

Този път, когато я целуна, тя отново усети как топлината се разлива по тялото ѝ.

— Ще си вървя, преди да реша да остана — обяви. — Но няма да го направя — добави и леко го бутна. — До четвъртък, в шест. — Засмя се на смаяното му изражение от ранния час и обясни: — Петък е училищен ден.

— Нали няма да ме карате да пиша домашни? Карай внимателно, Фийби. И изчакай да се прибереш, преди да мислиш за мен, иначе има опасност да излезеш от пътя.

Тя потегли, смеейки се, точно както той искаше. Ала с риск да изскочи от пътя, Фийби все пак се замисли за него.

Беше забавен, приятен и на пръв поглед сговорчив. Биваше го в леглото, или поне — на вратата. Хрумна ѝ, че макар да няма огромен сексуален опит, не беше и съвсем оскъден, при това няколко години беше и омъжена.

Но никога не се бе чувствала както с Дънкан.

Имаше непринуден подход, а същевременно не беше небрежен. Рой се държеше къде-къде по-небрежно и тя твърдо беше решила да не допусне това да се повтори.

Не беше зарязал приятелите си, след като се е сдобил с пари. Фин продължаваше да му е адвокат, а Джейк — предприемач. Държеше на приятелите си, а тя високо ценеше лоялността.

Да, поведението му бе непринудено и беше предан, но у него се долавяха още много пластове и целенасоченост.

Един от тези пластове бе свързан със стари огорчения. Как е успял да ги преодолее? Тя знаеше какво означава човек да е огорчен и колко трудно е тези чувства да не избият на повърхността. Дънкан не показваше огорченията си както правеха мнозина; вероятно от време на време мислеше за тях, но явно не допускаше старите рани и белези да ръководят живота му.

Като цяло май се справяше по-добре от нея.

Дали парите играят роля? Естествено. Нека да говорим сериозно. Но ѝ се струваше, че той би се справил добре в живота и без придобитите даром средства. Подозираше, че парите просто са отрицали амбициите му; или поне са му отворили очите, че има амбиции и вече може да ги осъществи.

Самата тя имаше амбиции, някои — съвсем конкретни, и беше осъществила повечето. Съмняваше се дали мъж ще прикове вниманието ѝ за дълго, независимо колко добре прави секс на вратата, ако няма цели или намерения за бъдещето.

Но какво знаеше всъщност за целите и намеренията на Дънкан? Собственик на барове, магазин, още в стадий на оформяне. Като се има предвид дълбочината на кладенеца, това бяха само капки. С какво

друго се занимаваше? Какво още искаше? Какво още щеше да предприеме?

А междувременно тя разчленява нещата и се опитва да им придаде форма, която ѝ допада или с която може да се справи. Въздъхна.

Това ѝ качество я правеше добър медиатор, но вероятно спомагаше и за нищо неструващия ѝ — поне доскоро — любовен живот.

Е, защо да не се остави на течението, вместо да се опитва да го насочва? Няма да ѝ е лесно да го направи, но поне ще се постарее.

Той ще дойде на вечеря в четвъртък, вероятно ще осъществят и плаването скоро. Ще се виждат, ще се забавляват и — моля те, Господи — ще правят пак чудесен секс. И ще видят накъде вървят нещата.

Времето ще покаже.

Спря пред къщата с ясното съзнание, че едва ли е възможно да се чувства по-добре. Ще надникне да види как е Карли, ще занесе кана леден чай горе и ще се да поприказва с майка си и Ава.

Тананикайки си, заключи колата и тръгна към вратата.

И подскочи така силно, че за малко да изскочи от обувките си. Едва успя да потисне писъка, надигнал се в гърлото ѝ, да — точно писък. Защото независимо дали беше ченге или не, тя продължаваше да е и жена, и една жена е склонна да нададе писък, когато види двуметрова змия на стълбите към къщата си.

Навярно е гумена, успокояваше се тя с ръка върху сърцето, за да го съживи отново да се разтупти. Вероятно някое от съседските момчета си е направило гнусна шега с жените в къщата.

Сигурно е онзи нахакан Джони Портър, който живее на ъгъла. Ще си поговори с него. Ще поговори строго още сутринта...

Не е гумена, забеляза тя, когато се приближи. Не е от онези играчки, които се купуват в магазина. Беше истинска, дебела почти колкото китката ѝ и макар да нямаше възможност да ѝ премери пулса или да извика съдебен лекар, подозираше, че е мъртва.

Ами ако просто спи?

Застина на метър от нея. Прокара ръка през косата си, без да я изпуска от очи, в случай че животното мръдне. Мъртво или не, нямаше как да го остави там. Дори и мъртво представляваше отблъскваща

гледка, а ако е живо, може да се събуди и да се шмугне къде ли не, дори в къщата.

Тази мисъл я накара да изтича до колата. Не преставаше да мисли за влечугото, докато отваряше багажника. Съжали, че не е взела пистолета си, макар в това състояние да не беше съвсем сигурна дали ще уцели.

— Започвам редовно да ходя да се упражнявам на стрелбището — закани се тихо тя, грабвайки чадъра от багажника. — Ще ходя най-редовно — обеща си.

Господи, няма да се справи. Но какво да предприеме? Да извика съсед? Да се обади на Картър и да го помоли да дойде да махне мъртвата или спяща змия от стълбите? Господи!

С пресъхнала уста се придвижи напред, попритвори очи и бутна влечугото с върха на чадъра.

Струваше ѝ се, че всеки момент ще изпищи. Отскочи назад, без да изпуска животното от очи, а сърцето ѝ биеше лудо. Черното грозно влечуго продължаваше да лежи неподвижно. След още две ръгвания официално го обяви за мъртво.

— Хайде сега, просто го направи. Направи го. Не мисли, а действай. Олеле...

Подпъхна върха на чадъра, стараейки се ръцете ѝ да не треперят, докато се опитваше да задържи хлъзгавото животно да не падне. Изпусна го два пъти и под съпровод от люти ругатни отскачаше все едно е стъпила върху нажежени въглени. Ако вземе маша от къщата, ще се справи по-добре, помисли си тя, но ако влезе, едва ли ще се реши да излезе пак.

Успя да пренесе влечугото до страничната порта и през вътрешния двор. По това време вече я напушваше истеричен смях. Хвърли всичко — и змията и почти новия чадър — в контейнера за смет и затръшна капака.

Вероятно има заповед да не се изхвърля мъртво влечуго в контейнер за смет, но в момента не ѝ пукаше. Ще звънне на фирмата, която събира боклука, ще подкупи боклукчията, ще му предложи сексуални ласки...

Отдалечи се от контейнера. Краката ѝ бързо я отведоха до задната веранда, където се срина. Проклетата котка. Ще разбере чия

котка броди из квартала, убива животни и оставя труповете им на прага ѝ!

Но откъде пък котка ще намери змия с тези размери в град като Савана? Не. По-вероятно е някое идиотско момче. Като Джони Портър или такъв като него.

Загубила всякакво настроение за леден чай или женски приказки, тя се надигна с намерението да влезе и веднага да си легне.

Чу свирукането в момента, в който отвори вратата, и стомахът ѝ се сви, и я побиха ледени тръпки.

За малко да припадне от смях. Не помнеше кога за последен път се беше смял до сълзи. Наложил се няколко пъти да ги бърше, та да вижда ясно през пригодения за нощни снимки обектив на фотоапарата.

Господи, как само подскочи!

Очакваше да я прескочи и да се втурне вътре, но трябваше да признае, че е направена от по-жилаво тесто. От това му стана само по-интересно и смешно.

Добре стана, че случайно попадна на черната змия, а след като ѝ размаза главата с лопатата, съобрази колко ползотворно може да я използва. Наистина не подозираше, че ще му достави чак толкова огромно удоволствие да я наблюдава как се справя с влечугото.

Беше готов да се обзаложи, че тя дълго няма да заспи, а когато заспи, ще сънува змии.

А той? Ще се прибере вкъщи, ще прояви снимките и отново ще се посмее. А после ще спи като къпан.

Фийби не спа добре. Какви ли не сценарии и вероятности ѝ минаха през ума. Малко след зазоряване най-после се предаде и звънна на Картър.

Вдигна Джоузи и тя се впусна в извинения, но в отговор чу само изсумтяване. После се разнесе сънният глас на Картър.

— Съжалявам. Наистина се извинявам. Трябваше да изчакам по-прилично време да звънна.

— Извиненията ти са закъснели.

— Наистина съжалявам, но се налага да дойдеш да видиш нещо.

— Какво? Русалка? Триглава риба? Новият „Ягуар“, който си ми купи от сестринска любов и привързаност? Защото иначе заспивам отново.

— Да не си посмял, Картър. Ставай веднага, облечи се и се домъкни тук. Незабавно! Не искам да събудиш никого в къщата, затова мини през вътрешния двор, чу ли?

— Да, да, да. Обичаща да заповядва кучка! Да ме чака кафе.

Ще дойде. Ще мърмори, но ще дойде. Затова бързо се облече и слезе на пръсти да приготви кафе. С две чаши в ръце се измъкна навън, за да го посрещне.

През нощта на два пъти имаше гръмотевични бури — чу ги и двете. Плочникът в задния двор беше още мокър от излелия се дъжд. Имаше лека мъгла, но след час-два щеше да се разсее и да остави всичко блестящо и чисто.

Отпи от кафето и се загледа в стичащите се капки по листата на засадената миналата година от Ава праскова.

Чу стъпките на Картър по пътеката и отвори портата от ковано желязо, преди той да стигне до нея.

Косата му беше разчорлена, а очите — натежали от сън. Беше по бермуди, тениска с логото на университета на Савана и вехти маратонки. Рицар в лъскави доспехи едва ли би й се сторил по-хубав в момента.

Свъсил вежди, той грабна кафето.

— Къде е трупът? — троснато попита.

— В контейнера за смет.

— Какво?! — задави се той още от първата глътка кафе.

— В онзи там — посочи тя.

— Убила си някого, така ли, Фийби? И сега искаш да ти помогна да го заровим в градината на Ава?

Тя само посочи отново контейнера. Той сви рамене и вдигна капака. Кафето се разля, когато отскочи ужасен, и това й достави известно удоволствие. В следващия момент обаче той посегна вътре въпреки писъка й на отвращение и измъкна мъртвата змия.

— Страхотно — промърмори.

— Моля те! Налага ли се да... — Изпищя, когато той се обърна и размаха змията под носа й. — Стига, Картър! Не прави така!

— Не мога да устоя на изкушението. Страхотно едър екземпляр се е промъкнал по Джоунс Стрийт, за да се навре в градината на Ава.

— Не я намерих в градината. Престани да си играеш с това животно. Намерих я на стъпалата, вече мъртва.

— Аха. — Обърна главата на змията така, сякаш разговаряше с нея. — Какво правеше там, моето момиче?

— Помислих си дали не я е убила котка. Преди време във вътрешния двор намерих мъртъв плъх. Но змията е прекалено голяма, за да я убие котка. Пък и защо една котка ще оставя мъртви животни около къщата ни? Тогава си помислих...

— Единственият начин котка да убие такъв едър екземпляр е да умее да борави с чук. — Разклати главата на змията пред Фийби. — Котка може да я нагризе малко, но няма да я остави със сплескана глава, все едно я е ударил парен чук.

— Да — въздъхна тя. — И на мен ми мина нещо подобно през ума. — Подритна кашона, който беше изнесла. — Би ли сложил това грозно мъртво нещо вътре, а после — обратно в контейнера за смет? И да не си посмял да ме докоснеш или каквото и да било вкъщи, преди да си измиеш ръцете!

— На стълбите ли каза, че си я намерила? — попита Картър, пускайки влечугото в кашона.

— Да.

Брат й вече не се хилеше. Фийби отново изпита известно задоволство.

— Снощи се върнах към единадесет и...

— Откъде?

— Бях на среща, щом трябва да знаеш всичко.

— Със спечелилия от лотарията ли?

— Името му е Дънкан и — да! Това беше проснато на стълбите, което значи, че някой го е оставил там.

— Някое тъпо дете, най-вероятно.

— Джони. Нали знаеш Джони Портър, който живее на ъгъла? Той е начело в списъка ми.

— Искаш ли да поговоря с него?

— Не, аз ще го направя. Но просто не съм в състояние да вдигна капака и отново да погледна проклетото животно.

— Братята сме за това. — Картър пусна кашона в контейнера и затвори капака, после се обърна към нея със злорада усмивка: — Горката малка Фийби.

— Да не си посмял да ме докоснеш със змийските си ръце. Сериозно ти говоря.

— Искам само да прегърна сестричката си, за да я утеша в момент...

— С пръст да ме докоснеш и топките ти ще се качат до сливиците! — Тя се приготви все едно ще рита. — Знаеш, че мога да го направя.

— Добре, няма да рискувам.

— Хайде, влез да се измиеш. Пиша ти червена точка, че дотича да ме спасиш, и то в такъв безбожен час.

Влязоха и докато той си миеше ръцете на мивката в кухнята, Фийби се облегна на плота и подхвана:

— Картър, хрумна ми и друга възможност. В нея не е намесено тъпо хлапе като Джони Портър от ъгъла.

— Допускаш, че по-скоро е някой закоравял негодник ли?

— Точно така. Нещо като гнусен номер. Нищо заплашващо живота ми, но... А и други гадости се случиха — добави тя, мислейки си за куклата. — Ще поговоря с Джони, но у мен се е загнездило едно... Да го наречем чувство на безпокойство. Затова се питам ще имаш ли нещо против да минаваш покрай къщата известно време? Не да влизаш, защото ако влезеш, ще те задържат поне два часа, но да минаваш насам, когато отсъствам. Ще се чувствам доста по-спокойна.

— Знаеш, че ще го направя. Скъпа, ако си толкова притеснена...

— Изпитвам безпокойство — поправи го тя. — Още не съм започнала да се притеснявам истински. Май си припомням...

— Номерата на Рубен ли? — Стиснал устни, Картър си избърса ръцете. — Пускаше въздуха от гумите на колата, напръска с отрова цветята, които мама беше засадила пред къщата.

Фийби го потупа по рамото. Споменът за случилото се винаги въздействаше по-тежко на Картър.

— Да, дребни, но зловни неща. Ако Арни Мийкс ги върши, очаквам скоро да му омръзне.

— Или точно обратното, да стане по-изобретателен. — Сега той нежно прокара пръсти под очите ѝ, където синините бяха на път

съвсем да изчезнат. — Ами ако отново се опита да те нападне, Фийби?

— Не е тип, който действа директно, и повярвай, Картър, няма да му се удаде втора възможност да ме изненада. Не съм безпомощна като мама.

— Не си. Постара се да го постигнеш, но все пак този тип те вкара в болница.

— Втори път няма да успее. — Стисна го за рамото.

— Обещавам ти. — Поклати глава и бързо продължи: — Мама идва. Излязъл си да потичаш, чу ли? Отбил си се за чаша кафе. Не бива да разбере за случилото се.

Брат ѝ знаеше, че тя има право, и затова само кимна, стараяйки се да заличи угриженото си изражение, докато майка им влизаше в кухнята.

— О, я виж ти! Двете ми скъпи дечица.

От куклата не извлякоха никаква информация. Моделът беше спрял от производство преди три години и го нямаше в никой магазин или склад на Савана. Съществуваха, разбира се, магазини за вещи втора употреба, битпазари и квартални разпродажби. Ала понеже не ставаше въпрос за нещо належащо, а бюджетът на полицейския участък беше доста ограничен, не проведоха по-задълбочено разследване.

Оказа се, че Джони Портър е несправедливо заподозрян, защото заедно с целия си клас от една седмица беше на зелено училище.

Имаше и други пакостливи момчета наоколо, разбира се, но никакви улики не водеха към тях. Пък и тя не можеше да си обясни защо, който и да е — включително Джони — би тормозил обитателите на една и съща къща два пъти. И то само на нейната, както успя да подразбере от разговорите със съседите.

Затова си даде труда да обходи целия площад и да мине през парка след работа, за да провери дали няма да дочуе някой да си свирука тъжната мелодия. Същата вечер изгради свой наблюдателен пункт отвън на терасата, в случай че някой реши да ѝ остави отново нежелан подарък.

Седеше на люлеещ се стол с бинокъл в скута и се чувстваше малко като старата госпожа Самсън от Гастън Стрийт, която

наблюдаваше всички и всичко през прозореца на гостната си на първия етаж.

Ако изпитваното безпокойство прераснеше в тревога, щеше да поиска патрулна кола да наминава покрай къщата два-три пъти нощем и един-два пъти през деня. Къщата разполагаше с добра алармена система; братовчедката Бес настояваше за това, а и Фийби — единствената въоръжена — обхождаше всички стаи преди лягане. Братовчедката Бес бе настоявала и за това.

„Хората нищо не струват“, бе мнението на братовчедката Бес. „Ти си ми кръвна роднина, затова ти ще го правиш.“

Братовчедката Бес не гласуваше подобно доверие на майка ѝ, спомни си Фийби. Майка ѝ ставаше само за чистене, експлоатиране и да носи това-онова в замяна на осигурения покрив над главата ѝ — над нейната и на децата ѝ.

Картър си спечели пълното презрение на братовчедката Бес. Тя се позова на кошмарите му и на ужасите през месеците след инцидента с Рубен, за да го определи като слабохарактерен и явно метнал се на майчиния си род. Един истински представител на рода Макнамара никога не би бълнувал и не би се мятал насън, независимо че е само на седем години.

Виж, Фийби беше от друго тесто, нищо че при всяка възможност защитаваше Картър. Братовчедката Бес го одобряваше: „Момичето притежава характер като истински потомък на нашия род“, беше обичайното ѝ заключение.

Затова последваха уроците по пиано, които тя не желаше и с които така лошо се справяше; уроците по танци — виж там се оказа доста добра; въвеждането в света на изкуството; обучение кои магазини са подходящи и кои не; зашеметяваща едноседмична екскурзия до Париж.

Върхът на всичко бе умопомрачително скучен дебютантски бал. Прие да отиде, но след като се спазари с братовчедката Бес да плати за колежа на Картър, когато настъпи времето. Заслужаваше си да жертва една нощ от своя живот, за да му гарантира четири години прилично обучение.

Братовчедката Бес, естествено, яростно се съпротивляваше Фийби да постъпи във ФБР. Не искаше да я пусне толкова далеч на

север, където ще е далеч от нейното влияние, но същевременно — колкото и да беше странно — напълно одобри Рой.

От друга страна, по лицето ѝ се изписа доволна усмивка, когато Фийби се завърна в къщата „Макнамара“ с бебе на ръце и без съпруг.

— Нищо чудно, че не успя да задържиш мъж като него, след като си решила да се посветиш на такава глупава кариера. Пред жената стоят два избора: или съпруг, или кариера.

— Това са глупости и работата ми няма нищо общо с разпадането на брака ми.

Тя умираше, Фийби го виждаше, усещаше го. През последните седмици братовчедката Бес се бе смалила до покрит с кожа скелет. Само очите ѝ оставаха остри и наблюдателни.

— Ожени се за теб заради тази къща. Не го виня. Да се ожениш заради имот, говори за здрав разум.

— Аз не желая тази къща.

— Но е твоя, ще бъде твоя. Така ще стане. Приписала съм ти я преди години. На теб, а не на хленчещия ти брат или на слабохарактерната ти майка.

— Внимавай какво говориш за семейството ми! — закани се Фийби, приближавайки леглото.

— Твоето — сряза я братовчедката Бес, — но не и моето! Само теб признавам за роднина, а тази къща ще остане в ръцете на представител на моето семейство. Уредила съм всички формалности.

— Чудесно.

Устните на братовчедката Бес се изкривиха в неприятна усмивка. Фийби си помисли, че така вероятно се усмихва вещица, усетила настъпването на сетния си час.

— Смяташ да промениш нещата, след като ме закопаят в земята. Надяваш се това да не е толкова далеч, за второто си права. Не ми остава още много.

— Съжалявам. — Колкото и да бяха безразлични една към друга, на Фийби ѝ стана мъчно. — Знам, че изпитваш болки. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Все още си малко мекушава за моя вкус. Дано с времето го превъзмogneш. Не си въобразявай, че ще успееш да прехвърлиш къщата на майка си или на брат си. Погрижила съм се това да не се случи. Заделила съм средства, с които да я поддържаш. Адвокатите ще

имат грижата да ти отпускат парите, които съм вложила във фонд. Избий си от главата, че е възможно да ги получиш безвъзмездно. Те са единствено и само за къщата, това да ти е ясно.

— Аз и парите ти не искам.

— Чудесно, бездруго няма да получиш нищо. Никой от вас няма да види и цент от парите ми. Всичките са за къщата. Когато умреш, тя остава за дъщеря ти. Ще живееш винаги тук, ако искаш майка ти да има покрив над главата си. Нямах право да я превръщаш в пансион или музей. В тази къща ще живееш до края на живота си, независимо дали искаш или не.

Не допря дуло на пистолет до слепоочието ѝ, помисли си Фийби; нито опря нож в гърлото ѝ. Братовчедката Бес беше прекалено хитра, за да прибегне до такива оръжия. Вместо това я заплаши със съдбата на най-обичните ѝ същества.

— Не ми трябва нито къщата ти, нито парите ти, нито одобрението ти. Способна съм да поддържам дома и детето си както реша аз, а не както ми повеляваш ти.

— Или ще ми се подчиниш, или майка ти се маха още днес! Напуска къщата, от която няма смелостта да излезе от години. Да не мислиш, че не знам какво ѝ е? Ще я изритам след час, колкото и да пици и да вика. Не мислиш ли, че ще я вкарат в психиатрия поне за известно време?

— Защо постъпваш така с нея? Винаги се е грижила за теб и е задоволявала всичките ти прищевки. Мие те, къпе те и от месеци ти изхвърля изпражненията. Никога през живота си не е причинила зло нито на теб, нито на друг.

— Вероятно щях да я уважавам повече, ако го беше направила. Единственият начин да продължи да живее в тази къща е ти да останеш тук завинаги. Напуснеш ли, нея ще я изнесат на носилка. На времето ви приютих всичките, но мога да ви изхвърля във всеки момент.

— Винаги си ни го повтаряла.

— Но този път — отвърна ѝ братовчедката Бес с усмивка, — ще е завинаги.

Фийби се събуди внезапно. Беше ли чула подсвиркването, или си въобразяваше?

Насочи бинокъла към улицата, към парка, но не забеляза нищо.

Разтърка очи, после тила си.

Братовчедката Бес... Колко живя след онзи разговор край смъртния ѝ одър? Още няколко седмици. Тежки, мъчителни седмици, които прекара или упоена, или в сън.

Но достатъчно дълго, за да получи уверенията на адвокатите, управителите на фонда и изпълнителите на завещанието ѝ, че всичко ще е по нейната воля.

Фийби не успя да проведе повече смислен разговор със старата жена.

И ето я сега, години по-късно, седи на верандата и наблюдава какво я дебне отвън.

И май занапред я очакваше единствено това.

17.

Раз Джонсън искаше да докаже нещо. И щеше да го направи именно днес. Нима бандата на Лордовете си въобразява, че ще нахлува в негова територия? Ще мачка момчетата му? Съвсем погрешно си бяха направили сметките. Как ще нахълтват в западната част на града и ще вилнеят под носа му?

Да, да — той ще ги научи да го уважават.

В момента брат му е в болница с риск за живота си. Извадиха куршумите от корема, където негодниците го простреляха.

Кокала заповяда на Раз да не се меси, защото не бил готов да участва в уличните войни. А може би, ако беше там, брат му нямаше да лежи в болница, където може и да умре. Или ако оживее, цял живот ще пикае и сере в найлонова торбичка.

Раз знаеше какво трябва да направи: око за око.

Караше по Хич Стрийт, на вражеска територия. Открадна колата, а синята бейзболна шапка — част от униформата на бандата — лежеше на седалката до него. Ако някои от Лордовете бяха по улиците, той не искаше веднага да разберат, че се е промъкнал човек от бандата на Пое. Не още, не и докато не е готов.

Действаше тайно.

С юмруци си извоюва място в бандата. Макар брат му да беше високо в йерархията, наложи се сам да докаже, че е достоен. Беше жив дявол при сбиванията, никога не се предаваше.

Притежаваше талант да отваря коли, имаха му доверие в сделки с дрога, защото самият той не взимаше тази гадост; още обаче трепереше и се страхуваше, налагаше ли се да използват пистолети или ножове.

Кокала му се присмиваше за това, а и по тази причина не го взеха предишната вечер.

Но сега под шапката лежеше полуавтоматичен пистолет, а Раз ни най-малко не трепереше.

Щеше да изпразни целия пълнител между очите на онзи, който простреля брат му. Ако някой му се изпречи на пътя — ами и него ще

простреля.

Появяваше се през деня и нямаше намерение да крие кой е. Ако не се върне, така е било писано.

Беше шестнадесетгодишен.

Спря пред магазина за алкохол. Знаеше, че Клип използва задната му стая за офис. Обикновено висеше там, сключваше си сделките, говореше си глупостите; там кучки, които се натискаха да ги приемат в бандата, му правеха свирки.

Ще отиде отзад, това ще направи. Ще се справи с охраната, ако има такава. Ще нахлуе през вратата и ще простреля копелето между очите.

Кокала ще се гордее. Кокала ще прояви воля за живот, като разбере, че е бил отмъстен.

Сложи шапката и гордо я килна надясно. Широка тениска прикри напъхания под колана пистолет. Тежеше все едно е оръдие, когато слезе от крадената кола.

Беше готов, беше напълно готов да посее малко смърт.

Вероятно беше изписано и по лицето му, молеше се да е изписано.

Присмехулна усмивка се появи на устните му, когато група жени хвърлиха поглед към него, а после побягнаха.

Точно така, кучки. Бягайте. Бягайте и се скрийте.

Докато изминаваше краткото разстояние до магазина за алкохол, извади пистолета. Опита се да си внуши, че треперенето на ръката е от обзелата го тръпка, а не от страх. Представи си лицето на Кокала такова, каквото го видя в болницата.

Дишаше с помощта на машина. Майка им, седнала до леглото, държеше Библията и плачеше. Не говореше, не мърдаше, само седеше, а сълзите обливаха лицето ѝ.

С тези образи в главата нахлу в магазина.

Вратата към задната стая се оказа неохранявана.

Избърса потта от челото си, стисна по-здраво пистолета. За Кокала, помисли си той и с ритник отвори вратата.

Пистолетът в ръката му изгърмя все едно е живо същество. Не усети кога натисна спусъка. Той сякаш гръмна сам и проби дупка в стената зад бюрото. Там нямаше никой, никой, който да бъде прострелян между очите.

Ръката му продължи да трепери, докато стоеше в празното пространство и оглеждаше безлюдното помещение. Сега щяха да го нарекат глупак и да му се смеят. Така щеше да излезе, че и Кокала е глупак, а това не можеше да го допусне.

Трябва да направи нещо, нещо голямо.

В този момент вратата откъм магазина се отвори и влезе мъж. Младежът тутакси разбра какво трябва да направи.

— Името на похитителя е Чарлз Джонсън. Прякорът в бандата му е Раз — обясняваше детектив Рикс на Фийби. — Имало е изстрели, но не се съобщава за жертви. Вътре държи четирима души.

— Какво иска?

— Кръв. Снощи е имало битка между бандата на Пое от западния край — похитителят е от тях — и бандата на Лордовете от източния край. По-големият брат на похитителя е прострелян с три куршума. Състоянието му е критично. Раз настоява да намерим и да му предоставим типа, който го е направил. Някой си Джером Клип Сагет. Ако му изпратим Сагет вътре, ще пусне заложниците.

— На колко години е?

— Шестнадесет. Досега няма данни за сериозни престъпления в досието му. Все дребни провинения. По-големият брат е друга история — сериозен престъпник е.

— Ясно. — Фийби се запозна с данните от доклада за случилото се до момента. Подреди екипировката си на масата в ресторанта, превърнат в комуникационен пункт. — Говори ли вече с вас?

— Все една и съща песен пее, но да — говори. Още е в първия стадий. Дайте ми каквото искам, иначе ще стане страшно. Даде и ултиматум за крайния срок. Изтича след двадесет минути.

— Добре.

Тя вдигна телефона. Той отговори след първото позвъняване.

— Намерихте ли кучия син?

— Раз, аз съм Фийби Макнамара, медиатор от полицията.

— Ходи се шибай, кучко!

Тонът му беше гневен, но се долавяше и страх.

— Изглеждаш ми сърдит. Разбирам те. И аз имам брат.

— Пет пари не давам за брат ти. По-бързо докарайте гадината, дето простреля моя, иначе ще ликвидирам един от глупаците тук.

— Работим по въпроса, Раз. В момента ще ми кажеш ли дали всички вътре са невредими? Някой има ли нужда от медицинска помощ?

— След малко определено ще им трябва. По-скоро направо чували за трупове.

— Значи засега никого не си наранил, така ли, Раз? Ние се опитваме да намерим начин да уредим нещата така, че за всички да е добре.

— Нищо няма да е добре, докато не пръсна с куршум главата на Клип. Когато това стане, ще е добре.

— Чух, че искаш да накажеш човека, който смяташ, че е наранил брат ти.

— Знам, че го е направил. Братята ми го казаха. Да не мислиш, че братята ми ме лъжат?

— Да не би да твърдиш, че братята ти от бандата са видели какво е станало с Кокала?

— Точно така. Други двама също са простреляни, но Кокала е на път да умре. Негодникът, който го направи, ще си има работа с мен. Докарайте ми го тук, чу ли? Докарайте го или някой ще пукне.

„Братя=банда“, записа тя в бележника. После: „гордост и отмъщение“.

— Искаш да намерим този човек и да ти го доведем, за да го накажеш лично ли?

— Колко пъти да го повтарям?

— Не искам да се получи някакво недоразумение, Раз. Опитвам се да разбера какво общо имат хората вътре с това, че брат ти е пострадал. Мислиш ли, че и те са участвали?

— Това няма никакво значение.

— Няма ли?

— Ей сега мога да застрелям някого, за да видиш, че не се шегувам.

— Знам, че не се шегуваш, Раз. Но искам да разбереш, че ако нараниш някого вътре, няма да се спогодим, няма да се опитаме да ти дадем каквото искаш. Опитвам се също да се свържа с болницата, с

лекарите, които се грижат за брат ти. Сигурно те интересува как е. Днес виждал ли си го?

Заприказва го за брат му и той не забеляза как обявеният от него краен срок мина. „Боготворене на герои. Абсолютна преданост.“ Когато описа как майка му плакала до леглото, тя изкопчи още информация от него. „Няма други братя или сестри, не говори за баща си.“

„Намерете майката веднага!“, написа тя на лист и го пхна в ръката на Рикс.

— Огладняваш ли, Раз? Да изпратя ли да ти донесат сандвичи?

— Има предостатъчно бира и чипс. Да не мислиш, че съм глупак? Да не би да не гледам телевизия? Що пусна да влезе само Клип.

— Никой няма да влезе без твое съгласие.

— Може да не убия хората тук, но може и да ги убия. Съвсем скоро обаче ще се въргалят в собствената си пикня. Писна ми да говоря с теб. Обади се пак, когато можеш да ми съобщиш, че сте докарали кучия син.

Той прекъсна връзката и Фийби се облегна назад.

— Някакъв напредък в издирването на Клип?

— Укрива се.

— Ако съобщим на похитителя, че Сагет е задържан, има надежда да направим пробив. Кажи ми веднага щом го открият.

Погледна белия циферблат на часовника на стената. Пет без петнадесет.

По всичко личеше, че ще закъснее за вечеря.

Доста доволен от себе си, Дънкан позвъни на вратата на къщата на Джоунс Стрийт. Остана още по-доволен, когато Еси отвори и на лицето ѝ се появи широка усмивка.

— Боже господи, кой е отзад?

Той заговори зад голямата кошница червени макове.

— Отгатни, ако можеш, до три пъти. Имаш ли специално желание къде да ги оставя?

— Остави ги тук, докато решим къде да ги сложим. Страшно красиви са. Ела в гостната. Съвсем навреме дойде. Ще пиеш ли чаша

вино?

— Не ме канят често на вечеря четири красиви жени. Случаят е специален за мен.

— За нас също. — Наля вино в чашата. — Не познаваш снаха ми, нали? Джоузи, това е Дънкан Суифт.

— Значи стават пет красиви жени. Приятно ми е да се запознаем.

— Петата е ангажирана — обяви Картър, влизайки в момента с поднос хапки. Следваше го Карли, която носеше по-малка табла. — Как си, Дънкан?

— Добре. Здравсти, Карли.

— Мама ще закъснее. Има работа.

— Навярно така става понякога. Но има достатъчно храна, за да издържа, докато седнем на вечеря. Между другото, донесох ти нещо.

Погледът ѝ веднага се впи в розовото пликче в ръката му.

— Подарък ли?

— Знак на внимание към една от домакините ми.

— Много благодаря — официално и учтиво отвърна тя под орловия поглед на баба си. После възторжено извика, когато извади панделката за коса. Приличаше на букет с лилавите и белите цветя по нея. — Много е красива. Страшно ми харесва. — Изостави всякаква официалност и обгърна Дънкан през кръста. После се обърна към баба си: — Може ли да я сложа още сега? Моля те, бабо. Моля те.

— Бягай да се нагласиш.

Карли хукна, но на прага се спря, за да дари Дънкан с още една усмивка.

— Много си изобретателен — отбеляза Еси.

— И други са ми го казвали.

В шест и петнадесет Фийби се обади пак, за да предупреди Ава да не бави поднасянето на вечерята. Дори всичко да се развие по най-благоприятния начин, няма защо всички да я чакат, докато се справи с оформянето на документацията.

Изпи с благодарност леденото кафе, доволна, че някой се е сетил да използва кухнята на ресторанта по предназначение. Срещу нея седеше Опал Джонсън, майката на Раз. Нужно бе известно време, за да я открият, защото беше изоставила поста си до леглото на ранения си син и седеше на пейка пред болницата, където се молеше за живота му.

Сега беше в пълния с ченгета ресторант и се бореше за другото си дете.

Имаше напредък. Макар да продължаваше да отказва да излезе или да освободи заложниците, Фийби долавяше промяната в гласа му, в думите. Непреклонността му се сломяваше.

— Ще отиде в затвора, нали?

— Но ще е жив — уточни Фийби. — Още никого не е наранил.

Опал гледаше през прозореца на ресторанта втренчено, но без да вижда нищо. Беше слаба като тръстика, а лицето ѝ беше подпухнало от часовете плач.

— Направих всичко по силите си. Всичко, което можах. Работех на две места, карах момчетата да ходят на училище, на църква. Франклин обаче пое по лош път. И повлече Чарли след себе си. Пое — изрече тя злобно името на бандата, — с това не успях да се преборя.

— Госпожо Джонсън, ще направим всичко възможно да изведем сина ви жив отвътре. Дано всички излязат живи. Така той ще има втори шанс.

— Въобразяват си, че бандата ги прави мъже. — Изтощените ѝ от грижа очи се обърнаха и погледнаха Фийби безнадеждно. — Бандата, дрогата, убийствата — въобразяват си, че това ги прави мъже.

Фийби се пресегна през масата и постави за момент длан върху ръката на Опал.

— Сега отново ще поговоря с него — обясни тя.

— Имате ли деца, госпожо?

— Казвам се Фийби и — да, имам. Дъщеря ми е на седем.

— Децата направо ти изтръгват сърцето. А него постоянно го боли за тях. Каквото и да правят, все са ти мили.

— Ще го изкарам жив и здрав.

Фийби се готвеше отново да влезе в контакт, ала към нея бързо се приближи Рикс.

— Задържахме Сагет. Обвинен е в незаконно притежаване на наркотици и оръжие. Взехме пистолет от апартамента, където се криеше. Пасва по калибър на оръжието, с което е прострелян Франклин Джонсън. Дадохме го на отдел „Балистика“.

— Добре. Много добре. — Фийби отново погледна Опал в очите. — Наистина е добре. Ще ми трябва помощта ви, госпожо Джонсън. Човекът, който е прострелял сина ви, е арестуван. Ще си понесе

наказанието. Трябва да убедим Чарли, че това е достатъчно — поне засега — за да го накараме да излезе. Започваме.

Звънна в магазина за алкохол. Сега вече в тона на младежа имаше повече умора, отколкото предизвикателство. Още един добър признак.

— Раз, имам добра новина.

— Брат ми излезе ли от комата?

— Състоянието на брат ти не се е променило, което значи, че не се е влошило. Той е силен, нали?

— Няма по-силен от него.

— Това е добре. Искам да ти кажа, че Клип е задържан.

— Заловили сте шибания кучи син, така ли?

— Не говори така пред жена! — намеси се рязко Опал. — Да не чувам такива приказки от теб!

— Надупчи Кокала. Ще го наричам както искам, пред всички.

Фийби вдигна ръка, преди Опал да продължи.

— Майка ти е много разтревожена, Раз. Сега вече се притеснява и за теб, и за Кокала. Но можем да уредим нещата така, че да е добре за всички. Полицията е обвинила Клип и в момента той е в затвора. Той...

— Доведете ми кучия син!

— Знам колко искаш да го видиш. Ще го уредя. Ако оставиш пистолета и излезеш, ще уредя да те заведат там, където го държат. Ще го видиш зад решетки.

— Искам да го видя на земята. Аз ще се погрижа да го поваля.

— Вече си уморен, Раз. Денят се оказа дълъг за всички. Но за твоє сведение у Клип са намерили пистолет, с какъвто е бил прострелян брат ти. В момента го изследват. Ако се докаже, че брат ти е бил наранен с него, ще обвинят Клип в опит за убийство. Знаеш ли колко дълго ще прекара зад решетките за това престъпление? Някои остават там до края на живота си. Ако моят брат пострада така, ще настоявам човекът, който го е сторил, дълго да плаща за това. Много, много дълго.

— Кучият син ще гори в ада.

— В щатския затвор на Джорджия едва ли е по-добре. Раз, казаха, че се е укривал. Крил се е. Питам се какво ще си помислят неговите братя от бандата, когато разберат, че се е крил.

— Ти ебаваш ли се с мен?

— Казах ти да си мериш приказките! Тя ти говори самата истина. Бях тук, до нея, когато дойдоха и го съобщиха. Момчето, което е простреляло брат ти, е задържано. Хайде, излизай, чуваш ли? — Опал отново се разплака. — Излизай, защото не искам да видя и другото си момче окървавено.

— Не плачи, мамо. Искам да го накарам да кърви така, както кърви Кокала.

— Затворът е по-лошо нещо от кървенето — намеси се Фийби. — Представяш ли си какво ще му е на човек като Клип? А и репутацията му стана на пух и прах. Държа се като страхливец. И този страхливец години наред ще плаща за онова, което е направил. Майка ти има нужда от теб, Раз. Исква да оставиш оръжието и да излезеш. Така ще докажеш, че ти не си страхливец. Мъж си и ще излезеш.

— Ще ме заведеш ли да видя негодника? Да го видя зад решетки? Обещавах ли?

— Давам ти думата си.

— И мен ще ме тикнете в затвора, точно като него. Не е честно.

— Изобщо не е същото. Ти още никого не си наранил, Раз. Никого. Това е огромна разлика. Ако излезеш както ти казвам, това също ще е в твоя полза.

— Как да изляза?

— Оставяш пистолета. — Фийби даде сигнал, за да е сигурна, че от тактическия отдел са разбрали, че предаването е предстоящо. — Оставяш пистолета и излизаш без него, ясно ли е?

— Вие, отвън, въоръжени ли сте?

— Да, въоръжени сме. Но не се притеснявай. Ще си вдигнеш ръцете над главата, така че всички да ги виждат, и ще излезеш през входната врата. Ако излезеш сам, значи не си страхливец. Излез през вратата с високо вдигнати ръце. Ще го направиш ли?

— Добре, излизам. Сега затварям.

— Ще се видим отвън, Раз.

Фийби също затвори телефона и стана.

— Да отидем да приберем момчето ти. — Хвана Опал за ръката и я поведе към входа на ресторанта. — Слушай: ще има насочени пистолети към него, когато излезе. Ще го заобиколят, ще го повалят на земята и ще му сложат белезници. Така се прави. — Фийби огледа

някои от прозорците и покривите и забеляза част от хората от тактическия отдел, заели позиции. Докато Раз е навън и не го отведат в затвора, не можеше да рискува да заведе майка му прекалено близо до вътрешния периметър. — Ще те помоля да изчакаш при този полицай няколко минути. Ще се върна да те взема и ще те заведе там, където ще отведат Чарли.

— Благодаря за всичко, което направи. Много благодаря.

Фийби се придвижваше бързо, но през цялото време се стараеше да държи под око входната врата на магазина за алкохол. Видя я да се отваря и момчето да пристъпва напред с високо вдигнати ръце. Тя въздъхна облекчено.

Изстрелите нарушиха тишината със смайващ трясък. За секунда тя застина и виждаше единствено танцуващото тяло на Чарли, преди да се срине. Чу собствения си писък, докато се втурваше напред, а десетките полицаи наоколо залягаха в търсене на прикритие.

Някой я бутна на земята. Останала без дъх от внезапното падане, тя все пак дочу писъците вътре от магазина и крясъците на колегите си наоколо: „Стреля се! Стреля се!“.

Оказа се прекрасно. И толкова лесно. Единствено му се наложи да се слее с групата и да се преструва, че е един от тях. Никак не му беше трудно да си намери подходящо място, да се укрие и да изчака развоя на събитията.

Тя прекара доста време да уговаря задника да излезе. Е, оказа се напразно, кучко, нали?

Скапанякът си заслужаваше смъртта. Враждуващите банди бяха бич за града.

И в нея можеше да изстреля с лекота няколко куршума. Но така се получи по-добре. Хем постигна нещо, хем нещата щяха да продължат да се развиват.

Отначало той дори не подозираше, не се досещаше колко ще е забавно. Защо да го приключи набързо?

Остави пушката, спусна се по стълби и шахти. И това беше от лесно, по-лесно. Скри картата за принадлежност към силите на реда, смеси се небрежно с паникьосаната тълпа, а после се възползва от настъпилния хаос и се измъкна.

Но не и преди да види как Фийби се надига, хуква към вратата на магазина за алкохол и се просва до мъртвото момче.

— Да, момчето е съвсем мъртво. Бъди сигурна.

Пресата щеше да вдигне много шум около инцидента, не се съмняваше той, пробивайки си път на запад, където остави колата си. С дни щеше да си чеше езиците.

Лейтенант Кучка Макнамара успя наистина да убеди нещастника да излезе. И за какво? За да попадне в обсега на куршумите.

Щеше да си купи бира и нещо за ядене и да се прибере. Възнамеряваше да гледа новините.

Фийби стигна до дома си и чу гласовете в гостната. Вечерята отдавна е приключила, прецени тя; чиниите са измити и прибрани.

Явно пиеха по бренди с кафето в гостната — наливаха от кристалната гарафа в изящните чашки, използваха чайника от най-фин порцелан. Всичко назаем от строго контролирания имот на Елизабет Макнамара.

Искаше да изпълзи горе и веднага да си легне; или направо да се скрие под леглото. Но нямаше право да постъпи така. Поредното нещо, което не ѝ беше позволено. Затова се запъти към гостната.

Картър разказваше някаква история. Разбра го от начина, по който жестикулираше. Страшно го биваше да разказва истории. Тя знаеше, че мечтае да стане писател и полага усилия в тази посока през свободното си време, ала преподаването не му позволяваше особено да се отдава на това занимание.

Седнала до него, Джоузи забели очи, но се засмя от сърце. Толкова трогателно беше как се обичат. И двамата изглеждаха така мили и отдадени един на друг.

И майка ѝ беше там и определено изглеждаше щастлива. Чувстваше се спокойна и доволна сред любими и близки хора. Ава седеше на облегалката на фотьойла до майка ѝ и деликатно отпиваше кафе от изящната порцеланова чашка.

Малкото ѝ момиченце се бе приютило на канапето до Дънкан. И — Господи? — какво беше това изражение на лицето ѝ, докато му се усмихваше? Бебчето ѝ за пръв път се бе увлякло по привлекателен мъж.

А и той — господин Дънкан Суифт — се вписваше съвсем, свойски, разположил се спокойно и разменяйки си намигвания с дъщеричката ѝ, сякаш двамата споделяха огромна тайна.

Колко далеч оттук беше Хич Стрийт?

Как така един свършено друг свят съществува така наблизно?

Дънкан я забеляза пръв. В очите му просветна радост, мигом изместена от загриженост. Нима тя наистина е толкова прозрачна?

Той скочи и се приближи до нея.

— Добре ли си?

— Не. Не съм ранена, но не съм добре. Съжалявам, че пропуснах вечерята.

— Мамо, прекарахме великолепно. Дънкан каза...

Карли млькна и сияйните ѝ очи помръкнаха, когато забеляза кръвта по панталоните ѝ.

Фийби се ядоса на себе си. В гардеробчето в службата имаше резервни дрехи, а се прибра с тези, по които се бе просмукала кръвта на Чарлз Джонсън.

— Не е моя. Не съм ранена. Но имам огромна нужда да ме прегърнеш в момента. Една сърдечна и силна прегръдка от моята Карли начаса.

Наведе се и притисна към себе си детското телце.

Идеше ѝ да не я пусне. Детето ѝ беше в обятията ѝ, в безопасност. Други нямаха този късмет.

— Нищо не ми се е случило, това първо. Виж и ти, мамо, нищо ми няма. Добре съм.

— Слава богу.

— Картър, налей на мама лимонада. Седни, мамо. Започвам с пълното съзнание за становището ти, че споделям прекалено много от случващото се в работата ми с Карли. Съжалявам, задето не постигаме споразумение до какви граници е редно да се простирам. За да продължа, май ми трябва нещо по-силно от лимонада, и то — веднага.

— Ще ти донеса вино и нищо за хапване — предложи Ава. — По-добре ще е и ти да седнеш.

— Точно така, но преди това ще се преоблека. Веднага се връщам — увери тя Карли.

Дънкан хвърли поглед на Еси, докато Фийби излизаше.

— Дано нямаш нищо против, но ще я последвам горе.

Не изчака да получи разрешение, а догони Фийби още по стълбите.

— Ще се преоблека и идвам.

— Не съм решил да те награбя набързо. Изглеждаш изтощена.

— Изкарах лош ден. Изключително лош. Още не съм готова да говоря за това, а и ми се ще да го разкажа само веднъж.

— Просто ще стоя до теб. Не ми разказвай нищо в момента.

В стаята си тя извади чифт памучни панталони. Свали изцапаните с кръв и ги хвърли в коша за пране.

— Мама вероятно ще извърши някакво научно чудо и ще успее да заличи кръвта на момчето от тези. — Закри очи с ръце, за да спре напирещите сълзи. Преди Дънкан да застане до нея, за да я прегърне, тя отстъпи. — Не, още не е настъпил моментът за утешителни прегръдки. И няма да заплача. Сълзите ще почакаат. Майка ми се тревожи. Ще продължи да се тревожи, докато не се появя долу.

— Тогава хайде да слезем.

Ава ѝ беше приготвила табла с хапки и чаша вино.

— Ще ме дават по новините — започна тя. — Вероятно вече са излъчили репортажа. Имаше инцидент на Хич Стрийт. Война между банди, взети заложници. Момчето беше едва на шестнадесет. На шестнадесет, а пълно с тъга, объркано. Отне ми време да го убедя да излезе, но успях и го уверявах, че всичко ще е наред. И той излезе точно както му казах: без оръжие, с вдигнати ръце. Някой го застреля. Застреля го, докато беше с вдигнати ръце и се предаваше. Майка му беше там и достатъчно близо, за да види всичко.

— Ще се оправи ли? — попита Карли.

— Не, скъпа. Умря.

Преди да стигна до него, добави Фийби наум.

— Но защо го застреляха?

— Не знам. — Погали Карли по главата, после се наведе и я целуна. — Просто не знам. Не знаем нито кой е, нито защо. Засега. Ще коментират това по телевизията. Исках да споделя с всички ви какво точно стана.

— Така ми се иска да не беше станало — въздъхна Карли.

— О, детето ми, и на мен.

— Ще ти стане по-добре, ако хапнеш — посъветва я Карли. — Ти все така ми казваш.

— Да, все това ти повтарям. — Насили се да сложи нещо в чинията. Нямаше значение какво, защото и без това нямаше да усети вкуса. Но се престори, че го яде с апетит. — И както обикновено съм права. Хайде сега, престанете да се тревожите и ми разкажете как се забавлявахте тази вечер.

— Вуйчо Картър и Дънкан свиреха на четири ръце на пиано. Беше забавно. А вуйна Джоузи разказа анекдота за кокошката.

— Отново?!

— Хареса ми — Дънкан се насили да се усмихне.

Схвана какво се стараете да направи тя и ѝ се притече на помощ: Фийби искаше да се създаде впечатлението, че всичко уж изглежда нормално.

— И Дънкан каза, че ти и аз може да се разходим с яхтата му в събота, ако разрешиш. Ще разрешиш ли? Моля те. Никога не съм се возила на яхта.

— Ти явно си едно изоставено дете и никой не се грижи да разширява кръгозора ти. Може пък наистина да се поразходим.

— Чудесно!

— Но в момента май някой трябва да си ляга.

— Имаме гости.

— Ти си много възпитано и жертвоготовно дете. Голям късмет извадих с теб. Кажете „лека нощ“, а аз ще се кача след няколко минути.

Карли неохотно тръгна към вратата; влачеше си краката, гледаше умолително другите възрастни с надежда да се намесят в нейна защита. Спря за момент пред Дънкан и въздъхна дълбоко.

— Ще ми се да не трябваше да си лягам, но благодарая, че дойде на вечеря.

— Благодарая, че ме поканихте. Имаме ли уговорка за събота?

— Да — отвърна ентузиазирано тя и всякакви следи от нацупването ѝ изчезнаха мистериозно.

Щом излезе, Фийби остави вилицата.

— Най-добре да тръгвам — рече Дънкан и стана.

Последваха учтиви възражения, взаимни благодарности, целувки по бузите и ръкостискания.

— Ще те изпратя.

Приятно ѝ беше да е отново навън, на въздух. Вдиша дълбоко.

— Съжалявам, че пристигнах къщи с нещо, което развали вечерта.

— Не мисли за това. — Прегърна я през раменете. — На теб ти е било най-трудно.

— Беше ужасно. Не знам дали някога ще го забравя. И дали трябва да го забравя. Не разбирам как се случи. Някои вече подмятат, че ние сме го направили. Навярно е бил член на съперническа банда. Намерихме оръжието. Автомат. Разкъса момчето за секунди. Един от заложниците вътре пострада. Ще се оправи, но... — Погледна къщата и въздъхна. — Не искам да ги товаря с такива неща. В събота наистина ли...

— Ще мина да ви взема с Карли към десет. Удобно ли е?

— Много мило, че ѝ предлагаш такава разходка, но не си длъжен...

— Стига — сложи пръст върху устните ѝ. — Не говори така. И отсега искам да ти кажа: ако между нас двамата не се получи нищо и Еси също ми откаже, готов съм да изчакам петнадесетина години детето да порасне.

— Двадесет. Минимум.

— Много си строга. Но пък може да ти послужи за мотивация, като виждаш какъв богат избор имам. — Целуна я нежно и продължително. — Ще се видим в събота.

— До събота. Ще взема килограми крем за нас, червенокосите.

Махна му, докато той се отдалечаваше с колата. След това се върна и седна на стъпалата. Трябваше да влезе, да види дали Карли е легнала, да държи майка си под око, но остана на стълбите.

Картър се появи. Без да продума, се настани до нея и я хвана за ръка.

Двамата останаха още дълго отвън.

18.

Фийби не сгреси по отношение на медийния интерес. Случаят не слизаше от телевизионните екрани, от първите страници на вестниците, от интернет. След смъртта си Чарли Джонсън се превърна в символ на върлуващото в бандите насилие, на расизма, на полицейската корумпираност и некомпетентност — зависи на чия страна си застанал.

Получи десетки обаждания от репортери и за пръв път през живота ѝ ѝ отправиха смъртни заплахи.

И отново я разпитваха от ОВР.

— Как си? — попита Дейв.

Беше я извел да обядват набързо и сега я наблюдаваше изпитателно как седи срещу него и несъзнателно бърше запотената повърхност на чашата с чай с лед пред себе си.

— Продължавам да го виждам как излиза с вдигнати ръце. Точно в тази секунда си помислих: „Добре се справи, Фийби“, а после чух изстрелите и тялото му се разтресе, все едно е парцалена кукла. Само една секунда и всичко отиде по дяволите.

— Ти си свършила своята работа добре. — Поклати глава, като видя изражението ѝ. — Наистина. Не го забравяй.

— Преговорите в кризисна ситуация са дело на цял екип хора, Дейв. Кой ме е учил на това? Екипът провали момчето и заложниците. Екипът провали всичко.

— Нещо по веригата се е скъсало. Още не сме сигурни какво точно. Но твоята работа е безупречна, независимо че момчето умря, а един от заложниците е ранен. Никой от тактическия отдел не е стрелял. Оръжието, с което е стреляно не е наше. И въпреки всичко случаят ни се води като неуспешен. Някой е успял да се промъкне или е бил пропуснат по време на евакуацията на района.

— Имало е ново насилие и в източната, и в западната част на града — напомни му тя. — Нови стрелби. Използват момчето, за да оправдаят извършваните убийства. Медиите раздухват случая. Споменава се расизъм, нетърпимост на бели към цветнокожи, но аз

съм убедена, че Чарлз Джонсън не е застрелян заради цвета на кожата си. Не смятам за редно смъртта му да се обяснява така. — Тя замълча, докато поднасяха поръчаните сандвичи. После добави: — Франклин Джонсън е умрял тази сутрин.

— Знам.

— Опал Джонсън загуби и двамата си синове. Децата ѝ са мъртви. Първият не е починал заради нас. Поне привидно е така. Открихме и арестувахме човека, причинил смъртта му. Щяхме ли да успеем толкова бързо, или дори изобщо да го направим, ако Чарли не се беше залостил в магазина за алкохол вчера? Нямам отговор и това ме измъчва.

— И аз нямам, но гледам да си върша работата както трябва. Ти правиш същото. Спасяваме, когото успеем, Фийби. Разрешаваме кризите една по една.

— Може би. — Несъзнателно отчупи от сандвича. — Казах му, че всичко ще е наред. Подканих го да излезе и го уверявах, че всичко ще се оправи.

— Запомни: не си допуснала грешка! Всичко трябваше да завърши благополучно. Сега трябваше да е задържан, да има назначен защитник, който да постигне споразумение с прокурора. Хората от тактическия отдел са допуснали грешка. Ще установим къде. Всеки миг от инцидента ще бъде разследван, всяко действие, всяка заповед. А междувременно ще се сблъскваме с недоволството на обществеността, с отношението на широката публика и ще се опитаме да се справим с назряващия проблем това да не прерасне в бунтове и палежи. Днес следобед ще дадеш пресконференция заедно с началника на отдел „Тактически“. Двата ще прочетете по едно кратко изложение и ще отговорят на въпроси. Няма да продължи дълго, но е необходимо.

— А ще въздейства и зрително. Аз съм бяла жена, началникът на тактиците е цветнокож. — Вдигна ръка, за да му попречи да заговори. — Не подценявам факта, че зрителното въздействие е не по-малко важно от изявленията. В колко часа?

— Три.

— Добре — кимна тя. — Ще имам време да отскоча до Хич Стрийт, да огледам мястото на произшествието. Всъщност — и на двете произшествия.

Стоеше до прозореца, откъдето са били дадени изстрелите, сега това вече бе установено от следователите по случая. Беше тесен прозорец, на втория етаж на сградата, разположена диагонално срещу магазина за алкохол.

Според докладите сградата с петнадесет апартамента е била евакуирана, а хората от специалния отряд бяха заели местата си по покрива и на третия етаж. Понеже попадеше във вътрешния периметър, се предполагаше, че в сградата и около нея няма цивилни лица.

Но не за пръв път се бе стигнало до нарушаване на периметъра.

Снайперистът е имал прилична видимост оттук, прецени Фийби, както и удобен ъгъл за стрелба. От покрива и от третия етаж, разбира се, бяха по-добри, но и оттук беше приемливо.

Особено ако възнамеряваш да покосиш невъоръжен човек, който ще излезе в цял ръст. Да, никак не е трудно да уцелиш мишена, когато тя стои неподвижно и с вдигнати ръце. Тялото просто застава на мушката и чака да бъде надупчено с куршуми.

— Обитателка е Рина Къртис, неомъжена — говореше детектив Сайкс зад гърба ѝ. — С две деца. Момче на пет и момиче на три. Няма криминално досие. По време на стрелбата са били отвъд барикадата. Потвърждават го очевидци. По същото време приятелят ѝ бил на работа. Също е потвърдено.

Фийби кимна.

— Прочетох показанията ѝ. Твърди, че на вратата се появило ченге и ѝ заповядало да напусне. Подканил ги да побързат. Според нея из цялата сграда сновели ченгета, както и отвън. Тръгнала с децата и отишла право при сестра си на няколко преки оттук. Няма спомен дали е заключила вратата. Дори няма спомен дали я е затворила. Всичко станало изключително бързо, а тя била изплашена.

— Може някой от обитателите да не е искал да пропусне представлението и да се е шмугнал вътре — предположи Сайкс.

— Въоръжен? — обърна се към него Фийби. — Който е влязъл, ако изключим вероятността майка на две деца в предучилищна възраст да държи автомат в килера, е влязъл въоръжен. И ако не е имал конкретна мишена при стрелбата, защо не е повалил и няколко ченгета?

— В този блок има членове на бандата на Лордовете. Още повече живеят в квартала. Ще разследваме всички внимателно.

Но това няма да съживи Чарли, помисли си Фийби. Отърси се от обзелите я мрачни мисли. Вече не можеше нищо да промени, то се беше случило. Въпросът беше да оправят последиците.

— Откъде стрелецът е знаел, че точно Чарли Джонсън е вътре? — попита Фийби, докато крачеше напред-назад из препълнения с вещи апартамент.

— Може да не е знаел, че е той конкретно, а че просто е от бандата на Пое.

— Добре. А това откъде го е знаел? Видял ли е Чарли да влиза? Знаем, че е носил отличителните белези на бандата си. Бил е вътре почти десет минути преди първото позвъняване, а него сме го получили бързо, защото една от обитателките в съседната сграда се обадила, когато чула изстрели в магазина за алкохол. Твърди, че го видяла да пресича улицата минути преди първия изстрел.

— Стрелецът или го е видял, или е чул за пристигането му. Взел си е оръжието, а после извадил късмет и намерил начин да си осигури удобно място за стрелба.

— Да проверим дали комуникациите на апартамента, пък и на цялата сграда, са били прекъснати, след като обитателите са изведени. Провери дали някой се е обаждал оттук, след като сградата би трябвало да е опразнена. По-вероятно е да е използван мобилен телефон, но човек никога не знае.

Пристъпи към прозореца на малка стая, очевидно спалнята на децата. Оттам се виждаше ресторантът, откъдето водеше преговорите с Чарли.

— Питам се колко членове на банди биха устояли на изкушението да застрелят ченге. Да устоят, докато не се покаже конкретната мишена, или не бъде убедена да излезе. Наистина се питам защо няма и пострадали ченгета. Така щеше да се пролее повече кръв и да настъпи по-голяма суматоха. Но единственият непредвидено пострадал е заложникът вътре. Странно, нали?

Сайкс сви устни, преди да отговори.

— Това наистина е загадка. Имаш ли причина да смяташ, че не е вражда между двете банди?

— Ще ти кажа, щом разбера.

Даде си труда лично да разпита отново обитателите на сградата и препълни дипломатическото куфарче с показания, които щеше да отнесе вкъщи, за да ги проучи по-подробно. Постара се да се прибере далеч, преди да падне мрак.

Фийби държеше цялото ѝ семейство да е в безопасност вкъщи, и то много преди залез, защото се опасяваше да не би недоволствата в града да прераснат в бунтове и метежи.

Наруши собственото си желязно правило и макар да постави пистолета на най-горната полица в килера, го остави зареден и с вдигнат предпазител.

След като Карли легна, Фийби провери заключени ли са вратите, включена ли е алармата и едва тогава седна зад бюрото си. Остави телевизора да работи, но с приглушен звук, в случай че се появи нов бюлетин, и започна да чете докладите, записките и свидетелските показания.

По едно време звънна мобилният ѝ телефон. Тя отговори разсеяно, защото в момента изучаваше разположението на апартаментите в сградата на Хич Стрийт.

— Фийби Макнамара.

— Дънкан Суифт. Здравсти, сладур.

Обръщението „сладур“ към ченге, заобиколено от диаграми и отчети за престъплението, я накара да се усмихне.

— Здравей, Дънкан.

— Проверявам дали все още имам екипаж за утре.

— Едва ли сме най-подготвеният екипаж, но уговорката остава. Карли ще даде обет да не ми говори, докато стане на осемнадесет, ако я лиша от това.

— Мълчанието е страхотно оръжие. Винаги когато ми го приложат, ми иде да моля и хленча да ми проговорят.

— Ще го имам предвид.

— И е много глупаво да го призная. Както и да е. Днес се срещнах с Фин и от дума на дума го поканих и той да дойде със семейството си. Нали нямаш нищо против?

— Не, естествено. Карли ще е очарована да има нейни връстници наоколо. Обича ме, но след известно време започвам да я отегчавам. — Стана и отиде до прозореца с изглед към терасата. —

Значи ще бъде нещо като събиране. Едно събиране би ми се отразило чудесно в момента.

— И аз реших, че ти е дошло нанякорно напоследък. Днес следобед те видях по телевизията. Пошло ли ще е от моя страна да кажа, че изглеждаше много сексапилно?

Тя се засмя.

— Да, но благодаря, все пак. Кашата е огромна, Дънкан. Адски огромна.

— Да отскоча ли за малко? Отново ще се държа пошло, ще се вмъкна в спалнята ти и ще те разсея с героичен секс.

За миг тя се размечта той наистина да се покатери по стената към терасата ѝ.

— Господи, звучи невероятно, но — не. Ти вкъщи ли си? На острова?

— Да, трябваше да довърша някои неща и затова съм тук. Но отметнах доста, а останалите търпят отлагане. Ако няма да приемеш героичен секс, може да се натискаме като тийнейджъри в гостната или да гледаме някой глупав филм.

— С удоволствие бих направила всяко едно от тези неща, дори всичките заедно, но предпочитам да не излизаш в града тази нощ. Навън обстановката е неспокойна. Стой където си. Нещата сигурно ще се оправят. — Изключи алармата в своята част, за да излезе на терасата. — Тази вечер е топло, но не прекалено, и това е приятно. Горещината понякога подпалва нежелани искри.

— Позволи ми да добавя още нещо: не само беше сексапилна, но и много добре се справи по време на пресконференцията. Всеки зрител си е дал сметка, че адски ти пука за случилото се.

— Не мога да се прикривам.

— С какво си облечена?

— Моля?

— Опитвам се да те разведрия със секс по телефона. С какво си облечена?

— Ами... — Погледна към памучните си панталони и тениската. Нямах да си признае. — Не съм много облечена. В момента съм с черен комбинезон. Купих го на една разпродажба.

— Чудесно. А нещо отдолу?

— Парфюм тук-там.

— Още по-хубаво.

— Ами ти? Ти с какво си облечен?

— Познай.

— Джинси. Прани поне сто и петдесет пъти джинси „Ливайс“, а копчето на кръста е разкопчано.

— Господи! Ти си ясновидка.

Развеселена, тя седна. За пръв път от двадесет и четири часа стомахът ѝ не бе свит на топка.

— О, боже, презрамките непрекъснато се смъкват от раменете ми. Говоря за деликатно напарфюмираните си бели рамене. Не е редно да съм навън, облечена така, и облегната на парапета. Всеки момент нежните ми, но твърди гърди, ще изскочат. Ето! Какво ще си помислят съседите?

— Трепач си, Фийби.

— Скъпи, едва сега започвам.

На сутринта се оказа лесно да загърби работата, да я забута в далечен край на мозъка. Смъртта и тъгата, разсъждаваше Фийби, имат свойството да карат онези, които са се докоснали до тях, да оценят безоблачното синьо небе, слънчевия ден и жизнерадостния брътвеж на дете.

Още щом зърна яхтата, възторженото изхълцване на Карли подсказа, че е пленена.

— Огромна е. И е красива. Ще си прекараме страхотно.

— Тогава да тръгваме — предложи Дънкан.

— Но къде са платната?

— В момента са събрани. Ще ги спуснем, когато излезем в открити води. — Подаде ѝ ръка да се качи. — Добре дошла на борда.

— Мога ли да разгледам?

— Разбира се.

— Но не пипай нищо — предупреди Фийби, след като и тя стъпи на палубата. — Наистина е голяма и красива. Не се сетих да попитам знаеш ли как да я управляваш.

— Прекатурвала се е само четири пъти. Шегувам се. Винаги съм мечтал да плавам. Идвах тук, за да зяпам лодките. А когато реших да си купя яхта, изкарах капитански курс, защото не исках да се удавя,

след като съм осъществил мечтата си. Децата обаче трябва да са с пояси. А също и Биф.

— Кой е Биф?

— Ето, го. Идва — посочи Дънкан.

Фийби видя Фин, съпругата му и дъщеря им да крачат по кея. На каишка пред тях, на късите си крака, припкаше булдог с грозновата физиономия.

— Кучето на Фин — продължи Дънкан. — Прецени, че ще му придава по-достолепен вид. Което, трябва да призная, че прави, стига да не му течаха толкова лигите.

Като опитен стар морски вълк Биф скочи на палубата и размаха опашка, когато Дънкан го погали.

— Какъв идеален ден — отбеляза Лу. — Възнамерявам да не правя абсолютно нищо. Фийби, ще се присъединиш ли към мен?

— С удоволствие. Здравсти, Фин, здравсти, Ливи.

— Кученце! — Карли изскочи от каютата и се хвърли върху кучето. — Толкова е сладък! Как се казва? Мамо, защо и ние не си вземем куче?

— Тя е болезнено стеснителна — обади се Фийби. — Моля да я извините.

— Казва се Биф. — Не толкова непосредствена като Карли, Ливи не се пускаше от ръката на майка си. — Обича да го гаят по корема.

Карли засия и започна да чеше по корема вече изпадналия в екстаз Биф.

— Долу има легла и маси. Има кухня, баня и какво ли не. Искаш ли да видиш?

— Виждала съм ги.

— Нека пак ги разгледаме. Заедно с Биф.

Ливи погледна майка си за разрешение.

— Ами, добре. Вървете.

— Много са ти хубави обувките — отбеляза Карли, докато се спускаха надолу. — Ще ми дадеш ли да ги пробвам? Аз ще ти дам моите.

Беше истинско преживяване, помисли си Фийби, да се отдалечат от кея и да се отправят към открити води, докато двете момиченца стояха на носа, а Биф, седнал на една от страничните пейки, душеше въздуха.

Ала великолепието се оказа още по-впечатляващо, когато вдигнаха платната и те се опънаха от вятъра. Подобно на кучето и Фийби вдигна нос.

— Коктейл „Мимоза“ — обяви Лу.

Подаде чаша на Фийби и се настани до нея.

— Господи, сигурно в рая е същото — възкликна Фийби. — Ще се налага ли да правим нещо?

— Само ако искаме. Фин няма представа какво да прави, ако Дънкан не му каже, но обича да се преструва, че всичко му е ясно. — Усмихна се, поглеждайки мъжете. — Опитах се да склоня Дънкан да си купи моторница, но той настояваше за яхта. — Пое си дълбоко въздух и протегна невероятно дългите си крака. — В моменти като този се радвам, че не го склоних.

— Явно отдавна го познаваш.

— Не само го познавам, но съм луда по него. Ако го прецакаш, ще намеря начин да те нараня. Иначе, за всичко друго, ще се разберем.

— Хората често ли го прецакват?

— Не са много тези, които успяват, а и не става често. Той притежава отличен радар. Преди няколко години около него кръжеше една жена. Правеше всичко възможно да те разтопи като масло. — Лу отпи от коктейла си. — Не можех да я понасям, но Дънк се беше привързал, а тя хитроумно го заливаше с всевъзможни истории какъв лош късмет е имала през живота си. Измъкна няколко хилядарки от него, преди да се усети.

— Какво стана с нея?

— Той е страшно сговорчив, но не търпи лъжите.

— Това като предупреждение ли да го приема, Лу?

— Раздразних те, а? Чудесно. Започвам да те харесвам още повече. Харесвам и момиченцето ти. Гледах те по време на пресконференцията вчера. — Веждите на Лу се стрелнаха нагоре, когато видя появилото се хладно и безизразно изражение по лицето на Фийби. — Ще започна оттам, че за мен нещата не са черни или бели. Първо, като адвокат се придържам към сивата зона по средата. Второ, онзи мъж там, до моя, е част от семейството ми, независимо че е бял. И последно, смятам, че се справи много добре в тази трудна и доста деликатна ситуация. Толкова исках да кажа. Хубави обувки — кимна Лу към сандалите на Фийби. — Ще ми ги дадеш ли да ги пробвам?

Фийби се засмя и се отпусна, за да се наслади на плаването.

Обядваха на борда, а после поплуваха в езерото, Карли се забавляваше неимоверно.

— Приятно ли ти е? — попита Дънкан, когато Фийби застана до него на носа.

— Това е най-прекрасният ден в живота ми.

— Може да го продължим. Ще отидем у дома, ще доизтощим Карли, ще я сложим да спи някъде, а ние ще си легнем на друго място.

— А какво ще правим с Биф и стопаните му?

— Ще ги хвърля през борда. — Наведе се да целуне засмяната ѝ уста. — Ти само кажи, че си съгласна.

— Истината е, че приятелите ти ми харесват прекалено много, за да ги хвърлиш през борда.

— Опасявах се, че така ще стане.

— Но възнамерявам да те поканя на питие във вътрешния ни двор, когато ни изпращаш до вкъщи.

— Приемам.

Обхвана лицето ѝ с ръце и отново я целуна.

— Защо хората си затварят очите, когато се целуват? — попита Карли.

Фийби се обърна и видя с какъв интерес ги наблюдава дъщеря ѝ.

— Не знам — отвърна Дънкан замислено. — Да опитаме и по другия начин. — С отворени очи и развеселен, той притегли Фийби и отново я целуна. — И така е хубаво — обяви той след малко.

— Мама казва, че е прекалено стара за гаджета.

— Карли...

— И ти какво мислиш? — прекъсна Дънкан възражението на Фийби.

— Мисля, че като ще я извеждаш на срещи и ще я целуваш през цялото време, трябва да си ѝ гадже. Ава каза на баба, че на мама най-после ѝ се е паднала малко романтика, защото...

— Карли, иди си напъхай курабийка или нещо друго в устата!

— Каза да спра да ям курабийки.

— Промених решението си. Хайде, стига сте се подхилвали — обърна се Фийби към застаналите наблизо Фин и Лу. — И ти също! — сопна се тя на Дънкан.

Той я притисна в обятията си.

— Аз ли съм романтиката в живота ти? Хайде да продължаваме тогава.

Изсвирването на Фин прониза зашеметения ѝ от следващата целувка слух. Тя успя да се откопчи от Дънкан.

— Трудно ми е да се справя с повече романтика пред погледите на толкова публика. Отивам да изям една курабийка.

Романтика, помисли си тя, след като целуна Дънкан за лека нощ. Нещата ставаха по-сложни от обикновена връзка, нямаше спор. Но пък беше и глупаво да отрича, че се е впуснала в романтично преживяване. И освен това ѝ носеше наслада.

Е, няма да го подлага на унищожителен анализ, а ще се забавлява, докато трае.

Съблече се и си помисли колко добре ще ѝ се отрази един душ, след като е прекарала деня в плаване. Когато телефонът ѝ звънна, почти очакваше да е Дънкан — винаги се обаждаше минути след като си е тръгнал, за да каже нещо, с което да я разсмее.

Видя на екрана кой звъни и стомахът ѝ се сви.

— Здравей, Рой.

След по-малко от десет минути се озова в кухнята, където извади сладолед от фризера. Тъкмо напъха пълната лъжица в устата си и влезе Еси.

— О, скарала си се с Дънкан.

— Не съм се скарала с Дънкан! Не съм се карала с никого. Просто ми се яде сладолед.

— Внимавай как ми говориш — скастри я Еси с железен тон. — Ядеш сладолед само когато си разстроена. Дънкан си тръгна преди броени минути, затова...

— Казах, че не съм се скарала с Дънкан. Дънкан не е центърът на вселената ми. Никой мъж никога не е бил център на вселената ми и няма... — Даде си сметка, че тонът ѝ наистина е доста остър. — Съжалявам. Наистина съм разстроена. — Седна до масата и отново загреба от сладоледа. — Още ми ври и кипи и си го изкарвам на друг.

Еси извади лъжица от чекмеджето и също загреба направо от кутията.

— Какво стана? — попита тя след малко.

— Рой се обади. Пак ще се жени.

— О! — Еси си взе втора лъжица сладолед. — Познаваме ли я? За да знаем къде да изпратим съболезнованията си.

— Благодаря, мамо. Ще се жени за някаква си Мизи. Представяш ли си? И е на двадесет и четири.

— Бедното момиче.

— Момичето никак не е бедно, а има пари. Ще се местят да живеят в Кан или Марсилия. По това време вече не го слушах какво ми обяснява. Там семейството ѝ има бизнес, който той ще надзирава. И ми съобщава всичко това, за да не вдигам врява, ако през следващите два-три месеца чековете за детската издръжка закъснеят малко. Причината щяла да бъде в смяната на местожителството, банката и така нататък.

— Досега поне беше редовен в плащането на издръжката.

— Да, защото става автоматично от банковата му сметка и не се налага да си мръдне пръста. — В тона ѝ не се долавяше вече гняв, а тъга. — Той дори не се сеща за нея, не ме пита как е, мамо. Не му е хрумнало, че лично може да го съобщи на дъщеря си, да я покани на сватбата.

— Тя не би се съгласила да отиде. А и на теб, бебчето ми, нямаше да ти е приятно.

— Не е там въпросът. Или е точно там. Разстройвам се от нещо, което винаги е било така. А сега кучият му син ще се жени за някаква си Мизи, десет години по-млада от мен, а дори и не помисля за дъщеря си.

— Какво казваше баба ми? Порът не може да избяга от миризмата си. Грубо е, но е истина. Животът му е плитък, като плонка на земята, макар да знам, че и това звучи грубо. Тя няма да се разстрои, Фийби. В сърцето на Карли няма място за Рой. Ти си ѝ напълно достатъчна.

— Права си. Знам колко си права. — Фийби отново гребна от сладоледа. Загледа се в лъжицата, после я лапна. — Май това е най-ужасното. Той не може да е по-различен от онова, което е. И очевидно не може да е друго, освен пор. Благодаря ти.

Рой дори не заслужаваше да се гневи по негов адрес, реши Фийби, докато се качваше горе да си вземе душ. Ала телефонният разговор ѝ напомни защо романтиката понякога се оказва хлъзгава

почва. Много по-добре е нещата да са по-обикновени. Така никой няма да пострада.

Дали не е полезно да понамали малко темпото с Дънкан? Вече се бяха уговорили за нова среща, докато течеше приказния ден. Нищо лошо. Просто тогава ще му обясни, че не търси друго, освен дружба, другарство и секс.

Кой мъж би имал нещо против?

19.

По нейно настояване уведомиха Фийби кога тялото на Чарлз Джонсън ще бъде освободено от моргата. Тя се свърза с погребалната агенция, за да разбере подробности.

Независимо от обществената полемика и разгорилите се спорове тя се чувстваше задължена да изрази съболезнованията си. Щеше да го стори дискретно и за кратко. Това означаваше да отмени срещата си с Дънкан, но пък можеше да е за добро.

Да си поемат по глътка въздух, помисли си ти. Малко време да помислят и да се огледат.

Звънна му, но ѝ мина през ума, че постъпва като страхливка. Испита известно облекчение, когато попадна на гласовата му поща.

— Дънкан, Фийби се обажда. Налага се да отложи срещата за довечера. Съжалявам. Възникна нещо... — Не, не беше честно. Той не заслужаваше да го отпрати с извинението: „Възникна нещо непредвидено“. Затова продължи: — Довечера е опелото за Чарли Джонсън и се чувствам длъжна да отида. Запазвам си правото да се видим друг път. Ще се чуем по-късно, става ли? Предстои ми заседание.

Да се подкрепят и защитават един друг, беше обичайна практика в участъка; или, помисли си тя, понякога превръщаха някого в жертвен агнец. Бе напълно готова да защитава действията и методите си, когато и ако се наложи. Присъства на цялото заседание с екипа, работещ по възникналата кризисна ситуация, с шефа и представителите на ОВР.

Бяха зададени въпроси и им бе отговорено. Представен беше рапортът, който тя водеше по време на случая, записът бе прослушван отново и отново. Чу собствения си глас, обясненията на командир Харисън, на Чарли и Опал, записите на своите разговори с втория медиатор, указанията към хората от тактическия екип.

— Лейтенант Макнамара ясно предава информацията, че похитителят е съгласен да се предаде, готви се да излезе невъоръжен.

Има потвърждение, че е предадена точно такава информация. — Шефът вдигна ръце и продължи: — Комуникацията не е била прекъсвана. Командирът на тактическия отряд не е дал сигнал за стрелба и изстрелите не са произведени от упълномощен член на неговия отдел. — Замълча. — Изстрелите са от автомат — вече открит — който не се числи към нашето въоръжение, произведени са от място, където никой от екипа не е бил насочван да застане. Знае се, че в сградата, откъдето се е стреляло, живеят членове на съперническата банда, а други членове на бандата, или подозирани, че са нейни членове, живеят в периметъра, заграден по време на инцидента. Това са фактите. Но има и още един: някой е проникнал в периметъра и от този факт възникват ред въпроси: кой, как и по кое време? Заради това нарушаване на периметъра участъкът ни е подложен на критика и всевъзможни спекулации, а това е потенциална опасност да бъдем съдени.

— Да започнем с това кого разследваме? — обади се командир Харисън. Беше мъж с впечатляващо присъствие и плътен глас, пригоден да дава нареждания. — Всички известни ни членове на бандите на Лордовете и на Пое се разпитват, но това ще е дълъг процес, сър.

— Как? — продължи шефът да задава въпроси на началника на тактическия отдел.

— Сградата беше опразнена етаж по етаж. — Харисън се изправи и пристъпи към диаграмата. — Екип от трима души е влязъл в сградата от тук. Цивилните са били отведени отвъд барикадата. Доколкото това място не беше оптималното за покриване местоположението на инцидента, членовете на екипа бяха разположени на покрива и на третия етаж. Други заеха места в сградата на юг, защото оттам имаше най-добра видимост към предната фасада на магазина за алкохол. Наши хора бяха разположени и тук — те покриваха задната страна. Всички сгради бяха опразнени, поне така мислехме, а периметрите — уточнени и заградени. По време на преговорите тук и тук възникнаха леки размирици и негодувание — продължаваше да сочи той по диаграмата. — Чуваха се неодобрителни възгласи и заплахи от зяпачите, както и обичайните препирни между местните обитатели. — Изправи рамене и се обърна към аудиторията. — Възможно е някой да се е вмъкнал по време на най-хаотичния първи

етап. По мое мнение е по-вероятно някой, вече намиращ се в сградата, да се е шмугнал в опразнения апартамент и там да е заел снайперистката си позиция. По онова време първоначалната задача на екипа ми беше бързо да изведе цивилните на безопасно място. При тези обстоятелства не е възможно да се проверява всеки килер и дрешник или да се търси под леглото. Ако някой е искал да остане незабелязан, имал е пълна възможност за това.

— Някой, въоръжен с автомат?

Харисън сви устни, преди да отговори:

— Да, сър, понеже случаят явно е такъв.

— Шефе? — Фийби видя как Дейв свъси вежди. — Каза, че въпросите са кой, как и кога. При цялото ми уважение смятам за не толкова важен и въпросът защо. Може да гадаем, позовавайки се на склонността на бандите към насилие и на това, че е използвано оръжие с изпилен сериен номер. Допускаме, че го е направил член — или поне симпатизант — на Лордовете от източната част на града. Ходих да огледам повторно местопроизшествието и стоях до прозореца, откъдето е стреляно. Разгледах подробно всички диаграми, прочетох рапортите и докладите, прослушах отново записите.

— Аз също — увери я шефът.

— Тогава сте наясно, сър, че по всяко време отвън и наоколо е имало десетки полицейски офицери. През всичкото това време офицери и полицаи са били в обсега на снайпериста, но по никого от тях не е било стреляно. Когато Джонсън беше застрелян, никой полицаи не пострада. Почти всички куршуми попаднаха в момчето. Всички от тактическия ни отдел положително ще се съгласят, че това е отлична стрелба.

— Знаел е какво иска — кимна Харисън, срещайки въпросителния поглед на Фийби.

— Като медиатор, като човек, който се занимава с човешкото поведение, искам да отбележа още нещо: това говори и за висока степен на самоконтрол. Кому е притрябвало да убива Чарлз Джонсън? Той е дребна риба в редиците на Пое.

— Постъпил е неразумно — отбеляза шефът. — Настояваше главатарят на Лордовете да бъде доведен при него. Това е проява на неуважение.

— Съгласна съм. Напълно съм съгласна. Някой от тях вероятно би искал да го помете, за да послужи като пример на останалите. Но ако техен човек е бил по онова време в сградата, вмъкнал се е в периметъра, определен от нас — при това въоръжен — на мен ми прилича на предварително обмислено действие. Това е било планирано, сър, а не просто щастливо стечение на обстоятелствата за него.

— Смяташ, че е конспирация ли, лейтенант?

Тя ясно долавяше изтощението в тона на шефа. Той беше далеч повече политик, отколкото ченге, а както Фийби добре знаеше, политиците не си падат по конспирациите.

— Просто се питам дали не съществуват и други възможности: например на Джонсън да е бил устроен капан, нарочно да е бил предизвикан да отиде там. Или лице извън двете банди да е видяло възможност да се създаде хаос и безредици от инцидента. Или...

Млъкна, защото шефът вдигна ръка.

— Лейтенант, опитваме се да обезвредим бомба, а не да наливаме масло в огъня. Доста въпроси чакат отговори. Засега най-важните засягат нашата отговорност при разрешаването на случая. Рапортите, докладите, записите и показанията доказват, че си изпълнила своята задача. И така — обърна се той отново към началника на тактическия отдел, — когато започна стрелбата...

След заседанието Фийби слезе долу в стрелбището, за да излее част от обзелото я раздражение. Постави мишена, сложи предпазните слушалки и изстреля един пълнител.

Резултатът никак не беше добър. Въздъхна, зареди отново и пак стреля.

— Никога не си била добър стрелец.

Прегледа попаденията по мишената, смъкнала слушалките, и се обърна към Дейв:

— Съвършено вярно. Не тренирам достатъчно.

— На добрия медиатор рядко се налага да вади оръжие, а още по-рядко — да стреля. Не и когато слуша и говори така убедително като теб. Именно затова се питах какво правиш на заседанието.

— Задавах въпроси, както един мой учител ме е съветвал да правя. Не ми е ясно какво стана при инцидента и не съм готова да се примиря с лесно решение.

— Хрумвало ли ти е, че не ти е ясно и не си готова да се примириш именно защото си постъпила както е трябвало? Уговори го да остави оръжието, да излезе. Въпреки това го загуби. Достатъчно дълго се занимаваш с тази работа, за да си наясно как въздейства загубата на похитител.

Докато ѝ говореше, той си нагласи мишена. След като изпразни пълнителя, заедно с Фийби разгледаха резултата.

— И ти не си добър стрелец — отбеляза тя.

— Не съм, но ти си по-зле и от мен. Как си със съня?

— Различно. Наясно съм с признаците, Дейв, и да — забелязвам част от класическите белези: чувствам се предадена, стресирана, неспокойна, раздразнителна. Но знам, че е така, и знам защо. Не разбирам обаче защо момчето е мъртво. Именно поради тази причина се обадох на заседанието.

— Фийби, шефът не спада към категорията на творческите мислители. Той е повече политик, отколкото ченге...

— И аз си помислих същото, докато бяхме горе. Явно не само фактът, че стреляме лошо, е общото помежду ни.

Той се засмя и я потупа по рамото.

— Повярвай, сега той много повече се притеснява от общественото мнение и вероятността да ни съдят, отколкото защо шестнадесетгодишен бандит е мъртъв.

— Явно възлагаш големи надежди на мен, все едно съм ти дете, Дейв. Съзнавам го и ти благодаря.

— Ако имам деца, това наистина сте ти и Картър. — Някой в съседна алея стреля и трясъкът странно контрастира с тихия му глас. — Когато му дойде времето да се оттегля, искам да съм сигурен, че ти ще седнеш зад бюрото ми.

Той искаше деца, но съпругата му — не. Никога не го беше споделял, ала Фийби го знаеше, защото го познаваше. Затова гледаше на нея и на Картър като на свои деца.

— Притесняваш се, че ако говоря прекалено често, и то не каквото началниците искат да чуят, ще си навредя.

— Шефът иска случаят да се потули. Ако се налага, ще жертва Харисън. Той и теб би жертвал, но няма основание. Фактите, Фийби, ясно сочат, че е било разправия между отделните банди. Предоставила им се е възможност и са се възползвали. Именно този тъпан ще се бие.

— А защо никой не се вслуша какво се крие под звуците на тъпана?

Вдигна оръжието и отново стреля.

Глупаво постъпи, помисли си по-късно Фийби. Глупаво беше да настоява и ровичка, когато единствения резултат щеше да е раздразнение за всички страни. Политиката и отделът за връзки с обществеността щяха да си кажат думата, напомни си тя, докато обличаше сив костюм — черното ѝ се струваше някак прекалено.

Нямаше какво да добави към вече записаното. Не би помогнала с нищо, ако опише ужасните моменти, които преживя след случилото се.

Ще отиде на опелото на Чарлз Джонсън, а после ще приключи случая. Никакви коментари, напомни си тя, освен ако началниците не наредят друго.

Вдигна си косата. С нищо не би придала по-приличен вид на цвета, но със събрана коса щеше да излъчва повече уважение към опечалените, отколкото с разпуснатата.

Влезе в семейната всекидневна. Майка ѝ гледаше телевизия, а Карли, просната на пода, разглеждаше книга със снимки на кучета, забеляза Фийби с известно безпокойство.

— Излизам. Едва ли ще се бавя повече от час.

— Мамо, чакай. Виж! Не са ли сладки?

Карли скочи на крака с книгата. Показа ѝ снимки на десетина пухкави кожени топки, на които не можеше да се устои.

— Много са мили. Наистина. Но човек трябва и да ги храни, да ги разхожда, да чисти след тях, да...

— Каза, че един ден ще си вземем кученце.

— Казах, че един ден може би ще си вземем кученце. — Това стана, след като беше подложена на безкрайно количество умолителни погледи от огромните сини очи. — Но този ден не е дошъл. Няма да говорим за това сега, защото се налага да изляза. Пък и решението не бива да е само мое. Аз съм по цял ден на работа, а ти — на училище. Редно е да го обсъдим с баба ти и Ава, преди да предприемем нещо. Къде е Ава?

— В литературния клуб. — Еси погледна Фийби озадачено. — Спомена го по време на вечеря.

— О, да, разбира се. Забравих. — Не, призна Фийби, не беше забравила, а просто не чу и думичка от разговора по време на вечерята. — Да слушаш баба — напомни Фийби и се наведе да целуне Карли по главата. — Ще се върна скоро.

Докато излизаше, чу дъщеря си да прибягва до най-умилкващия си и захаросан тон.

— Бабо, ти нали харесваш кученца?

Трябваше да ѝ се стори смешно; искаше да го види откъм смешната страна, но докато слизаше надолу, ясно си даваше сметка как Карли ще обработи двете възрастни жени в къщата и в крайна сметка щяха да се сдобият с кученце, което дъвче обувките, оставя локви от напикано и хленчи посред нощ.

Самата тя обичаше кучета, вярно, но ни най-малко не беше готова да се нагърби с още една отговорност.

Знаеше за намерението на Ава да пътува със сина си на Запад през лятото. Напълно го заслужаваше. Но това означаваше десет дни, през които няма да има кой да ходи до магазина, банката, химическото чистене, да надзирава Карли, да отмята всички безкрайни задачи.

И без това тя вече имаше да се грижи за енергично седемгодишно дете и за страдаща от агорафобия майка. Фийби не се виждаше като безсърдечно чудовище само защото не желае да добави към домочадието им и кученце.

Но се чувстваше точно така, разбира се, докато отваряше входната врата, за да излезе.

Дънкан точно изкачваше последното стъпало.

— Чудесно съвпадение във времето — отбеляза той.

— Какво правиш тук? Не получи ли съобщението ми? Съжалявам, но...

— Напротив, получих го. Идвам с теб.

— В погребалното бюро? — Поклати глава, докато затваряше вратата плътно след себе си. — Няма нужда. Ти не го познаваше.

— Но познавам теб, а не искам да си сама. Пък и ти не си длъжна да ходиш.

— И сама ще се справя.

— Знам, но какво от това? Ако толкова ще те дразни присъствието ми, просто ще се преструваш, че не ме виждаш. Няма да те пусна да отидеш там сама. Глупаво е, а ти не си глупава.

Фийби извади слънчевите си очила и ги сложи.

— Елементарната отговорност не е глупост, благодаря.

— Добре. — На нокти е, отбеляза той. Защо толкова му допаднаше това нейно припламване? — Какво сега? Ще стоим тук и ще спорим или ще тръгваме?

— Няма да отида на опелото на горкото момче с порше, придружена от богаташ с костюм на „Армани“.

— Първо — той посочи към скромна черна кола, паркирана пред къщата, — второ, костюмът е на „Хюго Бос“ или на „Келвин Клайн“ — все не мога да запомня. Може и да съм богат, но израснах в близост до квартала, където хлапето е прекарало своите кратки шестнадесет години, а не в къща на Джоунс Стрийт.

Тя го зяпна и поклати глава.

— Преди няколко минути нещо, което трябваше да ме разсмее, не успя. А сега ми иде да прихна. Нищо не разбирам. — Протегна ръка и обърна ревера на сакото му, за да види етикета. — Права бях за дизайнера. Никога не спори с майката на вманиачено по модата момиче.

— Печелиш точка.

Държи се раздражително, помисли си тя. Да, признаците ѝ бяха добре известни. Смени тона:

— Благодаря, че дойде да ме придружиш. Явно поддържаш обзелия ме гняв, за да не изпитвам тъгата. Е, виждам, че си с лъскава черна кола. По-подходящо е.

— Питам се дали да не взема пикапа, но ми се строи нередно. Все пак съм мъж и разполагам с коли. Такива сме ние от мъжката половина на човечеството.

— Моята кола пък е на път да се разпадне и затова няма да възразя да пътувам с теб. — Постави ръка върху неговата, когато той понечи да отвори вратата. — Свикнала съм да се справям сама и сигурно затова мисля, че така е нормално. А всъщност невинаги ми си иска да съм сама и ти благодаря, задето се досети за това преди мен.

Понеже тя имаше вид сякаш се нуждае от това, Дънкан се наведе и докосна устните ѝ със своите.

— Захванал съм се да те изуча основно.

Погребалното бюро беше малко, а паркингът — претъпкан с коли и хора. Фийби забеляза да се навъртат репортери. Някои взимаха интервюта.

— Сигурно има и друг вход — предположи Дънкан.

Да избягва представителите на пресата, й беше принцип, затова се беше подготвила.

— Има страничен вход. Проверих предварително. Мислех да се вмъкна оттам и да постоя пет минути. Ще има представители от участъка. Тук не съм в качеството си на официален посетител.

— Ясно. — Намери място за паркиране по-надолу по улицата. Преди да слязат, погледна обувките й с висок ток. — В състояние ли си да извървиш една пряка с тези?

— Жена съм. Всички ние постоянно го правим.

Когато стъпиха на тротоара и той я хвана за ръка, тя го погледна.

— Какво?

— Нищо, нищо — извърна смутено глава Фийби.

Съвсем неподходящ момент сърцето й да се разтупти, прецени тя. Отиваха да изкажат съболезнования на майка, загубила сина си, а тя май се влюбваше.

Наистина съвсем неподходящ момент.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

Знаеше, че не иска. След като не беше готова да се нагърби с отглеждане на кученце, как ще се справи с влюбване? Но понеже той, естествено, нямаше как да чете мислите й, не говореше за чувствата й в момента.

— Искам да го направя заради Чарли и майка му. А и, предполагам, отчасти заради себе си. Трябва да присъствам на ритуала. Не се справям добре, когато съм ядосана или тъжна, а напоследък тези две състояния постоянно ме съпътстват.

Оказа се проста работа да се вмъкнат през страничната врата, но преди Фийби да успее да се поздрави, задето е избегнала навалицата отвън, се изправи пред друга група хора вътре.

Изскърцването на вратата накара тълпящите се пред залата за поклонение да извърнат глава. Всички приглушени разговори мигом секнаха.

Не бяха единствените бели, констатира Фийби. Тук-там се мяркаха и други. Но нея я бяха показвали по телевизията. По някои от

лицата забеляза, че са я разпознали, по други — израз на възмущение.

Тълпата се раздели, за да пропусне висок мъж, или по-скоро се отдръпна заради гнева, който той излъчваше.

— Нямайте работа тук. Махайте се преди...

— Не говори вместо мен! — Опал си проби път напред. Изглеждаше десет години по-стара отпреди няколко дни, а очите ѝ бяха хлътнали в тъмното лице, сякаш никога вече нямаше да зърнат светлина. — Не говори от мое име или от името на момчето ми.

— Тук трябва да е семейството, хората от квартала.

— Сега ли ще ми говориш за семейство, братко? А къде бяхте, когато имах нужда от вас? Ти беше в Шарлот, не до мен. Няма да говориш от мое име. Обърна се към Фийби: — Добър ден, лейтенант Макнамара.

— Госпожо Джонсън, съжалявам, че се натрапвам. Искях да изразя уваженията си към Чарли и вас. Няма да остана дълго.

— Лейтенант Макнамара — пристъпи напред Опал и я прегърна, — благодаря ви, че дойдохте. Благодаря, че не ни забравихте.

Гърлото на Фийби се сви от обзелите я чувства, а очите ѝ бяха на път да се напълнят със сълзи.

— Никога няма да ви забравя — отвърна тихо тя.

— Заповядайте, моля. — Опал хвана Фийби за ръка, готова да я поведе напред. Високият мъж им препречи пътя. — Не ме посрамвай пред хората. Не ме посрамвай, иначе за последен път ме виждаш.

— Синовете ти са мъртви, Опал.

— Синовете ми са мъртви, а аз имам да кажа нещо. — Мина през тълпата опечалени и застана до входната врата.

Пръстите ѝ се преплетоха с треперещите пръсти на Фийби.

— Опал...

— Страхувах се от толкова много неща — прекъсна я Опал. — Почти през целия си живот. Ако бях по-смела, нещата навярно щяха да са по-различни. Не знам и няма как да не се питам какво е Божието благоразположение. Но този път ще направя каквото съм намислила. Ще го направя и може да престана се страхувам толкова.

Излезе през входната врата с Фийби, а репортерите се засуетиха, камерите се извърнаха към тях. Най-важният ѝ принцип, помисли си Фийби, е нарушен. Но до нея стоеше — направо се беше вкопчила — жена, загубила синовете си, и пет пари не даваше за протокола.

— Имам да казвам нещо — обяви Опал с разтреперан глас. — Непрекъснато ме безпокоите вкъщи, безпокоите майка ми в дома ѝ, звъните в работата ми. Заявих ви, че искам да ме оставите на мира, но вие не се предавате. У мен се е натрупала огромна болка и помолих да уважите скръбта ми. Вие обаче постоянно ме търсите вкъщи, тормозите майка ми, звъните ми. Искали сте да чуете какво ми е, какво мисля, какво чувствам. А някои от вас дори ми предложиха пари, за да говоря.

Репортерите започнаха да подвикват въпроси: „Вие бяхте ли...“, „Някога случвало ли се е...“, „Как така...“

Ръката на Опал трепереше, сякаш имаше спазми. Обърна тъмните си хлътнали очи към Фийби.

— Лейтенант Макнамара.

— Да влезем вътре, Опал — промърмори Фийби. — Да се върнем вътре, при семейството ти.

— Останете тук, при мен. Останете, моля ви, за да направя каквото съм намислила.

За миг жената затвори очи, после гласът ѝ се извиси.

— Искам да заявя нещо. Ще го кажа, без да ви искам пари, но трябва да млъкнете, ако държите да ме чуете. Синовеите ми са мъртви. — В последвалата тишина Фийби чу изхлипването на Опал. — Момчетата ми ги няма. И двамата са убити. Ножове и куршуми отнеха живота им, но нещо друго го беше отнело преди това. Те нямаха никаква надежда. Бяха изтъкани от гняв, омраза и вина, но нямаха надежда, с която да се преборят с тях. Ще ми се да можех да им я вдъхна, но не успях. Искате да обвиня някого, така ли? Искате да посоча с пръст, да крещя, да викам и ругая? Няма да го видите. Искате да обвиня бандите? Те са виновни само отчасти. Полицията? И тя е виновна отчасти. Аз също съм виновна отчасти, както и моите мъртви деца. Към много хора наоколо могат да бъдат отправени обвинения, но това не ме интересува. То не е важно. — Извади книжна кърпичка от джоба, за да си избърше очите. — Знам, че тази жена, застанала до мен, говореше на момчето ми, изслушваше го. Това продължи часове наред. А когато се случи ужасното нещо, отнело живота на момчето ми, тя изтича при него. За нея нямаше значение кой трябва да бъде обвинен. Изтича при него, за да се опита да помогне. А когато малко

ми се проясни пред очите, какво видях? Видях я да прегръща тялото на сина ми. Това е, което има значение. Нямам какво друго да кажа.

Без да обръща внимание на пороя последвали въпроси, Опал се обърна към входната врата. Тялото ѝ леко потреперваше, когато Фийби я прегърна през раменете.

— Сега ще ви заведе да видите моя Чарли.

— Добре, Опал. — Поемайки почти цялата тежест на жената върху себе си, Фийби тръгна към мястото, където бе положен ковчегата. — Да отидем да видим Чарли.

Фийби се върна при колата с леко подкосени колене. Странно, помисли си тя, как ставите обикновено се обаждат при емоционални сътресения.

Дънкан само я погали по рамото, а после запали двигателя.

— Трябва да звънна — извади тя мобилния телефон. Отново действаше импулсивно, напомни си. Напоследък доста често ѝ се случваше. — Мамо? Няма да се прибера веднага, ако не се налага. Да, добре. Кажи на Карли, че ще се върна, за да я целуна за лека нощ. Непременно. Довиждане. — Пое си дълбоко въздух. — Нали не възразяваш?

— Не. Къде да те заведе?

— Домът ти би бил идеалното място. Там ще те помоля да ми сервираш алкохол. А след като изпием по едно прекрасно студено питие, можеш да ме отведеш в леглото.

— Програмата доста ми допада.

— Чудесно, защото тъкмо това ми липсва в моя живот. — Облегна се назад и се замисли за различните неща, които се въртяха из главата ѝ. — Дънкан, какво ще кажеш за човек, готов да се ожени за жена на име Мизи, която е поне десетина години по-млада от него?

— Бюстът ѝ голям ли е?

Фийби неволно се усмихна.

— Не разполагам с тази информация.

— Въпросът ми е съвсем уместен. Кой ще се жени за Мизи?

— Бащата на Карли.

— О!

Във възклицанието му се доловиха едновременно съчувствие и възбудено любопитство, помисли си Фийби.

— Не бива да ми пука, знам, но не е така. Ще го преживея, и това знам, което е утешително. Ще се мести с нея в Европа. Ето това ме вбесява и няма да го преживея, макар да съзнавам колко е глупаво. Без значение дали живее зад ъгъла, или е на хиляди километри, той няма да заобича нашето сладко дете, нито се преструва, че се интересува от него.

— Но ако живее зад ъгъла, така да се каже, ти храниш надежда, че рано или късно има вероятност подобно нещо да се случи.

— Точно така. — Той, даде си сметка Фийби, наистина е съвършено прав. — Опал Джонсън не успяла да въоръжи синовете си с надежда, а тя им е била необходима. А аз не се отказвам от своята надежда, въпреки че е безполезно бреме.

— Карли как се чувства?

— На Карли не ѝ пука. — Минаха по моста, а под тях, във водата, плаваха няколко яхти и лодки. — Приема го много по-разумно от мен.

— Но тя има теб. Хлапетото е наясно, че е обичано, което му дава основание да стъпи на здрава почва.

Дънкан не бе получил такава безусловна любов, но сам бе изградил здравата почва, на която да стъпи, мина ѝ през ума.

— Още не съм ѝ казала за сватбата. Ще го направя, когато не съм така ядосана. Според мен той нямаше ни си даде труда да ми съобщи, но искаше да ме предупреди, че чековете с детската издръжка ще се забавят, докато сменя банките си. Ще сменя проклетите си долари в евро, а после обратно в долари. Глупак.

— Значи си ядосана, че се мести в Европа.

— О, да. Много. — Изведнъж цялата история ѝ се стори доста забавна. — Не ме интересува коя е тя. Никоя жена няма да изпадне във възторг, когато я подменят с някаква си Мизи. Разказвам ти всичко това, за да си обясниш цялостното ми настроение, обзелото ме безпокойство, готовността ми за конфликт и проявата на агресия. — На устните ѝ се появи лека усмивка, докато изучаваше профила му. — Питам се какво ли е отношението ти към агресивните жени.

— На такава ли ще попадна?

— Да, струва ми се.

— Леле-мале!

Влязоха в къщата му и тя реши да поотложи студеното питие. Понеже Дънкан беше проявил съобразителност да си сложи вратовръзка, тя я сграбчи и го повлече след себе си по стълбището.

— Спалнята е горе, предполагам. Миналия път не ни остана време да стигнем до нея.

— Вдясно по коридора, последната врата вляво.

С искрящи очи му хвърли поглед през рамо.

— Готова съм да се обзаложа, че гледката е прекрасна. Положително е изумителна, но за жалост няма да ѝ отдадем дължимото.

Вкара го в стаята. Остана ѝ общото впечатление за простор, ярки цветове и високи прозорци, и най-хубавото — огромно легло.

Обърна се и започна да разхлабва възела на вратовръзката.

— Опасявам се, че малко ще те заболи.

— Поносимостта ми към болка се увеличава с всеки изминал миг.

Тя се засмя, съблече сакото му и го метна настрана. После го побутна към леглото и леко го тласна, за да седне на него. С бавни, целенасочени движения започна да плъзга полата на деловия костюм надолу по бедрата си.

— А сега ми дай устата си — нареди тя.

Нахвърли ѝ се със зъби и език и всички бушуващи в нея емоции се превърнаха в горяща топка похот. Пръстите ѝ зашариха по ризата му, разтвориха я и ноктите ѝ се впиха в гърба му. Учестеното му дишане, копнежът, с който ръцете му я изучаваха, я накара да се почувства непобедима.

Остави го да свали сакото ѝ, да изхлузи блузата през главата. Извивайки се назад, подкани устните му и ръцете да се възползват от предложеното му тяло.

Беше го обгърнала плътно с ръце и крака. След едно негово прокарване на пръсти през косата ѝ, фибите изпопадаха и къдриците ѝ се разпиляха като червен водопад. Бързо преместване на ръцете му и белите ѝ стегнати гърди се озоваха в дланите му.

Като наелектризирана коприна е, помисли си той. Беше така мека и гладка навсякъде.

Тя се засмя облекчено, когато той я положи да легне по гръб, а в следващия миг започна да издава мъркащи тонове, докато ръцете му я обхождаха и опознаваха.

Много бавно той досъблече полата ѝ, прокара устни по корема, надолу, чак до бедрата, а после се върна по същия път.

Обзе я небивала наслада. Имаше чувството, че е попаднала във водовъртежа на буйно течаща река, където ту се дави, ту отново изплува на повърхността.

И нейните неспокойни ръце не спираха да обхождат запотеното му тяло. Най-накрая му позволи да проникне дълбоко, дълбоко в нея. Телата им сякаш залепнаха едно към друго. Ритъмът се учести, а когато тя изпита висшата наслада, неговото простенване ѝ подсказа, че и при него не е закъсняла да дойде.

— Забравих... — едва успя да пророни тя след време.

— Но не и аз. Свалих костюма, но успях да нахлузя другия.

Тя се засмя.

— Не за това говоря, но добрата ти памет ме радва. Готвех се да кажа: „Забравих всъщност колко обичам секса“.

Той положи глава върху рамото ѝ и се помоли с времето все пак мозъкът му да си възвърне способността да функционира по предназначение.

— С готовност ще ти го припомням, винаги когато пожелаеш.

— Господи, Дънкан, бих дала почти всичко за чаша вода. Дори половин чаша или поне една глътка.

— Добре, добре. Стига си ме молила. Смущаваш ме.

Претърколи я и тя блажено се изтегна по корем.

— Ти си моят герой — промърмори Фийби, на път да се унесе.

Лека усмивка се появи по лицето ѝ, чувайки го да се връща в спалнята.

В следващия миг върху гръба ѝ се изля ледена вода.

— Дънкан! — подскочи тя.

— Какво? — Стоеше насреща ѝ с невинна усмивка и чаша в ръка. — Каза, че искаш вода, но не уточни къде.

Тя присви очи, изправи се на колене и протегна ръка. Отпи голяма глътка. После се засмя.

— Много смешно.

Притегли го за косата и устните му срещнаха нейните.

Остатъкът от водата се изля върху главата му.

20.

Фийби се наклони към него, след като Дънкан спря колата.

— Благодаря, че дойде с мен. — Леко го целуна. — Благодаря и за секса. И благодаря, че ме докара вкъщи.

— Няма защо. Колкото до второто — винаги съм на разположение.

— Тогава още едно „Благодаря“. — Отново докосна устните му със своите. — За разбирането, че обикновено ми се налага да се прибирам вкъщи по-рано, отколкото Пепеляшка.

Той нежно погали ухото ѝ.

— Ако ти купя стъклени пантофки, дали ще останеш да спиш цяла нощ при мен?

Тя се засмя и слезе от колата.

— Знаеш ли, навивах се да свиря отбой за случващото се — каквото и да е — между нас.

— Нима? — Дънкан излезе от колата и двамата застанаха един срещу друг. — И защо?

— Мъча се да си припомня. Бях измислила основателни причини. Дънкан, не съм човек, който да бъде пометен с един замах.

— Тогава ще оставя метлата в килера.

Прекалено късно, помисли си тя, вече наистина е прекалено късно.

— Теб те бива повече от мен.

— В какво?

— В това, което става.

Над парка „Форсит“ играеха светлини, по улиците се стелеха нежни сенки. От цветята на Ава се разнасяше аромат и почти заплашваше да превърне въздуха в сладникав. През отворените прозорци на преминаващата по улицата кола се чу мелодия на блус.

Ето я тук, помисли си Фийби, загледана в мъж, който така я вълнува, че успява да забележи дребни детайли, които обикновено пренебрегва. Същевременно се притеснява, защото не е съвсем наясно как ще приключи всичко.

— Разбивали ли са някога сърцето ти? Не, не ми отговаряй сега — поправи се тя бързо. — Може да се окаже дълга история, а аз трябва да влизам.

— Излез с мен утре вечер и ще ти разкажа всичко за парчетата на многократно огорчаваното ми сърце.

— И колко от всичко ще е измислица?

— Ще се наложи да излезеш с мен, за да разбереш.

— Прекалено си привлекателен и има опасност да ми се отрази зле. — Въздъхна и хвърли поглед към къщата. — Утре не мога. По-скоро, не бива. Не обичам да отсъствам често от вкъщи.

— Ти избери вечер.

— Не си ли чувал, че някои жени се правят на труднодостъпни?

Дънкан заобиколи колата и застана до нея.

Сърцето ѝ подскочи.

— Тази седмица ми е малко натоварена — заобяснява забързано тя, след като отново погледна към къщата. — Представлението на Карли в драмсъстава е в четвъртък, имат училищен празник в петък...

— Може ли да дойда? — Той я приближи още повече и нежно я погали по ръката. — Говоря за представлението.

— Повярвай ми — засмя се Фийби, — не си заслужава жертвата да гледаш пиеса, изпълнявана от първолаци.

— На мен пък ми звучи забавно. — Долови напрежението ѝ и бързо се усмихна. — В четвъртък по кое време е?

— Седем, но...

— В седем се вдига завесата значи. Направо там ли да се срещнем, или да мина да ви взема всичките оттук? Има предостатъчно място за теб и Карли, Ава и... Еси няма да дойде — съобрази той и доброто му настроение се помрачи. — Сигурно ѝ е доста тежко.

— Да, тежко ѝ е. Ще запишем всичко на видео, но не е същото. Дънкан, ако наистина искаш да дойдеш — което е доста мило — нека се срещнем там. Трябва да заведе Карли един час преди това, за да се облече и така нататък. Ще ти взема билет и ще ти го оставя. Но наистина не се чувствай задължен.

— Никога не съм гледал детско представление.

— Сигурно обаче си участвал.

— Веднъж ме избраха да играя в хора на жабите и ми се върти бегъл спомен, че друг път играх ряпа. Почти съм го заличил от

съзнанието си, защото беше крайно травмиращо. Какви са плановете ти за уикенда?

— В момента уговаряме среща за събота с най-добрата приятелка на Карли. Подробности не са уточнени.

— Чудесно. Защо не ми направите услуга? Да отидем всички заедно в семейния увеселителен парк. Чувала ли си за него?

— Дори съм ходила.

— На Карли хареса ли й? Или никак? Мисля да направя известна инвестиция, но се колебая дали да е във вече функциониращ увеселителен парк, или да пробвам нещо ново, по-различно. Ще го подложка на изпитание през погледа на децата, така да се каже.

Изглежда го смаяно все едно му беше поникнала втора глава.

— Искаш да прекараш съботата си в увеселителен център с две момиченца?

— Казваш го, сякаш е перверзна идея. Ако ме питаш, ще е по-добре, ако са повече от две момиченца. Ще изнудя Фин да доведе Ливи, а и някои от другите деца. Съгласна ли си?

— Карли сигурно ще е очарована. Защо ти е увеселителен парк? — обърна се да попита тя, почти стигнала вече вратата.

— Забавленията никога не са излишни. Ако ще... Чакай!

Той я сграбчи за ръката и я дръпна назад.

На светлината от къщата ясно се виждаше труп на заек върху най-горното стъпало. Около врата му ясно личаха петната засъхнала кръв.

— Господи, пак ли! Трябва да... Не го пипай — предупреди го Фийби.

Той все пак се наведе и го вдигна за задните крака.

— Какво значи: „Господи, пак ли“?

Стомахът на Фийби се сви и тя си позволи да извърне поглед.

— Чакай да донеса нещо: кутия или плик. Господи! Отнеси го в задния двор. Ей сега ще дойда.

Втурна се в къщата, а Дънкан, намръщен, погледна заека. Не беше прегазен от кола, доколкото виждаше. Той самият никак не си падаше по лова, особено след първия и единствен излет с няколко приятели като тийнейджъри.

Пушката му хареса, усещането, звука и дори отката й, но никак не му беше приятно това, което можеше да направи с мишената,

особено ако е от плът и кръв.

Ако вярваше на очите си, този заек беше прострелян с оръжие малък калибър. Но защо някой ще застреля заек, а после ще го просне върху стъпалата пред къщата на Фийби, оставаше мистерия.

Отнесе го във вътрешния двор. Точно в този момент тя излезе от къщата с найлонова пазарска торба.

— Ще го сложим вътре.

— Ще ми обясниш ли какво прави мъртъв заек на стълбището ти?

— Не знам, но ще се наложи да открия гробище, ако това продължава. Това отива при плъха, който намерих преди две седмици, и змията отпреди няколко дни.

— Да не си се скарала с някое от съседските момчета?

— Не. Тази вероятност вече я отхвърлих. Никой от местните калпазани не е замесен. Моля те, остави това нещо.

Дънкан долови не само погнусата, но и отчаянието ѝ и пусна трупа в плика.

— Редно е да го занесеш в участъка. Почти съм сигурен, че в него има куршум.

Тя въздъхна дълбоко.

— Ще го направя сутринта. Ела вътре да си измиеш ръцете.

Ще влезе, реши Дънкан, но причината няма да е да измие ръцете си след допира с мъртъв заек.

Последва я и застана до мивката в кухнята.

— Имаш ли бира? — попита той.

— Не. Да. Не знам.

След като си подсуши ръцете, той просто отиде до хладилника и го отвори. Предимно дамска храна, както я наричаше. Изобилие от плодове, пресни зеленчуци, кофички кисело мляко, обезмаслено прясно мляко. Кой пие обезмаслено прясно мляко? Реши да остави въпроса за друг път.

Не намери бира, но откри малка бутилка калифорнийско шардоне.

— Чаши? — обърна се той към нея.

— О!

Фийби отметна косата си и отиде до шкафа. Само от учтивост ще донесе чаши, прецени той. Щеше да е по-щастлива, ако си беше

подсушил ръцете и беше казал лека нощ, за да има време да помисли и да реши как да се справи със случилото се сама.

С тежка задача се е нагърбила, мина му през ума. Той не беше така устроен.

Наля виното и се настани на масата. Ясно съзнаваше, че по този начин я принуждава да прояви доброто си възпитание и да седне при него.

— Благодаря ти, задето се справи със заека — подхвана тя. — Срам ме е да призная, но щеше да ми е неприятно да го направя аз.

— Кой изхвърли плъха?

— Ами... аз. Но с доста позорни викове, крясъци и въздишки. За змията обаче се обадох на Картър. Щеше да ми дойде прекалено много.

— Съобщила ли си за инцидентите?

Тя наду бузи, преди да отговори.

— Реших, че котка е хванала гризача в градината. Не се задълбочих по въпроса. Първоначално помислих същото и за змията, но Картър ми обърна внимание, че главата ѝ е била размазана. Именно тогава сметнах за необходимо да говоря с майката на водача на местните калпазани. Оказа се, че не е той. Заекът също не е негово дело. Точно затова утре ще го занеса в участъка, ще докладвам за случая и ще настоявам да бъде разследван.

— Има ли причина друг, освен Мийкс да те тормози?

Тя отпи от виното и го изгледа.

— Бързо съобразяваш.

— Не е чак толкова трудно, Фийби. Май трябва някой да си поговори с този Арни.

Не само е бърз, даде си сметка тя, но е и бесен. Яде го тих, леден гняв.

— Нямах предвид точно „да си поговори“, а и не е твоя работа. Не е — повтори Фийби. — Предложението ти е... Не знам как точно гледам на предложението ти, но на това ще се върнем друг път. Въпросът е, че ако наистина някой трябва да поговори с Арни Мийкс, това е най-добре да стане по официален начин. Ако му налетиш като мое...

— Налага се да уточним някакъв термин — суховато подметна Дънкан, — след като възразяваш за „гадже“.

— Както и да е. От това ще му поникнат криле, а аз ще изглеждам мекушава. Ако зад всичко това стои той, не мога да си позволя лукса да изглеждам мекушава, не мога да му доставя удоволствието да смята, че ми е създал някои особено неприятни преживявания.

— Но е факт.

— Щеше ми се да мога да го отрека. Според мен...

— Какво?

Тя отново отпи. Не беше свикнала да разговаря с някого за своите проблеми. Оказа се не чак толкова трудно. Пък и най-важното бе да запази дома си като безопасна зона.

— Струва ми се, че някой наблюдава къщата. Няколко пъти зърнах един човек... По-точно, чух го. Той си подсвирква.

— Моля? Подсвирква си?

— Звучи странно, знам, но изглежда, някой се навърта в квартала, минава край къщата, подсвирква си все една и съща мелодия. Ако е Мийкс — а не съм го видяла достатъчно отблизо, за да го потвърдя, или отхвърля — поема огромен риск. Но е възможно да е накарал приятел да го прави, или да е платил на някого. Но това също е огромен и глупав риск.

— Доста силно беше сритан по задника. Вероятно смята, че си заслужава да рискува. Съществува вероятност подобно поведение да ескалира, нали?

— Да, разбира се. Не изключвам и такова развитие на нещата. Още сутринта ще говоря със съответните хора.

— Защо да не остана да спя тук? Имате излишни стаи, излишни дивани.

— Много мило предложение, но в такъв случай сутринта ще трябва да давам обяснения. На този етап не желая никой, най-малко майка ми, да започне да се тревожи за нещо. Засега се държи. Моето нараняване и застреляното момче бяха тежки удари за нея. През последните няколко дни дори не е излизала на верандата. Не ми се иска да си мисля, че няма да стъпи вече и там.

Дънкан се загледа в чашата си и отпи.

— Май пих прекалено много. Не е редно да шофирам. Като пазител на реда и моя домакиня в момента трябва да ме разубедиш. —

Меките му сини очи се впиха в нейните. — Нещата са толкова простички, Фийби. Повярвай ми.

— Не знам защо мъжете си въобразяват, че жените не са способни сами да защитават себе си или домовете си.

Той се усмихна.

— Налага ли се да ти обяснявам за мощта на пениса? И то толкова скоро, след като преживя чудо?

Фийби забарабани с пръсти по масата.

— Ще спиш в стаята на Стийв, сина на Ава. Но ако нямаш нищо против, нека не използваме пиянството ти като оправдание. Просто е станало късно и е било много по-лесно да останеш, отколкото да шофираш обратно чак до острова.

— Чудесно. Ще запазим оправданието, че съм се напил, за друг път. Може ли да попитам нещо, което всъщност не е моя работа?

— Стига да не се налага да отговоря: „Не е твоя работа“, разбира се.

— Еси лекува ли се?

— Лекуваше се. — Фийби въздъхна дълбоко. — Понеже е трудно да намериш терапевт, който да прави домашни посещения дори в случай на агорафобия, повечето сеанси бяха по телефона. Известно време се водеха редовно всяка седмица, а тя опита и с лекарства. Смятахме, че има напредък.

— Но?

— Терапевтът я насърчи да излиза. Извън къщата, на познато място, макар и само за десет минути. Спряха се на парка „Форсит“. Просто да отиде до фонтана и да се прибере. Излезе, стигна дотам, но после получи силен пристъп на паника. Един от страховете ѝ е, да не би да я забележат на обществено място или да не се изложи, да не се почувства като в капан. Не можеше да си поеме въздух, не можеше да се ориентира как да се прибере. Бях тръгнала след нея. Видях я как стигна до фонтана, но на връщане поизостанах, за да не ме види. Затова ми отне известно време да стигна до нея, когато се паникьоса.

Виждаше и усещаше всичко съвсем ясно: ужасената си и дезориентирана майка, собственото ѝ сърце, биещо лудо в гърдите, докато препускаше през тревата и паважа и разбутваше смаяните туристи.

— Опитваше се да диша и тичаше. Падна. Беше ужасно преживяване. Хора се опитваха да ѝ помогнат, но това страшно я уплаши и се почувства унижена.

— Съжалявам.

— Успях да я прибера. Беше се вкопчила в мен и се движеше със затворени очи. Оттогава спря да излиза и във вътрешния двор. Случи се преди четири години. Повече не пожела да чуе за никакво лечение. Става сприхава, ако се подхване темата. — Фийби се усмихна леко. — В къщата се чувства добре. Тук е щастлива. Предпочита да я оставим на мира. Така и правим. Не знам дали постъпваме правилно, но така правим.

— Засега е правилно. Понякога правилното поведение се променя, но най-добре е човек да прави каквото е правилно в момента.

Тя се замисли над думите му по-късно, след като му показа къде ще спи, след като намери нова четка за зъби и се увери, че има достатъчно чисти пешкири.

Правилното нещо се променя, така е. А понякога онова, което смяташ за правилно, се оказва погрешно, но необходимо. Тя не беше сигурна дали Дънкан е подходящият човек за нея или не, но се беше влюбила в него.

Вероятно чувството бе припламнало още при първото им виждане, дозасили се, докато седяха в пъба, където заедно се смяха и се наслаждаваха на музиката. После още някое подхлъзване тук, залитане там и влюбването се оказа неизбежно.

Сега, предполагаше тя, остава да измисли как е правилно да постъпи и как да го осъществи. За момента.

Голямата награда за самотен мъж, който се събужда в къща, пълна с жени, реши Дънкан, е домашно приготвената закуска. Нямахше нищо против да се суетят около него, все едно е новокоронясан принц на женското царство, докато с наслада пиеше кафето и прясно изцедения портокалов сок.

Ава свещенодействаше край печката и по негова преценка в това нямаше нищо необичайно. Но заради мъжкото присъствие Еси извади

онова, което той се досети, че са парадните сервизи, както и ленени салфетки.

Тя се суетеше, пълнеше захарницата, и наля в каничката сметана, предложи сок. Дънкан подозираше, че както снове из кухнята, тя се забавлява не по-малко от него.

— Недей да тормозиш Дънкан, Карли. Още не е изпил първата си чаша кафе.

— Страхотно кафе — обади се Дънкан.

— Защо няма да ям овесени ядки? — чудеше се Карли.

— Защото Ава приготвя омлети. Ти обаче ще получиш овесени ядки, щом това искаш.

— Не ми пука.

Дънкан сръга Карли в ребрата. Независимо от нацупената си физиономия беше хубава като картинка в жълтата си, украсена с жабо блузка, и сини панталони.

— Тежък ден ли те чака днес в офиса? — осведоми се той.

Тя забели очи към него.

— Аз ходя на училище! А днес имаме контролно по математика. Не разбирам защо трябва да умножаваме и делим през цялото време. Нали са все числа? Те не правят нищо.

— Не обичаш числата, така ли? Аз пък ги обожавам. Числата са дяволски красиво нещо.

Карли изсумтя.

— На мен не са ми нужни числа. Ще ставам или актриса, или персонален моден консултант.

— Ако си актриса, как ще броиш репликите си?

Дънкан възприе второто забелване на очите по негов адрес като връчване на медал.

— Всеки може да брои.

— И в това е една от красотите на числата. Но нали трябва да сметнеш колко ще изкараш, за да си купиш къща в Малибу, след като платиш на импресариото си неговите десет процента и се издължиш на телохранителите си, за да не те безпокоят папараците? Ще те съпътства цял антураж, хлапе. Да не говорим за сметките на твоята персонална модна консултантка, когато стане време да раздават наградите „Оскар“.

Карли се замисли, преди да отсече:

— Тогава просто ще стана моден консултант. Така ще се налага да разбирам единствено от дрехи, а аз това вече го знам!

— Каква ще ти е комисионата?

Този път получи свъсени вежди вместо забелване на очите.

— Представа нямам за какво говориш.

— Става въпрос колко ще вземеш на Дженифър Анистън за бутиковата рокля от „Шанел“. Полага ти се част от цената ѝ. Да кажем, струва пет хиляди долара, а на теб ти се полагат десет процента. Освен това ще ѝ трябват обувки, чанта и какво ли не. Каква ще ти е комисионата? Трябва да владееш математиката.

Сега вече очите ѝ се присвиха.

— Ще получавам пари всеки път, когато купят нещо ли? Всеки път ли ще ми плащат?

— Горедолу така се прави.

На лицето ѝ се изписа интерес и нацупеното изражение изчезна.

— Не знам как се определят проценти.

— Аз знам. Имаш ли лист?

Фийби влезе и завари всички струпани около масата. Сочни омлети, препечени до съвършенство филийки от Ава, апетитни резени бекон подканваха да бъдат погълнати.

Дънкан посягаше към тях с лявата си ръка, а Карли, на придърпан до него стол, надничаше над дясната му, докато той бързо пишеше.

— Трябват ѝ обици. Непременно ѝ трябват.

— Добре. Колко ще струват?

— Един милион долара.

— Ти си Сатаната на персоналните модни консултанти. — Той вдигна поглед, усмихна ѝ се и поздрави:

— Добро утро.

— Мамо, Дънкан ме учи на проценти, за да знам колко ще печеля, когато стана персонален моден консултант. Вече изкарах шест хиляди долара от комисиони.

— Дженифър Анистън е номинирана за „Оскар“ — обясни Ава. — Трябва да е подходящо облечена.

— Разбира се.

— Трябват ѝ и тоалети за други публични изяви.

Фийби пристъпи напред да види докъде е стигнал списъкът на Дънкан.

— Джен доста се е разпуснала — констатира тя.

— Числата са невероятно нещо — обяви дъщеря ѝ.

Фийби я зяпна.

— Изглежда се движа в паралелен свят — реши тя.

— В този, в който попаднах, числата са нещо забавно и във вторник ще закусваме омлети.

— Ти сядай — подкани я Еси. — Държим твоя топъл във фурната.

Фийби си погледна часовника.

— Май имам време да хапна. Числата са забавно нещо — повтори тя, сядайки от другата страна на дъщеря си. — Откога, след като ти правех котенца и зайчета, за да ти покажа как се умножава?

— Числата са по-забавни, когато отразяват пари.

Фийби взе кафето си и поклати глава.

— Внимавай с нея, Дънкан. Има апетити към богатството.

— Ако си хване още няколко клиентки като Джен, ще започне да ме издържа. Я виж ти колко си хубава тази сутрин. По-привлекателна си дори от омлетите на Ава, което е трудна работа. Обзалагам се, че в Савана няма мъж, който така да си плакне очите в момента като мен в тази кухня.

Веждите на Фийби се стрелнаха нагоре.

— Какво си слагала в омлета, Ава?

— Каквото и да е, вече няма да пропускам да го добавям.

Ядеше овесените ядки направо от кутията и ги поливаше с черно кафе. Сутринта не се обръсна, не си взе и душ. Съзнаваше, че е на ръба да изпадне в депресия.

Искаше гневът му да се възвърне, гневът и целенасочеността. Иначе щяха да се удавят в пристъпа на депресия, както добре му беше известно. Беше ги губил и преди това.

Бяха му предписали лекарства и от време на време ги пиеше, но предпочиташе бързодействащите вещества, за които го открихна приятел. Същевременно съзнаваше колко лош избор са те. Рискуваше да постъпи необмислено, докато е под въздействието им.

Веднъж вече постъпи необмислено, нали? Да простреля онзи заек, беше лудост. Трябваше да го държи в хладилника няколко дни. Все щеше да му се отвори възможност да го остави на стълбището на Фийби, нали?

За малко да го заловят, когато избърза. Чувстваше се адски ядосан. Нямаше да я накажат за случилото се с Джонсън. Дори нямаше да я порицаят — нито в управлението, нито в пресата, нито сред обществеността. Глупавата майка на нещастния кучи син почти обяви Фийби за най-добрата си нова приятелка. За кой ли път повтаряха кадъра със съзливото признание по телевизията?

Изкараха кучката едва ли не Майка Тереза, вместо да я изобличат като амбициозна, властна и проклета курва, каквато си беше.

Допусна гневът да го ръководи, а това винаги е грешка. Завладян от него, отиде с колата до дома ѝ и подхвърли мъртвия заек. Възнамеряваше да го плъсне на верандата, но ръката му трепереше от гняв и не уцели.

След това почти си тръгна, но нещо го спря и той се спотаи в сянката на съседната къща.

Виждаше се дори сега: унизен, скрит в храстите, докато онази грозновата чудачка излезе на разходка с уродливото си куче.

А знаеше — знаеше — че разхожда кучето си привечер всеки божи ден. Знаеше го, а не го съобрази. Остави гневът да го ръководи.

Ами ако грозноватата жена или причудливото ѝ куче го бяха видели? Рано беше още за това.

Буквално си представи как убива и двамата. Прекършва им вратовете, все едно са стебла на целина, и ги оставя на стълбището на Фийби.

Но не беше сега моментът.

Той имаше план. План и цел. Дневен ред.

А сега гневът се беше поизпарил, целта беше замъглена и го връхлиташе тягостното чувство за провал. Загуби си времето с онзи задник от Пое. Пое глупав риск и изхаби доста патрони.

А не доведе до нищо.

Огледа работилницата си и едва не се заплака от отчаяние. Нищо наоколо нямаше значение. Той загуби неща, на които държеше, а тя не загуби нищо.

Сега беше свел поведението си дотам да оставя мъртви животни на стълбището ѝ.

Трябваше да убие онази луда стара жена и животното ѝ. Трябваше. Така щеше да ѝ каже нещо.

Извади едно от черните хапчета и внимателно го разгледа. Само едно, реши той, едно, за да му възвърне тонуса.

Защото беше време да каже нещо. Време да престане да се будалка и да извади нещата наяве.

Случилото се с Джонсън не се отрази на кариерата ѝ. Но нещо друго — или някой друг — щяха да я разтърсят.

— Калибър двадесет и две. — Криминалистът Отис, слаб човечец, показва куршума в ръката си, пъхната в гумена ръкавица. — Ако ще стреляш по заек, е достатъчно.

— Един-единствен изстрел ли е бил?

— Да. — Отис свъси вежди и погледна Фийби. — Да го пусна ли на балистиците?

— Добре би било. Ако някой си прави шеги, на мен не ми е смешно. Напротив, мисля, че е нещо по-дълбоко. Всичко, което разберем за куршума или за зайчето, ще е от полза.

— Няма никакъв проблем. Ще те държа в течение.

Върна се в кабинета си и написа официален рапорт. После занесе копие на Сайкс и му разказа за случилото се.

— Искаш ли да поговоря с Арни?

— Не, поне не засега. Но искам да събереш малко информация, ако успееш. Как се справя със службата си на охранител, какъв му е графикът. Опитай да разбереш дали се мотае из квартала ми. Той обича да се фука — добави Фийби. — Ако се е захванал да ме тормози, няма начин да не го е споменал пред някого. Някой, с когото пие или работи.

— Ще поразпитам.

— Благодаря. Благодаря, Бик.

Това беше най-доброто, което можеше да направи засега, прецени Фийби. Най-доброто, но не всичко.

В кабинета си направи списък на времето и датите, когато предполагаше, че са станали инцидентите; смяташе, че са свързани

помежду си. Към тях прибави своите предположения.

Плъх — символ на същество, което отмъква; краде, изоставя потъващ кораб.

Змия — символ на злото, лукавството, води до прогонването от рая.

Заек — символ на страхливец, нещо, което все е готово да избяга.

Дали не задълбочава прекалено много нещата, запита се тя.

Със свирукането гласът оставаше прикрит, анонимен. Какво гласяха думите на песента? „Не ме напускай, о, скъпа моя“. Кой го е напуснал?

„Точно по пладне“. Един мъж се опълчва срещу корупцията и страха. Заекът — символ на страха? Плъхът като символ на съгражданите? Змията олицетворява корумпираността? Купър, като шериф (по дяволите — да не забрави да вземе под наем проклетия филм!), се опълчва и остава сам при последната престрелка.

За филма ли се намеква, или за песента, запита се тя. Потърси в интернет, намери текста на песента и го принтира, за да го приложи към досието, което щеше да състави.

Пладне не беше ли моментът на крайната развръзка? Трябва да стане дотогава, иначе ще бъде платена висока цена?

Замисли се. Ако Арни Мийкс я тормози, няма да използва символика, нито скрит подтекст. Просто не е в стила му.

Независимо от това, ще отвори ново досие. А на път за вкъщи ще издири копие на „Точно по пладне“.

ФАЗАТА НА ПРИКЛЮЧВАНЕ

„Представа нямам каква съдба ме очаква“

21.

Пищящите деца и постоянно променящите се настроения на малките момиченца очевидно ни най-малко не смущаваха Дънкан. Всъщност той така добре се вписваше в детския свят, че Фийби се питаше дали някога нещо изобщо е в състояние да го смути.

Забавляваше се и се включваше в игрите всеотдайно. Каквото и да изберяха — влакчето на ужаса, миниголф, нанизване на обръчи върху пръчки — той участваше. Тя също обичаше игрите и беше ходила в увеселителни паркове и преди, но помнеше как завършва неизменно такова начинание: убийствено главоболие, разбъркан стомах от погълнатата странна комбинация от храни, и ужасни болки в краката, които отказваха да я държат.

Почувства началните признаци и на трите бедствия, затова се настани на пейка, а Дънкан прие предизвикателството да се състезава срещу всички в поредната игра на миниголф.

И Карли, и другите деца, наобиколили го все едно е вълшебник, се забавляваха безумно. Откъде, питаше се Фийби, намира сили да прекарва часове наред в надпревара с виртуални коли или да хвърля червено топче по постоянно сменящи се подвижни мишени?

Лу седна до нея.

— По-добре да бях отишла да си направя маникюр. Винаги се чувствам като изцедена на такива места, но си знаех, че този мъж ще успее да ме навие да дойда.

— Фин също изглежда отчасти изтощен.

— Не говоря за Фин. — Лу отпи от содата. — Вече знам всичките му номера. Говоря за Дънкан. И неговите номера ги знам, но все успява да ме подлъже.

Фийби се загледа към обекта на разговора им. Издържа цялото ученическо представление на „Пепеляшка“ с изражение на искрен интерес, а накрая настоя да почерпи червенокосата доведена сестра със сладолед за бляскавото ѝ изпълнение.

Карли, естествено, изпадна в див възторг.

А и сега Дънкан имаше вид на човек, който адски се забавлява, докато играе минигольф с рояк превъзбудени деца.

— Май никак не изглежда омаломощен — отбеляза Фийби.

— Сигурно би живял тук, ако имаше възможност. — Лу събу сандалите от пламналите си крака. — Виж го само как клечи, за да види по-добре къде е дупката, сякаш е на световно първенство. Децата го поглъщат като че е мелба. Между другото, бъди готова, защото ще иска да ги почерпи, когато свършат.

— Господи! — възкликна Фийби и неволно постави ръка върху стомаха си.

— От друга страна, категорично отказва да играе истински голф. Фин го замъкна насила няколко пъти, но така и не се запали.

— Значи е искал просто да дойде да си поиграе — заключи Фийби. — Приказките за бъдещ проект са били прах в очите.

— О, не. Отдавна му се върти в главата. Сега претегля плюсовете и минусите. Гарантирам ти, че е отбелязал колко деца и възрастни е имало днес, кои игри са най-популярни. Разпитал е нашите деца, а и непознати, какво им харесва и какво — не. Ще е стигнал до заключение, преди да ни натъпче с мелба, и ще знае дали да се захване, или да се откаже.

— Някак не мога да си го представя в ролята на бизнесмен.

— А е точно такъв — увери я Лу с усмивка.

— Явно.

— И има хубав задник.

— Безспорно.

— Хвърлил ти е око, както би се изразила майка ми.

— Наистина ли? Трудно ми е да забележа, защото пред очите ми се мерзелят само сърчица. Искях просто да се впусна в любовна връзка. — Приблужи се по-близо до Лу и сниши глас: — Бог ми е свидетел, че я заслужавам.

— Дай Боже всекиму — усмихна се Лу. — Е, разкажи подробности.

— Друг път. Засега не съм наясно дали имам сили да овладее събитията тук — и притисна сърцето си с ръка. — Не знам дали мога да се нагърбя...

— Защо не?

— Ти си омъжена, при това щастливо. Майка си на красиво момиченце и стопанка на грозно куче. Семейството ви е огромно, двамата имате работа, която обичате, и се справяте отлично. А имаш и изключителен вкус по отношение на обувките.

— Всичко е така, особено последното — съгласи се Лу и погледна сандалите си с меден цвят. — Тези например са направо страхотни.

— Аз съм разведена, работата ми поднася непрекъснато неочаквани обрати. Обичам семейството си, а и то прави същото. Ала основите ми, образно казано, се клатят, а онова, което съм изградила върху тях, изисква доста от времето ми, за да го поддържам. Поради ред причини не мога да се отпусна и просто да бъда аз. Всъщност — никога не ми се е случвало.

— Смяташ, че Дънкан не би се справил с усложненията в живота ти ли?

— Не съм сигурна дали ще иска. Пък и защо да го прави? В момента е увлечен и заинтригуван. А сексът, като обувките ти, е страхотен. Но във всекидневието съм голям залък за преглъщане, а и не мога да променя или приспособя ред неща. Не съм в състояние да го направя.

Лу отпи отново от содата си, позамисли се и чак тогава попита:

— Винаги ли първо анализираш всичко до най-малка подробност, а после се захващаш да разрешаваш най-сложните проблеми?

— Да. Професионална деформация, така да се каже. Костелив орех съм за човек, който бързо вижда цялостно нещата и веднага открива златните зрънца. Постоянно се опитвам да... се склоня да отстъпя от ръба, образно казано. „Фийби, не стой на ръба. Животът ти е достатъчно хубав, достатъчно пълноценен. Ако предприемеш тази последна крачка, няма връщане назад“ — все така си говоря.

— Гледаш на любовта като на самоубийство ли?

— Нещо такова. Или все едно излизам с вдигнати ръце, готова да се предам и да поема последствията.

— Но пък ще излезеш свободна, а няма да бъдеш заложник.

— Там е въпросът. Почти през цялото време знам какво правя. Много е дразнещо и объркващо да не съм наясно как да постъпя с него.

— Не мога да ти помогна. Но несъмнено ще бъде забавно да намериш отговора.

Да се забавляваш, беше изтощително. На връщане Карли се предаде на умората и заспа на задната седалка в колата на Дънкан.

— Тъй като е прекалено сънена да ти благодари, те уверявам, че изкара един страхотен и незабравим ден.

— Аз също.

— Забелязах. Дай на момчетата играчки. Дъщеря ми вече страхотно си пада по теб.

— Чувството е взаимно.

— И това забелязах. Дънкан, ще те помоля за една услуга и се надявам да разбереш защо го правя.

— Знам каква е! Яде прекалено много хотдог, сега те боли стомахът и искаш да спрем пред аптека.

— Изядох един-единствен хотдог и не ми трябва лекарство! Дънкан, сериозно, искам да те помоля, ако нещата помежду ни се разпаднат или всеки започне да възприема другия като творение на Сатаната, да се отдалечиш от Карли бавно и внимателно. Да й дадеш време да се адаптира. Повдигам неприятна тема, след като й осигури такъв незабравим ден, но...

— Ти, какво, с... как се казваше? С Ралф ли ме сравняваш?

— Рой — поправи го тя. — Ти ни най-малко не приличаш на него.

— Щом е така, трябва да си наясно, че не е нужно да молиш за подобна услуга. Знам какво е да те изоставят.

— Прав си. — Тя нежно докосна ръката му. — Но аз съм майка, която се притеснява и вечно е готова да брани рожбата си.

— Има късмет с теб. — Той се обърна да я погледне. — Дори да се окажеш сатанинско изчадие.

Фийби размърда пръстите на уморените си крака, когато свиха към къщата.

— Защо не дойдеш да изпием по чаша студено вино във вътрешния двор?

— Точно това искам.

Седмица по-късно Фийби седеше в градината на Дънкан. Карли щеше да спи при новата си втора най-добра приятелка Ливи, което означаваше, че майка ѝ също може да не си спи вкъщи.

Бяха доплували, а после се любиха; вечеряха и пак се любиха. Сега беше почти полунощ, а тя седеше в градината, вдишваше напоения с аромат на жасмин въздух и държеше чаша вино в ръка. Беше облечена с миниатюрна роба, за която даде прекалено много пари.

Но пък ако една жена не се разпусне за такъв случай, кога ще го стори?

Ноцта жужеше със своите звуци, а пълната луна се бе изкачила на осеяното със звезди небе. Той беше увеличил звука и богатият, плътен глас на Бони Райт се носеше от изнесените навън високоговорители.

Фийби отпи от виното и мързеливо си помисли дали да не се любят отново.

— Имам чувството, че съм във ваканция — сподели тя с Дънкан.

— Пропуснах да сложа мънички чадърчета в питиетата. — Гласът му прозвуча също така лениво, както се чувстваше и тя. — Впрочем, нямам мънички чадърчета, а пък и те са по-подходящи за коктейли.

— И така е чудесно. Направо идеално. Може никога да не стана отгук. — Обърна се да му се усмихне. — Време е да започнеш да ми взимаш наем.

— Ще си го взема в натура.

— Много се радвам, че не ти се излизаше днес. Чудесно е, че не отидохме в клуб, на бар или на кино. Тук е толкова приятно.

— Клубовете, баровете и кината няма да избягат. Приятно е да можеш да се отпуснеш.

— Изкара тежка седмица.

— Ава е неуморен експлоататор. Красивото ѝ лице те подвежда. Видях всяко дърво и храст за продан в и около Савана. И колко чертежи и скици прегледах само! То не бяха фонтани, птичи къщички, хранилки, декорации за градина. Тя просто не възприема идеята: „Прави както намериш за добре“.

— Спомена, че онзи ден си я завел в стар склад, който възнамеряваш да превърнеш в жилищна сграда с магазини.

— Да. Реших, че като я накарам да помисли как да озелени наоколо, ще бъде прекалено заета, за да ме влачи по оранжерии. Какво ще кажеш да поплаваме сутринта?

— Звучи прекрасно. Всичко е прекрасно.

— Дай ми две минути и ще го направя още по-прекрасно.

Той се приближи по-плътно до нея на широкия шезлонг и пъхна пръст под ревера на робата.

Фийби не се съмняваше, че ще успее, особено след като устните му намериха нейните, а ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Бризът нежно галеше кожата ѝ. Отметна глава и той нежно целуна шията ѝ.

Тя се размърда под него и се нагласи така, че да е готова да го приеме, а устните им отново се срещнаха. Движенията им бяха бавни и плавни. Не затвори очи — искаше да се оглежда в неговите. Повдигаха се и потъваха, повдигаха се и потъваха... Вълната на възбуда премина в наслада, когато стигна върха.

Защо, помисли си тя, да иска да е на друго място?

— Дай пак да те целуна — помоли той и отново се впи в устните ѝ.

Сърцето ѝ заби учестено, костите ѝ омекнаха.

Обичам те. Думите напираха в нея и искаше да ги произнесе.

Хубави, силни думи, прецени Фийби, заслужаваха да бъдат изречени. Но може би първото им произнасяне не е най-подходящо, докато още е с преплетени крайници с мъж на шезлонг в градината му.

Вместо това обхвана лицето му с длани и промълви:

— Прав беше. Направи го още по-прекрасно.

— Когато съм с теб...

Мобилният ѝ телефон звънна.

— Всичко провалих — скочи тя. — Не биваше да произнасям думата „прекрасно“.

Тревожни мисли за Карли, за майка ѝ и Картър се завъртяха в главата ѝ. Грабна телефона.

— Фийби Макнамара.

Това, че чу гласа на Дейв, не я успокои.

— „Бонавентюр“ ли? Кога? — Понеже нямаше хартия, нито писалка подръка, Фийби систематизираше бележките мислено. — Да. Мен поименно ли? Аз съм на остров Уитфийлд, при приятел. Идвам веднага. Добре, добре. Тръгвам след пет минути.

Беше скочила на крака и вече вървеше към къщата, докато говореше.

— Кажи му, че съм тръгнала. Не, няма нужда. — Погледна Дънкан, отворил вратата пред нея. — Ще намеря бърза кола, но ще ми трябва оборудване. Ще ти се обадя, когато съм на път.

Изключи телефона.

— Налага се да заема поршето ти.

— Нямах проблем, но то върви с мен зад волана.

— Не мога да те заведа там, където отивам.

— Напротив — възрази той, докато енергично се качваха по стълбите.

— Дънкан, става въпрос за мъж, прикован в гробището „Бонавентюр“ — обясняваше Фийби, като същевременно трескаво нахлузваше дрехите си, захвърлени преди време в спалнята му. — Гол е, само по елек и е опасан с експлозиви.

— Ако възнамерява да се самовзриви, дано да има гроб, защото в „Бонавентюр“ е доста препълнено.

— Той е заложникът. Така твърди, както и че онзи, който го е препасал с експлозивите, му е наредил да звънне на девет-едно-едно и да поиска да се явя именно аз. Ако не стигна там до един часа, онзи, който държи фитила, ще го дръпне и човекът си отива.

— Още една причина да карам аз. Не познаваш колата, а аз съм ѝ свикнал, освен това знам пътищата по-добре. Кога за последен път си карала кола с шест скорости? — попита той, забелязал намерението ѝ да спори.

Фийби нахлузи обувките и се предаде.

— Прав си. Да вървим.

Наистина стана по-добре, че той караше поршето като луд по пътищата на острова и по моста към града. Така ръцете и умът ѝ бяха свободни и тя можеше да се свърже с Дейв, да си води бележки.

— Твърди, че не бива да съобщава името си, преди да пристигнеш ти — обясни Дейв. — Бил омотан не само с експлозиви, но и с микрофон, и онзи, който го е подредил така, чува всичко.

— Да не би да лъже?

— Не вярвам. Аз самият ще пристигна там след пет минути, но като го слушам, професионалната ми преценка е, че е изплашен до смърт. Според рапортите на вече присъстващите там колеги, има

множество синини и натъртвания по лицето, тялото и краката. До този момент не е казал кой, как, кога или защо го е подредил така. Твърди, че може да го съобщи единствено на теб.

— Така както се движа ще пристигна след петнадесет минути. Към чий гроб е прикован?

— Но Джоселин Амбусо, 1898 — 1916.

— Вероятно не е случайно.

— Пуснал съм да й направят проверка.

— Дай ми малко информация за неидентифицирания мъж.

— Бял, тридесет и пет годишен, с кестенява коса, кафяви очи. Здравеняк. Акцентът му е местен. Няма пръстени или други бижута по себе си. Ръцете и краката му са в пранги, забити в земята с клинове. Той е по боксерки, бос. На два пъти рухва, откакто полицаите са пристигнали. Плаче като бебе. Моли да не допуснем да умре. Моли ни да те докараме там. Да се яви Фийби.

— Назовава ме по малко име? Говори за мен сякаш ме познава?

— Да.

— Успокой го, че всеки момент ще пристигна. Създай впечатлението, че почти съм там. — Погледна часовника си. — Срокът почти изтича, но се надявам да успея. Трябват ми десет минути, капитане.

— Сега ще предам.

Тя затвори и погледна Дънкан.

— Ще успеем — увери я той. Не откъсваше очи от пътя, по който хвърчеше със сто и петдесет километра в час. — Имала ли си подобен случай досега?

— Не. — Забеляза светлините отпред и отново се свърза с Дейв. — Виждам радиоколите. Уведоми ги, че няма да спра на портала. Нека една от тях да ни води.

Поршето приближи портала на гробището и пое след пилотната полицейска кола през алеите.

— Ти трябва да останеш тук — извика тя на Дънкан.

Изскочи от колата и хукна през гробовете и крилатите ангели към групата колеги.

Дейв се обърна към нея и я хвана за ръка.

— Екипът по обезвреждане на бомби е отбелязал докъде е безопасно човек да се придвижва напред. Никой не бива да пристъпва

чертата. Не подлежи на обсъждане.

— Добре. Има ли промяна в ситуацията?

— Самият аз пристигнах преди две минути.

— Хайде да започваме.

Тя бавно тръгна напред. Въпреки светлините наоколо имаше и съвършено тъмни участъци. Някой ѝ подаде бронирана жилетка. Фийби я облече, докато изучаваше ридаещия мъж, седнал на гроба.

Ангелът над него беше със спокойно изражение и широко разперени криле. Към гърдите си притискаше лютня.

Отдолу мъжът бе отпуснал глава към свитите си колене. Сподавените му ридания ясно се чуваха през прикрепения към устата му микрофон. Розови рози, съвсем свежи, както ѝ се стори, бяха разпръснати около него.

— Аз съм Фийби Макнамара — започна тя и главата му се стрелна нагоре.

Тя замръзна на място, много преди да беше стигнала ограденото от бомбаджии место. Скова се от обзелия я леден ужас, който веднага се стопи от горещината на изместилата го паника.

— Рой!

— Господи! — Застанал до нея, Дейв я хвана за китката. — Не видях лицето му и затова не го познах. — Ала дори и да беше го видял, едва ли щеше да го разпознае. — Фийби, не можеш да се приближиш — опита се да надвика крясъците на Рой. — Не бива да се приближаваш.

— Разбрах, разбрах. — Паниката обаче не я напускаше. — Рой, замълчи. Трябва да се успокоиш. Поеми си въздух и се успокой. — Докато говореше, бързо написа върху бележника си: „Проверете семейството ми! Полицай на вратата! Карли е тук“. Написа адреса на Фин. — Всичко ще се оправи.

— Той ще ме убие. Ще ме убие.

— Кой?

— Не знам. Господи, не знам! Защо се случва това?

— Той чува ли ни, Рой?

— Твърди, че ни чува. Да, чува ни. Ти... Ти си шибана кучка. Трябва да ти казвам каквото ми говори, иначе ще ме взриви.

— Всичко е наред. Ако ме чува, ще ти каже ли какво иска?

— Искам... Искам да натикам част от експлозива в оная ти работа, безполезна кучко.

— Познаваме ли се?

— Ти ме прецака — повтаряше Рой, докато по лицето му се стичаха сълзи, — а сега ще ти го върна тъпкано.

— С какво те прецаках?

— Ще си спомниш. Фийби, помогни ми, за бога. Моля те, помогни ми.

— Добре, Рой, добре. Нека продължа да говоря с него. Явно си ми сърдит. Ще ми кажеш ли защо?

— Не... Времето още не е дошло.

— Извика ме тук и аз дойдох. Очевидно искаш нещо от мен или желаш да ми кажеш нещо. Ако ми обясниш защо...

— Ходи се шибай — произнесе Рой, хлипайки.

— Имам чувството, че засега не искаш да говориш с мен. Може ли да говоря с Рой? Може ли да му задам някои въпроси?

— Смее се. Той се смее... Добре, побъбрете си. Имам нужда от бира.

— Рой, как попадна тук?

— Той... ме докара. — Подпухналите му от плач и побой очи огледаха гробището. — Дойдохме с моята кола.

— Каква кола караш?

— Мерцедес. Е 55. Купих я преди няколко седмици. Точно...

— Добре. — Тя записа модела на колата и добави: „Намерете я“.
— Той те докара тук от Хилтън Хед ли?

— Бях в багажника. Не можех да виждам. Беше ми вързал очите и запушил устата. Прибирах се вкъщи. Вкарвах колата в гаража. Усетих опряното до тила си дуло на пистолет. — Отново притисна лице към коленете си. — Нападна ме изотзад. После не помня нищо. Не помня нищо, докато не дойдох в съзнание, но не можех да виждам, нито да говоря. Трудно дишах. В багажника ми беше трудно да дишам, а и устата ми беше залепена. Почти не ми стигаше въздух.

Тя въздъхна облекчено, когато Дейв написа: „Всички са в безопасност. Полицай на вратата“.

— Преди колко време стана това?

— Не знам. Не знам!

— Добре, добре. Как се озова тук?

— Чух капака на багажника да се отваря. — Рой вдигна отново глава и потрепери. Фийби виждаше как буболечки пируват по раните му. — Нахлузи нещо на главата ми, зави ми се свят, но се опитах да се бия. Той ме удари. Удари ме по лицето. Когато дойдох на себе си, бях тук, вързан така. Говореше ми в главата. И главата ми. Виках и крещях, но никой не се появи. Той ми говореше в главата и ми заповядваше какво да правя. Телефонът ми. Остави ми телефона. Настоя да се обадя на девет-едно-едно и нареди какво да съобщя. Само това единствено обаждане, предупреди ме той. Само едно обаждане и да предам каквото ми е казал, иначе ще натисне копчето.

— Значи изобщо не си го видял — констатира Фийби.

В същото време бързо написа цялото име на Рой, адреса, телефонния номер и отдолу: „Откога липсва“, два пъти го ограда и подаде бележника на Дейв.

— Рой...

Той обаче отново ридаеше.

— Нищо... Нищо не съм направил. Защо ми се случва това?

— Така няма да си помогнеш, Рой. Рой! — Изостри гласа си, за да я чуе. — Трябва да запазиш спокойствие. Важното е да си сътрудничим, за да разрешим случая. Бих искала отново да говоря с него, ако е готов. Питам се дали би ми дал име. Не е задължително да е неговото. Каквото име иска да назове, за да се обръщам към него.

— Лошо ми е. Ще повърна... Не! Не! Недей, моля те! — Очите на Рой се облешиха, докато се мъчеше да се изтръгне от прангите. — Моля те! Добре... Добре. Писна ми от жалкото ти хленчене, безполезно лайно такова. Ако продължаваш, ще те взривя и с това ще се свърши.

— Ако го направиш, няма да разбере защо искаше да съм тук тази вечер, защо си сърдит. Ще ми кажеш ли име, с което да се обръщам към теб?

— Той... — Зъбите на Рой тракаха. — Разбира се, Фийби. Наричай ме Купър.

Гърлото ѝ се сви, но записа името в бележника и добави: „Точно по пладне“.

— Добре, Купър. След като не мога да говоря директно с теб, не мога да определя как се чувстваш. Ще ми кажеш ли как се чувстваш?

— Мощен. Контролирам цялата шибана ситуация.

— За теб важно ли е да контролираш нещата?

— Дяволски си права.

— Няма ли да е по-лесно, ако ти и аз си говорим очи в очи?

— Нямам време.

Виждаше сълзите на Рой, чуваше измъчения му глас и се бореше да проникне в главата на човек, когото не виждаше и не чуваше.

— Ще ми кажеш ли откъде се познаваме, Купър?

— Ти ми кажи нещо.

— Добре. Какво искаш да узнаеш?

— Пука ли ти за този... безполезен кучи син?

Подвеждащо, помисли си тя. И ако държи прекалено много, и ако е прекалено малко, може да подейства като подстрекаване.

— Рой ли имаш предвид?

— Дяволски добре знаеш, че имам предвид скапаняка Рой Скуайър.

— Той е моят бивш съпруг. Не искам нито той, нито някой друг да пострада. Досега ти не си наранил никого, Купър. Можем да решим случая без...

— Разправяй ги тия на Чарлз Джонсън. Видя ли... Видя ли... Добре — ще го кажа. Видя ли колко изненадан изглеждаше, когато куршумите го покосиха?

— Да не би да ми казваш, че ти си застрелял Чарлз Джонсън?

— Ти, скапана кучко, не разбираш ли какво ти говоря? Аз го вкарах в гроба. Ама и ти си спомагала някои да влязат в гроба, нали? И пак ще го направиш. Обещавам ти. Моля те — изхриптя Рой и потрепери под разперените криле на ангела. — Моля те, моля те. Много те моля.

— Познаваше ли Чарлз Джонсън?

— Още един нищо неструващ бандит. Но ти успя да го уговориш да излезе, нали? Накара го да излезе, без никой от заложниците да пострада. Никой вътре пет пари не струваше, но ти ги спаси, нали?

— Кого не съм спасила, Купър? За нея ли са розите? Коя е жената, на която си държал, а аз не съм спасила?

— Сети се, Фийби. Сама се сети и помоли за прошка. Така може да спасиш себе си.

— Готова съм да те помоля за прошка сега веднага. Ако не съм била достатъчно умела, за да спася някого, сега те моля за прошка.

Каж ми какво искаш да изрека и ще го направя.

— Хайде тогава. Каж... Какво?! Не, не, не! — Рой се опита да се изправи, но успя само да застане на колене. — Моля те! Добре, добре. Времето изтече. Довиждане, Фийби.

— Купър, ако...

Взривът я хвърли в нажежения въздух. Тя се стовари напреко върху нечий гроб.

Знаеше какво свисти във въздуха и тупва по земята: части от ангела, парчета пръст, части от Рой.

Безразборни образи минаваха през съзнанието ѝ. Първия път, когато го видя на едно събиране и широката му, лъчезарна, омайваща усмивка; любенето им в огромното хотелско легло през уикенда, с който я изненада, и съпътстващите рози и шампанско. Мигът, преди устните им да се срещнат за пръв път като съпруг и съпруга. Последвалите танци и светлина.

А после всичко потъна в мрак.

Някой викаше името ѝ.

Фийби се надигна на лакти. Долови някакво движение и в следващия миг Дънкан се хвърли отгоре ѝ.

Притискаше я към земята. Като в някакъв тунел тя чуваше крясъци, трополене на крака, прашене и пукотевица на подвижни радиостанции.

Не се бореше, нямаше за какво да се бори.

— Какво съм направила? — прошепна тя. — Господи, какво съм направила?

22.

Беше му казала да се прибира вкъщи. Това направо го разяри. За какъв го мисли?

Дънкан крачеше напред-назад пред отдела ѝ в управлението. Не го свърташе на едно място, не можеше да се успокои и умоляваше Бога да загуби способност да мисли. За жалост в съзнанието му постоянно се натрапваше един кошмарен миг: онова, което допреди малко беше човек, се превърна в... нищо.

Парчета плът и кокали се бяха разхвърчали в надигналата се червена мъгла.

Губеше му се как се е придвижил, как не беше усетил сипещите се по главата му отломки и камъни.

Помнеше, че видя част от Рой да лежи върху парче мърх. Сякаш беше видял как главата на ангела, със спокойната си усмивка, но обляна в кръв, се откъсва от тялото, ала му се струваше, че по-скоро си го беше представил.

Нямаше спомен да е тичал, устремен към Фийби. Помнеше само как я прикриваше с тялото си, докато наоколо вилнееше хаос. Помнеше, че я чу да се пита: „Какво съм направила?“. Повтаряше само това, докато някой — май Дейв, капитанът — го дръпна.

„Ранена ли си? Ударена ли си?“ — Дънкан бе почти сигурен, че това бяха първите му въпроси. Лицето му беше бледо като на хвъркналия ангел.

После нещата ставаха малко неясни: много шум, движение, сирени.

И тя му каза да се прибира. Стоеше наред онзи кошмар и го отпрати да си върви.

Била при капитана, така му обясниха. При капитан Маквий. Е, ще я изчака. Да, по дяволите, ще чака.

Изпитваше необходимост да пийне нещо; имаше желание да повърне; и искаше да я докосне, просто за да се увери, че и двамата са се измъкнали невредими.

Но можеше единствено да чака.

— Дънк?

Извърна се и стомахът му странно се сви, когато видя Фин да излиза от асансьора. По необясними причини, виждайки най-добрия си приятел, краката му се подкосиха и той се стовари на пейката.

— Господи! Мили Боже — промълви.

— Добре ли си? — Фин постави ръка върху рамото му и се настани до него. — По теб има кръв. Добре ли си?

Дънкан погледна ризата си.

— Не е моята кръв — каза той приглушено. Беше сувенир от „Бонавентюр“, малък спомен от Рой. — Но ще ми трябва доста време, преди да се почувствам добре. По дяволите, Фин, адски шибано беше.

— Какво се случи? Разбраха ли вече как е станало?

— Беше взривен. Той... Изобщо не е като по филмите.

— Прокара пръсти през косата си. — Ами Лу? Децата?

— Всички са добре. Децата спят. Около къщата патрулират полицаи. Това бащата на Карли ли беше?

— Да. Рой Скуайър. Беше го приковал към земята върху гроб и го беше опасал с експлозиви. Горкият нещастник. Грабнал го от гаража му, бил е бит, може би упоен. Фийби разговаряше с похитителя чрез Рой — бившия ѝ съпруг. Имаше...

Дънкан направи безпомощен жест и посочи ухото си.

— Добре, схванах. — Изучавайки внимателно лицето на приятеля си, Фин измъкна плоска бутилка от джоба. — Я вземи пийни, братко.

— Готов съм да те целуна за жеста, но не съм особено романтично настроен. — Дънкан с благодарност пое бутилката и отпи яка глътка чисто уиски. — Той... Рой плачеше, умоляваше. А типът... Купър — сети се Дънкан, — каза на Фийби да го нарича Купър, не спомена какво иска, нито обясни защо го прави. След това явно е наредил на Рой да се сбогува. После натисна копчето и задейства бомбата. Раздробил го на парчета, Фин. Адски гадна работа.

— Дънкан, ти провери ли алармата, преди да напуснеш дома си?

— Какво? Не. — Помъчи се да си припомни. — Не. Направо изхвърчахме.

— Добре, слушай сега какво ще направя: ще позвъня на някои хора, ще накарам да претърсят къщата ти и да я обезопасят.

— Мислиш, че след като посегна на бившия съпруг на Фийби, ще се насочи и към мен ли?

— Няма смисъл да проявяваме небрежност, нали?

— Няма.

В кабинета Фийби стоеше права като върлина. Семейството ѝ е в безопасност, а домовете им са под наблюдение. Ще махне тази грижа от главата си. Рой е мъртъв — няма начин да промени този факт. Трябва да прогони чувството за вина от ума, сърцето и стомаха си.

— Полицейският участък в Хилтън Хед е поел разследването. Техен екип оглежда къщата и гаража. Ние издирваме колата на жертвата.

— Гробището трябва да символизира нещо или някого.

— Събираме информация.

— Искам семейството ми да бъде охранявано не само тази вечер...

— Фийби — прекъсна я Дейв тихо, — бъди спокойна, ще ги пазим.

— Добре. Рой беше сгоден. Знам само малкото име на момичето

— Мизи. Нямам представа дали живеят заедно, или...

— Ще разберем.

Да, естествено, че ще се разбере.

— Подобно нападение е продиктувано от лична омраза. Кого съм обидила, наранила, заплашила?

— Ще се наложи да говорим с Арнолд Мийкс.

— Да. — Тя въздъхна. — Трябва да бъде разпитан и да се установи къде е бил. Но това не е негово дело. Той е лошо ченге, без съмнение е склонен към насилие и е пълен негодник, но не е убиец. Ако казаното от Купър тази вечер е вярно, то досега той е убил поне два пъти. Съвсем хладнокръвно. Мийкс действа, когато е бесен, под въздействието на моментен импулс, без да се съобразява с последствията.

— Може някой да действа от негово име, дори без знанието му.

— Възможно е, но смятам, че е по-лично. „Ти ме нарани, сега аз ще те нараня, и то — много по-дълбоко.“ Заради нещо, което съм направила или не съм направила, заради някого, когото не съм спасила.

Когато затвори очи и притисна клепачите с пръсти, виждаше единствено Рой. Отпусна ръце в скута.

— Провал. Мой професионален провал, който той възприема като лична обида. Кого съм загубила, Дейв? Кога? Как? Трябва да прегледам всичките си досиета. Да си припомня всички заложници, похитители, всеки полицай или всеки зяпач, присъствал на местопрестъплението и пострадал, или всеки загинал в случай, когато аз съм била медиатор. Жертвата, струва ми се, ще се окаже жена — добави тя.

— Защо?

— Защо той се представя като Гари Купър, защото Рой беше прикован към гроб на жена. Никого няма да зачеркна, но почти съм сигурна, че ще се окаже жена. Знае или се е научил как да борави с оръжие и експлозиви. Възможно е да е служил при военните или в силите на реда. Може и сам да се е научил. И всичко е било подробно планирано. Рой не е избран случайно, нищо в действията му не е спонтанно. — Удари с юмрук по дланта на лявата си ръка. — Няма възможност да го чуя! Как да слушам, как да съобразя какви да са реакциите ми, как да го уговоря да се предаде, когато не чувам гласа му, интонациите, емоциите?

— Фийби, не носиш отговорност за случилото се.

— Защо тогава той го взриви? Неточни ли въпроси зададох, неправилен подход ли подбрах? Дал си е толкова труд, рискувал е да закара Рой на гробището, привика ме, а изведнъж слага край. Ще прослушам отново записа, за да чуя какво съм казала — или пропуснала да кажа — явно то го е накарало да сложи край.

Дейв се завъртя на стола така, че колената им се докоснаха, а лицата им се доближиха.

— Не ми се струва добра идея.

— При нормални обстоятелства щеше да си прав, но обстоятелствата не са нормални. Този случай засяга лично мен.

— Едва ли отговорът е в думите, които си казала или си пропуснала да изречеш.

— Защо не? Уби двама души заради връзката им с мен. Трябва да разбере защо. Трябва да разберем, Дейв, защото този човек едва ли ще спре. Минавал е покрай дома ми. — Отново затвори очи. — Може да избере друг, когото обичам.

— Изобщо няма да успее да припари до тях.

— Няма, но след като го идентифицираме, намерим и спрем. Трябва... Трябва да се свържа с годеницата на Рой. И да съобщя на Карли. Да измисля начин как да го направя.

— Най-добре е в момента да се прибереш и да се напиш. Дай си малко време, Фийби. Добре ще е и да си посъветваш с някого.

— Най-сигурният лек срещу чувството за вина и провалената отговорност е медиаторът да се потопи в работа, да учи и да тренира.

— Усмихна се едва-едва. — Един умник често ми го е повтарял.

— Съвършено вярно е, но сега е най-добре да се напиш. За останалото ще говорим по-късно.

Излезе от кабинета на Дейв и отиде право в дамската тоалетна. Най-после си позволи да повърне — обилно и дълго.

Изпразнена от всичко, с опната кожа и мокри очи, тя се облегна върху вратата и изчака да се нормализира дишането ѝ. Не заплака. Нещата бяха отишли много по-далеч и сълзите нямаше да свършат очистителната си работа. Седна на пода, изправи гръб и поседя така, докато се убеди, че няма да повърне пак.

После се изправи и отиде до мивката да се измие и да си изплакне устата. Беше я гледал в очите, така както тя сега гледаше своите в отражението си. Беше я гледал право в очите, но неговите — на мъжа, когото някога беше обичала — бяха пълни със страх и молба. Мъжът, от когото беше родила дете.

В следващия миг не съществуваше, вече го нямаше, защото някога го беше обичала и родила детето му. Не заради собствените му грехове, а защото на едно парти се запозна с него и го обикна.

Ще намери отговорите, ще търси, докато ги намери.

След като си подсуши лицето и отметна влажните кичури от челото си, тя се отправя към своя кабинет. Ще се прибере, Дейв е прав да настоява за това, но ще вземе някои досиета със себе си. Съмняваше се, че ще заспи, но поне можеше да се потруди и евентуално да намери някои отговори.

Забеляза Дънкан чак когато той се изправи и тръгна насреща ѝ.

— Трябваше да се прибереш.

— Престани да повтаряш тази глупост.

— Моля?

— Стига, Фийби. — Хвана я за ръцете. После направо я притегли към себе си. — Добре, по-късно ще се караме. Нека само за минута останем така.

— Съжалявам. Съжалявам, че ти се наложи да преживееш това.

— И аз, но да се върнем на теб. — Отдалечи я малко от себе си, за да види лицето ѝ: очите ѝ бяха зачервени, без блясък, изтощени. — Сега ще те закарам до вас.

Без кола е, сети се тя, колата ѝ не беше тук.

— Първо трябва да взема някои неща от кабинета си.

— Ще те изчакам.

— Дънкан... — Млъкна, защото видя Фин да се приближава, затваряйки мобилния си телефон. — Карли как е?

— Добре е, добре е. — Фин пристъпи към нея и я взе в обятията си. — Спи дълбоко. Пред къщата има патрулна кола, двама полицаи пазят на задната врата, а вътре са свирепата ми съпруга и прекрасното ми куче.

Сама се изненада, че леко се засмя.

— Благодаря ви. Ще мина да взема Карли, искам да я прибера вкъщи.

— Скъпа, четири часът сутринта е. Двете момичета спряха да хихикат чак към полунощ, затова се обзалагам, че ще спят здраво още няколко часа. Нека Лу и аз ти я доведем, когато се събуди. Първо ще ти се обадим, а после ще я докараме. Става ли?

— Да, добре. Няма смисъл да я будя. Наистина няма. Страшно съм ви благодарна на теб и Лу, Фин, и съжалявам.

— Няма за какво.

— Отивам да взема някои неща и идвам.

— Доста добре се справя — отбеляза Фин, когато младата жена се отдалечи.

— Изтъкана е от жилава материя. Нещо, което ми хареса у нея от първия миг. Всичко наред ли е у вас?

— Да. Е, ще тръгвам. Добре е да поспиш, чу ли? Ще говорим за станалото по-късно.

Дънкан го тупна приятелски по рамото и промълви:

— Благодаря ти.

Когато Фийби се появи, Дънкан пристъпи да поеме тежкото ѝ дипломатическо куфарче.

— Добре си го намислила да работиш вкъщи известно време.

— Ще работя и тук, и там.

— Денонощието има определен брой часове, Фийби.

— И трябва да се възползвам максимално от тях. Такава е полицейската работа, Дънкан.

— Не ми пробутвай и тези глупости.

Тя го изгледа мълчаливо и си заповяда да не му отговаря. Волята ѝ обаче се изпари, когато излязоха от асансьора.

— Май много глупости ти наговорих тази вечер, така ли?

— Да, и държа да отбележа, че не ми е приятно.

— Тогава най-добре си върви. Ще намеря как да се прибера.

— Ако не престанеш, ще взема лопатата, дето рина с нея глупостите ти, и ще те ударя по главата. И аз също изкарах лоша и тежка нощ, Фийби, така че внимавай как се държиш.

— Казах ти да си ходиш, нали? Предупредих те...

Не успя да довърши, защото остана без дъх, когато той я завъртя и притисна към колата. Един-два пъти го беше зървала раздразнен, дори го беше виждали почти да си изпусне нервите, но за пръв път се сблъскаше с гнева му.

Очите му издаваха решителността на човек, готов да срита мнозина, а после да прикани да му се изпречат и други, ако смеят.

— Разбрахме се, че си падам по агресивни жени. Обичам също силни и умни жени. Харесвам жени, способни сами да се оправят. Очевидно ме впечатляват и жени, които знаят къде отиват и как да стигнат дотам. Следиш ли мисълта ми?

— Нараняваш ми ръцете, Дънкан.

Той отпусна малко хватката си.

— Но никак не обичам да ми се казва какво да правя, какво да чувствам или какво да мисля. Не приемам да ме отпъждат, когато...

— Не съм те пъдила, а...

— Млъкни, Фийби. Не съм свършил. Просто не желая да ме отпъждат, когато умна, силна, знаеща как да се справя жена реши, че повече няма нужда от мен. Не ми харесва и няма да приема да ми се натяква, че не е моя работа, дето останах там тази вечер и видях как нещастникът беше взривен. Така че, давай, Фийби. Кажи ми още веднъж да си ходя.

Нужни ѝ бяха няколко секунди, за да си възвърне дъха.

— Съмнявах се дали ще издържа да те видя повече тази вечер.

— Какво? Защо?

— Не бях сигурна, дали ще намеря сили... Мислех, че ще се срина, или дори по-лошо, че и ти ще започнеш да гледаш на мен по друг начин. Не знам. Звучи безумно, твърде емоционално, нали? Прекалено много емоции бушуват в момента в душата ми.

— Фийби, първо, ако се беше сринала...

— Признах, че не говоря логично! — Отблъсна го леко ядосана.

— Не се опитвай да търсиш логика в поведението ми.

— Права си — прецени той след минута.

Бръкна в джоба и извади плоското шише, което Фин му даде.

— Боже, благодаря. — Тя отпи първо малка глътка, а после — по-яка. — Никога не съм си представяла, че такова нещо може да се случи.

Той завъртя капачката на бутилката и отвори вратата на колата.

— Виждала ли си подобно нещо друг път?

— Не точно такава — призна тя, когато той се настани зад волана. — Била съм в екип, който е закъснявал малко, случвало се е да не пристигнем навреме или нещо да се обърка, но никога не бях виждала подобен ужас. Бях му така гневна и бясна. Не се примирявах, че пак ще се жени, ще се премести да живее в Европа, без дори да помисли за Карли. — Разтърка очи. — Много ми е неприятно, че изпитвах такива чувства към него. Щеше да е по-добре, ако се бяхме опитали да останем приятели, но истината е, че му бях много ядосана.

— Не те видях в такава светлина в „Бонавентюр“. Там не мислеше колко си му сърдита, а как да спасиш живота му.

— Но явно не сполучих и това ме смазва — прекъсна го Фийби. — Знам колко мекушава и себична изглеждам. Дънкан, ще го вземеш ли за поредната глупост, ако ти кажа, че според мен е най-добре да не се виждаме известно време? Опасявам се да не би човекът, който уби Рой, да реши за забавно да се насочи към мъжа, който сега присъства в живота ми. Ето защо смятам за най-разумно да се държим на разстояние.

— Близостта между теб и Рой отдавна не е била налице.

— Да, но...

— Права си, ще го взема за поредната глупост. А след като ти засвидетелствам уважение с признанието, че си жена, способна да се

справя сама, отвърни ми и ти със същото.

Повече не си казаха нищо. Когато приближиха дома ѝ, тя извади значката си.

— Спри, за да се идентифицирам пред радиоколата.

Слезе и прекоси улицата.

Той я изчака в колата, докато траеше краткият ѝ разговор. Вероятно е забелязала, че светлините в къщата са запалени, помисли си. Явно тази нощ никой не спеше добре.

— Не ти казвам да се прибираш, защото не искам да бъда халосана с онази лопата, но просто ти обръщам внимание, че не се налага да останеш.

Дънкан просто я хвана мълчаливо за ръка. Ава отвори вратата в момента, когато стъпиха на верандата.

— Толкова се радвам, че се прибра! — възкликна и изтича боса напред, за да прегърне Фийби. — Казаха, че не си пострадала.

— Не съм. Къде е мама?

— Тук съм. — С посивяло лице Еси стоеше на метър от вратата. — Фийби, Фийби...

Значи, макар и временно, и верандата става територия, която майка ѝ ще избягва, помисли си Фийби, докато пристъпваше бързо напред, за да прегърне Еси.

— Добре съм, честна дума.

— Казаха, че е станало нещо лошо. Карли...

— Тя е добре. Знаеш, че е добре. Спи.

— А... А Картър и...

— Мамо, мамо, трябва да възстановиш дишането си. Дишай дълбоко. Погледни ме и чуй: всички са добре. Всички. Картър и Джоузи, Карли, ти и Ава. Ето ме и мен, заедно с Дънкан. Той ме докара.

Още докато говореше, Фийби забеляза, че майка ѝ е на прага на паниката. Дишането ѝ бе плитко и учестено, леко потреперваше, а по лицето ѝ вече бяха избили капки пот.

— Ава.

Фийби и Ава помогнаха на Еси да седне на пода, преди колената ѝ да се подкосят.

— Мамо, ето ме. Усещаш ли ръката ми? — Вдигна поглед и видя, че Дънкан взима кувертюрата от дивана в гостната, за да наметне Еси.

— Усещаш ли ръцете ми, мамо? Търкам твоите. Чуваш ли гласа ми? Хайде, поеми си дълбоко въздух.

Постепенно, след няколко минути, които ѝ се сториха безкрайни, дишането на майка ѝ се нормализира.

— Всичко е наред, всичко е наред — повтаряше Фийби, галейки майка си по косата. — Дишай дълбоко. Точно така.

— Не успях да се спра. Съжалявам, Фийби.

— Шшшт... Всичко свърши.

— Заповядай, Еси. Пийни малко вода.

Еси погледна към коленичилиия до тях Дънкан с чаша в ръка.

— О, Дънкан, толкова ми е неловко.

— Пийни водичка. Ще направя и чай.

— Но...

— Нали няма да ме караш да се чувствам като гост, Еси?

По бузата ѝ се плъзна сълза, докато клатеше глава.

— Фийби, ужасно съжалявам. Наистина. Не е редно да се прибиращ, а аз да те тревожа така. Изглеждаш уморена.

— Всички сме уморени. Хайде, Ава и аз сега ще ти помогнем да станеш и да стигнеш до дивана.

— Ава, редно е ти да направиш чая. Горкият човек. Какво ще си помисли за семейството ни?

— Не се притеснявай от Дънкан. — Ава помогна на Еси да се настани на дивана. — Студено ли ти е?

— Не. Вече съм добре. Аз... — Прокара ръка през лицето си и направи гримаса, когато усети потта. — Вижте ме само! Все едно ме е връхлетяла топла вълна.

— Ще ти донеса суха кърпа.

— Не можах да се спра — обясни Еси на Фийби, когато останаха сами.

— Знам.

— Ти настояваш да гълтам лекарството, но през по-голямата част от времето съм добре. Сега просто се разтревожих. И двете с Ава се тревожехме. Съжалявам, че точно при прибирането ти ме хвана кризата. — Протегна ръка и докосна лицето на Фийби. — Явно се е случило нещо ужасно.

— Да, нещо наистина ужасно, мамо. Имам успокоителни. Не е зле да глътнеш едно. Не искам да се тревожиш.

— Вече съм добре. Каза, че Карли, Картър и Джоузи не са пострадали. Нито Дейв, нали?

— Дейв е добре.

— Чудесно. Всичко друго ще мога да понеса.

Ава се върна с малък бял леген и влажна кърпа.

— Най-добре да седнеш, Ава.

Разказа им за Рой. Макар лицето на Еси да пребледня отново, тя не получи втори пристъп. Двете с Ава седяха на дивана, хванали се за ръце. Дънкан се появи мълчаливо, раздаде чай и седна, та да има Фийби възможност да довърши разказа си.

Еси се изправи и приседна на страничната облегалка на фотьойла на Фийби. Прегърна дъщеря си през раменете и притегли главата ѝ към гърдите си.

— О, мамо...

— Съжалявам, миличка. Много, много съжалявам. Ужасна история. Горкият Рой. Горкият. Беше пълен нехранимайко, но не заслужаваше да умре така.

— Мамо!

— Хората, според които за мъртвите не бива да се говори лошо, са лицемери, защото — уверявам те — те си мислят лоши неща. — Еси вдигна поглед и видя как Дънкан едва се удържа да не се засмее. — И ти имаш ужасно измъчен вид. Къщата е заключена и всички тук сме в безопасност. Трябва да си починете.

— Да, всички трябва да си починем. — Фийби хвана Еси за ръката. — Никога няма да позволя на никого да те нарани.

— Всички отиваме да си лягаме. Дънкан, ти оставаш. В къщата е безопасно, затова оставаш. Хайде, момичето ми. Дънкан ще спи при теб, за да не си сама. Така ще спиш по-добре. — Фийби я погледна с вдигнати вежди, но Еси само поклати глава. — Да не би да не се досещам, че двамата вече сте спали заедно? Слънцето скоро ще изгрее. Редно е малко да си починем. Ще закусваме по-късно.

Ава кимна на Фийби зад гърба на Еси, после прегърна възрастната жена през кръста.

— Да направя ли яйца по бенедиктински, Еси? Да, така ще ги приготвя и ще поднеса и пресни боровинки.

Фийби въздъхна, докато Ава отвеждаше майка ѝ по коридора към спалнята ѝ.

— Засега е изхвърлила най-лошите мисли от главата си. Прекалено ужасяващ случай е, за да го смели наведнъж, и затова просто няма да мисли за него сега.

— Звучи ми като доста разумен подход.

Фийби се вмъкна в спалнята си.

— Ако мисли за нещо като яйца по бенедиктински например, няма да изпадне в паника. Но с времето лошите мисли няма да ѝ се разминат.

— Фийби, бих казал, че случилото се тази нощ и онова, което би могло да се случи, биха паникьосали всекиго.

— Трудно ми е да ти възразя. Господи, толкова съм уморена, че нямам сили да се съблека.

Изхлузи обувките си и се сви на леглото.

Дънкан се настани до нея и я взе в прегръдките си.

— Не очаквах първата нощ, която ще прекараме изцяло заедно, да приключи, като и двамата сме напълно облечени — промълви той.

— Дънкан? Благодарна съм ти, че размахваш лопатата и не ми слушаш глупостите, когато изпадна в някое от моите нафукани настроения.

Той се усмихна, заровил лице в косата ѝ.

— Утре ще си купя още няколко лопати.

— Много добра идея.

Хвана ръката му и я сложи върху гърдите си.

Еси се оказа права. Фийби спа много по-добре с Дънкан до себе си.

23.

Фийби люлееше и милваше сгушената в скута си Карли, както правеше, когато момиченцето ѝ беше бебе. Знаеше какво е да ти кажат, че си загубил баща си, че той си е отишъл и никога вече няма да се върне. Новината те стряска, невъзможно е едно дете да схване понятията смърт и завинаги.

Но Фийби не знаеше, а и нямаше откъде да знае какво е да загубиш баща, който всъщност никога не си имал, или да загубиш, когото и да било така внезапно и при такова свирепо насилие.

Независимо колко смекчаваше и редактираше подробностите, случилото си оставаше ужасно. А и тези подробности щяха да се прокрадват като вода в пукнатина на стената и да се натрапват от нашепваните приказки на съседите, репортажите по телевизията, въпросите на другите деца в училище.

Нямаше как да предотврати всичко това. Ето защо най-добре беше да е възможно по-честна.

— Боляло ли го е? — попита Карли.

— Не знам. Просто не знам. Надявам се, че не.

— Защо е трябвало да умре тук, след като не живее наоколо?

— Не знам. Но ще се опитам да разбера.

Карли се сгуши по-плътно в нея.

— Лошо ли е, че не го обичах?

— Не, бебчето ми. — Фийби я прегърна още по-силно. — Не.

— Не го обичах, но не съм искала да умре.

— Знам. И аз.

— На Попи дядото умря и тя е била на погребението. Дядо ѝ лежал мъртъв в голям сандък. Аз трябва ли да ходя на погребението?

— Не. Дори не знам дали ще има такава, нито къде или кога. Не сме... Не зависи от нас. Ако разбера и исках да присъствам...

— Не искам. Моля те. Нека не ходя.

— Добре. — Доловила страх в гласа на Карли, Фийби отново започна да я люлее. — Не се тревожи за това, сладката ми.

— Ами, ако онзи те нарани? Ако човекът, който уби Рой...

— Няма да допусна това да стане. Карли...

— Онзи мъж те нарани. Изкълчи ръката ти и насини лицето ти. — Карли беше на ръба да се разплаче, докато милваше Фийби по бузата. — Ами ако се върне и отново те нарани или те убие, както е бил убит Рой? Мамо!

— Няма да дойде и няма да ме нарани. Полицията ще се погрижи това да не стане. Нали с това се занимавам, Карли? Имай ми доверие, ще се грижа за теб, за баба ти, за Ава и за себе си. Дори за Картър и Джоузи. Ще бъдем много предпазливи. Не плачи сега, а ме слушай. Слушай ме. Трябва да сме предпазливи — повтори Фийби. — Известно време пред къщата ни ще има полицаи. Мога да уредя да има и вътре, ако така ще се чувстваш в по-голяма безопасност.

— Ако влезе в къщата, те ще го застрелят ли с pistolетите си? Ти ще го застреляш ли?

О, милостиви Боже!

— Няма да влезе в къщата. Но ако все пак стане, ще направим каквото трябва, за да сме в безопасност. Обещавам ти. Но всички трябва да сме предпазливи, разбра ли? Припомни си всичко, което съм ти казвала за говоренето с чужди хора, за качването в кола на непознат. Каквото и да ти казват, както и да те увещават, дори няма да се приближаваш до колата. Какво трябва да направиш в такъв случай?

— Да извикам „Не“ с всичка сила и да избягам.

— Точно така. Всичко ще е наред, бебче, защото ще разбере кой постъпи така с Рой. И тогава ще го тикнат в затвора и той никога няма да излезе оттам.

— Скоро ли ще го откриеш?

— Ще се опитам. Чичо Дейв също ще се опита. Всички полицаи, с които работя, и те ще се опитат.

Удовлетворена и успокоена, Карли притисна глава към гърдите на майка си.

— Тъжна ли си, мамо?

— Да, тъжна съм.

— А изплашена ли си?

Истината, повтори си Фийби, истината.

— Достатъчно съм изплашена, за да съм предпазлива и да работя здравата, за да разбере защо това се случи. Нали знаеш какво става, когато се захвана здравата за работа?

По устните на Карли се появи лека усмивка.

— Довеждаш нещата докрай — обяви тя.

— Точно така. — Прегърна момиченцето и промълви почти на себе си: — Абсолютно си права.

Обадиха ѝ се и трябваше да отиде. Да остави семейството си, се оказа по-трудно, отколкото смяташе. Пред вратата има полицаи, напомни си тя. Но пък никой от тези полицаи не е тя. Добре, друг път ще поработи по въпроса да не се стреми да контролира винаги всичко, реши Фийби. Ала в момента мечтаеше да може да се раздели на две части, та едната част да остане да бди над къщата и всички вътре.

Беше ѝ също така неприятно, че помоли Картър и Джоузи да се нанесат временно при тях. Беше по-безопасно и много по-ефективно да държи хората, които според нея в момента са изложени на най-голям риск, под един покрив.

Но беше ужасно да молиш за такова нещо двойка, все още преживяваща медения си месец.

Въпреки това дойдоха. Картър би направил за нея много неща. Прибавяше се и фактът, че е готов на абсолютно всичко, само и само съпругата му да е в безопасност.

Но така или иначе на сутринта всички — всеки според способностите си — трябваше да продължат с всекидневие си: да отидат на работа, на пазар, до банката. Не пусна Карли на училище — щеше да я задържи вкъщи два-три дни, докато се убеди, че на дъщеря ѝ няма да ѝ се случи нищо лошо навън.

В момента обаче отиваше долу при семейството си, за да им съобщи, че излиза. Изненада се да види Дънкан, седнал с Картър и Джоузи в гостната. Очакваше да си е тръгнал, след като тя се качи горе с Карли, за да ѝ съобщи за баща ѝ.

При влизането ѝ всички млъкнаха и впериха поглед в нея.

— Кроите планове и пъклени замисли ли? — опита да се пошегува тя. — Дънкан, не знаех, че си още тук.

— Реших да поостана малко. Как е детето?

— Жилава е и ще се оправи. Слезе по задното стълбище, за да отиде в кухнята при баба си. Картър, Джоузи... Получи се гадна ситуация, признавам. Само това мога да кажа. Ще ви дам един номер,

който и двамата да вкарате в мобилните си телефони. Това е пряка линия с участъка. Има екип, съставен за вашата безопасност. Ако нещо — каквото и да било — ви се стори странно и необичайно, звъните на него. Дънкан, ще съм ти благодарна, ако и ти си го запишеш.

— Нима наистина допускаш, че този лунатик би се опитал да посегне на някого от нас? — учуди се Джоузи.

— Не искам да рискувам. — Фийби забеляза издайническата тревога в обикновено веселите и ведри очи на Джоузи. Заплахите за живота не са всекидневие за медицинска сестра, омъжена за учител. — Имаш пациент в момента, нали?

— Да. Поемам дежурството от седем до четири при болен от рак. Частен пациент на Бул Стрийт.

— Чудесно. Поне е близо до работата ми. Запиши ми, ако обичаш, имената на другите сестри, на хората в къщата, режима, който следваш. Всичко ще е от полза. Картър, от теб искам програмата ти на часовете, срещите, график на съвещанията ти. Дънкан...

— Аз май не се придържам към определен график.

— Мислил ли си за частна охрана? Поне временно.

— Няма да търпя някой здравеняк да върви на две крачки след мен. Къщата ми е с аларма. Погрижил съм се за това. Ти си имаш достатъчно тревоги. Остави моите грижи на мен.

— Не съм такъв егоцентрик, за да твърдя, че всичко това се случва заради мен. Не отговаря докрай на истината. Но съм ядосана. Достатъчно добър професионалист съм, за да заявя, че ще открия кой се опитва да стигне до мен чрез хората в живота ми. А за да го направя, се налага да изляза.

— Ще излизаш? — Картър веднага се втурна към нея и постави ръка на рамото ѝ. — Фийби, този човек те преследва. Събра ни като стадо тук, за да се изключи възможността той да нарани някого от нас, а ти му даваш възможност да се насочи директно към теб.

— Ако реши да го направи, ще бъда готова. Картър, имам дете, което се нуждае от мен. Не възнамерявам да постъпя небрежно или глупаво. Дейв ще мине да ме вземе. Отивам в участъка, където ще бъда заобиколена от полицаи.

— Беше заобиколена от полицаи и когато един от тях те изпрати в болница — напомни Джоузи.

— Така е, но втори път няма да стана лесна мишена. Отивам в службата именно заради Арни Мийкс. Ще го доведат за разпит. Трябва да присъствам, а от вас искам да стоите тук и да поддържате всичко спокойно и нормално, доколкото е възможно. — Докосна Картър по бузата. — Рой не беше подготвен. Как да бъде? Но ние сме и ще се справим. Нали винаги това правим — справяме се.

— Мама е изплашена до смърт.

— Знам. — Нищо не можеше да направи по въпроса. — Разчитам на теб. И съм още по-спокойна, като знам, че в къщата има квалифицирана медицинска сестра. Смъкваш голям товар от плещите ми, Джоузи.

— Всичко ще е наред — увери я снаха й. — Точно обсъждахме какво да правим, та нещата да са възможно най-нормални. Храна, игри, музика. Бизнес — добави тя, хвърляйки усмивка на Дънкан.

— Смятам да обсъдя един бизнес проект с Еси — призна той.

— Чудесно. Намирай й работа. А когато пита за мен, напомни й, че съм с Дейв. Скоро ще се върна. Дънкан, ще ме изпратиш ли?

— Разбира се.

Тя изчака да излязат на верандата, преди да подхване:

— Трябва да го кажа. Ще бъде много по-умно, безопасно и мъдро да си стоиш вкъщи, далеч от нас. Не само от мен, но и от семейството ми.

Той спокойно оглеждаше прекрасната улица с многобройни дървета.

— Това не помогна особено на Рой, доколкото си спомням — изтъкна.

— Така е. — Не говори със заобикалки, а направо, както винаги, отбеляза тя. — Имаш възможност да отидеш където поискаш, за колкото дълго желаеш. Можеш да напуснеш Савана за известно време и никой, освен най-близките ти, да не знае къде си.

— Да избягам ли предлагаш?

— Не е бягство, а и ще си запазиш топките, ако си в Таити или на някое друго място.

— Лесно е да се каже, когато нямаш топки. Няма да ходя в Таити. Савана е моят дом и съм започнал проекти, които не съм готов — добре де, нямам желание — да отлагам. Пък и няма да зарежа

червенокосите красавици, с които съм заобиколен, за да пия коктейли на екзотичен остров. Но ти го знаеше, нали?

— Досещах се — поправи го тя. — Все пак бях длъжна да го кажа. Убедена съм, че ще се грижиш за себе си, но това не означава, че няма да се притеснявам, което пък ти го знаеш. Затова ще те помоля да ми се обаждаш на всеки два часа: позвъняване, съобщение, както решиш. Но ми е необходимо да получавам знак, че всичко е наред.

— Ще приема, ако и ти правиш същото.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Искаш да ти се обаждам на всеки два часа?

Все още с вдигнати вежди, тя разтвори сакото си, за да се види талията ѝ със закачената там полицейска значка.

— Да, хубава гледка, признавам — остана невъзмутим той. — Ще ти се обадя, а след два часа — ти на мен, и тъй нататък. Така се разбираме.

— Добре — примири се Фийби. Подаде му листче. — Номерът за спешни случаи. Погрижи се всички в къщата да го имат и в мобилните си телефони, и да е вкаран в домашния, ако обичаш.

Тя се обърна и огледа улицата, дърветата, колите, алеите на парка.

— Не е изключено да наблюдава къщата, може да е навсякъде.

— Тогава нека му дадем нещо да позяпа.

Притегли я към себе си и впи устни в нейните.

Когато поразхлаби прегръдката си, тя обви врата му с ръце и се притисна силно към него.

— Не поемай никакви рискове. Абсолютно никакви.

— Ехо!

Нервите на Фийби бяха така изопнати, че макар да разпозна гласа на Лорелай Тифани, неволно посегна към оръжието на кръста. Успя обаче да се овладее и като се обърна, отвърна със спокоен тон:

— Здравейте, госпожице Тифани.

— Каква картинка сте вие двамата. Много привлекателен мъж си хванала, Фийби. Преди няколко години не бих се поколебала да ти го отмъкна.

Облечена в нарцисовожълто и с дребния Максимилиан Дюфри до нея с каишка, нашийник и панделки в същия цвят, госпожица Тифани се усмихна кокетно на Дънкан.

— Госпожо, става ли дума за дама като вас, аз съм този, който ще ви отмъкне.

Госпожица Тифани се изкикоти като ученичка.

— Уф! Дръж го, Фийби. Заслужава си. Максимилиан Дюфри и аз сме тръгнали на разходка в парка. Защо не се присъедините към нас?

— Няма да можем.

— Не се учудвам. И аз щях да се занимавам с нещо по-енергично, отколкото да разхождам куче, ако имах такъв привлекателен мъж подръка. Довиждане засега.

— На този свят са останали още доста нормални неща — промърмори Фийби, докато госпожица Тифани и Максимилиан Дюфри се отдалечаваха.

— Савана е място, където куче с жълта панделка се смята за нормално.

Тя се загледа как госпожица Тифани навлиза в парка.

— Ще ми се и ние да можем да направим нещо толкова обикновено, като една разходка в парка.

Дънкан погали ръката ѝ. В този момент се приближи колата на Дейв.

— Пази се, Фийби. Ще се захванем с нормални неща съвсем скоро.

— Разчитам на това.

Хвърли последен поглед към него и къщата и влезе в колата.

— Всички добре ли са? — попита Дейв.

— Държат се.

— Господин Късметлиев май се е лепнал.

Тя погледна към все още стоящия на верандата Дънкан.

— Да. Бива го в това. Бива го да дава подкрепа. Точно като теб — добави. — През всичките тези години и ти подкрепяш семейството ми, а това превръща и теб в мишена. Близък си ми толкова, колкото всеки от семейството, а същото не можеше да се каже за Рой.

— Взел съм предпазни мерки.

— Радвам се. От дванадесетгодишната ми възраст ти си ми като баща. Винаги съм разчитала на теб и държа на теб и ако той ме познава, а явно ме познава, трябва да е наясно с това.

Дейв пусна волана, за да стисне ръката ѝ.

— Аз пък се гордея с теб отпреди да те видя очи в очи. Обичам те все едно си мое дете. Няма да му позволя да ме използва, за да те нарани. Чуваш ли?

— Да, да. Добре — въздъхна. — Защо Арни е в участъка? Щяхме да го разпитаме неофициално в дома му.

— Така щеше и да стане, но се нахвърлил върху един от детективите, та затова го докарали в участъка.

— Бързо пламва — отбеляза Фийби. — Онзи, който уби Рой, не се пали така бързо. Той е съвсем студенокръвен. Арни Мийкс не пасва на образа, Дейв.

— Не, но може да има приятел или член на семейството, който пасва. Хайде, Фийби, ще караме стъпка по стъпка.

Не поиска адвокат. Не беше кой знае колко умна постъпка, помисли си Фийби, докато изучаваше Арни през затъмненото стъкло. Такова поведение само по себе си е грандиозна глупост. Достатъчно дълго е бил ченге, за да не постъпва така, но явно желаше да демонстрира, че не е кой знае колко обезпокоен и възнамерява да се оправи сам.

Беше облечен в сива тениска и джинси, с износени маратонки „Найк“ на краката и навъсено изражение на лицето. Не се беше обръснал и грубата четина по бузите, подхождаше на погледа му „ще-ви-дам-на-всички-да-разберете“.

Беше я наранил и унизил, беше я причакал и нападнал. Съзнаваше, че е естествена и нормална реакция да усеща присвиване в стомаха — та нали, в края на краищата, стои пред мъжа, който я завърза, би и разсъблече.

Ала, макар да си даваше сметка, че реакцията ѝ е естествена, тя не успяваше да се отърси от тягостното усещане.

— Не се налага да влизаш там — увери я Дейв и я стисна за рамото.

— Напротив.

— Веднъж вече застана лице в лице с него, Фийби. Няма какво повече да доказваш.

— Трябва да вляза. Искам да го наблюдавам, докато го разпитват. — Да го гледам в очите, да слушам гласа му, помисли си тя. — Само

така ще разбере със сигурност дали той е убил Рой, или знае кой го е направил.

— Ще ти кажа нещо: не дължиш нищо на Рой.

— Може, но трябва да го направя заради Карли. Всичко ще е наред.

Чак наред може би беше пресилено, но все пак тя реши да остане в стаята за наблюдение и да гледа как Сайкс и Лиз го притискат от две страни, обработват го, въртят и сучат около нищо незначещите му отговори. И тримата знаят как се играе играта, помисли си, но бяха двама срещу един.

— Не можеш да отречеш, че имаш зъб на лейтенант Макнамара.

— Стара новина.

— Когато един мъж пребие жена, новината никога не остарява. Що за мъж би постъпил така? — Сайкс замълча и поклати глава. — Ако питате мен, подобен тип е пълен подлец и от него може да се очаква всичко.

— Да, но никой не те пита.

— А знаеш ли какво мисля аз, Арни? — Лиз направи няколко крачки, така че да застане зад гърба му. — Ти си шибан страхливец. От онези, които биха взривили някой вързан, окаян нещастник на парчета. Велик ли се почувства? Важен ли реши, че ставаш?

— Дори не познавам този задник. Казах ви го. Не съм го докосвал. И защо да го правя? Явно е имал достатъчно акъл да зареже онази всезнаеща кучка. По-скоро бих го почерпил едно питие, ако го бях срещнал.

— Значи за теб той е бил нищо, така ли? — уточни Лиз. — Нищо, освен оръжие, което да използваш срещу лейтенанта?

— Тя ни най-малко не ме интересува. Казах вече, стара новина.

— А как се чувстваш като ченге под наем, Арни? Да обслужваш неколцина юпита в костюми „Келвин Клайн“ и постоянно прииждащи във фойето туристи с фотоапарати? Виж, това не е стара новина.

Лицето на Арни потъмня. От гняв, помисли си Фийби, но и от още нещо. От смущение.

— Това е временно.

— Така ли? Надяваш се баща ти да те върне в участъка? — Сайкс постави ръце на кръста си и подсвирна. — Няма да стане, Арни, и ти добре го знаеш. За теб с полицейската кариера е свършено. Семейната

традиция се наруши. Ако някоя кучка ме докара до това положение, непременно ще искам да си отмъстя. Я ни кажи къде беше снощи, Арни. Къде беше от десет до три след полунощ?

— Казах ви, бях вкъщи при жена си.

— Глупаво е да лъжеш, не смяташ ли? Показва, че нещо тук ти липсва — потупа се Сайкс по челото. — И особено когато съпругата ти не е особено щастлива с теб. — Детективът прелисти папката пред себе си. — Според показанията ѝ не знае кога си се прибрал, но не си бил вкъщи в единадесет, когато си е легнала.

— Греша. — Арни сви рамене и отметна назад глава, за да изучава тавана. — Бях долу в кабинета и заспах пред телевизора.

— Тя е заключила, Арни. Обходила е цялата къща, преди да си легне. След като си бил там, задрямал пред телевизора, къде е била колата ти?

— Не я е видяла. Сърдита ми е и ми сговнява живота.

— Лъже — обади се Фийби. — Лъже, че е бил вкъщи. И проявява нервност.

— Не знаеше къде си бил и в деня, когато застреляха Джонсън. Много жалко.

— По дяволите, тогава имах почивен ден! — сопна се Арни. — Трябваше да свърша разни работи.

— Да, бе — подхвърли Лиз, — например да застанеш до прозорец в празен апартамент, откъдето да застреляш невъоръжен човек. Тийнейджър, който се предава.

— О, я ходете се шибайте всички! Няма да позволя да ми лепнете последния случай само защото кучката Макнамара иска още кръв. Всички ѝ се подмазвате, умилквате и правите каквото ви каже. Ако исках да убия някого, може да заложите задниците си, че това щеше да е тя.

— Да убиеш бившия ѝ съпруг пред очите ѝ, е почти равностойно да ѝ натриеш носа. Да застреляш Джонсън, след като тя часове наред го уговаряше да излезе, също е натриване на носа. — Сайкс насочи показалеца си все едно е дуло. — Разполагаш с пистолет калибър 22. Не биваше да оставяш куршума в нещастния заек.

— Какво?! Какъв заек? За какво, по дяволите, дрънкаш?

— За това не лъже — отсече Фийби. — Няма понятие за какво говориш.

— Като добавим куршума към условната ти присъда, с теб е свършено. Ще те окошарят. И този път баща ти ще е безпомощен.

— Я не намесвайте баща ми!

— Ти ще го намесиш — уточни Лиз. — Готов си да звъннеш на татенцето си още сега. Ще открием оръжието, от което е изстрелян куршумът в заека. А и остава въпросът за мъртвата змия и мъртвия плъх. Да не говорим за куклата, която обезобрази и остави пред дома ѝ.

— Не знам нищо за никакъв мъртъв заек.

— Куклата — промълви Фийби тихо.

Сайкс присви очи и подхвана:

— Но знаеш нещо за куклата, нали? Поизпоти се, когато чу за куклата.

— Не знам за какво говориш.

— Обезобрази куклата, както си възнамерявал да обезобразиш и лейтенанта. Звъннал си на вратата ѝ през нощта и си я оставил. После подхвърли мъртвия плъх и така чак до Рой Скуайър. Да, да — на мен ми прилича на определен модел, който следваш.

— Пълни глупости. Добре, може и да съм подхвърлил кукла, но какво от това? Беше преди седмици и оттогава не съм ходил натам. Не съм се приближавал до Макнамара, откакто...

— Откакто я преби на стълбището? — завърши вместо него Сайкс. — Откакто нахлузи торбата за пране на главата ѝ и разкъса дрехите ѝ? Нямах приятели сред нас, Арни. Никой не желае да ти помогне, така че продължавай да лъжеш. Това страшно ме радва. Със собствените си лъжи сам ще се натикаш в килията.

— Ти си откачил, бе! — Сега вече Арни беше смъртнобледен, а по челото му беше избила пот. — Никого не съм убивал, никакъв заек не съм застрелвал.

— Разполагал си с мотив, средства и възможност. Да, продължавай да лъжеш, глупако. Знаеш колко прокурорът обича страхливец и убиец да хленчи и лъже. Затворът просто няма да ти се размине.

— Не познавах негодника. Никога не съм ходил в Хилтън Хед, където твърдите, че живее. Не може да ме обвините в това!

— Дай ни малко време. Лиз, аз така и не останах доволен, че на този задник му се размина, макар да преби лейтенанта.

— И аз страшно исках да получи по-сериозно наказание. Но този път вече...

— Тя инсценира всичко това! — извика Арни. — Знаете, че е така. Опитва се да ме съсипе, ето какво прави. Видях проклетата кукла на разпродажба на вещи втора ръка и я използвах, за да накарам кучката да се замисли. Никого не съм убивал, не съм стъпвал в Хилтън Хед. Тя иска всячески да ме прецака. Да върви по дяволите. Снощи не съм бил дори близо до „Бонавентюр“.

— А къде беше, Арни? Докажи го и ще отървеш кожата.

— Имам си гадже. Жена ми не ме подкрепя, не ми дава да правя секс с нея. Намерих си друга, която ми обръща внимание. Снощи бях при нея. Стоях там до два през нощта.

— Име — отсече Лиз и извади бележник. — И адрес. Ще я питаме колко е била чукана снощи.

— Тя има съпруг. Замина за Мъртъл Бийч да играе голф няколко дни, затова използвахме терена при нея. Нека първо аз поговоря с нея и да ѝ обясня колко е сериозно положението, иначе може и да излъже. Ако мъжът ѝ разбере, ще я пребие. Тя трябва да е сигурна, че няма да споменете нейното име.

— Да те оставим ти да говориш първо с нея? Да я подковеш? — Сайкс изсумтя презрително. — Няма да стане, Арни. Ако ни казваш истината, няма да намесваме името ѝ. Явно двамата сте си ликаприлика.

— Жена ми вече говори за развод, и то, защото Макнамара...

— Да, бе, за всичко е виновна Макнамара. Разбира се. Тя те подмами да я пребиеш на стълбището, за да може да те изхвърли от службата. Казвай името, Арни.

— Служителка е в компания „Теранс“. Там я потърсете, а не в дома ѝ. Говорете с нея в офиса ѝ. Наистина ви моля да проявите дискретност.

Очите на Сайкс бяха ледени.

— След като нападна лейтенант Макнамара на стълбището, загуби правото си да молиш, когото и да е от нас за каквото и да било. Не го забравяй, задник. Никой не е на твоя страна. Ако искаш да отървеш кожата, пиши името.

Докато пишеше, Фийби се обърна към Дейв.

— Не е той. Арни е свиня и глупак, но не е убил Чарлз Джонсън или Рой. — Отново се обърна към затъмненото стъкло. — С радост би ме наранил. Все още иска да си отмъсти, но не би проумял, че като убие момчето или Рой, ще ме нарани и така ще ме накара да платя. Той изобщо не ме разбира. Докато онзи, който извърши убийствата, ме познава.

— Ще говорим с жената, ще видим дали ще потвърди алибито.

— Добре. Прибирам се вкъщи. Ще прегледам досиетата. Той е там някъде, вътре в тях.

Докато Фийби се измъкваше от стаята за наблюдение, Лиз излезе от стаята за разпит.

— Точно идвах да те видя. Разполагаш ли с минута?

— Разбира се.

— Нека... — Лиз се огледа и посочи дамската тоалетна. — Нека поговорим там.

Когато влязоха, Лиз се облегна на мивката.

— Сигурно ти е било трудно да наблюдаваш разпита. Стъклото не е кой знае каква бариера.

— Да, трудно ми беше и стъклото не е солидна бариера, но трябваше да го направя.

— Не е той, Фийби.

— Права си, не е. Заедно с Бика добре го обработихте. Алибито му вероятно ще бъде потвърдено и ще изоставим тази следа.

— Кой смяташ, че е?

— Истината ли да ти кажа? Представа нямам. — Фийби прокара ръце по лицето си, а после и през косата. — Затворила съм семейството си вкъщи, все едно са заложници. Нямам друг избор. Убиецът на Рой превърна всички ни в заложници, а дори не знам какви са условията. Не знам какво иска, нито защо. Не мога да преговарям за безопасността им, ако не знам условията.

— Да отидем ли да изпием по едно кафе? — Лиз си погледна часовника. — Мога да отсъствам половин час, докато Бика приключи разпита.

— Толкова зле ли изглеждам.

— Имаш вид на човек, комуто едно кафе с приятел ще му дойде добре.

— Идеята не е лоша, но трябва да се прибера. Заради семейството ми. Ще ми се обадиш ли, ако и когато алибито му бъде потвърдено?

— Нямах проблем.

Фийби отвори вратата, но отново я затвори.

— Ще ми се да беше той. Ще ми се да беше този кучи син. Част от мен иска да е Мийкс, за да се сложи край на цялата тази история и да се успокоя, че семейството ми е в безопасност. Пък и така ще се провали тотално. Дано не види бял ден заради онова, което ми стори на стълбището. Явно и аз копнея за отмъщение.

— Напълно разбираемо.

— Мислиш ли?

— Човек е уравновесен вътрешно едва когато шестото му чувство подсказе, че е така. Нищо чудно до това да се сведе цялото отмъщение, с което ще бъдеш възнаградена. Ще се наложи да се примириш.

— Затова ме е яд. — Нещо в гърдите ѝ се отпусна, защото го изрече, сподели го с човек, готов да я разбере. — Никак не ме удовлетворява. Ще ми се да полежи известно време зад решетките, да се чувства безпомощен и ужасен, а после... — Фийби поклати глава. — Това е проблем, който ще решавам друг ден. За момента имам достатъчно грижи.

— На твое място бих поговорила със служебния психиатър.

— Ще го направя. Но първо ще приключа с тази история. — Успя да се усмихне. — Разговорът ни ми помогна повече от кафе. Благодаря, че ме изслуша, Лиз.

— Мога да го сторя отново, ако потрябва.

24.

Избута го на заден план в съзнанието си, заключи тревогата и безпокойството, предизвикани от виждането, чуването и наблюдаването на Арни Мийкс. Нямахше време да се справя с тях сега. Те, както добре съзнаваше, щяха да свият стомаха ѝ на топка, но все ще намери начин да се успокои. В подходящ момент ще настане и за това време.

Дотогава обаче има цял списък от по-належащи задачи.

Озовала се отново на Джоунс Стрийт, тя паркира и слезе от колата. Защо, запита се, понякога ѝ се струва, че къщата се надвесва застрашително над нея. Обикновено минаваха седмици, дори месеци и тя не мислеше за нея като друго, освен като за свой дом — красиво, поддържано място, където да отгледа детето си, да подслони майка си и приятелката, място, където се храни, спи, живее и дори от време на време кани гости.

Какво значение има, че не тя бе избрала да живее тук? В края на краищата това е само една къща, изградена от стъкло и тухли. Призракът на братовчедката Бес отдавна беше избледнял.

Притесняваше я липсата на избор, прецени тя. Въпросът беше, че няма друг избор.

Макар да съзнаваше, че вътре я очакват с нетърпение, Фийби отиде до портата към вътрешния двор. Изпита потребност да постои далеч от полицейската кола, от надвисналите над нея тухли и стъкло.

Тук поне има избор, независимо че го оставя предимно на Ава. Градината се стелеше с пътеките си, сенчестите кътчета, елегантните маси и пейки за присядане — направо беше нещо като убежище.

Застана на стъпалата на верандата, огледа се и си представи прекрасния двор, ширнал се другаде. В Ню Орлиънс например или поне на друга улица в Савана. А защо не в Атланта или Шарлот?

И каква разлика всъщност има къде се намира нещо?

Огромна, призна тя, огромна разлика, която никак не е лесна за приемане.

Чу вратата да се отваря, но не се обърна. Свърши се с бягството за малко уединение.

Картър седна до нея и ѝ подаде чаша вино, но не продума.

Тя отпи първата глътка с наслада и се постара да допусне до слуха си единствено музиката на плисъка на водата във фонтана.

— В мрачно настроение съм.

— Затова ти донесох вино. Искаш ли да се прибера?

— Не. Реших да се заяждам със стари неща: братовчедката Бес, тази къща и катинарите, които тя представлява, но които няма как да отключа. Тъй като не мога да направя нищо по въпроса, защо да не изпадна в мрачно настроение. Така и така не виждам разрешение.

— Винаги обаче го виждаш във всички други заобикалящи те ситуации.

— Така постъпвам, нали? — погледна го тя смаяно.

— С това си се нагърбила почти откакто те помня. Рубен помогна на това качество у теб да се прояви, но и преди него се държеше така, макар спомените ми да са доста смътни.

Фийби отпусна глава на рамото му.

— Всичко се промени, след като татко почина. Преди това и за мен нещата са смътни. Тогава братовчедката Бес можеше да ни подаде ръка. Ако тя се беше погрижила за мама навреме, Рубен вероятно нямаше да се появи. Но не го направи и няма никакъв смисъл да разсъждаваме какво е щяло да бъде. — Известно време отпиваше мълчаливо по малко от виното. — Мама се бореше за нас всеки ден.

— Знам.

— Вероятно ѝ е било адски трудно. Дори като си мисля за това, не си представям докрай какво ѝ е било: тревогите, работата, мъката. А и страхът. Но винаги се бореше за нас. И изведнъж среща човек, който я кара да мисли, че е специална, който се държи добре с нея. А накрая той за малко да убие и нея, и децата ѝ. Нищо чудно, че започна да се изолира от външния свят.

— Никога не съм я винил за това.

— Не, не. Ти никога не си го правил, но на мен ми се е случвало. Господи, срам ме е, но понякога я обвинявах. Независимо че знам за заболяването ѝ, пак се ядосвам, че не излиза, не ходи на пазар, не отива да гледа някой филм. Каквото и да е. Абсолютно съм наясно, че не е в състояние да го стори. И въпреки това понякога... — Поклати

глава и отпи от виното. — Мисля си за сегашната ситуация, а съм с вързани ръце да изпратя Карли и нея накъде. Не бих се тревожила толкова много, ако имаше начин да ги кача на самолет и да ги изпратя да заминат, докато всичко тук приключи.

— Не е зле пак да поговорим с нея да се подложи на терапия. Не сега — бързо добави той, преди Фийби възрази. — По-късно, когато... Когато кажеш, че всичко е приключило. Джоузи и аз може да се преместим да живеем при вас. За постоянно.

— Няма да сте щастливи.

— Фийби...

— Няма. А аз съм щастлива тук през по-голяма част от времето. Просто сега съм в мрачно настроение и се възползвам от присъствието ти. Какво ли не се налага да обмисля? Арнолд Мийкс няма нищо общо с Рой. Знаех го и преди да отида да наблюдавам разпита. Но като го гледах, отново се обърках, ядосах и изплаших. Предпочитам да съм разгневена, отколкото да ме е страх, обаче останах навън, за да се концентрирам върху първото.

— И май добре се справяш.

— Това е важното.

В другия край на вътрешния двор присмехулник енергично започна да се радва на сутрешните прелести, пристъпвайки важно по железния парапет на оградата. Свободен е да избере да кацне където поиска, помисли си Фийби, да отлети, когато реши.

Хората обаче не са птици.

— Как е мама?

— Заета е. Преди да тръгне, Дънкан я накара да обмисли идеи за бъдещите си плетива и каква цена би искала. Бог ми е свидетел, че точно това й трябваше, за да не мисли за създалата се ситуация. Много го бива да кара хората да работят.

— Това комплимент ли е, или упрек? — попита тя с вдигнати вежди.

— Харесва ми. Въвлече Карли в разсъждения за задълженията на модния консултант. Тя се включи с охота.

— Така и трябва, ако това ще е бъдещата й професия.

— Той винаги знае кои копчета да натисне. Има самобитен талант, а и го притежава в изобилие. Как, кога и доколко да натиснеш, показва, че разбираш хората. Да, Фийби, много го харесвам.

— А аз не само го харесвам, но и нещо повече.

— О! Така ли? — Сега вече Картър я погледна с присвити очи.

— И защо те притесняват чувствата ти?

— Не съм казала, че ме притесняват.

Той забели очи, а после леко потупа образувалата се тънка бръчка между веждите ѝ.

— Това тук казва противоположното.

Тя се постара да свие небрежно рамене.

— Хайде, Картър, стига толкова. Нещата в живота ми текат по лош път.

— Рой беше глупак. На всеки може да се случи да попадне на глупак веднъж. Съжалявам, че говоря така, защото току-що се сетих, че е мъртъв, но това е мнението ми за него. Друго?

— Жив или мъртъв, глупак е — прав си. Нещата в живота ми се стичат по лош начин — повтори тя. — Имам кариера, която често обърква личните ми планове.

— След като един тип се е навил да излиза с ченге, вече трябва да е наясно с положението. И в това не виждам нищо за притеснение. Съжалявам. Карай нататък.

— Седемгодишна дъщеря. Не казвам, че ми създава грижи. Тя е любовта на живота ми, но и съществен фактор. Нейното щастие е най-важното за мен. Да започнеш сериозна, дълготрайна връзка с човек, чието дете трябва да приемеш като част от сделката, не е шега работа.

Картър само махна пренебрежително с ръка.

— Хората го правят всеки ден. Дори по няколко пъти на ден.

— Вярно, но те не са аз, нито Карли, а дори и Дънкан. Прибави и тази къща. Той разполага с разкошен дом на остров Уитфийлд. Сам го е построил. Не бих могла — дори нещата помежду ни да напреднат — да отида да живея там. Не мога да мръдна оттук. А и мама. Ако човек ме приема, значи се нагърбва и с нея. Дори всеки от тези фактори поотделно да е тънка нишка, събрани заедно, те се превръщат в дебело въже. И за да заплетат докрай нещата, не съм сигурна дали той ме харесва безусловно.

— Защо не го попиташ?

— Да, лесно ти е да говориш така. Ти си мъж. — Въздъхна. — Е, успех да се депресирам по този въпрос, но пък се откъснах от грижите за семейството ми, а това ме измъкна за миг от ужасната ситуация, в

която се намирам. Сега е време да се върна към неприятната действителност. — Изправи се. — Трябва да поработя малко. — Наведе се и целуна Картър по бузата. — Благодаря за виното и рамото. — Виното е твое, но себе си винаги съм готов да предложа.

Можеше да е и по-лошо, прецени Фийби. Ава и Джоузи се суетяха в кухнята, майка ѝ и дъщеря ѝ разпалено обсъждаха мостри. Фийби разполагаше с предостатъчно време да поработи необезпокоявана. За къща под обсада, прецени тя, тяхната имаше привидно нормален вид.

Сутринта реши да се свърже с ФБР и да изиска копия от всички досиета на случаи, в които е участвала при разрешаване на криза.

Оттам ще ѝ предоставят стара информация, но тя не възнамеряваше да пренебрегне каквото и да било. За момента щеше да прегледа по-новите досиета.

Всяка отворена папка я връщаше назад. Удивително, помисли си, как възкръсваха всевъзможни подробности, независимо че се бе случило преди четири-пет години. Прочетеше ли резюмето, случаят изплуваше пред очите ѝ.

Самоубийства, битови разправи, провалили се по някаква причина обири, свирепи битки за попечителство над деца, служители, огорчени от отношението на началник, отмъщение, финансова изгода, мъка, умствена или емоционална нестабилност — всяка подобна ситуация можеше и обикновено приключваше с взимане на зложници.

А понякога въпреки положените усилия преговорите не успяваха.

Подреди папките по години и започна от първата, когато постъпи в полицейските сили на Савана.

До края на годината беше загубила трима души: един при самоубийство, един зложник и един похитител. Нямахше значение, че беше уговорила десетки други да се предадат или да пуснат зложниците. Беше загубила трима и сега всеки случай ясно изпъкваше в съзнанието ѝ.

Така живо си ги представяше, че се досещаше за предприетите стъпки, изречените думи, използвания тон. Сещаше се за някои

прекалено дълги паузи, които бе правила, за привързаността, с която в някои случаи не допускаше паузи.

Беше безполезно да се упреква — знаеше го, а и прекалено опасно беше.

Но оставаше фактът, че три живота се бяха изплъзнали през пръстите ѝ. Дали Рой е мъртъв заради някой от тях?

Отвори нова папка с имената на загиналите, годината, мястото описанието на случая. После започна да свързва имената на обвързаните лично или професионално с жертвите. И добави имената на хората, работили в екипа.

Вече приключваше с втората година, когато Ава потропа на вратата и влезе.

— Трябва да глътнеш малко въздух и да хапнеш нещо.

— Добре съм, Ава, наистина.

— Не си. Никой от нас не е добре. Но трябва да дишаме, да ядем и да спим. — Приблужи бюрото. — Хубаво е майка ти и дъщеря ти да те гледат как вършиш тези неща. Ще им бъде от помощ.

— Добре, ще сляза. Ава, знам, че искаш да изкараш две седмици със Стивън на Запад по-късно през лятото. Защо не ускорите пътуването? Семестърът и без това приключва след няколко дни. Иди при него, изчакай го и тръгнете по-рано...

— И няма да съм изложена на опасност? Тъй като всички сме приковани в тази къща за неизвестно време, доста глупаво е от твоя страна да ме ядосваш още от първия ден.

— Не го правя, за да те ядосам, Ава. Опитвам се да намаля броя на хората, за които се притеснявам, с един, или по-скоро с двама, понеже, ако не заминете, Стивън, ще се прибере вкъщи. Ще ми направиш услуга, ако заминете на ваканцията си сега.

Ава вирна брадичка.

— Не възнамерявам да ти правя такава услуга, Фийби. Няма да оставя Еси или Карли и нищо няма да промени решението ми. Ако ставаше въпрос само за теб, щях да замина, защото не познавам по-самостоятелна жена. Понякога ставаш почти досадна с това си качество. Както е в момента.

Фийби се размърда на стола.

— По-добре е и ти да не ме ядосваш още от първия ден.

— Надявам се да го избегна, като ти съобщя, че вече се чух със Стивън и се разбрахме да заминем за Бар Харбър, при семейството на съквартиранта си, защото двамата се разбират отлично. Няма да си дойде преди средата на юни, а ако нещата не са се нормализирали дотогава... — Ава прокара ръце през косата си. — Ще измисля нещо друго, за да не се прибере вкъщи.

— Значи не си му обяснила защо така охотно го пускаш да заминем за Мейн.

— Той ми е дете, така както Карли е рожбата ти, независимо на колко години е. Няма да допусна да бъде въввлечен в тази история. Еси има нужда от мен, а Карли, макар да е наследила част от твоята самостоятелност, все още е момиченце и също се нуждае от грижите ми. Освен това, Фийби, и ти имаш нужда от мен, затова забрави за намерението си да ме прогониш оттук, сякаш съм ти безполезно бреме.

— Ако не те ценях толкова много, нямаше да настоявам да заминеш. Защо не вземеш Карли и не... — Фийби закри лице с ръце. — Не, нищо няма да излезе. Наясно съм, че нищо няма да излезе, и въпреки това искам да го направя. Ако изпратя Карли някъде, макар и с теб, тя ще се разстрои и изплаши вероятно още повече, отколкото в момента. Мама ще изпадне в паника. И това го знам, Ава, както и че не мога да я оставя сама в къщата дни наред. Нужна си ми тук, обичам те, и същевременно ми се ще да заминеш.

— Тогава вече не съм ти ядосана. — Заобиколи бюрото, застана зад Фийби и като се наведе над нея, опря буза в нейната. — Всички сме притеснени.

— Той това иска — промълви Фийби. — Който и да е той, в момента иска точно това.

— В такъв случай, ако седнем да хапнем, все едно ще му покажем среден пръст, ако не възразяваш за израза. Приготвила съм хубаво печено пиле и научих Джоузи как да прави огретен от картофи.

— Следователно ще му покажа повторно среден пръст, като отида горе в гимнастическия салон, за да залича резултата от двете порции картофи, които възнамерявам да изям.

— По-добре изяж една, за да ти остане място за малиновата торта.

— Господи, защо ми изпращаш подобни изпитания?

— Когато съм разстроена, готвя — обясни Ава. — Днес съм приготвила ужасно много неща.

Получи се адски красиво, направо да не повярва човек колко красиво и въздействащо се получи. Всяка минута, всяка секунда откакто напъха онзи непотребен боклук Рой в багажника на прескъпата му кола, до момента, в който го взриви, беше невероятно вълнуваща.

Далеч по-хубаво от застрелването на малкия бандит. То стана много бързо и съвсем не така драматично.

От друга страна, му се искаше да беше видял лицето на Фийби, когато Рой загина. Това щеше да е върхът на сладоледа.

Погледна към окачените по стената в работилницата му все нейни снимки. Навсякъде Фийби Макнамара. Прибира се вкъщи след тежък ден, който е прекарала да обърква живота на хората; спряла за миг да поговори с някоя от идиотските си съседки; извела разглезеното си копеле на разходка в парка или край реката; разменя си лигави целувки с онзи богаташ, с когото се чука в момента.

Той все още празнуваше скорошния си успех, затова си отвори поредната бира и я вдигна за наздравица към многобройните изображения на Фийби.

— Поттиш се сега, нали, кучко? Знам, че се поттиш. И още много има да се поттиш, докато свърша с теб.

Опитва се да разбере какво става, продължи да разсъждава той. Доста ще се озори, за да си изясни. Кой би убил горкичкия Рой? Кой би постъпил толкова жестоко?

Чувайки гласа ѝ в съзнанието си, така прихна, че се наложи да седне.

Жалко, че не започна да се чука с богатото копеле няколко месеца по-рано. Ако имаше повече време и повече информация, щеше да съумее да превърне в мишена новата ѝ играчка, вместо бившия ѝ съпруг.

Е, нищо чудно да му хрумне как да включи и него. Просто е необходимо да помисли, да планира и да организира някои неща. Защо да не се възползва от създадена се възможност, дори сам да я създаде?

— Ще видим какво ще стане, когато му дойде времето, Фийби — промърмори под нос. — Имаме график, който следваме. — Отново надигна бирата. — Времето изтича. Тик-так, тик-так. След последното тик-так всичко ще потъне в кръв и дим.

Както стана с нея, помисли си и в съзнанието му изплува друго лице. Образът изгаряше очите му и той се разплака.

След вечеря Фийби сложи дъщеря си да спи, разговаря за последен път за деня с капитана си и седна пред досиетата.

Усещаше в себе си празнина, нещо кухо, сякаш по невнимание бе извадена жизненоважна част.

Налага се да го преодолее или поне да го изтика на заден план. Ако успее отново да се концентрира, ще се появят нови имена, подробности около случаите, причините зад тях. Празнотата обаче не изчезваше и дори заплашваше да я погълне цялата.

Вдигна телефона и набра номера на Дънкан, без да се пита защо търси именно него или защо, когато той отговори, периферията на обзелата я пустош започна да се запълва.

— Аз... Дънкан...

— Фийби, точно си говорех на глас за теб. Питам се дали да ти се обадя, или да те оставя на мира известно време. Вкъщи ли си?

— Да. — Ръката, с която държеше мобилния телефон, трепереше. — У дома съм. А ти?

— Да. Ти какво, проверяваш ли ме?

— Не, просто...

— Хайде, глупаво се пошегувах. Нещо притеснява ли те?

— Току-що говорих с Дейв. Всички тук са спокойни, доколкото е възможно. Не исках да говоря с тях, да ги тревожа... Май затова ти се обадох, а ето че бърбря несвързано.

— Какво ти каза Дейв, което не искаш да споделиш с близките си?

— Много бързо схващаш. Това ми харесва у теб. След време сигурно ще започне да ме дразни. Ако се стигне до „след време“. Обади ми се да каже, че са намерили... Един момент. — Отдалечи слушалката от ухото си, за да си нормализира дишането. — Към експлозива е имало прикрепен часовников механизъм. Рой... Имало е

часовников механизъм, отделно от дистанционното. Часовникът, Дънкан, е бил нагласен за един и тридесет и пет. Нито за миг не е възнамерявал да остави Рой жив. Каквото и да бях казала, каквото и да бях направила, щеше да приключи по този начин.

Последва пауза, през която чу как Дънкан въздъхна дълбоко.

— Оставил е достатъчно време, за да е сигурен, че ще пристигнеш, и да има възможност да си поиграе с теб. Искал е да видиш какво ще последва, искал е да присъстваш. Това го знаеш, Фийби.

— Искал е да хленча, да се пазаря, да умолявам. И да разбере, когато всичко приключи, че усилията ми не са имали никакво значение. Каквото и да бях направила, нямаше да промени нещата, защото всичко е било предначертано. Часовникът е отмервал изтичащото време.

— Нецо бърка, защото онова, което ще направиш тепърва, ще има значение.

— Изплашил ме е до смърт. Постигна целта си.

— Не се обаждаш на подходящия човек, ако си въобразяваш, че ще ти кажа да не се страхуваш. Какво ще предприемеш?

— Какво ще предприема за страха си ли?

— Не. Какво ще предприемеш, за да го откриеш и за да не се плашиш повече?

— Преглеждам стари досиета и търся... Няма ли да ми пожелаеш да съм силна и смела?

— Виждал съм те в действие. Знам, че притежаваш и сила, и смелост. Но всичко си има граници. Защо да не дойда? И аз мога да чета досиетата.

Тя се извъртя на стола така, че да вижда тъмнината, която се стелеше пред прозорците.

— Предлагаш ми да дойдеш, за да не се налага да се чувствам силна и смела. — Пустотата в нея почти изчезна. — Чудесна работа свърши.

— Дай ми половин час и...

— Не, не. Не е необходимо да идваш. Оказа се достатъчно само да ми го предложиш. Нужно ми беше да чуя, че... имам избор — довърши, осъзнавайки какво всъщност постигна той. — Нека те попитам нещо, но не забравяй, че умея да слушам, затова ще разбере,

ако лъжеш. Като имаш предвид създалата се ситуация, съжаляваш ли вече за поканата си да изпием онова питие?

— Като имам предвид всички възможни ситуации, ще кажа, че това е най-хубавото нещо, което някога съм правил.

Тя се усмихна.

— Може би второто най-хубаво след решението ти да купиш бирата заедно с лотариен билет.

— Според мен са равностойни. Фийби, защо не си легнеш и не поспиш?

— Сигурно така ще направя.

— Не знам дали умея да слушам, но ми е ясно, когато ме лъжат.

— Е, вероятно ще си легна след два-три часа. Благодаря ти, че каза онова, което исках да чуя.

— Тук съм, ако желаеш да чуеш и нещо друго.

— Лека нощ, Дънкан.

След кратка и неспокойна нощ Фийби се запита дали да не продължи да работи вкъщи. Добре съзнаваше обаче, че ще отмята малко работа, защото смяташе да не пуска Карли на училище поне още няколко дни.

Дори да успее да убеди дъщеря си да се занимава другаде, Фийби си даваше сметка колко много ще се разсейва и колко виновна ще се чувства, задето се е барикадирала и срещу нея, и срещу майка си.

По-добре да отиде в участъка, за да е по-продуктивна. Къщата е под полицейско наблюдение. Няма защо да се тревожи. Освен ако той не се промъкне покрай полицаите, мина ѝ през ума, докато се опитваше да се справи с гримирането. Което е почти изключено, но ако все пак успее, ще попадне на алармата.

Ала човек, способен да свърже бомба с дистанционно и часовников механизъм, сигурно би обезвредил и аларма.

Няма да успее, успокояваше се тя.

Няма.

Отказа се от всякакви опити да си направи прическа и просто върза косата си на опашка.

Всичките ѝ усилия ще бъдат насочени към идентифицирането на убиеца на Рой, откриването и арестуването му. Дотогава бумажината ще почака, а насрочените лекции ще бъдат отменени.

Краткият сън през нощта ѝ помогна да състави дълъг списък с имена. Още тази сутрин ще започне да тропа по разни врати, да задава въпроси, да събира информация. Има изгледи да свърши до края на смяната си, в противен случай ще продължи, докато приключи.

Слизайки долу с папките, изчисли, че е достатъчно рано, за да се вмъкне в кухнята, да направи кафе, да остави бележка и да излезе преди някой да се размърда.

Спря при стаята на Карли и надникна.

Дъщеря ѝ лежеше напреко на леглото, отметнала завивките. Орфаното плюшено мече, с което често спеше, лежеше до ръката ѝ.

Доволна, Фийби отстъпи назад. Ако се промъкне да завие Карли и да я целуне, ще я събуди. Малката не спеше дълбоко сутрин и сините очи ще се ококорят, а въпросите ще започнат.

Фийби продължи надолу. Кафе, помисли си тя отново, и може би една кофичка нискомаслен йогурт, за който постоянно се убеждава, че харесва. Ще остави бележка на хладилника, ще се обади на дежурния полицай и ще тръгне.

Влезе в кухнята и в този момент Еси се извърна от печката. И двете жени ахнаха стреснато.

— Мислех, че си горе и спиш — първа се обади Фийби.

— Мислех същото за теб. — Еси се потупа по сърцето. — Знам, че можеш да ме застреляш, но предпочитам да не го правиш — довърши тя, като кимна към ръката на Фийби, хванала дръжката на пистолета.

— Извинявай. — Фийби отпусна ръка. — Само шест часът е, мамо. Защо не спиш? — Видя изражението ѝ, затова пристъпи към нея и я прегърна. — Мамо, в голяма каша се намираме.

— Облечена си за работа.

Фийби продължаваш да притиска майка си към гърдите си.

— Трябва да изляза.

— Ще ми се да не го правиш. Не, не се опитвай да ме успокояваш. — Тонът на Еси стана по-остър. — Ти си моето момиченце и все ми се иска да те задържа, за да си в безопасност къщи. Цялото ми семейство е под този покрив и ми се ще, макар да

знам колко е себично, но, Боже, колко ми се ще да ви държа всички тук. — Еси се измъкна от прегръдката на дъщеря си. — Знам обаче, че не мога. Ще ти направя кафе.

Фийби понечи да каже, че сама ще го направи, но се отказа. Щом ръцете на майка ѝ са заети, тревожните мисли в главата ѝ се разсейваха.

— Знам, че си изплашена, мамо.

— Разбира се. Ще съм глупава, ако не съм изплашена. Безполезният негодник Рой беше взривен на парчета. — Погледна Фийби, преди да извади чаша. — Постоянно си повтарям, че трябва да ми е неловко да говоря подобни неща, но не отговаря на истината. Ти така и никога не го обвини толкова, колкото ми се искаше. Това обаче е без значение, защото аз го винях достатъчно и за двете ни. Но съм изплашена за теб, за всички нас. — Наля кафе и добави точно толкова сметана и захар, колкото Фийби обичаше. — Виждам колко се притесняваш, че състоянието ми се е влошило.

— Притеснявам се — призна Фийби. — Нали съм момиченцето ти? Ти пък си ми майка.

— Седни, миличка. Ще ти приготвя закуска.

— Нямам време. Ще изям една кофичка йогурт.

— Ненавиждаш го.

— Да, но се опитвам да свикна с вкуса му. — С решителен жест Фийби отвори хладилника и извади първата попаднала ѝ кофичка. Отвори я, вьоръжи се с лъжица и се облегна на плота. — След случилото се и тъй като си достатъчно умна, за да си изплашена, съзнавам, че ще бъдеш предпазлива при излизането в задния двор или на верандата, но...

— От известно време не съм стъпвала там. — Еси взе разсеяно кърпа и започна да бърше безупречно чистия плот. — Не съм стъпвала и на терасата към спалнята си. Получавам сърцебиене. Съзнавам, че проблемът е в главата ми, но от това сърцето ми не бие по-спокойно. Ти обаче не разбираш колко добре се чувствам в къщата. Не ми е необходимо нищо от онова, което е отвън.

Фийби хапна от йогурта. Беше кисел точно като мислите ѝ.

— Света ли имаш предвид?

— Почти през цялото време светът ми в тази къща е доста симпатичен, а ако ми трябва да узная нещо за външния, разполагам с

компютър. Скъпа, нека ти приготвя яйца.

— Млякото е достатъчно. — Отпи от кафето, за да си оправи вкуса. — Получаваш ли пристъпи на паника, когато ме няма?

— Не в пълна сила, но се появяват наченки. Фийби, по една-единствена причина ми се ще да мога да изляза през вратата и тя е да можеш и ти да направиш същото, ако искаш. Да напуснеш тази къща, ако желаш. Ако можеш да го направя, така ли щеше да постъпиш?

— Мамо, нямам време да говоря за това сега.

— Още няма шест и половина, а ако бързаш, ми отговори кратко и ясно и с това да приключим.

Фийби хвърли наполовина изядената кофичка в боклука.

— Не знам. В някои дни бих ти отговорила положително. С удоволствие бих напуснала тази къща, за да ядосам братовчедката Бес. Тя нямаше абсолютно никакво право да те третира като робиня и да не ти остави нищо!

— Осигури ми място, където да отведе децата си в окаян за мен момент.

— И те караше да плащаш за това всеки божи ден.

— Мислиш ли, че това имаше значение за мен? — Малкият бял белег ясно се очерта, когато страните на Еси пламнаха от вълнение. — Мислиш ли?

— Не биваше да постъпва така с теб.

— Ти го казваш, Фийби. Никак не си склонна да ѝ простиш.

— Мамо...

— Мило мое момиче, нали би направила всичко, за да си сигурна, че Карли е в безопасност? Ти не обичаш да губиш, скъпа. Нали се раздели с Рой заради Карли? Нали се отказа от ФБР, защото за детето ти е по-добре, ако си на работа в местната полиция? Направи всичко това заради нея и заради мен. Не си въобразявай, че не знам. Нима цената не е висока?

— Не е същото, мамо. Братовчедката Бес се отнасяше към теб като към нищожество. Отношението ѝ към Картър беше същото.

— И затова винаги съм смятала, че в ада има специално място за нея — там името ѝ е изписано, защото безброй пъти щипеше и шляпаше горкото момченце. Но същевременно той разполагаше с дом, храна и имаше теб и мен. А също и Ава, Бог да я благослови.

— Къщата трябваше да е твоя.

— По документи не е, но чувствам това място като свой дом. Мразиш ли тази къща, Фийби?

— Не — въздъхна тя. — Братовчедката Бес постъпи напълно несправедливо, но е факт, че Карли обожаваше къщата, вътрешния двор, стаята си, квартала и парка. Затова цената, която плащам, не е висока. Наистина не съм наясно, мамо, дали ако ти можеше да излезеш през вратата, щях да те последвам. — Допи кафето си. — Трябва да вървя на работа.

— Знам.

Еси остана на мястото си, чу как Фийби мина по коридора и излезе в антрето. Чу вратата да се отваря, а после да се затваря. Приблужи се до прозореца, за да види двора с прекрасните цветя и храсти, елегантния фонтан и красивите сенчести кътчета за сядане.

И видя една бездънна тъмна яма.

25.

Пристигна достатъчно рано, за да прегледа още папки и да добави нови имена към списъка си. Фийби познаваше доста колеги от местното бюро на ФБР, затова без затруднение щеше да си набави интересуващите я досиета от времето, когато работеше там.

Откакто стана медиатор четиринадесет души й се бяха изплъзнали.

Майка й е права, призна Фийби. Не обича да губи, а не успя да спаси тези четиринадесет души.

Нямаше значение, че трима починаха от раните си, получени преди тя да пристигне на мястото на инцидента.

Е, сега трябва да провери отново всички тези случаи.

Стана от бюрото, готова да тръгне, но се сблъска със Сайкс на вратата.

— Лейтенант?

— Влизай. Алибито на Арни Мийкс потвърдено ли е?

— Да. Разказите им съвпадат. — Сайкс направи физиономия, все едно е налапал резен лимон. — Пък и жената, с която мами съпругата си, има любопитна съседка. Видяла Арни да влиза малко преди десет вечерта в неделя. Познава и колата му, защото я е виждала и друг път. Паркирал близо до кръстовището, но тя видяла колата, когато излязла да разходи кученцето си Лулу към полунощ.

— Ясно.

— Наложило се да изведе животното пак точно преди зазоряване. Питала ли си се защо хората си взимат куче, след като ще ги измъкват от леглото преди изгрев, за да поливат петуниите?

— Всъщност доста разсъждавам по въпроса напоследък.

— Дъщеря ти иска кутре ли? — запита той развеселен.

— Превъзходен детектив си, Бик. Да, точно това иска.

Сайкс погледна бележките си.

— Господарката на Лулу го е видяла да излиза от дома на Мейлийн Хатауей именно при втората разходка.

— Е, значи алибито му е желязно.

— Жалко. Но пък трябва да ти кажа, че си заслужава тази Мейлийн. Има гърди на богиня, но мозъкът ѝ е колкото фъстък и е свирепа като ранен питбул. — Усмихна се доволно. — Мисля, че превръща живота му в ад. Прибави тормоза на съпругата му вкъщи и си представи положението му.

— Чувствам се достатъчно подла да призная, че ми е много приятно да го чуя.

— Ще проверя докъде са стигнали колегите в изследването на колата на жертвата. Ако от негодника е паднал дори един косъм, лейтенант, те ще го намерят и това ще ни помогне да открием похитителя.

— Защо не го оставиш за по-късно? Искам да разпитаме някои хора. Някои ще наобиколим, а с други ще говорим по телефона оттук. Ще ти обясня по пътя.

Тя си взе чантата, но отново я остави, защото видя сержант Мийкс да влиза в приемната.

— Ще те догоня след няколко минути, детектив.

Той хвърли поглед през рамо и лицето му придоби мрачен вид.

— Готов съм да те изчакам, докато приключиш.

— Няма нужда. Дай ми няколко минути.

Сайкс и Мийкс се разминаха като буреносни облаци на вратата ѝ.

— Ще съм на бюрото си, лейтенант — обяви Сайкс, без да откъсва поглед от посетителя.

— Благодаря, детектив. Какво обичате, сержант?

— Добър ден, лейтенант.

Тя запази невъзмутимо изражение, докато сержант Мийкс затваряше вратата на кабинета ѝ.

— С какво мога да ви помогна тази сутрин?

— Вие пострадахте — започна той, — заради което синът ми загуби значката си. Съпругата му и неговият син са доста нещастни от този факт.

— Съжалявам, че снаха ви и внукът ви са разстроени, понеже синът ви се погрижи да попадна в болница, сержант Мийкс. — Говореше спокойно, но с леден тон. — И моето семейство беше и още е разстроено от случилото се. Особено седемгодишната ми дъщеря.

— Да оставим обстоятелствата, при които пострадахте. Да ви напомня ли, че когато са ви връчвали значката, сте изразила готовност

да поемете съпътстващите рискове? Жена с малко дете трябва да прецени дали да постъпи на работа в полицията.

— Разбирам. Разбирам и откъде синът ви е наследил отношението си към жените в силите на реда. Има ли нещо друго, сержант, защото независимо от мнението ви за избора ми на кариера, ме чака работа.

Гневът, който несъмнено бушуваше у него, не се изписа по лицето му. Притежаваше, както отбеляза Фийби, самоконтрол — нещо, от което синът му бе напълно лишен.

— Съветвам ви да внимавате.

— Това заплаха ли е?

— Аз не заплашвам — отвърна Мийкс безизразно. — Получили сте някои натъртвания, които вече ми изглеждат попреминали, а синът ми загуби значката и репутацията си.

— Но пък не е в затвора.

— Това ли искате? Затова ли сте пратили човек в службата му да го разпитва? Изпратили сте и хора, които да го изведат от дома му, да го разпитват пред съседите и семейството му. Разпитвали сте и съпругата му.

— Какво искам аз не е важно. Неговите постъпки му осигуриха разпитите. Нямаше да бъде изведен от дома си и разпитван пред съседите и семейството си, ако преди това не беше посегнал на детектив Сайкс. Не прочетохте ли тази част от рапорта?

— Ако е бил провокиран...

— Вие винаги ще го оправдавате, защото сте му баща. Но когато влизате в този кабинет с униформа, сте и представител на силите на реда. Не го забравяйте. Забелязвам, че не се оплаквате, задето съм изпратила човек да разпита омъжената любовница на сина ви, за да проверя алибито му.

По изписалите се върху лицето му изненада и разочарование видя колко умело е нанесла удара си. После очите му отново станаха безизразни.

— Постигнахме споразумение, лейтенант Макнамара. Ако продължавате да тормозите сина ми, ще се оплача на прокурора, на началника на полицията и на кмета.

— Разполагате със свободата да се оплачете на когото искате, сержант. — Вътрешно беснееше, но не допусна да й проличи. —

Преди да го направите обаче, ще ви напомня, че вместо да отговаря на въпроси в дома си или да поиска да бъде разпитан другаде, синът ви е заплашвал двама от моите офицери и е нападнал единия. В прерогативите ми е да прекратя условната му присъда и той да си я излежи в щатския затвор. — Замълча, за да му позволи да осмисли чутото. После опря длани на бюрото и продължи: — Ще бъда честна, сержант Мийкс. Съветвам ви, вместо да идвате тук и да си придавате тежест в кабинета ми или да ме заплашвате с приятелите си, с които ходите на риба и играете голф, да помислите дали да не осигурите на сина си професионална помощ. Той лесно и бързо се гневи, а това никак не му е от полза.

— Ако си въобразявате, че ще успеете да го натопите за убийството...

— Нищо подобно няма да правя. По отношение на този случай той е чист. А когато човекът, който определено изпитва антипатия към мен, не е заподозрян, имаме възможност да се съсредоточим върху други хипотези за убийството на Рой Скуайър. Ако ме извините, тръгнала съм да правя точно това.

— Нямаше защо да го извеждате от дома му с белезници.

Сега вече гласът му прозвуча уморено, забеляза тя. И тя се чувстваше не по-малко изтощена. Гневът отначало те изпълва с енергия, но после ти изцеждава силите.

— Нямаше да му сложат белезници, ако не беше обиждал детектив Алберта и ударил детектив Сайкс. Опитал се да удари и Алберта и затова офицерите са били принудени да го обезвредят. Синът ви е на двадесет и седем години. Дълбоко се надявам след двадесет години дъщеря ми да е достатъчно силна да се защитава сама и да няма нужда майка ѝ да го прави. — Фийби отвори вратата. — Не идвайте повече тук да ме сплашвате. Обърнете се направо към ОВР или към началника, или към кмета, или дори към губернатора на Джорджия. Но не идвайте тук да ми говорите за безразсъдното си дете. — Излезе в приемната. — Детектив Сайкс, да вървим.

— Да, лейтенант.

Сайкс се измъкна иззад бюрото, без да си даде труда да заличи усмивката по лицето си, и тръгна след Фийби.

Започна с най-стария си случай. Тогава още беше специален агент Макнамара, току-що завършила Куонтико. Запозна се с Рой чак след няколко седмици, спомни си тя.

Хубав ден в късната есен, с лек бриз.

Косата ѝ тогава беше по-дълга, нали? Да, стигаше до раменете и тя обикновено я прибираше назад, защото ѝ се струваше, че така е по-официално и има по-професионален вид.

И защото се чувстваше сексапилна, когато в края на деня махаше фибите и я разпускаше.

По онова време Ава още живееше в предградията, а Картър беше върлинест гимназист с набола брада. Светът на майка ѝ се свеждаше до четириъгълник, образуван от преките около тях, но тогава никой не говореше за това.

— Нескопосано отвличане. Но така или иначе — първият ми провал. Жена, излязла от родилното отделение на болница в Билокси с новородено момиченце. Престорила се на медицинска сестра. Донесла бебето тук, в Савана, и го представила за свое. Съпругът ѝ се изненадал, защото знаел, че е на гости при сестра си за няколко дни. Казала му, че намерила бебето подхвърлено и това било знак от Бога, понеже не успяла да забременее през осемгодишния им брак, независимо от няколкото хиляди долари, изхарчени за лечение на безплодието.

— Повярвал ли ѝ?

— Не, но много я обичал. — Тя спря на светофара и изчака да стане зелено. — Видял по телевизията репортажите за откраднатото момиченце и свързал събитията. Опитал се да говори със съпругата си — Бренда Ан Фолк, тридесет и четири годишна, но тя отказала да го слуша. Не виждал ли той, че бебето има нейните очи? Обадил се на сестра ѝ, при която изобщо не била ходила, и на родителите ѝ — те силно се притеснили и изплашили. После, като не се сещал какво друго да направи, се опитал да ѝ отнеме бебето.

Спряха пред спретната офис сграда. Фийби слезе, а Сайкс побърза да я последва.

— Взела пистолета на мъжа си, насочила го към главата му и му казала да остави бебето ѝ, защото било време малката да поспи.

— Прилича ми на луда.

— Луда беше.

Влязоха в асансьора и Фийби натисна копчето.

— Той се изплашил детето да не пострада и го оставил. Опитал се да говори с жена си, но тя стреляла по него. За щастие куршумът минал през бицепса. Тя се заключила с бебето и избутала шкаф пред вратата. Съпругът звъннал на горещата линия, съобщена в телевизионния репортаж. Малко след това пристигнах като медиатор.

— Бебето оцеля ли?

— Бебето — да. Пищеше от глад, докато го извадим, но иначе беше съвсем невредимо. — Чуваше го, помисли си Фийби, чуваше отчаяния плач на детето в главата си. — Бренда Ан Фолк обаче не оцеля. След два часа преговори, когато реших, че съм я уговорила, тя обяви, че май е време да се предаде. Оказа се, че под „предаде“ разбира да опре пистолета в слепоочието си и да натисне спусъка.

Излезе от асансьора, прочете табелките по вратите и влезе там, където пишеше „Компас Травел“.

Беше малък офис с две бюра и дълъг плот в дъното на помещението. По лавиците на шкафовете имаше брошури, а стените бяха украсени с плакати на екзотични кътчета.

Тя мигом разпозна Фолк, независимо от оредялата му коса и очилата, кацнали на върха на носа му. Пищеше нещо на компютъра. Фийби поклати глава на усмихнатата жена зад плота и пристъпи направо към бюрото на Фолк.

— Извинете, вие ли сте господин Фолк?

— Да. С удоволствие ще ви помогна, ако ме изчакате. Но можете да се обърнете и към Шарлот.

— Съжалявам, господин Фолк, но трябва да говоря с вас.

Фийби му показва значката си.

— О! Ами, добре...

Тя видя как слисаното му изражение се разсея, когато я разпозна, и после — как го обзе шок и сянката на стара мъка.

— Познавам ви... Вие... Вие говорихте с Бренда, когато...

— Да, аз бях. Тогава бях във ФБР. Аз съм Фийби Макнамара, господин Фолк. Работя в полицейския участък на Савана-Чатхам. Това е детектив Сайкс.

— Какво искате?

— Има ли място, където да поговорим насаме, господин Фолк?

Той свали очилата и ги сложи на бюрото.

— Шарлот? Сложи табелата „Затворено“ и заключи вратата. Ние с Шарлот сме сгодени. Нямам тайни от нея. Тя знае всичко около случая с Бренда.

Шарлот заключи и бързо застана до Фолк. Беше хубава, едра жена. Фийби прецени, че е към четиридесетте. Шарлот сложи ръката си със семпъл диамантен пръстен върху рамото на Фолк.

— За какво става дума? — попита тя.

— Ще се омъжвате ли?

— След две седмици.

— Честито. Господин Фолк, съзнавам колко тежки моменти преживяхте. Вие постъпихте както трябва, но аз не успях да ви помогна.

— Постъпил съм както трябва ли? — Посегна и хвана Шарлот за ръката. — Не е вярно.

— Пийт...

— Не е вярно — повтори той. — Не осигурих помощ за Бренда. Знаех колко много иска бебе. Но не си мислех, че знам — поправи се той. — „Добре си живеем, нали? Защо ни е дете?“, все й казвах. Не виждах или не исках да видя какво й е. Купих й коте, сякаш то можеше да е заместител на дете.

— О, Пийт, недей...

Той само поклати глава и продължи:

— Бяхме женени от осем години и живеехме заедно две години преди това, а не знаех какво й е на душата. Не подозирах колко копнее за дете. Нещо у нея се прекърши. Надявах се гостуването при сестра й да й се отрази добре, но откъде да подозирам... Трябваше да видя, че нещо у нея е прекършено. Нещо беше пречупено, а аз не й подадох ръка. Бренда не можеше да живее, след като разбра, че ще вземете бебето. Изобщо не й помогнах.

— Тежко беше — отбеляза Сайкс, когато отново се озоваха навън.

— Гадно беше да го връщам в миналото.

— Гадно е и да взривиш невинен човек. — Сайкс трепна. — Извинявай, лейтенант, не се усетих.

— Няма нищо. Как преценяваш Фолк?

— Не те разпозна, когато го заговори, а нашият човек би те разпознал. Може да е първокласен актьор, но не ми се вярва. Намерил си е сваятна жена, има свой бизнес, води сносен живот. Не си го представям да зареже всичко това, за да си отмъсти.

— Съгласна съм. — Тя извади слънчевите си очила. — Следващ в списъка ми — докато сме в района — е жертва при банков обир. Трима мъже ограбили две банки: почнали от Атланта и опитали да ограбят една и тук, но не им провървяло. Засекли номерата на колата, с която пътували, и ни извикаха. Първоначално имаше стрелба и пострада жена. Успях да ги уговоря да я пуснат, но се оказа прекалено късно. Почина, преди да стигне до болницата.

— Това как се свързва с теб?

— Тя почина, което е достатъчно. — Заровичка из чантата си, защото мобилният ѝ телефон звънеше. Съвси вежди, когато на дисплея се изписа непознат номер. — Фийби Макнамара.

— Здравсти, Фийби.

Направи знак на Сайкс, който отби бързо, за да използва своя телефон да даде указания да засекат обаждането.

— Кой звъни?

— Тайният ти обожател, сладурано. Много трогателно, че Рой беше вписал твоя номер в неговия телефон. Искях да проверя дали е верен, да видя как си. Изглеждаше разстроена, когато излизаше от участъка сутринта.

Фийби притисна телефона с рамо към ухото си и затърси бележника в чантата.

— Много си смел, щом се навърташ, където има толкова много ченгета.

„Южняшки, характерни за Джорджия интонации. Гласът е удовлетворен, саркастичен.“

— Това не ме притеснява. Знаеш ли, Рой спомена, че си страхотна в леглото.

— Звъниш, за да ми говориш мръсотии ли, или имаш да кажеш нещо?

„Сладурано. Страхотна в леглото. Иска да сплаши.“

— Просто си убивам времето. О, ти не си губи своето, като се опитваш да ме засечеш. Не живеем ли в страхотен век? Влизаш в магазин, купуваш телефон с предварително предплатени минути,

който винаги можеш да хвърлиш. Не видях хубавото ти момиченце да отива на училище днес. Да не е болна?

Бележникът в ръката ѝ се разтрепери и падна на пода. Наложил се да прехапе устна, за да прогони заслепилия я гняв.

— Шпионираш малки момичета, така ли? Не е ли под достойнството на умник като теб?

Старал се да звучи хладно. Навел се над падналия бележник и продължил да пише.

„Наблюдава къщата, семейството. Искан да го знам.“

— Защо двамата с теб не седнем да проведем истински разговор?

— Ще го направим, обещавам ти. Ще си поговорим дълго и изчерпателно. Ти няма да знаеш кога, как или защо, докато не му дойде времето.

— Коя е тя? Много ли я обичаше? Тя как загина?

— Ще си поговорим за всичко това. Да знаеш, че можех да ликвидирам гаджето ти, докато вечеряхте романтично на яхтата му. Държах го на мушка. Следващия път може да натисна спусък. Да си дам зелена светлина. Довиждане, Фийби.

— Затвори — каза Фийби на Сайкс.

— Дръж твоя отворен. Ще се опитат да проследят обаждането по твоя сигнал.

— Използва нерегистриран апарат. Движеш се, докато говореш с мен. Чувах шум от улично движение.

Освен това ще се освободи от него. Прекалено е умен да го задържи.

Огледал се наоколо, хвърляйки поглед към редицата магазини отсреща. Той можел да е навсякъде. Може би дори шофирал, докато разговарял с нея. Откъде да знае?

Седнал удобно и прегледал записките си.

— Мисля, че е ченге — обявил накрая.

— Какво?!

— Умен е, но е и надменен.

— Умен и надменен е равно на ченге?

— Има потребност да покаже, че е по-умен и по-добър от останалите. — Потупал с химикалката бележника. — Заявил, че е можел да убие Дънкан, докато вечерялме на яхтата му. Употребил думата „ликудирам“. Също така казал: „Да си дам зелена светлина“.

— Това какво общо има... Чакай! — Сайкс се заслуша в собствения си телефон. — Засекли са го на Ривър Стрийт — препредаде той на Фийби. — Движил се е на запад, но са го загубили.

— Хвърлил е апарата в реката, това е направил. Малко вложени пари, а дават голям резултат. Но му беше нужно да ми нанесе този последен удар. Не каза: „Можех да застрелям гаджето ти“, а „Можех да ликвидирам гаджето ти“. Така говорят ченгетата или военните. — Вдигна ръка, за да даде знак на Сайкс да не я прекъсва. — Вярно, всеки, който гледа телевизия, може да попие този жаргон, но от устата му излезе естествено. Не допускам предварително да се е готвил да ми го съобщи. Просто неволно се изплъзна от устата му, за да ме притисне. „Ликвидирам“, „зелена светлина“ — цивилен не говори така. Или е ченге, или военен. Или някога е бил.

— Арни е чист.

— Изобщо не е Арни Мийкс. Този, който се обади, е някъде в досиетата. Там е. Първо ще се свържа с Дънкан, за да съм сигурна, че е в безопасност, а после с теб продължаваме да търсим този кучи син.

Сайкс остана смаян от развилнялата се пред него червенокоса жена и единствено успя да промълви:

— Слушам, лейтенант.

Дънкан влезе в къщата на мама Бий, без да чука. Никога не му се бе налагало да чука точно на тази врата. Извика я по име, но понеже не чу нито телевизор, нито включено радио, прекоси къщата.

Ако беше вътре, щеше да е включила нещо от своите „компаньони“. Не обичаше особено тишината. Той се движеше свободно из къщата, все едно е неговата, и я зърна през прозореца на кухнята.

Беше коленичила пред една от цветните лехи, със сламена шапка, богато украсена с панделки, на главата. На ръцете беше нахлузила чифт яркорозови ръкавици.

Щом я зърна, сърцето му преля от любов.

Тя му стана майка, когато той беше вече мъж, осигури му семейството, което никога не се бе надявал, че ще има, даде му дом, в какъвто никога не бе живял.

Знаеше, че ще открие кана чай в хладилника и бисквити в кутията. Извади две чаши, напълни ги с лед и намери чиния за бисквитите. Изнесе всичко на масичката, засенчена с червен чадър, и отиде при мама Бий.

Тя си тананикаше; явно следваше мелодията, която в момента слушаше по ем-пе-тройката, забучена в ухото ѝ.

Наведе се, за да я докосне по рамото с надеждата да не я стресне, но самият той отскочи, когато тя заговори.

— Момче, защо не си на работа?

— Не очаквах да си ме чула.

— Не те чух, но видях сянката ти. Е, какво — лентяйстваш ли днес, Дънкан?

— Имах среща за проекта около склада сутринта и ми предстоят няколко срещи по-късно. Ако обаче човек не може да отдели малко време, за да пофлиртува с любовта на живота си, тогава за какво да живее?

Тя му се ухили, но не пропусна да го плесне шеговито.

— Хубави ги каканижеш, но защо не флиртуваш, докато скубеш някои от тези проклети плевели?

Шапката пазеше очите ѝ от слънцето, но по челото ѝ ясно се виждаха капки пот. Стига ѝ толкова градинарстване в тази жега, прецени Дънкан.

— Ще изтръгна няколко плевела, след като пофлиртувам с теб, докато прием чай и изядем няколко бисквитки — отсече.

Тя хвърли поглед към масата.

— Звучи и изглежда съблазнително. Помогни ми да се изправа.

Настаниха се на масата: мама Бий пъкна розовите ръкавици в джоба на престилката си и с наслада отпи от чая.

— Днес е задушно — отбеляза тя. — Следобед сигурно ще вали. — Дано срещите ти са на закрито.

— Някои са, други — не. Защо не ми позволиш през лятото да те изпратя на круиза, както съм си наумил, мамо Бий?

— Много си ми харесва тук. Какво ти се върти в главата? Не си дошъл само да флиртуваш с мен. Тревожиш се за червенкосото момиче ли? Финеас ми каза какво е станало с бившия ѝ съпруг. И ти си присъствал на случилото се.

— Беше... Нямам думи да го опиша.

— Много зловещо било. Ако намериш думите, ще ти олекне. Трудно ли ти е да спиш напоследък? Да ти приготвя ли билков чай? Ще ти помогне.

— Не, добре съм. Лоша работа, мамо. Този тип твърди, че е убил хлапето, което взе заложници в магазини за алкохол. Застреля го, след като Фийби го увеща да излезе. И затова се тревожа за нея. Тя си владее занаята, но все пак...

— Когато някой има значение за теб, нормално е да се притесняваш.

— Семейството ѝ е барикадирано в дома ѝ, а тя е навън. Майка ѝ... Тя също е имала житейски неприятности.

Неволно ѝ разказа всичко, което знаеше, за което се досещаше или беше видял с очите си.

— На момичето явно никак не му е лесно. Разбира се, на всяка жена, която отглежда сама детето си, не ѝ е лесно, пък и майка ѝ с този проблем... — Мама Бий хвърли поглед към градината. — Не знам какво бих правила, ако не можех да отида където искам, когато искам. Не си представям да не се отбия при съседката, да се пошля из пазара. Страхът е тежко бреме. Отговорността — също. Това са сложни неща, Дънкан, без да намесваме тази ужасно грозна история, която се случи.

— Те като че ли са си разработили система за оцеляване, но Фийби сякаш е лепилото, което ги държи свързани. Знае как да постъпи. Забелязах го още докато говореше със Самоубиеца Джо. Направо е магнетична.

— Хлътнал си по нея, така ли?

Той леко се усмихна и вдигна чашата.

— Май да. Но моментът, изглежда, не е подходящ. Трудно е да очароваш жена при дадените обстоятелства. — Сви рамене. — Това обаче ще почака. Не бива да се губи време да се открие типът, който явно я преследва.

— Нейната работа е да го открие. — Веейки си с шапката, тя го изгледа изпитателно. — На теб очевидно ти е трудно да стоиш настрана и да я оставиш да си свърши работата.

— Да, така е. Права си. Поне за конкретния случай. Този тип иска да я види мъртва. Още по-лошото е, че преди това иска да я види да страда. Ако си хлътнал по някого, как да стоиш настрана, когато някой иска да го нарани?

Мама Бий разчупи бисквитка наполовина и му подаде едното парче.

— За това ли дойде? Да ти кажа как да постъпиш?

— Не, не съвсем. Тя доста прилича на теб. Прави каквото трябва, грижи се за семейството си. И определено не обича да ѝ се казва как да постъпва. Всъщност, май търся начин да ѝ помогна, без да се натрапвам. Много е темпераментна и няма да се подвоуми да ме изрита.

— Аха. Нещо като пристигането ти тук и осенилата те мисъл: „Мама Бий вероятно е стояла на слънце вече твърде дълго. Редно е да седне да си почине и да изпие нещо студено“. Затова пригответи всичко и го поднесе, без да се налага да ми казваш да спра, и така не се стигна дотам, да спорим по въпроса.

Той се ухили и отхапа от бисквитката.

— Нещо подобно.

— Хитрец си ти, момче. Винаги съм ти се възхищавала за това. Ще измислиш как да се справиш. Хайде, върви сега да плевеш, а аз ще изпия още един чай.

— Слушам.

Телефонът му звънна точно когато ставаше.

— Фийби е — възкликна той, след като погледна дисплея. — Здравсти. Точно щях...

Докато си наливаше чай, мама Бий наблюдаваше Дънкан. Познаваше го добре и забеляза как по лицето му премина раздразнение. Фийби, помисли си тя, не е единствената, която проявява темперамент.

— Днес имам няколко срещи. Не, няма да ги отменя. Фийби, престани. Не забравяй, че не можеш да ми нареждаш, защото не работя за теб. Не, *ти* млъкни за момент. Няма да отменя срещите си, защото някакъв психопат *би могъл* да ме издири по улиците на Савана и *евентуално* да реши да ми стори зло, и определено няма да се прибера въкъщи и да се заключи като истерична ученичка. В случай че си пропуснала да забележиш — имам топки.

Мама Бий наведе глава, поклати я и въздъхна.

— Не, не съм сексист! Какво?! Ще ме затвориш принудително, за да ми осигуриш безопасност? Само посмей и ще видиш какво ще последва. Ще говорим по-късно, лейтенант Макнамара. Сега съм зает.

Затвори и прибра телефона в джоба си.

— Иска да зарежа всичко и да се скрия вкъщи като жалък страхливец. Заплаши, че ще изпрати ченгета да ме затворят насила.

— На кого звъниш? — попита тя, когато той отново извади телефона.

— На сина ти, моя адвокат. Ще видим дали ще ѝ хареса...

— Остави апарата, глупако. Иди да плевиш, за да се охладят страстите.

— Няма да позволя...

— Ти няма да позволиш, тя няма да позволи. Добре. Говорете за това по-късно, както предложи. Междувременно няма защо да наливаш масло в огъня, като звъниш на адвокат. Ако завариш ченгета на прага, когато се прибереш, тогава се обади на Финеас. В момента лехата трябва да се оплеви.

Деца, помисли си мама Бий, докато Дънкан, мърморейки, тръгна да изпълни заръката ѝ. През половината от времето влюбените са като каращи се деца.

Именно в това отношение усещаше най-силно липсата на мъж до себе си.

26.

В управлението Фийби използва голяма дъска, за да направи диаграма. Чертаеше, добавяше имена и всячески се стараяше да избута разговора си с Дънкан на заден план.

Упорит мачо! Ще се перчи с топките си, когато го приканва да предприеме разумни предпазни действия.

Не очакваше подобно нещо от него. Това само показваше колко погрешно можеш да прецениш някого.

Ако му струва главата — или скъпоценните му топки — вината ще си е негова.

Спря, затвори очи и се постара да се успокои.

Подобно нещо няма да се случи. След като тя не знае къде да открие Дънкан, откъде ще знае убиецът на Рой? И защо ще губи време и енергия да кръжи из града, за да търси Дънкан, рискувайки да го заловят, като предприеме нещо глупаво?

Прекалено умен е, за да постъпи така.

Не се съмняваше, че той има план. Не би й правил намеци, ако непосредствената му мишена е Дънкан. Дънкан можеше и да се превърне в мишена, но не в този момент.

Допусна да се паникьоса, а не биваше.

Отговорите изникват, когато разсъждаваш хладнокръвно и логично.

Беше привлякла още един детектив и униформен полицаи с опит да работят по случая.

— Смятаме — подхвана тя, продължавайки да пише по дъската, — че неидентифицираният субект е свързан с някоя от жертвите от женски пол при предишна кризисна ситуация, в която аз съм била медиатор. Знаем, че е набелязал, отвлякъл и убил Рой Скуайър заради връзката му с мен. Знаем, че разбира от експлозиви. Знаем, че е пътувал до Хилтън Хед и се е върнал с жертвата си в Савана с колата на Рой, която намерихме изоставена, с изтрити отпечатащи на паркинга до летището, откъдето или е взел своята, или е наел такси. Не знаем засега как е стигнал до Хилтън Хед. — Обърна се към колегите си. —

Детектив Питърс, искам да проверите дали от Савана е наемана кола, която е оставена в Хилтън Хед. А също дали са купувани еднопосочни билети за там било за влак, автобус или самолет. Той, разбира се, може да е наел чартър до там. Не знаем колко дълбоки са джобовете му. Вижте дали частни самолети са летели до Хилтън Хед през последната седмица.

— Защо не е използвал своята кола да отиде и да се върне? — изрази учудването си Сайкс. — Разбира се, ако разполага с такава. Но пътят от тук до там не е толкова дълъг. Защо е използвал колата на жертвата?

— И това не знаем. Възможно е да няма собствена кола.

— Или — обади се Набли, новият член на екипа — тази, която притежава или има на разположение, не е пригодена да побере в багажника завързан мъж.

— Да, може да е прекалено малка — кимна Фийби.

— Или — продължи Набли — просто му допада идеята да се чудим по този въпрос и да губим време, за да открием отговора.

— Напълно е възможно — съгласи се отново тя. — Както е възможно — а аз съм почти убедена в това — субектът да има военна или полицейска подготовка. Наясно е с рутинните ни процедури и затова предприема някои действия, за да увеличи работата ни. Успя да се вмъкне зад периметъра при случая „Джонсън“, да уцели целта и да се измъкне.

— Може да е бил с униформа — предположи Сайкс. — Или да е имал значка.

— Възможно е. Минал е покрай постовете, влязъл е в сградата и в апартамента на Рина Къртис. Жилището е било опразнено, а жената не помни дали е заключила или не, когато е хукнала с децата. Както и да е — той е успял да влезе. Избрал е този апартамент, именно този прозорец. Защо?

— Защото е знаел, че от него видимостта не е най-добра и отрядът за бързо реагиране няма да го използва.

— Съгласна съм. — Отново се обърна към дъската. — Розовите рози на гроба, които още не знаем откъде са купени, говорят за привързаност на неидентифицирания субект към жена, най-вероятно покойница. Това са имената на всички жертви от женски пол при преговори, в които аз съм участвала, — за този участък и по времето,

когато работех във ФБР. Бренда Ан Фолк. Мъжът ѝ е чист. Има брат и баща, но по времето, когато е отвлечен и убит Рой, и двамата са били в Мисисипи. На този етап не разполагаме с данни за друг мъж, свързан с нея, който да има мотив или възможност. Тук съм посочила имената на другите представители на силите на реда, работили по случая. Нямаме данни за връзка между някои от тях и Бренда Фолк.

— Възможно е изобщо да не е свързан с някоя от жертвите — вметна Сайкс. — Какво пречи да е откачено ченге или военен? Избрал е някоя от жертвите и иска да ти отмъсти, защото така му нашепва вътрешният глас.

— Тогава ще ни е още по-трудно да го заловим. Жертва номер две, хронологично, е Кристина Венди, член на групировката „Съндаун“ — малка, но изключително терористично настроена единица. Лошо организирани и без средства, но все пак успяха да проникнат в дома на висш служител от аеролиниите „Гълфстрийм“ по време на официална вечеря и да вземат петнадесет заложници.

— Помня случая — обади се Набли. — Ти го ръководеше.

— Да. Изискванията бяха радикални и екстремни, като самата група, и много зле обмислени. След дванадесет часа преговори, през които се разбра, че поне един от заложниците е ранен, ако не и мъртъв, се реши тактическият екип да нахлуе.

— Спомням си, че ги уговори да пуснат децата и бременна жена.

— Да, съгласиха се да пуснат малолетните деца на домакина и гостенка, бременна в седмия месец. Така останаха дванадесет заложници. Двама от тактическия екип успяха да влязат през прозорец на втория етаж и заловиха двама от похитителите. Венди обаче откри огън по силите на реда и беше ликвидирана. Четвъртият терорист се предаде доброволно и влезе в затвора. Още е там. — Помнеше колко ужасно беше всичко, какви писъци се носеха, как кънтяха изстрелите. — Бащата на Венди е бил военен, но отскоро е пенсионер. Никога не е одобрявал действията ѝ и не е стъпвал в Савана или Хилтън Хед по времето, което ни интересува. Тук обаче имаме връзка с военните, както и връзката на Венди с разформированата групировка „Съндаун“. — Отметна кичур от челото си. — Помолих ФБР да се намеси. Знам — побърза да уточни тя, видяла израженията на колегите си, — че случаят е наш, но във ФБР разполагат с по-големи възможности да разследват подобен случай. Следващата е Филипа Делрей, загинала

при кражба на колата ѝ. Петгодишната ѝ дъщеря била в колата и двамата крадци я взели за заложник. Били проследени до гараж в западната част на града, където се скрили. Преговорите минаха успешно, детето беше освободено, а похитителите се предадоха. Братът на Делрей е бил в армията и е служил в Германия по времето, когато е загинала сестра му. Сега живее в Савана, както и съпругът на Делрей. Братът, Рикардо Санчес, е в конната полиция.

— Познавам го — обади се униформеният полицай. — Познавам Рик Санчес. Много свестен човек.

— Надявам се да си прав, но се налага да го разпитаме.

Знаеше, че никак не се приема добре, когато ченгета разпитват свои.

— Аз ще говоря с него — реши тя мигновено. — Така стигаме до Анджела Brentain, убита при опит за обир на банка. Раните ѝ са нанесени в първоначалната фаза, но ни беше отказано да ѝ осигурим медицинска помощ. Почина на път за болницата след четиричасови преговори, когато похитителите най-после се съгласиха да я пуснат. Съпругът ѝ Джошуа Brentain е бил в Ню Йорк по работа. Оженил се е повторно деветнадесет месеца след смъртта на Анджела, но после се развел. Никога не е служил при военните и не е работил в полицията. Анджела Brentain няма други живи роднини от мъжки пол.

— Много се писа в пресата по случая — сети се Сайкс.

— Не само заради опита да се обере банката тук, но и заради самия Brentain. От стар род на Савана е, разполага с пари и статут. Говореше се, че нейната смърт му е спестила неприятен бракоразводен процес.

— Ще говоря с Brentain съвсем скоро. Офицер Ландоу? Разпитай Рина Къртис от Хич Стрийт. Всякакви подробности, за които се сети преди, по време и след евакуирането ѝ, ще ни бъдат от полза. Поговори и с хората от съседните апартаменти. Избери си някой колега да те придружи. Детектив Сайкс, ти поемаш членовете от тактическия отряд, работили по същия случай. Ще бъдат по-спокойни, ако разговарят с теб, а не с мен. Интересува ме дали някой е зърнал друг офицер, било униформен, било със значка, когото да не е разпознал веднага. Ако някой проявява неохота да говори за това, предлагам да му покажеш снимки от случилото се в „Бонавентюр“, след като Рой Скуайър беше взривен.

— Ще се погрижа, лейтенант.

— Благодаря. — Кимна, защото видя Дейв да влиза. — Хайде да започваме.

Той ѝ даде знак да влязат в кабинета ѝ.

— На широк фронт си се организираха, Фийби, и то за кратко време. Спиш ли достатъчно?

— Малко. Истината е, че задрема ли, все виждам прикования към гроба Рой и взривяването му. По-лесно ми е да съм будна и да действам. Не съм така изплашена, когато работя.

— Семейството ти?

— Не знам. Колко мога да ги държа заключени в къщата? За майка ми е чудесно — засмя се тя уморено и горчиво, — но за останалите? Просто не знам. Ще изляза да разпитам свидетелите, свързани с тези четири жертви от женски пол. Нещо все ще появи. Убедена съм.

— Вземи един от мъжете с теб.

— Нямам свободни хора. Редиците доста оредяха, защото полицаи пазят къщата и придружават Джоузи и Картър на работа. — Прилошаваше ѝ, като си представеше през какво минават брат ѝ и снаха ѝ. — Това очевидно не може да продължи вечно. Не разполагаме нито с достатъчно хора, нито с достатъчно бюджет, за да превръщаме до безкрай полицаи в детегледачки.

— Сега са на поста си, така че поне днес не го мисли. Как се справя Ава?

— Всички, включително и Ава, се справят, доколкото им стигат силите. Защо не ѝ се обадиш или не минеш? Ще я зарадваш.

— Ами... Ще видя. — Пъхна ръце в джобовете си. — Бих те придружил за разпитите, но имам среща в кметството. Ако имаш възможност да избираш не само от хората в участъка, кого би посочила?

Може би най-после той или Ава щяха да предприемат някаква крачка, преди да се пенсионират, но не беше готова да се обзаложи за това.

— Сайкс е солиден и затова държа той да говори с тактическия екип. Лиз Алберта. От друг отдел е, вярно, но я бива. И тя обаче е претоварена с работа...

— Ще се опитам да я освободя. Изчакай десетина минути. През това време звънни у вас. Така ще си по-спокойна.

— Прав си. А ако и ти го направиш, същото ще важи и за теб.

Срещнаха се със Санчес в парка „Форсит“ и застанаха на сянка заедно с коня му, животно с мъдри очи. Сутрешният хлад беше изместен от жегата и кафявата козина на коня лъщеше от пот.

Доста е близо до къщата „Макнамара“, помисли си Фийби. Толкова близо, че с униформа и яхнал хубавия си кон, можеше да наблюдава необезпокояван дома й.

Санчес беше здравеняк, с белег до лявото око и решителна, щръкнала напред брадичка.

Мъжът с бейзболната шапка, който си подсвиркуваше, по-висок ли беше, запита се тя. Не можа да си отговори, защото не бе обърнала достатъчно внимание.

— Тя не се е интересувала от колата — обясняваше Санчес за сестра си. — Просто е искала Мариса да излезе. Борила се е с тях, тъй като е искала да защити детето си, затова я наръгали с нож и я оставили да умре от загуба на кръв на улицата.

— Ти в Германия ли беше по това време?

Той кимна.

— Да, но за погребението ме пуснаха в отпуска. Опасявах се, че майка ми няма да го преживее. А и зет ми... Беше като смазан дни наред.

— Бил си едва на деветнадесет, когато е станало. Учил си за оръжеен специалист.

— Мислех да правя военна кариера. Но след Фили... Завърших обучението си и се прибрах вкъщи.

— И две години по-късно си постъпил в конната полиция.

— Точно така. — Присви очи. — Защо са тези въпроси, лейтенант Макнамара? Онзи, който я наръга с ножа, още е в затвора. Да не би да го пускат?

— Не. Ще ни кажеш ли къде беше снощи, офицер Санчес? Между единадесет и три.

— Да, но бих искал да знам защо. Защо ме питате къде съм бил по времето, когато е бил взривен човек в „Бонавентюр“?

— Питам именно защото беше взривен човек в „Бонавентюр“.

— Какво общо имам аз?

— Дай първо да те попитам друго. Не каза как се е спасила племенничката ти в деня, когато сестра ти е била убита.

— Обясних ви, че негодниците убиха Фили, защото им оказала съпротива. Ченгетата ги догонили в гаража. Бяха взели Мариса. Ченгетата заобиколили мястото, накарали ги да пуснат детето, а после похитителите се предали.

— Кой ги накара да се предадат?

— Ченгетата. — Конят изви глава, доловил нетърпението в тона на Санчес, който механично го погали, за да го успокои. — Ченгетата спасиха живота ѝ. Затова и аз станах ченге.

Няма начин това да е човекът, когото търсят, помисли си Фийби и като погледна към Лиз видя, че и тя мисли същото.

— При разрешаването на случая с племенничката ти медиатор бях аз.

— Вие? — Първоначално пребледня, а после поруменя. — Не знаех, че е имало медиатор.

— Не пита ли за подробности?

— Когато пристигнах... Всички бяха в шок, скърбяха. Спомените ми оттогава са съвсем смътни. После се върнах да завърша обучението си. Дипломирах се и се прибрах, но вече не исках нито да знам, нито да се връщам назад. Исках... Исках...

— Да си от онези, които спасяват живот и помагат на хората в беда.

— Да — кимна той на Лиз. — Питайте къде съм бил снощи. Прекарах нощта в апартамента на приятелката си. Ето. — Извади бележник и молив. Името ѝ, телефонът, адресът. Трябва ли ви друго?

— Това е достатъчно. Благодаря, офицер Санчес.

Тя пое листчето, а той бръкна и извади портфейла си.

— Мариса е вече на десет. Ето снимката ѝ.

Фийби видя красиво тъмнокосо и тъмнооко момиченце.

— Прелестна е.

— Прилича на майка си. — Прибра портфейла и протегна ръка. — Благодаря ви от името на сестра ми.

— Животът е пълен със странни неща — отбеляза Лиз, докато вървяха по широката алея обратно към колата на Фийби. — Променила си посоката на съдбата му. До днес не си го срещала и не си говорила с него, а той се е посветил на дейност в полицията поне отчасти заради нещо, направено от теб преди пет години.

— Може би. Но също така е вярно, че заради нещо, което не съм направила друг път, сега двама души са мъртви.

Лиз проследи погледа на Фийби, насочен към къщата на Джоунс Стрийт.

— Искаш ли да влезеш да видиш как са?

— Не. Хайде да отидем да поговорим със съпруга, за да приключим с този случай. После ще посетим Брентайн.

Делрей се оказа тих, кротък мъж. След пет минути Фийби реши, че той не би размазал и паяк между пръстите си, камо ли да убие човек.

Джошуа Брентайн остави у нея коренно различно впечатление.

Накара ги да го чакат двадесет минути в приемната към кабинета му с изглед към реката. Тежки облаци бяха надвиснали на североизток, забеляза Фийби. Предстоеше да се разрази жестока буря.

Помощничка на Брентайн ги въведе в кабинет, обзаведен по-скоро като пищен салон, отколкото като офис, където се върти голям бизнес.

От мъжа с безупречен костюм лъхаше на елегантност и мощ. Косата му беше сресана назад и разкриваше аристократично чело, но в пронизателните кафяви очи не се мярна усмивката, цъфнала на устните му.

— Дами, извинявайте, че ви накарах да чакате. — Стана иззад бюрото и посочи обособения кът за сядане. — Днес графикът ми е доста запълнен.

— Благодаря, че ни приехте, господин Брентайн. Аз съм лейтенант Макнамара, а това е детектив Алберта.

— Моля седнете. Признавам, нямам представа на какво дължа посещението на две от най-привлекателните обществени служителки.

— Провеждаме разследване, при което попаднахме на банковия обир, приключил с трагичната смърт на съпругата ви.

— Така ли? — Облегна се на стола и придоби любезно учуден вид. — Как точно?

— Нямам право да разкривам подробности около провеждащо се разследване. Според данните от досието, когато е загинала съпругата ви, вие не сте били в Савана.

— Точно така. Бях в Ню Йорк по работа.

Фийби огледа кабинета.

— Сигурно доста пътувате.

— Да.

— Банката, в която е убита съпругата ви, не е банката, с която по онова време сте работили за деловите или личните си авоари, нали така?

— Не, не беше моята банка. Не виждам какво общо има това с някакво сегашно разследване, лейтенант.

— Просто потвърждавам подробностите и се извинявам, че ви напомням за трагичен инцидент, причинил ви толкова скръб.

Не ѝ се стори особено опечален, отбеляза Фийби. Не реагира като Фолк, който болезнено преживя напомнянето за смъртта на Бренда.

— Според свидетелски показания госпожа Brentain е имала сметка в тази банка. Всъщност тя е отишла там във въпросния ден да изтегли всичките си пари и да закрие сметката. Ще ни кажете ли нещо повече по този въпрос, господин Brentain?

— Какво да ви кажа? — Сви рамене. — Анджела имаш малка лична сметка. Няколко хиляди долара. Ужасен обрат на съдбата е да реши точно в този ден и по това време да отиде в банката.

— Вие не знаехте ли за тази сметка?

— Не съм казал, че не знам. Тя ѝ беше нещо като касичка, ако мога така да се изразя.

— Извинявайте, но се питам защо съпругата на човек с вашето очевидно голямо финансово състояние ще държи отделна касичка, както се изразихте.

— Вероятно е искала да се радва на самостоятелност.

— Но според досието тя не е работила по време на брака ви.

— Не. — Той вдигна нетърпеливо ръка. — Беше достатъчно заета да се грижи за дома ни, да е домакиня, да участва в благотворителни комитети. Съжалявам, но не мога да ви помогна повече и ако ме извините...

— Но да изтегли всичките пари наведнъж? — настоя Фийби. — Това ми направи впечатление, когато прочетох досието във връзка с новото разследване. Озадачена съм.

— За съжаление нито вие, нито аз можем да я попитаме.

— Това наистина е жалко. Готвила се е, предполагам, да ви купи подарък или да ги вложи в нещо безсмислено. Аз винаги купувам нещо безсмислено, щом се видя с пари. Сигурно е имала близки приятелки. Ние, жените, споделяме с тях глупави подробности, които не обсъждаме със съпрузите си.

— Не виждам какво общо има тази подробност с каквото и да било.

— Вероятно сте прав. Поувлякох се. Но пък ме гложди и не обичам, когато не знам нещо. Е, ако ни кажете къде бяхте снощи, ще ни е от полза и след това ще си тръгнем. Къде бяхте след единадесет?

В продължение на десет ледени секунди той не каза нищо.

— Не ми допада подтекстът.

— О, няма никакъв подтекст. Извинявайте, ако е прозвучало така. Но е добре да ни кажете, иначе...

Фийби се обърна към Лиз.

— Иначе и двете ще ни гложди нещо — довърши Лиз с широка усмивка. — И ще се наложи да отнемем още от скъпоценното ви време.

— До единадесет бях на театър с приятелка, после се отбихме за по питие. Прибрах се към един. Ако няма повече...

— Само още едно нещо: името на приятелката ви, за да приключим и да не се налага да ви безпокоим отново.

— Катрин Нордик. — Изправи се на крака. — Моля ви да си тръгнете. Ако имате други въпроси, ще се свържа с адвоката си.

— Не се налага. Пак ни извинете, че ви навяхме мъчителни спомени, и благодарим за отделеното време.

Докато прекосяваха фойето, Лиз погледна Фийби и сподели:

— Не ми хареса.

— И на мен. Надут глупак. Интересно беше нежеланието му да каже каквото и да било за приятелките на мъртвата си съпруга или за банковата ѝ сметка. Кажи, Лиз, ако си омъжена за изключително богат човек, защо ще заделяш пари настрана?

— За сигурност, ако изключително богатият ми съпруг реши да ме разкара, или обратното.

— А ако има търкания в брака?

— Ще го споделя с приятелка. Направи ми впечатление не само на студенокръвен съпруг, но и на човек, който държи да контролира всичко. Налага се да къташ пари настрана, когато съпругът ти често отсъства от града, а заниманията ти се свеждат до подреждането на цветя и дамски обеди.

— Дали не е имала тайна връзка?

— Ние сме не само привлекателни обществени служителки, но и цинични.

— Ха... Не ми се струва мъртвата съпруга да е била любовта на живота му. От друга страна, ако е имала любовник... може да е смятала да избяга с него и затова да е посегнала към касичката.

— Озовала се е на неподходящото място в неподходящ момент. Човекът, който я е прострелял, и дружките му излежават доживотни присъди, но това може да не е достатъчно за смазан от скръб любовник. Трябва да намери кого да вини.

— Всички в този случай излязоха живи, освен нея. Не докарах навреме медицински екип.

— Нямала си тази възможност — поправи я Лиз. — И аз четох досието, Фийби.

— Ако някой е бил влюбен в нея и се терзае от вина, че тя е отишла в банката заради него, няма да се утеши от факта, че съм „нямала тази възможност“. Хайде да издирим приятелките на Анджеला Brentain, фризьорката ѝ, личния ѝ треньор. Нещастните жени споделят болките си с такива хора. Ако е имала любовник, някой от тях го знае.

— Ще открия най-добрата ѝ приятелка — обяви Лиз и извади телефона си. — Един приятел работи във вестник. Ще го накарам да намери репортажа за сватбата на Brentain. Най-добрата ѝ приятелка вероятно е била или шаферката ѝ, или поне е присъствала на тържеството.

— Колко е удобно да си наоколо.

— Типът, с когото живееш, смяташе същото, докато не му показах вратата.

Глинис Колби, дългокрака стройна блондинка, носеше джинси и ленена риза. Фотографското ѝ студио се намиреше в ъгъла на третия етаж на обновена къща близо до площад „Грийн“. Различни предмети, между които и много плюшени играчки, бяха наредени край стените.

Повика асистента си Дъб — нисък мъж със събрана на опашка боядисана на кичури коса и ангелска усмивка — и го помоли да поднесе на всички нещо студено за пиене.

— Още ми липсва. Минаха вече три години и току ми хрумне нещо или видя нещо и си казвам: „Ще звънна на Анджи“, но нея вече я няма.

Именно тази емоция липсваше у Джошуа Брентайн.

— От дълго време ли бяхте приятелки? — попита Фийби.

— От четиринадесетгодишни. Глин, Анджи и Дъб — далеч не свята троица. Щяхме да ставаме известни заедно.

— Познавам работата ви — обади се Лиз. — Снимахте моя братовчедка, докато беше бременна. Снимките са разкошни. После доведе и момченцето си да го снимате. Репутацията ви е изключително добра и съвсем заслужено.

— Не се оплакваме, нали, Дъб?

Той остави чашите и я стисна за ръката.

— Анджи беше изключително мила — въздъхна.

— Имахме концепция — продължи Глинис. — Анджи щеше да се специализира в сватбени снимки, аз — да снимам бременни и деца. А Дъб...

— Аз щях да ръководя бизнеса.

— Останах с впечатлението, че Анджела не е работила по времето, когато загина.

— Не. На Джошуа не му харесваше. По-скоро не харесваше нас. — Глинис хвърли поглед към Дъб и размърда вежди. — Смяташе, че ѝ оказваме лошо влияние.

— Мен ме мразеше най-много — обади се Дъб.

Глинис го сръга шеговито в ребрата.

— Все да се изкараш на първо място. Той и мен не понасяше.

— Джошуа се запозна с нея на сватба, която беше отишла да снима — продължи Дъб. — Голямо светско събитие и огромен удар за нас.

— Бяхме се захванали с бизнеса от осем месеца.

— Анджи беше красива. Много красива и мила, както казах.

— Притежаваше и страхотен чар. Джошуа обаче направо я омая. Изпращаше ѝ цели оранжерии цветя. Особено розовите рози, които тя най-много обичаше, устройваше ѝ вечери на свещи, организираше романтични уикенди. След шест седмици се сгодиха, а три месеца по-късно тя стана госпожа Джошуа Брентайн.

— И тогава се започна. — Дъб сви неодобрително устни. — Принуди я да престане да работи. Как щяла да щрака — както се изразяваше той — по сватби? Ако сватбата била достатъчно важна, тя щяла да бъде гостенка на събитието.

— Неин дълг бил да дрън-дрън-дрън — намеси се Глинис и сви рамене. — И тя се отказа. Обожаваше го. Заради него заряза всичко. Той не одобряваше дружбата ѝ с нас и ѝ правеше спънки. Манипулацията е специалитет на семейство Брентайн. Затова от време на време обядвахме заедно тайно или вечеряхме, когато той не беше в града.

— Непозволени срещи — намигна Дъб.

— Кога започна връзката ѝ?

От въпроса на Фийби очите на Глинис се разшириха.

— Откъде знаете?

— Най-добре ни разкажете за нея.

— Не беше случайна или повърхностна. Анджи не беше такава. Джошуа искаше всичко да е както той каже. Не я оставяше да е естествена и тя ставаше все по-нещастна и по-нещастна. Неин дълг бе непрекъснато да е на негово разположение, но той самият можеше да прави каквото иска.

— Не се разгорещявай — опита се да я успокои Дъб и я погали по рамото.

— Добре. — Глинис си пое дълбоко въздух. — Добре. Тя много страдаше, но Джошуа не искаше да отстъпи за каквото и да било. Не желаше и да чуе за психотерапия, когато изпаднаше в депресии. По онова време тя вече нямаше собствени пари. Всичко беше на негово име. Даде си обаче сметка, че нещата ще стигнат до развод, и започна да идва тук два пъти седмично. При възможност и по-често. Подготвяше фоновете, проявяваше филми, вадеше дигитални снимки — всичко, с което можеше да ни помогне, а ние ѝ плащаме в брой.

— Среещна някакъв мъж. Не ни каза кой е, но беше щастлива. — Дъб извади синя кърпичка и я подаде на Глинис да си избърше очите. — Лицето ѝ отново се озари.

— Кога стана това?

— Около шест месеца преди да загине. Наричаше го Ланселот. Това беше галеното ѝ име за него.

— Как се свързваха един с друг?

— Тя си купи предварително зареден с импулси мобилен телефон. Идеята беше негова, нали, Дъб?

— Да. Анджи твърдеше, че той знае какво да направи, когато се налага. Слушайте, хората, които са виновни за смъртта ѝ, са в затвора. Какъв е смисълът да вадим на бял свят тази история сега?

— Ще ни помогне по друг случай. Всичко относно мъжа, с когото е имала връзка, ще ни е полезно.

— Май държеше квартира в западната част на града, където се срещаха. — Глинис погледна към Дъб, който кимна. — Видях я в деня преди да загине. Беше окрилена. Съобщи ми, че е решила да напусне семейното огнище, да се разведе. Веднага след това тя и нейният Ланселот щели да се оженят. Щяла да изтегли всичките си налични пари и да замине за Рио, за да уреди формалностите около развода. Искаше да стане възможно по-бързо. Тя все бързаше.

— Да знаете нещо друго за него? Да е споменала нещо, колкото и незначително да ви се струва?

— Мисля, че усилено се занимаваше да поддържа тялото си във форма. По думите ѝ отделял много внимание на физическото натоварване. Показвал ѝ как да стане по-силна.

— Сини очи — сети се Дъб. — Един ден му купи риза и каза, че ще подхожда на очите му. Също така готвел добре.

— Точно така. Точно така. Спомена колко секси било да го наблюдава как готви. Помня колко се изненадах, защото не си го представях пред печката.

— Защо не?

— Ами от другите приказки за него и бях останала с впечатлението, че е изключителен мачо. Ако трябва да съм честна, притеснявах се за нея. И двамата се притеснявахме. Този мъж беше пълна противоположност на Джошуа и се питахме дали просто не

залита в другата крайност. Явно беше темпераментен, як и жилав. Наричаше го синия си рицар.

— Защо?

— Не знам. Възможно е заради очите му.

Или заради синята униформа, помисли си Фийби.

— Настояваше да напусне Джошуа. Не му харесваше да спи при друг мъж, макар Анджи и Джошуа вече да не правеха секс. Тя твърдеше, че нейният Ланселот полудявал, като си представел как лежи до друг, и мисля, че това ѝ се нравеше. Отново я караше да се чувства желана и жизнена. Но на мен ми приличаше повече на поредната манипулация.

— Тя явно имаше нужда от глътка въздух — додаде Дъб. — Но този тип я караше да се чувства като богиня, обожавана и недосегаема. Нищо лошо нямало да ѝ се случи, ако е с него. Така ѝ обещал.

— Но ѝ се случи — промълви тихо Глинис. — Струва ми се най-лошото.

— Той никога ли не ви потърси след смъртта ѝ?

— Не.

— Къде са фотоапаратите ѝ? — попита Фийби.

— Не знам. Държеше ги при мистериозния мъж. Имаше два и известно време проверявах по заложените къщи и магазините втора употреба дали не ги е продал. Щеше да е хубаво да имаме спомен от нея.

— Бихте ли ги разпознали?

— Да, стига да ми попаднат в ръцете. Тя рисуваше върху апаратите си малки розови пъпки. Нещо като запазена марка. Розовите рози ѝ бяха любими.

— Розови рози като на гроба, към който Рой беше прикован. — Беше насърчително, помисли си Фийби, поне това да се потвърди. — Ланселот е нашият човек.

— Да. Сега ни остава само да открием синеок мъж в отлична физическа форма, който може да готви и живее в западната част на града. Или поне е живял там преди три години.

— Не забравяй за вероятността да е ченге. Как едно ченге от западната част на града ще се запознае с тъжната принцеса от Гастън

Стрийт? — Фийби затвори очи и се помъчи да си представи. — Тя се е занимавала с благотворителна дейност, посещавала е светски събития. Много ченгета се хващат като частна охрана нощем. Трябва да проверим кой е напуснал редиците ни през последните три години и е на възраст между тридесет и четиридесет. Той явно е млад и вече не работи, защото няма как хем да дава дежурства, хем да планира отмъщението си.

— Ако сме тръгнали по правилния път, вторият ѝ телефон най-вероятно е бил у нея, когато е отишла в банката. Нормално е след смъртта ѝ личните ѝ вещи да са предадени на съпруга ѝ.

— Точно така. — Осъзнавайки, че е пропуснала този детайл, Фийби погледна с възхищение Лиз. — Права си и в такъв случай той е проверил кой ѝ се е обаждал и кому се е обаждала тя. Да го оставим да се попържи още малко, а после отново да се срещнем с него.

Фийби погледна на изток, докато се качваха в колата. Бурята щеше да се разрази съвсем скоро.

27.

— Не е задължително да е ченге — разсъждаваше Фийби. — Нищо не пречи да е военен или свързан с военните, но на мен най ми се вярва да е един от нас.

Във филма Гари Купър играе шериф. Не губи нито Грейс Кели, нито честта си. Така трябва да стоят нещата. Но в деня, който би могъл да се третира като символ на сватбата им, тъй като Анджела Brentain ще предприеме опит да си възвърне независимостта и ще направи следващата крачка — да стане съпруга на любовника си, тя е убита при престрелка. Да, вярно, убита е от лошите, но в съзнанието на субекта аз нося вина, защото съм присъствала и не съм предприела нужните действия или не съм позволила да бъдат предприети. Извършването на зло поради страхливост също е една от темите във филма.

— Нито си виновна, нито си страхливка — възрази Дейв.

— В неговите очи съм и двете. И е обсебен от тази идея от три години. Предостатъчно време да обмисли всичко. Ланселот не само превръща могъщия крал в роконосец, но става герой в очите на Гуенивир. Той я спасява, когато Артур не може или не иска. Този тип се изживява като герой и по-специално — като героя на Анджела. И не е готов да приеме поражението или поднесеното от съдбата. Някой трябва да е виновен и това съм аз. Освен това не забравяй гроба, върху който уби Рой. Джоселин Амбусо е била млада бъдеща булка. Умряла броени дни преди сватбата, тъй като се удавила в реката по време на буря. Твърди се, че бягала към остров Тибби и любовника си, вместо да приеме уредения от баща ѝ брак. Символите му допадат: ангел бди над гроба, Анджела, гробът на жена, хукнала към истинската си любов, розовите рози. Харесва му да ми оставя улики. Исканакрая да разбере защо постъпва така. Трябва да знам защо, за да е удовлетворен той.

— Ще ти набавя необходимите имена.

— Джошуа Brentain няма да признае, че съпругата му го е мамила. Това е обидно и унижително. За него е много по-важно да не бъде накърнена гордостта му, няма да го трогне отнетият живот на

двама непознати или на някой друг, който би могъл да се превърне в мишена.

— Да признаеш и да потвърдиш, не е едно и също. Особено ако той се убеди, че ти вече знаеш.

— Прав си. Благодаря, че ми напомни. Ще го накарам да мисли, че знам повече, отколкото в действителност.

— Ще звънна долу да проверя колко време им трябва да съберат нужната ти информация.

— Благодаря. В това време ще звънна вкъщи, за да предупредя, че ще закъснея.

Тя излезе и тъкмо вдигна слушалката, когато Дейв се появи на прага на кабинета ѝ.

— Срив на компютрите в „Кадри“. Явно изпробват новата система. Ще са им нужни няколко часа, за да ги пуснат отново в действие.

— Господи! А няма ли досиета?

— Вероятно ще отнеме повече време да се прегледат, отколкото да се изчака поправката на техниката. По-добре се прибери, виж семейството си, вечеряй. Ще ми съобщят веднага щом са готови.

— Добре, ще те послушам. Защо не дойдеш с мен? Ще вечеряме заедно.

Поканата ѝ звучеше съблазнително, но Фийби изглеждаше уморена.

— Да го оставим за друг път — предложи Дейв. — Самият аз възнамерявам да се прибера и да изпия една бира, докато гледам мач. Ако си права за случая, развръзката скоро ще настъпи. Иди зареди батериите си.

Излизайки навън, Дейв съжали, че не помоли Фийби да го откара. Имаше да извърви само три преки, но едва ли щеше да се прибере пеша, преди бурята да се разрази.

Докато беше на вълна да се проклина, можеше да добави и че сгрещи, когато не прие поканата ѝ за вечеря. Така сам щеше да види как Ава се справя. Щеше да види...

Не, моментът пак не е подходящ, помисли си той. И Ава, и всички други са наред кризисна ситуация.

Когато се запозна с нея, тя беше сгодена. Не му беше работа да се влюбва в нея. Но го стори. Не предприе обаче нищо. Остана семеен

приятел. Добрият стар Дейв.

След като тя се омъжи и роди, се увещаваеше, че не е влюбен в нея. Да, опита се да се навие и дори се ожени.

А Ава се разведе.

Отново се разминаха във времето. И продължаваше да трупа чувство за вина, защото колкото и да си повтаряше, че иска бракът му да е сполучлив, и да се убеждава, че е направил най-доброто, не забравяше за съществуването на Ава.

А сега, точно когато започваше, да се надява, че може би нещо ще се получи, тя и всички от семейство Макнамара преживяваха криза.

Какъв избор имаше, освен да остане семеен приятел? Добрият стар Дейв, тръгнал към празния си дом, където го чака замразена вечеря.

Тъжна работа.

Вятърът се усилваше с всяка секунда, кършеше клонки от дърветата. Ако си беше дал труда да погледне какво става навън, вместо да се самосъжاليا, щеше да смени костюма с анцуга, който държеше в службата, и да претича разстоянието до дома си.

Докато стигне първата пряка, светкавица раздра небето, а трясъкът не закъсня да я последва.

Ускори крачка и продължи да се моли да не го поразят мълния или да се измокри до кости, преди да стигне къщата си.

Е, вятърът поне малко охлаждаше въздуха. Целият ден беше потискащо горещ.

Вече виждаше дома си, представяше си как се разсъблича и отваря мечтаната студена бира.

Сви по късата алея и се насочи към входната врата. Чу изсвирването на клаксон и хвърли поглед назад. Насили се да се усмихне, зървайки червената спортна кола да спира до бордюра.

Маги Грант, два пъти разведена, искаше да флиртува. Винаги се чувстваше малко неловко в нейно присъствие, а в момента най-много копнееше да влезе в къщата си, да затвори вратата и да си даде един час почивка.

Махна й дружелюбно, но продължи напред.

Тя отново натисна клаксона, този път по-настойчиво. Дейв пхна ключа в бравата, обърна се и пак й махна.

— Ехо, Дейв! Много се радвам да те видя. Трябва ми помощта на силен, як мъж.

Десет секунди само, помисли си Дейв, още десет секунди и ще се отскубне от хватката ѝ.

— Телефонът звъни, Маги. Чакай...

— Ще ти отнема само минута-две. Имам страшно много торби. Няма да се справя сама, а всеки момент дъждът ще плисне. Ще станеш ли мой герой, като ми помогнеш да ги внесем вътре? — Отвори багажника и го дари с пленителна усмивка. — Моля те.

— Разбира се. — Глупак, малодушник, мекотело, обиждаше се наум. — Нямах проблем.

— Бурята ще е страховита. — Отметна кокетно коса назад. — Ще изживеем една от тези нощи, когато ти се иска да си с приятел на чаша хубаво вино.

Сега щеше да се наложи да намери начин да откаже предлаганото вино и евентуалното бъдещо приятелство, помисли си Дейв, отдалечавайки се от вратата. Първите едри тежки капки се разбиха на тротоара.

Вятърът фучеше и той се прокле, когато чу как отключената му врата се отваря със замах. За секунда се поколеба: дали да свърши проклетата добра постъпка, или да се втурне назад, за да затвори вратата. Докато се обръщаше да стори второто, зърна мъжа, застанал на срещната страна на улицата.

Беше с бейзболна шапка, слънчеви очила и шушляково яке.

В следващия миг светът експлодира.

Фийби не знаеше какво чувства, когато видя колата на Дънкан пред дома си. Донякъде изпита облекчение — сега поне знаеше, къде е и че е в безопасност; от друга страна обаче, все още беше гневна заради сутрешното му вироглавство.

В следващия момент се озова вътре, далеч от разбушувалата се буря, и чу очарования смях на дъщеря си. Трудно беше да продължаваш да се сърдиш, когато дъщеря ти е щастлива.

Влезе в гостната и завари Карли, Картър и Дънкан проснати на пода да играят „Монопол“. По всичко личеше, че Карли унищожава и двамата мъже.

— Пак ли попаднах в твой квартал? — оплакваше се Дънкан. — Зарчетата са подправени. Адски гов... гадна ситуация.

— Щеше да кажеш друга дума.

— Каква друга дума? — усмихна се той кисело на Карли.

— Говняна.

— Карли Ан Макнамара!

Малката потисна усмивката си и вдигна невинни очи.

— Здравей, мамо. Разорявам вуйчо Картър и Дънкан.

— Виждам. Къде са другите?

— Жените са в кухнята, където им е мястото — ухили й се Картър широко. — Заминавай и ти там и ни приготви нещо за хапване.

— И какво точно да ви приготвя? — Пристъпи към тях и остави чантата си. — Само да видя... — тупна Картър по тила — дали от това ще ти дойде акълът. Никой нищо няма да яде, защото след малко ще вечеряме. И навярно менюто ще те изкуши да останеш? — обърна се тя към Дънкан.

— Получих покана и вече приех. И мен ли ще ме халосаш по главата?

Пламъчетата в очите му й подсказаха, че и той е още леко ядосан. Е, така да бъде.

— Зависи как ще мине вечерта. Предполагам също, че си свършил изключително важните задачи, запланувани за днес.

— Да, а ти?

— Ще изтърпя натрапването ти.

— Защо си сърдита на Дънкан, мамо?

— Списъкът с причини е доста дълъг. Сега отивам да се преоблека. Карли, след като приключиш с унищожаването на тези двамата, защо не пробваш да помогнеш със слагането на масата? Това значи, че после мъжете ще имат грижата да раздигат и да измият чиниите.

— Тя какво върши в къщата? — обърна се Дънкан към Карли.

— Аз... отговарям за телефона — заяви Фийби, понеже в този момент мобилният в чантата й звънна. — Фийби Макнамара.

Лицето й мигом пребледня силно и посърна. Дънкан вече беше скочил на крака, когато тя произнесе първите думи.

— Какво стана? Как... — Тръгна да излиза от гостната. — Колко лошо е пострадал? Не. Къде е? Идвам веднага.

Беше се постарала да лепне на лицето си спокойно изражение, когато се обърна, но Дънкан забеляза, че в очите ѝ се четеше страх.

— Налага се да изляза.

— Но ти току-що се прибра!

— Знам. Съжалявам, бебче. — Наведе се да прегърне дъщеря си.
— Съжалявам. Ще кажеш ли на баба да не ме чака за вечеря? Ще се върна, когато успея.

— Някой пострадал ли е?

— Чичо Дейв е претърпял злополука и трябва да видя как е.

Очите на Карли се напълниха със сълзи.

— Лошо ли е пострадал?

— Не, надявам се. Веднага са извикали лекари да се погрижат за него. Но аз трябва да отида, миличко. Ще се обадя при първа възможност. Иди кажи на баба, че ще звънна по-късно. — Когато Карли изчезна, се обърна към брат си: — Картър?

— Ще се погрижа за всички тук, не се притеснявай. Катастрофа ли?

— Не. — Хвана го за раменете. — Стойте вътре. Моля те, погрижи се всички да сте вътре. Ще звънна.

— Ще те накарам.

Изобщо не се впусна в спор с Дънкан, а хукна към входната врата.

— Откаран е в „Мемориал“. Взривил входната врата на Дейв. Кучият син взривил входната врата на Дейв! Поне колегите така смятат. Още не са сигурни.

— Ще се разбере.

— Жив е. — Фийби затвори очи, докато Дънкан изкарваше поршето си на улицата. — Жив е. — Премяташе мобилния си телефон от ръка в ръка, сякаш се страхуваше, че ще звънне и ще ѝ съобщят нещо друго. — За да зареди експлозивите, трябва да е влязъл в къщата на Дейв. Бил е в къщата на Дейв!

— Няма да влезе в твоята къща, Фийби.

— Той и не иска. — Страх, скръб, чувство за вина бушуваха в душата ѝ. — Няма да го направи. Ако искаше, нямаше да ме предупреди. Намислил е нещо друго. Но държи да ме наранява. Искане да съм съкрушена, когато се стигне до онова, което е замислил. Господи, Дънкан, вече се чувствам съсипана.

Нахлу през вратата на спешното отделение с приготвена в ръката значка. Показа я на първата медицинска сестра, която зърна.

— Дейвид Маквий.

— Първо се обадете на регистратурата...

— Не. Вие ще се обадите. *Веднага!*

— Лейтенант.

Светкавично се завъртя и хукна към Сайкс.

— Къде е той? Как е?

— В момента се занимават с него. Не успях да изтръгна много от лекарите, но говорих с екипа за спешна помощ, който го е докарал. Счупена ръка, изгаряния, разкъсвания. На главата обаче има травма, която ги притеснява. Не е изключено да са пострадали и вътрешни органи. Бях още в участъка, когато се обадиха. Веднага последвах линейката.

— Искам двама полицаи тук, пред спешното. Двамата да го следват, където и да го отведат.

— Вече се разпоредих. — Сайкс кимна на Дънкан, който се беше приближил зад гърба на Фийби. — Лейтенант, имало е свидетелка. Съседка. Тя също леко е пострадала. В момента я шият.

— Искам да я видя при първа възможност. Детектив... Бик, докато оглеждат къщата на Дейв, ми трябва човек, комуто да имам доверие. Някой да говори с екипа по обезвреждане на бомби. Разбирам желанието ти да останеш тук. — Протегна ръка и го потупа по рамото. — И обещавам да те повикам щом изникне нещо, но ми трябва доверен човек на местопроизшествието.

— Добре, добре. — Сайкс разтри угриженото си лице с ръце. — Дай на Дейв да разбере, че съм на негово разположение.

— Непременно. Благодаря ти.

— Защо не седнеш? — предложи Дънкан, след като Сайкс се отдалечи.

— Не ме свърта. Бива ме да чакам, но сега просто ми е нужно да знам какво става.

Пръстите ѝ се впиха в дланта на Дънкан, когато видя лекарите да излизат от отделението и да возят Дейв на количка.

Хукна напред. По лицето му се виждаха следи от разкъсване и изгаряне, на лявото слепоочие имаше рана, а чаршафът, с който беше покрит, беше окървавен.

— Как е той? Къде го водите?

— Вие от семейството му ли сте?

— Да.

Младият лекар продължи да крачи енергично към асансьорите.

— Караме го в операционната. Има вътрешни кръвоизливи. Някой ще ви каже какво става веднага щом приключим.

Фийби посочи двамата униформени полицаи.

— Те ще стоят на пост, където и да го отведете. Ще чакат пред операционната. Аз ще се появя веднага след като говоря със свидетелката.

Отстъпи и видя как вкарват мъжа, който ѝ беше като баща почти през целия ѝ съзнателен живот, в асансьора.

— Това е най-добрият болничен център в града. — Дънкан сложи ръце върху раменете ѝ. — И една от най-добрите болници в щата. Ще направят всичко възможно.

— Знам. Ще ми се да се разпадна. Да се разпадна, докато дойдат да съобщят как е... Трябваше да сложим полицаи и пред неговата къща. Всеки, който ме познава, знае какво е Дейв за мен, колко много държа на него.

— Поеми си въздух. — Дънкан нежно я прегърна. — Нищо не пречи да се разпаднеш за момент.

Тя се отпусна за миг и усети как се разтреперва. Почувства се добре в силните му обятия.

— Толкова съм изплашена. Толкова съм изплашена, че не знам какво да правя.

— Стой така, докато измислиш.

— Нали няма да ходиш никъде? — Тя се вкопчи в него. — Ще останеш ли при мен?

— Разбира се. — Повдигна леко брадичката ѝ, за да я погледне в очите. — Фийби, ще бъда тук, до теб.

Тя въздъхна и опря чело в рамото му. Каква утеха е, помисли си, да оставиш някой друг да проявява сила. Да има човек до теб.

— Смятах, че съм забравила какво е да искаш някой да е до теб — промълви тя, а после леко се отдръпна.

Видя, че Маги излиза от манипулационната.

— Това е съседката на Дейв. — Фийби си пое дълбоко въздух. — Е, да се захващам за работа. — Направи две крачки напред. — Маги?

Чула името си, жената трепна, избухна в сълзи и се хвърли към Фийби.

— Всичко е наред. Вече всичко е наред.

Докато Фийби търсеше място, където да се уединят, Дънкан я прегърна през раменете и отведе и двете при столовете.

— Седнете тук — посъветва той Фийби. — Аз ще отида да потърся кафе.

— Чудесно. Това би било чудесно. Маги, спри да плачеш. Трябва да спреш. — Фийби я прегърна през раменете. Трябва да спреш — повтори тя, — за да успея да поговоря с теб.

— Дейвид... Мисля, че е умрял. Боже!

— Не, не е. Откараха го в операционната. Грижат се за него. Не изпадай отново в истерия. Сериозно ти говоря. Поеми си няколко пъти дълбоко въздух. Точно така, вдишвай и издишвай. Прави каквото ти казвам: вдишвай и издишвай. Точно така. Сега е по-добре. Хайде да ми разкажеш какво стана. От самото начало.

— Не знам! — Сълзите продължаваха да се стичат по лицето на Маги. — Кълна се, не знам.

— Каж ми каквото знаеш. При Дейв ли беше, в къщата му?

— Не. Да. Искам да кажа, че бях с приятелка... Запознах те с Дели, когато Дейвид ни покани на барбекю миналото лято... Излязохме да обядваме и да се помотаем по магазините. Точно се прибирах — успях да изпреваря бурята — и видях Дейвид.

Покри лицето си с ръце, но Фийби безцеремонно ги дръпна.

— Знам колко си разстроена, но трябва да продължаваш да говориш. Къде беше Дейв, когато го видях?

— Вървеше по алеята към къщата си. Натиснах клаксона и той ми махна. Хрумна ми да го помоля да ми помогне да внесе торбите и затова отново натиснах клаксона. Бързо излязох, за да го повикам. Вече проблясваха светкавици и трещяха гръмотевици, а той беше отключил входната си врата, но се обърна. Толкова е мил.

Призовавайки цялата си воля да запази търпение, Фийби пхна няколко книжни кърпички в ръцете на Маги.

— Значи не е влязъл в къщата си?

— Върна се... Върна се да ми помогне. Вратата му се отвори. Точно така. Сега се сещам, че вратата му се отвори от вятъра. Той я

беше отключил, но тръгна към мен да ми помогне. В следващия миг обаче... Божичко, Фийби. Вратата експлодира.

След като избърса лицето си, Маги започна нервно да усуква мокрите кърпички.

— Не знам точно какво стана. Кълна се в Бога, че не знам. Паднах. Все едно нещо подкоси краката ми. Паднах и си ожулих коленете, а ръката ми... — Вдигна я, за да покаже превръзката. — Пет шева. Но Дейвид... Дейвид...

— Ето, Фийби — поднесе Дънкан донесените кафета. — Госпожо, сигурно и на вас едно кафе ще ви се отрази добре.

— О, колко мило. — Маги инстинктивно отметна косата си. — Много благодаря. Господи, сигурно на нищо не приличам.

— Много добре изглеждате — увери я Дънкан, докато поставяше сметанките и пакетчетата захар на масичката между столовете. — Не знаех как пиете кафето си.

— Доста сладко — отвърна Маги. — И вие ли сте от полицията?

— Не, госпожо. Аз съм просто приятел. Ще ви оставя да си поговорите с Фийби.

— О! Моля ви, останете. Винаги се чувствам по-сигурна, когато в кризисна ситуация наоколо присъства мъж.

— Маги, това е Дънкан. Дънкан, защо не седнеш? И така, Маги, колко време мина между отварянето на вратата от вятъра и експлозията?

— Господи, не съм сигурна. Няколко секунди. Може би пет? Той се спря. Да, точно така, Дейвид спря и погледна отворената врата, и дори за момент ми се стори, че ще се върне да я затвори. Тъкмо направи крачка... Господи, Фийби, ако се беше върнал...

— Но не го е направил. Това, че си го повикала да ти помогне, е спасило живота му. Мисли си за това, Маги. Ти си го повикала, с което си го отдалечила от вратата и затова той сега е горе, където лекарите се грижат за него.

— Олеле. — По лицето ѝ последователно преминаха няколко изражения: шок, ужас, облекчение, гордост. — Дори не се сетих за това. Бях така обърквана и изплашена.

— Каза, че си излизала днес. Забеляза ли нещо или някого, преди да тръгнеш?

— Не. Искам да кажа, че трябваше да изляза в дванадесет, но закъснях и тръгнах към и петнадесет. Дели така се сърди, когато закъснявам, че страшно бързах. Не обръцах внимание какво става наоколо и затова не забелязах нищо.

— А сутринта?

— Цяла сутрин бях вътре. Говорих по телефона с мама известно време и затова закъснях. Тази жена не си затваря устата. После хукнах и отидох с колата в мола. Бях закъсняла съвсем малко, но Дели пак се нацупи.

Маги въздъхна дълбоко, припомняйки си неприятното изживяване, и отпи от кафето.

— Спомни си дали не си погледнала през прозореца, докато си говорила по телефона с майка си — подсказа Фийби, — може да си видяла непозната кола или човек, когато си хукнала към срещата си.

— Май никого не видях в квартала днес сутринта. Беше толкова потискащо горещо, че никой не се разхождаше. А, да — с изключение на пощальона.

Фийби протегна ръка и стисна дланта на Маги.

— Къде видя пощальона, Маги?

— Идваше по улицата.

— С колата си ли?

— О, не. Видях ли кола? Просто не си спомням. Много бързах. Само спрях за миг да му махна и да попитам дали има колет за мен.

— Навярно виждаш пощальона по няколко пъти седмично из квартала.

— Ами да. Но този не беше редовният. Беше по-млад и привлекателен и затова му казах и името си, когато попитах дали има колет за мен. Той ми отговори, че няма. После скочих в колата и полетях.

— И как изглеждаше, Маги?

— Ами, с тъмна коса и къса брада. Имаше стройни крака и изглеждаше як. Имам способността да забелязвам привлекателните млади мъже — уточни тя, усмихвайки се на Дънкан.

— Колко висок беше?

— Хммм... Не знам, но не толкова, колкото Дънкан. Осанката му беше добра. Редовният ни пощальон, и той е сладур, но е малко пълен. Този беше изтъкан от мускули.

— На каква възраст беше?

— Господи, не успях да го разгледам добре. — Маги прокара пръсти през косата си, сякаш това щеше да ѝ помогне да мисли по-добре. — На тридесет и пет, може би малко по-възрастен.

— Би ли го познала, ако го видиш отново?

— Не съм сигурна. Беше със слънчеви очила. Господи, Фийби, мислиш ли, че има нещо общо със случилото се с Дейвид? — Постави ръка на сърцето си. — Божичко, могъл е да ме убие на улицата. Бях на не повече от десет метра от него.

— Не знам, но те моля да порботиш с художника към полицейския участък. Дотам ще те съпроводи полицай. Стой тук с Дънкан, докато уредя нещата.

Фийби се отдалечи бързо, а Маги запримигва.

— О, миличък, с какво удоволствие бих пийнала малко бърбън с кафето.

— Следващия път ще донеса бутилка — обеща ѝ Дънкан.

След като уреди транспорта на полицаия и Маги до участъка, Фийби и Дънкан се качиха в чакалнята пред операционната.

— Днес по този маршрут не е имало нови пощальони — събщи му тя. — Нито пратки за доставяне в квартала до два часа следобед. Тя го е видяла, разговаряла е с него, но това не го е обезпокоило.

— Един мъж може да си пусне брада или да я обръсне. — Дънкан замислено се погали по брадичката с наболи косми. — Променя се видът му.

— Имаме много добър художник. Ще работи и по двата варианта. Той трябва да е наясно, че разполагаме с очевидец. Ако не Маги, друг в квартала е могъл да го види. Достатъчно е умен, за да го знае, но не се притеснява.

Излязоха от асансьора и тя отиде право в стаята на медицинските сестри. Показа значката си.

— Има ли сведения за капитан Дейвид Маквий?

— Още е в операционната.

— Искам някой да влезе, за да провери как е. Моля ви.

— Ще видя какво мога да направя — услужливо предложи една от сестрите. — Изчакайте отвън и ще ви съобщим, ако научим нещо.

В преддверието вече имаше половин дузина полицаи, някои от които тя познаваше. Огледа се и застана в ъгъл, откъдето да вижда вратата.

— Сега ще звънна на няколко места — обясни тя на Дънкан.

— Искаш ли кафе? Долу не пи. Бих попитал дали си гладна, но ще кажеш „не“, затова няма да питам.

— Бих изпила нещо студено. Явно от страх всичко в мен гори. Затова нещо студено ще ми дойде добре. Освен това, Дънкан — продължи тя, преди той да се отдалечи, — когато умът ми се избистри, има цял куп неща, които трябва да ти наговоря.

— Да очаквам ли коментари и оплаквания относно неизпълнението на дадените ми нареждания?

Тя се усмихна и го погледна с широко отворени очи.

— Представа нямам за какво говориш.

— Чудесно. — Докосна устните ѝ със своите. — Тогава с удоволствие ще те изслушам. Ей сега ще се върна.

Обади се първо на Сайкс и му нареди да разпита за фалшивия пощальон в квартала на Дейв, след като фотопортретът бъде готов. Самата тя искаше лично да говори с някой от отдела по обезвреждане на бомби, но си напомни, че възложи тази задача на Сайкс.

Все още не се появяваше нито сестра, нито лекар да съобщи как е Дейв. Тя пое дълбоко въздух, насили се да се настрои оптимистично, доколкото беше по силите ѝ, и набра следващия номер.

— Ава?

— Господи, Фийби! Той...

— Дейв е в операционната и доколкото знам, всичко ще е наред.

— Операционната! Боже милостиви, какво стана? Какво се случи?

— Сега не е време да се впускам в подробности, но искам да знаеш и да кажеш на останалите, че се грижат за него.

— Ще дойда при вас. Искам лично да се уверя. Фийби, не мога да стоя тук, когато Дейв е ранен.

— Съжалявам, но е изключено. И той не би ти позволил да дойдеш. Ава, обещавам ти — обещавам — че ще си първата, на която ще се обадя, когато излезе от операционната. Нужна си ми да се грижиш за мама, за всички там. Разчитам на теб.

По тона на Ава личеше, че тя плаче.

— Знаеш, че ще го направя. Но, моля те, кажи му, когато успееш, че... се моля за него.

— Непременно. Ще ти се обадя, щом науча нещо ново.

Мина почти час преди да им дадат оскъдното сведение, че операцията протича добре.

Час по-късно се появи Сайкс.

— Взривът е бил прикрепен към вратата. Предвидено е било да се взриви пет секунди след отварянето.

— Искал е Дейв да влезе вътре. Със сигурност е щял да загине, ако е бил вътре. — В отчаян опит да облекчи напрежението в главата си, Фийби разтърка слепоочията си. — Какъв взрив е използвал?

— Същият като при Рой. Изкъртена е вратата, прозорците, част от покрива. Всекидневната прилича на третия кръг на ада. Ако беше няколко метра по-близо, сега щяхме да присъстваме на опелото му, лейтенант.

— Ще трябва да купи цял камион цветя на Маги, а после да измисли как да ѝ попречи да го съблече и напъха в леглото си. Какво се разбра за фотопортрета?

— Повечето хора в квартала работят през деня. Намерих обаче един свидетел, който чакал водопроводчик. Гледал през прозореца кога ще дойде и видял заподозрения. Описанието му е мъгляво. Всъщност видял само униформата на пощальон, но времето съвпада с онова, което посочи Маги. Пожарникарите реагираха бързо и това спаси къщата. Но, лейтенант, вътре е пълен хаос.

— А Дейв много си обича къщата — добави Фийби.

— Познавам един човек — обади се Дънкан. — Добре си гледа работата. Да го накарам да поогледа и да прецени състоянието ѝ, ако това ще помогне?

— Хубаво би било. Така Дейв ще има една грижа по-малко. — Отново хвърли поглед към вратата на операционната. — Да, наистина ще е хубаво. Знае ли се как е влязъл?

— Насилил е един от страничните прозорци отзад. Оттам си е осигурил достъп. Задната врата беше отключена. Вероятно оттам е излязъл и дори не си е дал труда да я заключи. Това говори...

Скочи на крака секунда след Фийби. Този вероятно е лекар, мислеше си тя, имаше вид на такъв.

Тя пристъпи напред. Не защото беше с най-висок чин започна разговора; всички в помещението знаеха, че го прави заради силната си привързаност.

— Как е Дейв Маквий? — попита тя. — Аз съм Фийби Макнамара.

Бяха спрели кръвоизливите и спасили жлъчния мехур. Единият му бъбрек беше натъртен, едната ръка — счупена, в добавка две спукани ребра, мозъчно сътресение, а също повърхностни рани и изгаряния.

Но сърцето му било здраво.

Седеше на стола до леглото му и чакаше. И си спомни как много отдавна той бе седял до нея, докато тя чакаше майка си.

— Опитаха се да ме изритат — заговори му, докато той спеше. — Представа нямат с кого си имат работа. Няма да помръдна, докато не се събудиш и не ме назовеш по име. Чак тогава ще знам, че ще се справиш. Долу се източва доста полицейска кръв. Има опаска да дадат лептата си, защото са ти прелели сума ти кръв. Маги го е зърнала. Впрочем, с нея те чака тежка задача, скъпи. Доста си й задължен. — Взе ръката му и я приближи към устните си. — Ние всички сме й много задължени. Накарах да ми пратят по факса всички новопостъпващи данни и ще заловим кучия му син, кълна се. Не се съмнявай в това. Но сега искам да се събудиш и да произнесеш името ми.

Мина половин час преди да го усети, че мръдва; че ръката му трепва в нейната. Тя го погали по лицето.

— Дейв? Можеш ли да си отвориш очите? Събуди се и отвори очи. — Когато клепачите му трепнаха, тя знаеше, че е редно да натисне бутона, за да извика сестра, но искаше да останат за секунда насаме. — Дейв, аз съм Фийби.

— Знам. — Гласът му беше дрезгав и пресипнал като на стар пияница. — Чувах те. Какво, по дяволите, стана?

— Добре си вече. — Погали го по косата, докато гледаше как погледът му бавно се фокусира. — Пострада, но сега си добре. В болница си. Понатъртен си, затова лежи кротко. Ще извикам сестра.

— Чакай. Валеше ли? Валеше ли дъжд?

— Адски страшна буря.

— Какво стана?

— Прикрепил е експлозивни към входната ти врата. Влязъл е в къщата ти, Дейв. Много съжалявам.

— Да, вратата се отвори. — За миг той спусна клепачи и по лицето му се изписа болка. — Помня, че вратата се отвори със замах.

— Ти си се държал като любезен съсед и си се канел да помогнеш на Маги с някакви торби. Дяволски добър късмет си извадил. Сега всичко е наред. В края на краищата не всяко добро дело се наказва. Ще се справиш.

— Видях го.

— Какво?!

— Видях го. — Пръстите му стиснаха нейните. — Беше на отсрещната страна на улицата. Вратата се взриви, аз спрях и го видях.

— И Маги го е зърнала, така че ще съставим портрет. Ще...

— Познавам го. Ти се оказа права. Умно момиче. Винаги си била умно момиче.

— Дейв, Дейв — заповтаря тя по-припряно, — ченге ли е? Това ли ми казваш: че е ченге?

— От отряда за бързо реагиране. Поне беше при тях. Изгониха ли го, преместиха ли го — не знам. Не се сещам. Уокър? Не, не — Уолкън. Веднъж пихме по бира заедно на събирането по случай напускане на колега. Бира на бара, докато говорехме за мача. Уолкън — повтори той, без да откъсва очи от Фийби. — Върви!

Тя хукна към вратата и повика сестра.

— Буден е и започва да го боли. Ти — посочи тя с пръст полицаия пред вратата — няма да мърдаш оттук. Не ме интересува дали има земетресение, дали змии и гущери ваят от небето, или настъпва Второто пришествие. Няма да мръднеш, докато не дойде онзи, който ще те смени. И никой да не влиза вътре, преди да провериш самоличността му. После влизаш с него.

— Тъй вярно.

— Дънкан. — Господи, помисли си тя, каква благодат е да има мъж до теб, който не те изоставя. — Поршето ти нали може да се движи дяволски бързо?

— Определено.

— Сега ще го подложим на изпитание. Разполагам с име —
подхвърли тя, хукнала към асансьора с Дънкан до себе си.

28.

Уолкън. Джералд Денис Уолкън. След петминутен разговор с командир Харисън, Фийби знаеше цялото му име. И когато Харисън задвижи разни лостове, след три минути вече разполагаше с последния известен адрес на Уолкън.

— Няма да е там — отсече тя, затваряйки телефона. — Прекалено е умен. Няма да е там, но ще изпратят екип, за да сме сигурни. Вече си е намерил друга квартира. Друго място, където да се окопае дълбоко. Карай натам — нареди тя на Дънкан и му каза адрес.

— Това какво е?

— Бил е гъст с Майкъл Винс, тренирали са заедно. Така ми каза Харисън. Искам да говоря с Майкъл Винс. Божичко! — възкликна тя. — Ама теб те бива да караш лудо.

— Правя също така и чудесно мартини.

— Ще ми забъркаш цяла кана, когато приключа с този случай.

— С джин или водка?

Тя прихна. Обгърна лицето му с ръце и прихна.

— Което избереш. Дънкан, когато стигнем у Майкъл Винс, ще ме изчакаш ли? Ще звънеш ли у дома, да им кажеш, че Дейв е дошъл в съзнание и е говорил с мен? И ще се оправи.

— Да, ще им кажа и ще те изчакам.

Сълзи напиреха в очите й.

— Подсети ме по-късно, че имам да ти казвам куп работи.

Винс живееше в спретната къщурка в покрайнините на южните предградия. Отвори вратата по долнище на синя пижама на карета и с раздражено изражение. Изражението стана неутрално, когато тя му показа значката си и се представи.

— Какъв е проблемът, лейтенант?

— Искам да говоря с теб за Джералд Уолкън.

— Джери ли? Не съм го виждал от години. Премести се в Монтана. За какво става дума?

— Бих искала да вляза за минута.

— Разбира се, но току-що приспахме бебето... за пореден път. Трябва да пазим тишина. Кълна се, това дете чува, когато се почеша по носа, през две стаи.

— Колко е голямо?

— На шест месеца. Никнат му зъбки, заради което аз и жена ми не спим. Работил съм с теб при някои кризисни ситуации. Случаят с Джонсън беше адски гаден.

— Така е. Знаеш ли как да се свържеш с Уолкън?

— Не. Не съм го чувал, след като напусна.

— Чух, че сте приятели.

— Бяхме. Или мислех, че сме. — Винс сви рамене и се отпусна на един от фотьойлите в хола, и шумно се прозя. — Извинявай. Седни. Джери трябваше да ми е кум на сватбата, но замина две седмици преди това. Дори не ми каза, че ще напуска, докато не си пусна молбата. Два дни по-късно ми изпрати имейл — шибан имейл, за да ми се извини. Пишеше, че е срещнал сродна душа и още глупости от този сорт. Две седмици преди сватбата ми хукна към сродната си душа. Щях да го взема за пиян, ако колегите не потвърдиха, че е напуснал.

Този тип очевидно беше като зомбиран от липсата на сън. Фийби си припомни онези дни: безкрайни нощи, посветени на капризно бебе.

— Джери много ли пиеше?

— Не беше въздържател. С нашата работа от време на време ти трябва да се отпуснеш.

— А женената жена, с която имаше връзка?

Винс се напрегна.

— Защо питаш?

— Бил си при случая „Джонсън“. Уолкън го застреля.

Сънливите очи се ококориха.

— Изключено е.

— Чул си, убедена съм, какво стана в „Бонавентюр“. Уолкън завърза Рой Скуайър за гроба и го взриви. Днес капитан Маквий пострада сериозно.

— Маквий? Как? Какво стана?

— Към входната му врата е имало прикрепен експлозив. Обстоятелствата са се стекли в наша полза и капитан Маквий не само

оцеля, но е успял да види и идентифицира Уолкън. Ако знаеш как да се свържеш с Уолкън, трябва да ми кажеш, за да не пострада и друг.

— Не знам. Божичко! Джери? — Винс се облегна. — Капитан Маквий каза, че е Джери, така ли?

— Да.

— Господи! Господи! Беше напрегнат през последните месеци, докато работехме заедно. Понякога напрежението те изнервя, но...

— Ти го забеляза, така ли?

— Да. Но и на моята глава се бяха струпали доста неща. Предстоеше ми сватба. Вече не излизахме така често заедно след акция. Но той беше кадърно ченге. Имаше здравомислеща глава на раменете си. Да, понякога припламваше, но общо взето беше солиден.

— Имало е намесена жена.

— Да. Май се появи някаква и той като че ли започна да мисли само за нея. Все повтаряше, че двамата ще заминат на Запад, където мъжете са истински мъже, и други подобни приказки. Щели да си вземат ранчо в Монтана. Затова реших, че е направил така. Реших, че той и жената са заминали за Монтана.

— Тя как се казваше?

— Наричаше я Гуен или Гуенивир. Не ни я представи. Тревожех се...

— Защо се тревожеше?

— Неловко ми е, лейтенант. Наистина не ми се говори за това. Той беше ченге, колега, приятел.

— Капитан Маквий прекара в операционната повече от три часа.

— Добре. — Винс прокара ръка по наболата си брада. — Добре, чуй: когато прекаляваше с алкохола или не я виждаше известно време, ставаше нервен. А понякога се отплесваше и направо се увличаше.

— В каква посока?

— Разправяше колко по-лесно щяло да бъде да застреля онзи тип, съпруга ѝ. Не го казваше на сериозно, разбира се. После продължаваше да мечтае и да приказва как ще изчакат, докато съберат достатъчно пари за ранчото. Вече му беше измислил име.

— Камелот ли?

— Да, защото тя беше Гуенивир. Беше луд по нея, но тя вероятно го е лъгала и това го е съкрушило.

— Не, не го е мамила. Нещо за приятелите му, за семейството?

— Разбираше се с всички от отряда. Гледаше на тях като на братя. Братя по оръжие, както се изразяваше той.

И нито един полицаи не пострада, когато тялото на Чарли Джонсън беше надупчено от куршумите.

— Семейство или близки извън работата?

— Имаше... Има — не знам как да се изразя — майка и пастрок, но не бяха близки. Спомена, че се преместили в Калифорния, когато бил на двадесет, а той останал тук. Разбираше се с хората — повтори Винс, — но като изключва себе си, беше самотник. Сякаш му докривя, когато тръгнах с Мериджей, съпругата ми. После се появи онази жена и той се влюби до уши.

Фийби се изправи.

— Ако се свърже с теб, ако го видиш, държа да ми съобщиш веднага, ясно ли е?

— Лейтенант, ако е направил онова, което казваш, трябва да е полудял. Имам жена и дете. Бъди сигурна, че ако се чуя с Джери, ще ти се обадя. За нищо на света не бих изложил семейството си на опасност.

Фийби извади телефона, излизайки от къщата. Видя Дънкан облеган на колата, с ръце в джобовете и загледан към небето, където звездите се мяркаха през изтъняващите облаци.

И тя се облегна на колата до него, докато разговаряше с началника на екипа, с болницата, за да провери състоянието на Дейв, и накрая със Сайкс, за да е в течение на най-новото развитие.

Най-сетне свърши, прибра телефона и остана на мястото си за момент, също загледана в звездите.

— Ти си страшно търпелив човек, Дънкан.

— За повечето неща си заслужава да чакаш.

— Макар и по един ужасен начин, същото мисли и Уолкън и чака от доста дълго време. Човекът, с когото разговарях, е бил най-близкият му приятел. Дори четейки между редовете, бих казала, че е бил единственият приятел на Уолкън. Самотник, който се е разбирал с хората, бързо се разгорещявал извън службата, обичал да пийва, не се зарадвал особено, когато приятелят му се сгодил. Нито веднъж обаче не е потърсил единствения си приятел през последните три години. Сега няма приятели. Сам е, но това го устройва. Трябва да го издирим. Той е някъде в този град. Това не е пряката ми работа, не е нещо, което

върша отлично. — Прокара ръце през косата си. — Сега аз ще бъда търпеливата и ще изчакам други да го открият.

— Като дете обирах да играя баскетбол.

— Моля? — погледна го тя объркана.

— Обичах да играя и вкарвах кошове от центъра на игрището. Освен това тичах бързо. Но в бейзбола никак не ме биваше. Всеки от нас е добър в определена област, Фийби.

— Обичам го повече, отколкото обичах собствения си баща. — Фийби разтърка уморените си навлажнени очи. — Почти не помня баща си. Някакви бегли спомени как ме носи на конче, как ме гъделичка и как ухае на сапун. Но в главата си не чувам гласа му и се налага от време на време да поглеждам снимка, за да си припомня образа му. Когато мисля за баща си, първо се сецам за Дейв.

— Хайде, скъпа — хвана я за ръка Дънкан. — Да се прибираме.

— Нищо повече не мога да свърша тази вечер. Просто нищо.

— Ще се напиш и ще измислиш какво да предприемеш утре.

— Остани при мен! — Седна в колата и го погледна. — Обеща ми, че ще останеш.

— Да, помня.

Дънкан очакваше пак да го настанят в стаята на сина на Ава и затова се изненада, защото след като надникна да се увери, че Карли е добре, Фийби го хвана за ръка и го вмъкна в своята спалня.

Докато затваряше и заключваше вратата, постави пръст на устните си.

— Ще трябва да си изключително тих, докато ме любиш.

— Ти вдигаш шум. — Насочи я към леглото. — Но ако се увлечеш, ще ти завържа устата.

— По-добре опитай така да ме накараш да мълча — надигна се тя на пръсти и впи устни в неговите. — Господи! Целия те искам! Вътре в мен, обвит около мен, над мен, под мен. Искам да бъда заобиколена, Дънкан. Заобиколена отвсякъде, за да не мисля за друго.

Отпусна я нежно на леглото и отметна косата от лицето ѝ. Устните му се плъзнаха по веждите, бузите, брадичката. После се впиха в нейните.

Усети я как малко по малко се отпуска: леко потреперване на раменете, после все едно се разтопи. Вдигна ръце и той свали блузата ѝ. После ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, но попаднаха на прикрепения към колана пистолет.

— Опасявам се, че си въоръжена и опасна.

— Олеле, забравих.

Свали кобура и го постави на нощното шкафче.

— Нали не го оставяш така, когато Карли е наоколо?

Сърцето ѝ отново трепна от проявата на неговата загриженост.

— Не. Държа го в заключваща се метална кутия на най-горната полица в дрешника. Но понеже вратата сега е заключена, може да остане тук за малко.

— Добре. Докъде бях стигнал? Точно се канех... — притегли я отново в обятията си — ... да те целуна.

Говореха си шепнешком, докато се разсъбличаха взаимно. А после изобщо не говореха.

Той я заобиколи, както тя искаше, с милувки, топлина и ласки. В тъмнината ръцете и устните ѝ се плъзгаха по кожата му и тя намери онова, което желаше.

Отдаде се на насладата, а ужасът и напрежението на безкрайния ден постепенно изчезнаха.

Надигна се да го посрещне и той я чу да въздъхва отново и отново, докато проникваше в нея. После тя го заобиколи и го въвлече в топлината си.

Усещането за кожа до кожа, за ритъма, в който телата им танцуват, опияняваше и двамата и от време на време единият или другият тихо простенваше.

Бързо стигнаха до мечтания връх, после той зарови лице в косата ѝ и вдиша аромата ѝ все едно си поемаше въздух.

Редно беше да стане, да прибере оръжието, за да може да отключи вратата. Но, така добре се чувстваше да лежи гола до него, мислите ѝ да са объркани, а сърцето ѝ още да бие учестено.

Как беше живяла без това толкова дълго време? Без интимността, удоволствието, контакта? Как изобщо беше живяла без него? Без разговорите с него, подкрепата му, без хумора и разбирането, които

проявяваше? Не беше ли удивително, че на този етап от живота си намери човек, който ѝ пасваше? Пасваше ѝ по тяло, ум и сърце.

Възможно е да се чувства сантиментална и обърквана, или извън контрол, но беше открила човек, който ѝ помагаше да стои стабилно на краката си. Човек, който да отговаря на въпроси или да сочи пътя, защото Бог ѝ е свидетел, че едва сега осъзнаваше колко е уморена да носи цялото бреме сама.

— Караш ме да се чувствам по-силна, Дънкан.

— Това добре ли е?

— За мен — да. — Плъзна ръце по гърба му, чак до дупето, и после обратно нагоре. — Даже много добре. Вероятно се дължи на обзелата ме в момента еуфория след секса, но точно сега имам чувството, че ще се справя със случая и всичко ще е наред, защото така трябва да бъде.

Известно време той не проговори. После прокара пръст по рамото ѝ и промълви:

— Наех отново Самоубиеца Джо.

— Ти... Хम्म...

— Фин ще се ядоса, но съм го наел на непълнен работен ден. По няколко часа на седмица. Не е толкова луд и се лекува. — Дънкан вдигна глава, за да я погледне. — Ти спасяваш живота на хората, Фийби. Спаси неговия. Именно това правиш. Колко души могат да се похвалят с подобно нещо? Да, наистина всичко ще бъде наред.

— Не съм сигурна дали искам да спася неговия. На Уолкън, имам предвид. Никога не съм допускала, нито за момент, че няма да ми е жал за нечий живот. През всичките тези години никога не съм стреляла по някого. Не съм вадила пистолета, освен на стрелбището. А сега усещам, че мога. Не бих се поколебала, ако изляза през вратата и знам, че той е отвън. И дори не ми тежи, Дънкан, че се чувствам така.

— Защо трябва да ти тежи?

— Защото не се занимавам с това. Преди толкова много години, когато Рубен ни държеше заложници, си мислех как да взема нож от кухнята или някак да се добера до пистолета, за да го нараня. Бих го убила заради онова, което ни стори: държеше ни в плен, изплашени, проля кръвта по лицето на мама, вдъхна ужас на Картър. Единствено тогава през живота си съм се чувствала по същия начин. Но когато приключи, изпитах облекчение, че не е мъртъв. Щеше да отиде в

затвора и напълно го заслужаваше, но не беше мъртъв. Никой не умря в онази къща. Когато този случай приключи, не знам дали ще се чувствам така.

— Не съм се сбивал от... Препирнята с глупавия братовчед на Джейк не се брои, така че не съм се бил от петнадесет години. Не съм забивал юмрук в ничие лице, нито съм усещал прилив на адреналин, защото някой си е получил заслуженото. Но ако ми се удаде случай, ако мога да пипна Уолкън, бих го направил на пихтия. А когато го довърша, когато забели очи, бих го бил още малко. Не правя такива неща, Фийби, но съзнанието, че така искам да постъпя, не ми тежи.

Тя го погледна. Разбираше, че независимо от спокойния му тон той вярва в думите си.

— Е, излиза, че сме двама души със склонност към насилие, нали?

— То е заровено някъде в нас, но не прибъгваме към него. Ще те помоля нещо: ако ти се удаде възможност, насочи пистолета към него и го дръж на мушка, докато пристигна. Ще го размажа от бой, а когато падне на земята, и ти можеш да го ритнеш няколко пъти.

Тя прихна неволно.

— Господи, изобщо не е смешно, а кой знае защо изведнъж се почувствах малко по-добре. И докато съм в това настроение, ще прибера пистолета в дрешника, където му е мястото.

Измъкна се от прегръдката му и взе пистолета от нощното шкафче. В следващия миг премигна от светлината, защото той запали лампата.

— Не мога да се въздържа да не видя гола червенокоска с пистолет в ръка — прошепна Дънкан, оглеждайки я лениво със сините си очи. — Гледката май ме възбужда достатъчно за втори рунд.

— Преди няколко часа не бих повярвала, че денят ми ще приключи тук, по този начин. Животът е странно нещо, както някой отбеляза наскоро.

— На мен ми харесва, че е пълен с приливи и отливи, а това ме подсеща да те питам нещо. Когато тази история приключи, какво ще кажеш за едно кратко пътешествие с мен?

Има нещо здравомислещо и човешко в това да планираш бъдещето и Фийби добре го знаеше. Усмихна се леко, представяйки си Париж, Рим, Таити или Белиз.

— Нищо не пречи да се осъществи. Къде точно имаш предвид?

— Дисни Уърлд.

Тя сложи пистолета в кутията и се обърна смаяна.

— Искаш да отидем в Дисни Уърлд?!

— Мечтая за това от дете. Лежах в леглото и си го представях.

Струваше ми се, че няма начин човек да не е щастлив там: толкова много музика, развлечения, любимите ти герои от анимационните филми се разхождат сред посетителите. Така и не го посетих като дете. След това ходих няколко пъти, колкото да се каже, че кракът ми е стъпил там.

— И беше ли така щастлив, както си представяше? — попита тя, внимателно слагайки кутията на полицата.

— Май да. Мисля си, че на Карли ще ѝ е забавно. Сигурно това е най-прекрасното място, когато си на седем. Поне аз си представях, че е така, на тази възраст.

Фийби излезе от дрешника и го изгледа внимателно. Седеше на леглото чисто гол, с разчорлена коса, а по лицето му грееше замечтана усмивка, докато мислеше не за Града на светлината, не за Рим, а за вълшебната планина, където летят слонове.

— Искаш да заведеш Карли в Дисни Уърлд?

Той я погледна и сви рамене.

— Ела и ти, ако искаш. Ще ти купя миши уши.

Над главите им тегне заплаха, помисли си тя, истинска, съвсем реална. Връзката му с нея го излага на опасност, а той обмисля как да заведе момиченцето ѝ в Дисни Уърлд.

Отиде до леглото, взе ръката му и го погледна в очите.

— Дънкан... — Сърцето ѝ преливаше от любов. — Дънкан...

Трапчинката му моментално се появи.

— Ще се ожениш ли за мен, Дънкан?

— Дали... Какво беше това?

Ръката му трепна в нейната и тя видя изписалото се по лицето му смайване. Това не я разтревожи.

— Ти си най-прекрасният човек, когото съм срещала, а това не е малко, като се има предвид, че Картър и Дейв присъстват в живота ми. Разсмиваш ме, караш ме да мисля. Щедър си и си умен — важна комбинация, защото едното без другото често е дразнещо. И в добавка уважавам и се възхищавам на безкрайната ти преданост.

— Забрави секса.

Сега беше неин ред да се усмихне.

— Не, не съм. Понеже съм настроена да правя комплименти, ще ти призная, че никога не съм правила по-добър секс и той също е фактор за настоящето предложение. Животът ми е объркан и пълен с отговорности. Само на теб мога да се доверя и да поискам да ги споделиш с мен. Само теб обичам достатъчно. Да, обичам те, Дънкан. Много те обичам. Чакай, чакай — спря го тя, когато видя пламъчетата в очите му. — Трябва да се доизкажа. Обичам у теб всичко изброено и именно това се канех да ти кажа тази вечер. Предложението ми за женитба дойде спонтанно, но пък споменаването на Дисни Уърлд наклони везните.

— С Дисни Уърлд ли те спечелих?

— Да. Знам, че не се познаваме отдавна. Едва от...

— Деня на свети Патрик.

— Да, от Деня на свети Патрик. Сигурно ще искаш да си помислиш, а и има толкова неща да се уталожат, но...

— Къде е пръстенът?

— Пръстенът ли?

— Що за половинчато предложение за женитба е това! Не си ли ми купила пръстен?

— Бях заета.

Той въздъхна многострадално.

— Не знам дали да приема предложението сериозно, щом няма пръстен. Но този път ще направя изключение. — Наведе се и целуна усмихнатите ѝ устни. — А аз щях да ти предложа да се омъжиш за мен в Дисни Уърлд.

— Ти... Наистина ли?

— Смятах да замая главата ти по люлките и да атакувам, когато гардът ти е свален. И, разбира се, щях да съм купил пръстен.

Тя го бутна да легне и скочи отгоре му.

— Обичам нещата да са ясни — заяви. — Това като положителен отговор ли да го приема?

— Ти ме спечели, когато влезе в апартамента на Самоубиеца Джо.

Очите ѝ се присвиха.

— На онзи етап ти не знаеше дали не съм омъжена, с шест деца или лесбийка.

— Тогава щях да страдам по теб до смъртния си час. Но съм си късметлия. Спечели ме, Фийби, в момента, когато влезе в апартамента, и оттогава се влюбвам все по-силно и по-силно в теб. — Прибра кичур зад ухото ѝ. — Нямам нищо против усложненията, а отговорностите са част от живота. Ще се справим. Ти и аз ще се справим. Така че да, приемам предложението ти за женитба, макар да не е придружено с пръстен.

Фийби го целуна и опря бузата си до неговата.

— Дори не съм ти разкрила всички съпътстващи усложнения. Обречена съм да живея в тази къща. Не мога...

— Харесвам къщата. Това не е усложнение, а прекрасен дом на Джоунс Стрийт.

— Майка ми...

— ... е страхотна. Ако не бях спечелил теб, щях да се насоча към нея. Тя ме харесва. — Прокара пръст по гръбнака на Фийби. — Жените си падат по мен.

Фийби се извърна, за да го погледне.

— Очаквам... Имам нужда да си баща за Карли.

— Щях да се огорча, ако не ми го позволиш. Успокой се, Фийби. — Притегли я да опре главата ѝ на гърдите му. — Няма нужда от преговори. Този случай е приключен.

— Толкова съм щастлива. Странно е да си щастлив, когато толкова много неща не са наред.

— Което не е наред, ще го оправим. И двамата ни бива в това отношение.

— Утрото почти дойде — погледна тя към прозореца. — Време е да се започва отново.

— Затвори очи за малко. Затвори очи, докато си щастлива, и поспи.

В следващия миг слънцето светеше в очите ѝ, а дъщеря ѝ хлопаше по вратата. Слава богу, че я остави заключена.

Фийби разтърси Дънкан здравата и преди да скочи от леглото, получи в отговор измърморване.

— Минутка, скъпа.

— Мамо, защо вратата е заключена? Мамо, добре ли си?

— Да, да. — Фийби се спусна към дрешника и нахлузи роба. — Добре съм, Карли. Защо не слезеш долу. Идвам веднага.

— Вратата ти е заключена, мамо. Ще отида да кажа на баба.

— Не! — Милостиви Боже! — Не, не. Изчакай минута.

Фийби изскочи от дрешника. Дънкан седеше на леглото и бавно навличаше джинсите, прозявайки се широко. Като не знаеше какво друго да предприеме, Фийби сложи пръст на устните си, отключи вратата и леко я откряна.

— Спях, скъпа. Върнах се много късно. Ще слеза долу ей сега.

— Но вратата ти беше заключена!

— Да, май си права. Аз...

— Колата на Дънкан е отпред, но той не е нито долу, нито в стаята на Стивън.

— Ами... Защо не отидеш да попиташ Ава дали няма да направи палачинки за закуска?

— Дънкан вътре ли е? — Карли се виеше наляво-надясно, за да надникне през тесния процепа. Фийби също се виеше наляво-надясно, за да ѝ попречи. — Той при теб ли спа снощи?

Това дете е дяволски упорито, помисли си Фийби. Преди да отговори, Дънкан се провикна.

— Позна! — Приблужи и отвори вратата. — Здравсти, Карли.

— Здравсти. Вратата на мама беше затворена и не успях да вляза.

— Прибрахме се доста късно — повтори Фийби.

— Ти защо си спал в стаята на мама? — обърна се Карли към Дънкан.

— Боже, колко много въпроси задаваш тази сутрин, а аз още не съм си изпила кафето.

— Ти си ме учила да задавам въпроси — напомни Карли на майка си. — Кошмар ли имаше, Дънкан? Аз понякога спя при мама, когато имам кошмар.

— Всъщност... — той сръга Фийби в ребрата, за да се отмести от вратата. — Чакай аз да те попитам нещо: какво ще кажеш майка ти и аз да се оженим?

Карли присви очи и премести поглед от него към майка си.

— Защото я обичаш и искаш да спиш в леглото при нея?

— Точно така.

— И ще си ми доведен баща?

— Да.

— Ще получа ли нова рокля за сватбата?

— Това е едно от първите неща, които ще купим.

Тя се усмихна и Фийби позна лукавството.

— Приятелката ми Дий има доведен баща и сега е с нов брат, Уилям. Ще получа ли и аз брат?

— Може да се окаже сестра, но ако искаш, ще я кръстим Уилям.

Карли се разхили и поклати глава.

— Момичетата не се казват Уилям. Нека първо да вземем кученце и него да го кръстим Уилям, а после...

— Не си играй с късмета си, дете — предупреди я Фийби.

— Водим разговор — смъмри я Дънкан и клекна така, че лицето му да е наравно с това на Карли. — Ще видя какво мога да направя по въпроса. Ако успея, какво ще получа?

Лицето на Карли порозовя и тя леко докосна с устни Дънкан по бузата.

— Толкова дребна целувка за бебе и за кученце? Вие, жените Макнамара, сте ужасни.

Тя отново се разхили, после поруменя още по-силно, обгърна Дънкан през врата и звучно го целуна.

Нито веднъж, помисли си Фийби, не беше виждала Карли и Рой да се прегръщат. Никога не беше виждала момиченцето си да се смее в обятията на баща си.

— Това вече е по-прилично. Сега ще си сложа ризата и ще те последваме долу.

— Добре.

Карли го дари с лъчезарна усмивка и хукна.

— Май одобрява. Сега да видим как ще реагира Еси. Какво... — По лицето му се изписа паника, когато се обърна и видя стичащите се по бузите на Фийби сълзи. — В какво сбърках?

Гърлото ѝ се беше стегнало и затова тя само поклати глава и обви ръце около него. После се притисна още по-силно.

— Справяхме се и без теб — промълви тя. — Справяхме се, но Бог ми е свидетел, че всичко е много по-хубаво с теб.

— Плачеш от щастие — въздъхна той облекчено. — Схванах.

— Много съм щастлива.

— Радвам се. Искях да те питам кога ще вземем кученцето?

29.

Моментът беше идеален, а мястото се определи благодарение на голяма доза късмет, а може би, помисли си той, беше пръстът на съдбата. Анджи гледа отгоре и направлява нещата.

Щеше да бъде днес.

Жалко, изключително жалко, че парчета от Маквий не се разлетяха над цялата улица. Неговата съседка никаквица се намеси, но все пак типът се издигна във въздуха, помисли си с известно задоволство. Да, макар и за кратко копелето се превърна в летящ Супермен.

Нужно беше да призове цялата си воля да не извади пистолета от джоба на якето и да надупчи кучия му син и скапаната му съседка, докато лежаха окървавени на пътя.

Но въпреки огромното задоволство, което ще изпита, и колкото и справедливо да беше, то застрашаваше да провали останалата част от плана. А вече беше стигнал финалния етап на играта.

Добре би било Маквий да умре и все още не губеше надежда за това. Не би било зле да имаше време и възможност да се захване и с гаджето, просто за да я нарани още повече. И дълбоко съжаляваше, защото се наложи да изостави намерението си да се разправи с лигавия й брат пред къщата, където израснаха, като го облече в натъпкана с експлозивни жилетка.

Страхливци, двама долни страхливци — крият се в къщата зад полите на жена. Не заслужаваше да си губи времето с тях, помисли си Уолкън, нямаше какво да се занимава с тях.

Продължи внимателно да подготвя екипировката си. Сега вече са се впуснали да го търсят. Нека. След два часа ще знаят къде да го намерят. А той ще е там, където иска да бъде, и ще извърши отдавна планираното.

Преди да изпълни замисъла си, всички ще знаят, че Фийби Макнамара е убила един ангел. А когато работата приключи, ще настъпи шибаният край на всичко.

— Подал документи за напускане и се изнесъл от апартамента. Разполагал с още два месеца по договор и оставил чек, за да плати наема за уговорения срок. — Седнала до леглото на Дейв, Фийби му докладваше събраната информация. — По онова време разполагал с две кредитни карти. През тези три години обаче по никоя от тях не е имало трансакции. Не е потърсил никого: нито най-добрия си приятел, нито бившия си командващ офицер. Спестовният му влог бил малко над шест хиляди долара и държал клетка в трезор. Напуснал отряда за бързо реагиране и опразнил всичко в един и същи ден. На негово име бил регистриран пикап „Шевролет“, но го продал за осем хиляди долара на някой си Дерек Мийнс от същия жилищен блок. Проверяваме и тази следа, но не храним големи надежди да открием нещо. На негово име открихме регистриран „Смит енд Уесън“ и „Зиг Зауер“. По думите на приятеля му е имал ловна пушка с оптичен мерник и пистолет, 22-ри калибър, собственост на баща му.

— Явно си пада по оръжията.

— Определено. Опитен снайперист е и се е занимавал с експлозиви, докато е служил в армията. Преди да поиска да го прехвърлят в отряда за бързо реагиране е работил в отряда за обезвреждане на бомби. Той е някъде в Савана или в околностите, но доколкото ни е известно, само ти си го виждал. — Тя вдигна безпомощно ръце. — Не знам какво да правя, на практика не знам накъде да вода разследването.

— Пъзелът си е пъзел, Фийби. Първоначално е само парченца.

— Разполагам само с някои от тях. Вероятно ме вини за смъртта на Анджеа Брентайн, защото няма кого друг да вини. Участвал е в екипа същия ден, Дейв. Бил е там, когато е умряла. Държал е банката на мушка и е чакал заповед за стрелба. Не е знаел имената на зложниците. Не е подозирал, че тя е вътре и умира, докато е чакал отвън през всичките тези часове.

— Да, почувствал се е безполезен, безпомощен — кимна Дейв и притвори очи, защото дори от това предпазливо движение го заболя главата. — Ланселот не е успял да спаси Гуенивир.

— Точно това не може да приеме. Бил е там, чакал е, а кръвта ѝ е изтичала, вследствие на което е починала. Аз съм забавила изваждането ѝ, докато съм преговаряла с убийците ѝ, та накрая те да

излязат с вдигнати ръце. Те са живи, но тя е умряла, заради решенията, които съм взимала аз — така смята той. В това вярва. Но то не ни помага да го намерим.

— Защо се е насочил към Рой?

— Заради връзката му с мен. Имам дете от него, били сме женени. Съпругът е символ. Много по-трудно му е било да се добере до Брентайн, а и Рой е бил мой съпруг. Той иска да унищожи всичко мое, както аз съм унищожила всичко негово.

— Не само жената — уточни Дейв и посегна към чашата с вода. Фийби услужливо му я подаде, като преди това пъхна вътре сламка. — Не само жената — повтори Дейв, — унищожила си представата му за самия него. Не се е проявил като герой. Изпълнявал е заповеди, вместо да излезе сам на улицата и в единоборство да я спаси.

— Но този път ще го направи. Приближава се до целта — разсъждаваше на глас тя. — Първо Рой, после ти. Всички знаят колко сме близки и че съм медиатор благодарение на теб. Следователно съм била в банката заради теб. Да извикам ли сестрата? — Тя видя как лицето му се сви от болка, когато се раздвижи. — Редно е да си почиваш, да...

— Не, продължавай. Така има за какво да мисля. Ако извикаш сестрата, ще пристигне с игла, за да ми вземе още кръв. Да си в болница, е все едно да си в свърталището на вампири. Ненаситни са за кръвта ти. Продължавай.

Като ѝ се искаше да има начин да му помогне повече, Фийби опъна чаршафите му.

— Добре. Предназначението на мъртвите животни е било да осквернят къщата ми, да подкопаят чувството ми за сигурност. Змия, заек, плъх. Сигурно живее извън града, иначе все някой ще забележи, ако застреляш заек. По-умно е да разполагаш с убежище извън града, някое тихо и закътано място. Никой няма да те безпокои, няма да ти обръща внимание, ако живееш затворено. Сигурно живее в къща или бунгало. Нужен му е транспорт. Продължават да проучват как е стигнал до Хилтън Хед.

Обърна се към прозореца. Улиците на града, помисли си тя, водят към предградията, а те стигат чак до мочурищата и горите. Мостовете като панделки свързват основната суша с островите.

Толкова много места, където човек да се скрие.

— Всяко ченге в града и по островите разполага с негова снимка. Няма начин да не е наясно с това. Положително вече е разбрал, че си оцелял, че си го видял, че вече го търсим. Очевидно има два пътя: или да се откаже и да побегне, или да сложи край. Не е човек, който ще се откаже и ще побегне.

— Трябва да си готова, когато се насочи към теб.

— Опитвам се да се подготвя — кимна тя. Извърна глава от прозореца. — Така и не те попитах как се чувстваш днес сутринта.

— Доволен, че съм жив.

— Наложил се да завържа останалата част от семейството, за да не дойдат да те видят. И ми е заръчано да ти наредя да дойдеш у нас, когато те изпишат, та мама и Ава да те погледят, докато се възстановяваш.

— Глезенето включва ли пай с праскови?

— Непременно. Кога ще поканиш Ава да излезете на среща?

— Моля?

— Кога вие двамата ще престанете да си хвърляте жадни погледи зад гърба си? И двамата сте хем големи, хем разведени. Според мен тя снощи не мигна.

— Ами аз...

— Не знам колко пъти ме попита за теб тази сутрин и колко пъти настояваше лично да дойде да те види. Не броя колко пъти ми повтори да ти предам, че мисли и се моли за теб.

— Тя е приятел. Приятел ми е от много време.

— Дейв, мама ти е приятел. — От раздражение сложи ръце на хълбоците си. — Нима ще лежиш на това легло, което можеше да се окаже смъртният ти одър, и ще ме убеждаваш, че изпитваш към Ава същите чувства, каквито храниш към майка ми?

— Май не...

— Какво искаш? — Отново се приближи към леглото. — Тренирана съм да долавям какво искат хората в емоционална или стресова ситуация. Ако си прекалено смутен да признаеш — между другото, много ти отива, когато се изчервяваш — аз ще ти го кажа. Искаш да поканиш Ава да излезете на романтична вечеря на свещи, когато отново стъпиш на крака.

Той отново се размърда, но Фийби видя, че този път не е от болка.

— Ако искаш да знаеш, точно за нея мислех вчера, докато се прибирах. Преди инцидента. Но реших, че моментът не е подходящ.

— Моментът почти през половината време не е подходящ. — Усмихна му се и отметна кичур от челото му. — Снощи направих предложение на Дънкан да се ожени за мен. Той се съгласи.

Дейв зяпна.

— Тази сутрин си пълна с изненади — рече накрая.

— Самата аз съм изненадана от себе си. Обичам го така, сякаш съм го чакала цял живот, а сега нямам търпение да изживея остатъка от живота си. Нали пак ще ми бъдеш кум? Този път няма да се стигне до крах, гарантирам ти.

— И аз ти гарантирам. — Пресегна се и я улови за ръката. — Страшно се радвам за теб.

— И аз. А ти, Дейв, чакаш от прекалено дълго време. Покани Ава на вечеря, за да започне остатъкът от живота ти.

Фийби излезе от стаята на Дейв и видя как Лиз се отблъсна от стената, на която се беше облегла.

— Благодаря ти, че ме остави насаме с него за малко.

— Никакъв проблем. Как е той?

— Достатъчно добре, за да не се притеснявам най-много за него сега. Искам пак да ти благодаря, задето прие да си ми партньор днес.

— Пак нямаш никакъв проблем. Въпросният Уолкън се опита да убие един от нас. Няма човек в участъка, който да не следи случая. Този тип няма да успее да се укрива дълго.

— Но и няма да побегне. — Излязоха в лепкавата горещина. — Бурята не го е охладила. Само разпали апетита му.

— Или трябва страшно да си падаш по летата в Савана, или да заминеш някъде. Хайде, обади се — подкани тя, когато телефонът на Фийби звънна. — Аз ще карам.

— Мисля, че е той. — Постави така апарата, че Лиз да види дисплея. Лиз хвърли поглед, отстъпи и извади своя телефон. — Фийби Макнамара.

— Как е Дейв?

— Добре е, благодаря. Не успя този път.

— Така е. Но всичко е променливо, Фийби. Ти самата отлично знаеш колко са променливи нещата. Стават и издънки. Знам, че ме търсиш.

— Не изглеждаш обезпокоен от това, Джери.

— Не съм. Няма да ме откриете, докато не съм готов. С бронезилетка ли си, Фийби?

Сърцето ѝ подскочи и тя бутна Лиз да се прикрие зад колата.

— Адски е горещо за бронезилетка, Джери. А ти носиш ли?

— Можех да изпратя куршум в тила ти, както и в тила на брюнетката, но имам други планове. Ще си поговорим, когато му дойде времето.

— Той е бил тук — прошепна Фийби. — Наблюдавал ни е, докато сме влизали и излизали. Според мен сега не е наоколо.

Каза „можех“, а не „мога“, сети се тя. Погледна надолу и видя, че пистолетът е в ръката ѝ. Вярно, ръката ѝ трепереше, но държеше оръжието.

— Не, сега не е тук.

Телефонът ѝ звънна отново и сърцето ѝ подскочи.

— Сайкс е — съобщи на Лиз. — Какво откри? — попита го тя.

— Някой си Самюел Гримс е взел под наем кола от летището миналия четвъртък. Трябвало да си я приберат от Хилтън Хед в събота. Държа копие от шофьорската книжка. На снимката е Уолкън. Косата му е по-тъмна, с очила е, но е той. Използвал е карта „Виза“. На книжката има адрес в Монтана, но сметките се пращат тук, на остров Тиби.

— Това е нашият човек. Предай информацията на командир Харисън. Лиз и аз ще се присъединим към екипа там. — Влезе в колата. — Какъв е адресът?

Мама Бий се усмихна доволно и премести телефонната слушалка на дясното си ухо.

— Означава ли това, че най-после ще имам и бели внучета?

— Ако трябва да сме точни, започваш с едно, което е вече на седем. После ще видим какво ще направим. Няма ли да ми помогнеш за пръстена?

— Много обичам блестящите дрънкулки, а вкусът ми е безупречен. Готова съм да ти подам ръка.

— Нека да е днес. Имам да свърша някои неща, но по-късно ще мина да те взема с колата...

— Нали и аз си имам прекрасна кола пред къщата? Мога да отида навсякъде. Къде всъщност ще ходя?

— Смятам, че ако не го намеря в „Марк Дийс“ на улица „Аберкорн“, никъде няма да го намеря.

— „Марк Дийс“? — Тя подсвирна. — Там ти искат доста долари.

— Аз разполагам с доста долари. Освен това вече звъннах и самият господин Дийс с удоволствие лично ще ни посрещне и ще ни покаже някои от най-отбраните си колекции.

— Страхотен си!

— Фийби е страхотна. Хрумна ми да купя нещо и за Карли. Там вече съм съвсем безпомощен. Представа нямам какво е подходящо за малко момиче.

— От теб ще излезе чудесен баща. По кое време искаш да се срещнем?

— Ще се освободя към дванайсет. Ако се справиш добре, после ще те черпя един обяд.

— Ще бъда там. Ти донеси повечко долари, момче, защото ме сърбят ръцете да ги похарча за теб.

Тя затвори и наистина потри ръце. Бърз поглед към часовника ѝ показва, че разполага с достатъчно време да разпространи новината, преди да се приготви за пътешествието до „Марк Дийс“.

Фийби пристигна и завари хората от тактическия отдел вече разположени в близост до целта. Добро място, прецени тя, оглеждайки околността: далеч от плажа, поизносена къща, малко неугледна.

За втори път през този ден извади оръжието си.

— Не се вижда кола — съобщи Харисън. — Нито колело или мотор.

— И Уолкън няма да е тук. Но пък вече няма и къде да се върне — отбеляза Фийби.

Пристъпиха напред. Вероятно е наел къщата обзаведена, реши Фийби. Мебелировката беше стара, но удобна. Забеляза, че той

поддържа чистота. Леглото беше оправено с военна педантичност, а на нощното шкафче до него, поставена в рамка, стоеше снимка на Анджеला Брентайн и една-единствена розова роза.

Гледа на себе си като на войник, но и като на романтик, прецени тя, докато си водеше бележки.

— Втората спалня е заключена — докладва Харисън. — Прозорецът е затъмнен. Преди да влязат, ще проверят дали няма поставени капани.

— Доста спартански вид, не намираш ли? Цари военен порядък. Трябва да поговорим с хазяите и със съседите наоколо. — Отвори дрешника. — Дрехите му са тук, прилежно закачени.

— В банята намерихме четка за зъби, крем за бръснене и други тоалетни принадлежности — осведоми я Харисън. — Явно няма намерение да бяга.

— Няма — съгласи се тя и чу как разбиват вратата на втората спалня. — Но това още не означава, че възнамерява да се върне.

— Лейтенант? — Към нея се приближи човек от екипа. — Елате да видите нещо.

Влезе в стаята и кръвта ѝ замръзна. Цяла една стена беше облепена с нейни снимки. Лицето ѝ я гледаше с всички възможни изражения. Тя пред къщата си; тя, разговаряща с госпожица Тифани; тя на разходка с Карли в парка; тя с майка си на верандата. Цялото семейство в Деня на свети Патрик; тя в обятията на Дънкан вечерта, когато вечеряха на яхтата му; тя, седнала като Форест Гъмп на пейката в парка „Чипеуа“, отначало сама, а после с Марвела; тя, докато пазарува, яде, шофира.

Побиха я тръпки и извърна поглед.

На срещуположната стена висеше огромна снимка на Анджеला, а на ниската масичка отпред имаше свещи и розови пъпки.

Разгледа внимателно работния кът, дългата маса, полиците. По тях, педантично подредени, стояха лаптоп, полицейски скенер, химикали, жици, онова, което предположи, че са часовникови механизми, въжета и всевъзможни инструменти. Забеляза ловната пушка.

— Взел е пистолетите.

— Разполага с няколко перуки, очила, фалшив нос, гримове — добави приближилата се Лиз. — Няма дневник. Информацията може

да е вътре — кимна тя към лаптопа.

— Защо не го е взел? — изненада се Фийби, стараяйки се да стои с гръб към стената с нейните изображения. — Или поне да си е сменил адреса? Знае, че разполагаме с името му, снимка и начини да се доберем дотук.

— Преди да говори с теб, се колебаеше дали сме го идентифицирали — напомни ѝ Лиз.

— Той винаги е крачка напред. Защо сега е крачка назад? Скъпа екипировка, леснопреносима, а просто зарязана тук.

Вдигна фотоапарат, обърна го и забеляза изрисуваната миниатюрна розова пъпка. Един от фотоапаратите на Анджела.

— Явно е смятал да се върне — предположи Лиз.

Фийби внимателно остави апарата на мястото му.

— Не мисля така. Според мен той е приключил с това място, а ние сме точно там, където той иска да бъдем. Въпросът е къде е той.

Пристъпи към трета стена, покрита със снимки на Савана: банки, магазини, ресторанти, музеи — външни и вътрешни снимки на тези места.

— Той не прави излишни неща. При него всичко е с цел. Това са снимки, правени с дигитален апарат, нали? — Фийби се обърна към лаптопа. — Трябва да проникнем в компютъра, да влезем във файловете. Така ще открием коя е целта му. — Усети как стомахът ѝ се свива. — Според мен днес е решил да си даде зелената светлина. Днес е определеният от него ден.

Погледна часовника си и усети как я побиват тръпки, когато видя, че е десет и петдесет и пет.

— Точно по пладне — промълви тя. — Разполагаме само с час, преди да го намерим.

Дънкан напъха ръце в джобовете и изгледа недружелюбно инженерите и предприемача си Джейк, които сновяха из запустелия склад.

— Искам да приключим бързо, Фин.

— Ти уговори огледа.

— Да, знам, но това беше преди.

— Ако допускаш, че на майка ми ще ѝ е неприятно да се мотае из бижутериен магазин сама, докато те чака да се появиш, значи си забравил с кого си имаш работа.

Дънкан измъкна ръка от джоба, за да провери колко е часът. Единадесет и десет.

— Защо да не ѝ се обадя, да я предупредя, че ще закъснея, и да се уговорим за дванадесет и половина?

— Най-вероятно вече е тръгнала, особено след като си уреди среща с Лу. — Фин се ухили, виждайки недоумяващото изражение на Дънкан. — Ако си въобразяваш, че мама не е разтръбила новината в момента, в който я е чула от теб, значи не си с всичкия си, момче. От друга страна, убеден съм, че човек, на път да купи годежен пръстен, не е с всичкия си.

— Ти го направи.

— Да. И не се оплаквам. — Тупна Дънкан по раменете. — Хайде да си гледаме бизнеса, Дънк. Мама и Лу ще намерят с какво да се забавляват, докато те чакат. Лу каза, че ще си вземе едночасова обедна почивка, но е готова да я направи двучасова, ако се налага. Господ да ти е на помощ.

Фийби крачеше нервно пред компютърната лаборатория. Една стъпка напред, припомни си тя. Той продължаваше да е една стъпка напред.

— Някакво място, свързано в съзнанието му с нея. Става въпрос за място, много лично свързано с нея, а не толкова с мен — мърмореше тя.

Семейството ѝ се намира в безопасност, насили се да си припомни тя. В къщата са и ги охраняват. Нали провери преди двадесетина минути, че всичко е наред? Говори с Карли, с майка си и с дежурните полицаи.

— Банката, където е била убита, е под засилено наблюдение — напомни ѝ Лиз. — Опита ли се да проникне там, ще го заловим.

— Да, но той е наясно с това — възрази Фийби. — От друга страна, ако банката е целта му, нашето наблюдение няма да го спре. Той смята, че е с достатъчно ходове пред нас, за да нанесе удара си, преди ние да успеем да се намесим. Банката обаче е най-очевидната

мишена и това ме притеснява. Според мен е избрал друг обект. Ресторант, където са се срещали, хотел, мотел, дори някой парк. Той иска да отправи послание, Лиз. — Продължи да крачи напред-назад и да намества парченцата на пъзела. — Да взриви човек в „Бонавентюр“ — това е послание. Да се опита да взриви началника на участъка, който живее на няколко преки от службата — това също е послание.

— Да, иска да е нещо грандиозно и запомнящо се — съгласи се Лиз. — Дотолкова и на мен ми е ясно.

— Дали не се цели в кметството, съда, самия участък? — продължаваше да се пита Фийби.

— Всички са под наблюдение, но по начина, по който ти си изградила хипотезата си, те не са подходящи.

— Права си. Напълно си права. Той не може да стигне до Brentain, а и едва ли той му е целта. Тя е била на път да го напусне, така че Brentain едва ли е мишената му.

— За всеки случай сложихме подсилена охрана пред дома и офиса му.

— Колко време ще им трябва да открият файловете? Дори да ги е изтрил, те са там някъде, вътре. Винаги казват така. По дяволите, до пладне остават само двадесет минути.

В дванадесет без десет мама Бий и Лу влязоха в „Марк Дийс“, предвкусвайки един приятен ранен следобед, прекаран в пазаруване и обяд, за да се отбележи случаят. Мама Бий носеше удобни обувки и ефирна лилава рокля. Беше си сложила и от червилото за специални случаи и се бе напръскала с любимия си френски парфюм.

— И сама щях да се справя с тази задача — заяви тя.

— А аз да пропусна цялото забавление? — изсумтя Лу. — Ти си го правила досега за всичките си момчета, но аз за пръв път участвам в избора на годежен пръстен. Виж какъв разкош е наоколо. — Хвана мама Бий под ръка. — Огледай се. Виж колко блестящи дрънкулки има, как всички тук са тихи, спокойни и любезни.

— Това е, за да ни измъкнат повече пари.

— Така е, но пък представи си какво е да държиш кутийка от кадифе с надписа „Марк Дийс“ в ръце. Когато Финеас ми купи

гривната за Коледа оттук, се възторгнах като ученичка. През онази нощ направо му се отвори парашутът.

Беше ред на мама Бий да изсумти:

— Не виждам да ме очаква нов внук от това.

— Мислим по въпроса.

— Мислете по-бързо. Не ставам по-млада. — Погледна към кристалните полилеи. — Права си, тук наистина е фантастично. Хайде да поразгледаме, преди Дънкан да се появи.

Арни Мийкс се отегчаваше до смърт. Всъщност той не беше нищо повече от портиер за възторжените туристи и богатите жители на Савана, които влизаха да се поразходят из бижутерийния магазин. Туристите представляваха истинска напаст, защото влизаха вътре само за да зяпат. А богатите — предимно кучки — виреха носове.

Нима не пикаят като всички други хора?

Старецът можеше да го уреди по-добре, негодуваше той. Огорчение се трупаше в душата му, докато мислеше по въпроса. Защо не натисна някои копчета, не бутна разни лостове, не се обърна към влиятелните си приятели? Ако го беше направил, сега щеше да е пак в силите на реда, а не да се върти из магазина и да дебне за джебчии.

През седмиците, откакто го забутаха на тази унизителна служба, му се наложи да предприеме елементарни действия само два пъти.

Ех, да можеше някой задник да нахълта и да се опита да ограби магазина. Тогаваш мечтите му ще се сбъднат. Ще обезвреди копелето, в това няма никакво съмнение. Ще го обезвреди и ще се превърне в герой, ще го дават по телевизията.

Ще се върне в участъка, където му е мястото.

Видя две чернокожи жени да влизат и сви устни. Сякаш възрастната жена с обувки с дебели подметки може да си позволи и декоративна игла от това място. Виж, младата си я бива. Нищо чудно да притежава платинена карта.

Най-вероятно са дошли да зяпат, прецени Арни, когато двете тръгнаха по щандовете. От опит знаеше, че повече от половината влезли тук хора са зяпачи.

Самият той се огледа наляво-надясно.

Десетина души се мотаеха наоколо, разглеждаха изложените бижута. Трима продавачи, които изкарваха повече от него от бакшиши, като целуваха задници и увещаваха клиенти да си купят съвършено ненужни им дрънкулки, отключваха витрини, за да извадят някое бижу.

Магазинът беше оборудван с видеокамери и аларми. Дори задната стая, където знаеше, че е собственикът в момента, защото очаква някаква важна клечка с дълбоки джобове. Арни бе чул персонала да шушука за това.

Господинът с дълбоките джобове ще бъде отведен направо отзад, за да не се блъска с простолудието.

Патси, блондинката от щанда с обици, го беше откряла, че и Джулия Робъртс пазарува в задната стаичка, Том Ханкс — също.

Дали да не се пусне на Патси? Бракът му е пълен провал, а заради онази кучка Макнамара нещата с Мейлийн също не отиваха на добре.

Време е отново да се огледа, да си избере някоя от стадото. От погледите, дето му хвърляше, и от начина, по който си въртеше задника, когато знаеше, че я наблюдава, се досещаше, че Патси е съвсем готова да му се отдаде. Ще ѝ предложи да излязат някоя вечер след работа, ще пробва дали я бива в леглото.

Погледна към входната врата, когато звънчето оповести отварянето ѝ. Видя кафявата униформа и тихо изруга. Само това му трябваше — доставка на пратка.

Пристъпи към вратата.

Лу измъкна звънящия си мобилен телефон и намигна на мама Бий, когато видя дисплея.

— Здравей, готин.

— Здравей, разкошна. Там ли сте вече с мама Бий?

— Възхищаваме се на пръстените с диаманти. Ти къде си?

— Малко закъснявам, но съм на път. Освен това с мен е един кърлеж, от когото няма начин да се отърва. Настоя и той да участва.

— Кърлежът да не е един висок, строен и с очи с цвят на разтопен шоколад?

— Нещо такова. Ще сме при вас след петнадесет минути.

— Не бързайте, но предай на високия мъж, че вече си харесах едни обици с рубини. Ако се забавите повече, ще ми оставите време да си харесам и друго.

— Тогава наистина няма да бързам. Защо само аз да харча пари днес?

Наближаваше пладне, когато Фийби най-после получи снимките от компютърния техник.

— Някои от тях висяха по стените, но други виждам за първи път — промърмори тя.

— Тази е от мотел „Огълторп“. Снимал е фасадата, фоайето и една от стаите — подсказа техникът.

— Сигурно са идвали тук, когато не е било удобно да използват апартамента му — предположи Фийби. — А този ресторант... Знам го. Малък италиански ресторант, не толкова моден, че да налетят на някои от познатите на съпруга ѝ. Но нищо тук не ми прилича на място, което би нападнал. Това не са важни обекти. По-скоро са със сантиментална стой... Чакай! Това е „Марк Дийс“ — стисна тя рамото на техника, когато се появи следващото изображение във файла.

— Да. Отвън и отвътре. Предната и задната фасада.

Стомахът ѝ се сви.

— Колите да се насочат натам веднага — нареди тя. — Лиз, да проверим в досието на Анджеला какви бижута е имала и какво е купувано с кредитните му карти три месеца преди смъртта ѝ. Чудесна работа свърши — похвали тя техника. — Хайде да вървим.

Шест минути, отбеляза тя, докато излизаха, шест минути до пладне. Дали не бяха закъснели?

— Ей, приятел, кога ще се научите, че доставките се правят сутрин, преди клиентите да се появят?

— Изпълнявам заповеди. — Мъжът избута напред количката с трите големи кашона. Изглежда втренчено Арни. — И ти направи същото, ако не искаш да получиш куршум в корема. Заклучи вратата, задник! — изсъска той, измъквайки ловко оръжието на Арни. —

Насочил съм „Смит енд Уесън“ в корема ти. Голяма дупка ще се получи, ако не направиш каквото ти казвам.

— Що за шибана шега... По дяволите, аз те познавам.

— Да. Някога и аз бях ченге. Хайде да го направим както трябва.

Вдигна пистолета и с него удари Арни през лицето, с което го повали на пода. Още преди да прокънти първият писък, се извърна с оръжие в двете ръце. Усмихна се доволно точно когато съобразителен и съвестен служител натисна копчето за алармите и те завиха. След това заключи вратата.

— Всички на пода! Веднага! Сега! — Стреля няколко пъти във въздуха и от полилеите се посипаха кристални парчета. Хората се разпищяха, докато търсеха място да се скрият или се гушеха един в друг на пода. — С изключение на теб, блондинке. — Насочи един от пистолетите към Патси. — Ела насам.

— Моля ви, моля ви...

— Ще умреш там, ако не дойдеш при мен. Пет секунди.

По лицето ѝ се стичаха сълзи. Залитайки, тръгна към него. Той я сграбчи и насочи дуло към слепоочието ѝ.

— Искаш ли да останеш жива?

— Божичко, да, да!

— Има ли някой отзад? Ако ме излъжеш, ще разбера и ще те убия.

— Аз... Господин Ди... Господин Дийс е отзад — проплака момичето.

— Там има камери, нали? В момента ни вижда. Извикай го, блондинке. Ако не е тук до десет секунди, ще загуби първия си служител.

— Няма нужда. — Марк излезе от задната стая с високо вдигнати ръце. Беше дребен шестдесетгодишен човек с побелели мустаци и още по-бяла коса. — Излишно е да я наранявате. Излишно е да наранявате когото и да било.

— Отначало това ще зависи от теб. Ела тук и сложи белезници на момчето си.

— Той е пострадал.

— Той ще е мъртъв, ако не правиш каквото ти казвам. Искам всички да си изпразните джобовете, един по един, като започнем... от теб. — Ритна по рамото мъж с хавайска риза и бермуди. — Извади

всичко от джобовете си. Ако някой посегне към мобилен телефон, оръжие или дори скапано драже дъвка, ще го застрелям. Как се казваш, сладурано?

— Патси.

— Много хубаво име. Ще застрелям и Патси. Хайде — джобовете!

— Нуждае се от лекарска помощ — установи Марк, клекнал до Арни. — Ще отключи витрините. Вземи каквото искаш. Полицията вече идва насам. Алармата...

— Да, много помага. — Той чу воя на сирените над пищенето на алармата. Пристигаха по-бързо, отколкото си представяше, но това беше добре. — Ще изключиш алармата, Марк, но да не си посмял да отключиш вратата. Чу ли? Ако объркаш нещо, мозъчето на Патси ще се разлее по лъскавия под. Ти — ритна той отново първия мъж, — стани! Изтъркаляй кукличката до теб в североизточния ъгъл.

— Не знам кой е североизточният ъгъл...

Уолкън забели очи.

— Там, глупако. Хайде, размърдай се. — Отстъпи няколко крачки с Патси, след което я натисна да падне на колене. — Вземи торби, Патси. Ще натикаш в тях боклуците, които тези хора носят в джобовете си, и ще ги оставиш ей там. Всички останали — с лице към пода. О, за теб не се отнася, Марк. Съжалявам. Не те изпускам от очи, Патси, и те държа на мушка. Бъди послушна. Вдигни телефона, Марк. — Кимна към аппарата на бюрото. — Звънни на девет-едно-едно. Ще повтаряш точно каквото ти кажа. Нищо повече, нищо по-малко, ясно ли е?

— Да.

— Чудесно. — Уолкън пъкна пистолета на Арни под колана и разкъса капака на най-горния кашон върху количката. — Виждаш ли какво има вътре, Марк?

Лицето на Марк посивя, когато погледна съдържанието.

— Да.

— Има още много. Хайде, обади се.

30.

Фийби щеше да е при бижутерияния магазин след минути, когато алармата се включи. Застана пред него, докато екипът за бързо реагиране вече се движеше напред-назад, разпределяше позициите и екипировката. След малко ѝ предадоха съобщението, оставено на девет-едно-едно.

„Обажда се Марк Дийс и имам спешен случай. Въръжен мъж държи мен и още шестнадесет души заложници в магазина ми. Разполага с пистолети и експлозиви. Твърди, че ако до пет минути след приключването на този разговор не му се обади лейтенант Фийби Макнамара, ще застреля един от заложниците. За всяка минута закъснение след това ще умира по още един заложник. Ако друг, освен лейтенант Макнамара се опита да се свърже с него по този телефон или по друг телефон, ще застреля заложник. При опит да се проникне в сградата, ще взриви експлозивите. Лейтенант Макнамара разполага с пет минути от този момент.“

Посегна към мобилния си телефон.

— Дайте ми номера вътре.

— Комуникацията е почти готова — увери я Харисън.

— Не искам той да знае това, нито че вече съм тук. Колкото по-малко смята, че знаем, толкова повече може да се бавим.

Набра подадения номер, пое си дълбоко дъх и натисна бутона за свързване.

— Дано се обажда Фийби.

Отговори след първото позвъняване, отбеляза тя и „написа няма търпение, иска да започне“.

— Да, Фийби е, Джери. Искал си да говориш с мен.

— С теб и с никого друг. Ако друг звънне, някой ще умре. Това е първото условие.

— Друг да не ти се обажда, само аз да разговарям с теб. Разбрах. Ще ми кажеш ли как са всички вътре?

— Естествено. Ще се насерат от страх. Има и някои ревлювци. Един ще е с адско главоболие, когато се свести. Ако се свести. Ей,

мисля, че го познаваш, Фийби. Арни Мийкс. Пътищата ви са се кръстосвали, нали?

Ръката, с която бързо си водеше бележки, трепна.

— Искаш да кажеш, че Арни Мийкс е един от заложниците и е ранен?

— Точно това ти казвам. Освен това носи жилетка. Същата, каквато направих за Рой. Помниш ли Рой?

Този път не някого, когото обича, помисли си тя, а човек, когото ненавижда. Много умен подход.

— Опасал си Арни Мийкс с експлозивни ли?

— Да. С огромно количество. Ако доловя някакво движение из сградата, ще го взривя заедно с всички останали. Но на теб едва ли ще ти е особено жал за стария Арни, нали? Този тип ти създаваше неприятности. Да му отмъстя ли от твое име?

— Не ми изглеждаш като човек, готов да ми прави услуги, Джери. Нека говорим за теб и мен и какво точно искаш.

— Сега започваме. Бързо си пригответе нещата, Фийби. И аз трябва да свърша някои неща тук. Обади се след десет минути.

— Хайде, приключвайте с апаратурата за връзка — нареди Фийби. — Командир, трябва ми Майк Винс.

— Ще се разпоредя. Имаме поглед върху част от терена. Преброихме десет заложници на пода. Не сме в състояние да потвърдим дали има още. Сградата е отцепена. Задната врата е опасана с експлозив.

— В никакъв случай не я взривявайте. Той ще разбере и ще го използва като извинение да убие заложник или да взриви Мийкс. Съкровеното му желание е да си играе с мен, да си отмъсти. Трябва да му дадем възможност да го прави възможно по-дълго.

Оставил е къщата си подредена и роза за Анджела, сети се тя.

— Командир, той няма намерение да излезе жив отвътре. Готви се да се самоубие, да се принесе в жертва. Така е решил да ми отмъсти: да загубя седемнадесет заложници, включително и човек, който ме е наранил. Разбирам какво прави. Необходимо ми е време, за да обмисля как да действам.

— Готови сме за комуникацията. Пултът е в бутика ей там — посочи Сайкс.

— Добре. Искам всяка информация, която имаме за него или мислим, че имаме. Трябва ми Майк Винс. Ти ще стоиш до мен, Сайкс. Аз ще говоря. Никой да не разговаря с него, освен мен — продължи да нарежда тя, докато крачеха към бутика. — Ще ме охраняваш с информация, ще ми подсказваш, ако тръгна в погрешна посока. Той иска да изиграе играта докрай, затова няма да бърза, освен ако ние не го притиснем. Ти ще ми помагаш да го чувам, да разбирам какво точно казва. Изобщо — ще ми помагаш във всичко, защото той е наясно как действаме и чака да допусна грешка. Предвкусва удоволствието от това.

— Той няма какво да губи, лейтенант.

— Не. Вече е загубил всичко. Сега иска аз да се изпотя, а после да взриви всички, включително и себе си. Няма за какво да се преговаря. Но колкото по-дълго мисли, че аз смятам за редно да преговаряме, с толкова повече време ще разполагаме да се опитаме да измъкнем всички отвътре живи.

— Дали е знаел, че Арни е охранител там?

— Да.

Влезе в бутика, където й бе устроено работно място сред летните рокли, красивите аксесоари, скъпите чанти и модните сандали.

— Дяволски се е зарадвал, когато е разбрал, че Арни пази на вратата в магазина. Приел го е като знак, че е избрал последния си обект безпогрешно. — Свали си сакото и го метна настрана. — Вече сме наясно защо е вътре и какво иска, но ще продължим да играем хорото. Дай да повтора. — Тя притисна очи с пръсти, за да се съсредоточи. — Той е студенокръвен, рационален, извършвал е престъпления. Склонен е към самоубийство. Исква да умре. Това ще е убийство и за друго ченге — мен. Ще съм се провалила. Моят провал е неговият мотив, но това ще стане само ако започна да преговарям, да говоря с него, да играя играта.

Погледна си часовника. Ще звънне точно след десет минути. Ако звънне минута по-рано или по-късно, може да го използва като претекст.

Нареди си да си избистри главата, да се успокои. Когато Лиз се появи на вратата, Фийби отброяваше последните две минути.

— Твоят човек Дънкан е точно на периметъра с адвокатата си, Финеас Хектор. Трябвало да говори с теб веднага. Било спешно.

— Не мога...

— Фийби, каза, че познава двама от заложниците вътре.

— Бързо го доведи тук.

Една минута и петнадесет секунди, отбеляза тя в момента, когато Дънкан и Фин влязоха.

— Майка ми е вътре — обяви Фин. — Майка ми и жена ми.

Все едно я фраснаха в лицето с юмрук.

— Сигурен ли си?

— Имахме среща тук. — По лицето на Дънкан, застанал до Фин, ясно си личеше каква вътрешна битка води да запази контрол. — Говорих с Лу няколко минути преди дванадесет, защото закъсняхвах. Вече бяха вътре. Чакаха ме. Господи, Фийби...

— Не са пострадали. Досега е наранил единствено охранителя. — Усети как дланите ѝ се изпотяват. — Те са разумни и съобразителни и няма да направят нещо, заради което да пострадат.

— Ако разбере кои са... — подхвана Дънкан.

— Не знае. Няма как да знае, че са вътре. Не те са обектът на интереса му. Вие двамата застанете отзад. Нищо не казвайте и нищо не предприемайте. Той не знае кои са и каква е връзката им с мен, а това е от първостепенно значение, за да останат живи. Време е да му звънна. Не бива да чува друг, освен мен. — Направи знак на влезлия Майкъл Винс. — Виждате, че не ви отпращам, но ме оставете да си свърша работата. Доверете ми се. Сайкс, адвокат Луиза Хектор и свекърва ѝ Беатрис Хектор са вътре. Звъня му — обърна се тя към Винс. — А сега слушай: ако имаш да добавиш нещо, да попиташ или се сещаш за нещо, с което да помогнеш — напиши го. Не говори. Не искам да чуе гласа ти.

— Господи, лейтенант, направо не вярвам, че Джери би направил подобно нещо.

— Ето че го прави!

Тикна молив и бележник в ръката му и се обади.

— Точно навреме.

— Какво мога да направя за теб сега, Джери?

— Какво ще кажеш за кола пред входа и самолет да ме чака на летището?

— Това ли искаш, Джери? — Прочете бележката, която Сайкс ѝ подаде. — Кола и самолет?

„Седемнадесет заложници. Част от тях са навързани с белезници един за друг и подредени в кръг. Други са струпани в задната част на помещението. В центъра има взривно устройство.“

— Да кажем, да.

— Тогава ще се опитам да ти ги набавя. За колата определено ще ми е по-лесно. Каква кола би искал, Джери?

— Отдавна гледам новия модел „Крайслер“. Пък и е американско производство.

— Значи би искал „Крайслер“, така ли?

— Може би. И да е с пълен резервоар.

— Ще се опитам да ти го осигуря, Джери, но ти трябва да ми дадеш нещо в замяна. Такъв е пазарлъкът, и двамата го знаем.

— Хич не ме интересува шибаният пазарлък! Ти какво искаш в замяна на колата?

— Да освободиш някои от заложниците. Първо, ако има някои с медицински проблем или деца. Джери, ще ми кажеш ли дали има деца вътре?

— Не наранявам деца. Иначе щях да нараня твоето. Имах предостатъчно възможности през последните две години.

— Благодаря, че не нарани дъщеря ми — изрече тя, но усети как кръвта ѝ се смразява. — Джери, склонен ли си да освободиш няколко заложници, ако ти осигуря кола?

— Не, разбира се — изсмя се той гръмко.

— А какво ще ми дадеш, ако ти набавя желаната кола?

— Абсолютно нищо. Никаква шибана кола не ща!

Стисна в ръка шишето вода, което някой ѝ подаде, но не отпи.

— Значи не искаш кола на този етап.

— Можех да сложа бомба в твоята. По едно време мислех да го направя.

— Защо се отказа?

— Тогава нямаше да имаме възможност да разговаряме сега, глупава кучко!

„Променливо настроение. Ту е сговорчив, ту става враждебен. Дрога?“

— Разбрах, че искаш да разговаряш с мен. Хайде, Джери, кажи ми какво мога да направя, за да разреша тази ситуация?

— Да си извадиш пистолета, да налапаш дулото и да натиснеш спусъка. Защо не го направиш? Ще пусна всички жени заложници, ако си пръснеш главата, докато съм на телефона. Искам да чуя изстрела.

— В такъв случай няма как да продължим разговора. Каза, че желаяш да говориш единствено с мен. Ако друг се опита да говори с теб, ще убиеш заложник. С друг ли искаш да говориш, Джери, или с мен?

— Да не си въобразяваш, че ще постигнеш споразумение с мен?

— Изглежда, имаш да ми казваш разни неща. Тук съм, за да те изслушам.

— На теб хич не ти пука за мен. На времето хич не ти пукаше и за нея.

— Наясно съм, че виниш мен за случилото се с Анджела.

— Допусна да умре. Все едно я уби. Тя почина от загубата на кръв, докато ти се моташе и преговаряше с мъжете, които я бяха простреляли. Държах ги на мушка. През първия час един от тях ми беше на мушка, но не получих заповед да стрелям.

„Лъже. Вероятно сега вече вярва, че е държал някой от похитителите на мушка. Необходимо му е да повярва, че е могъл да я спаси.“

— Никой от нас не знаеше колко сериозно е пострадала, Джери. Те лъжеха всички нас. През онзи първи час никой от нас не знаеше, че Анджела е ранена.

— Ти беше длъжна да знаеш!

„Гняв. Скръб.“

— Прав си, Джери. Трябваше да знам. Трябваше да се досетя, че лъжат. — Прочете следващото съобщение, което й връчиха. — Разбрах, че си я обичал и тя теб.

— Нищо не разбираш!

„Съгласявай се с него, беше написал Майк Винс върху бележника си. Не казвай, че разбираш, а че знаеш. Иначе само ще се ядоса още повече.“

— Да, наистина — как бих могла? Прав си. Как мога да разбера подобно привличане между двама души? Повечето хора само мечтаят да им се случи. А вие сте се готвили да бъдете заедно. Трябваше да сте заедно, Джери. Трябваше да имате възможност да избягате заедно и да живеете щастливо.

— Хич дори не ти пука.

Тонът му беше станал по-спокоен и тя кимна на Винс.

— Май и аз съм мечтала да имам онова, което съществуваше между теб и Анджела. Знаеш, че нещата между мен и Рой не се развиха добре. Той никога не ме е обичал така, както мисля, че ти си обичал Анджела.

— Тя беше целият ми живот. Ако бях стрелял тогава, сега и двамата щяхме да водим живота, който искахме. Ти спаси нейните убийци, но не и нея.

— Да, изложих се пред нея. Изложих се пред теб. Искаш да ме заболи, разбирам защо. Но сегашните ти действия как ще изравнят везните?

— Не, не могат да бъдат изравнени, шибана кучко! Ще взема да застрелям този задник Арни между очите. Това ще изравни ли везните за теб?

Сега вече тя вдигна шишето вода, но само за да разтърка със запотената му повърхност челото си.

— Ако го убиеш, няма да ме заболи, Джери.

— Искам да ме умоляваш да не го гръмна, както правеше за Рой. Чу ли? Чу ли? — извика той, когато някой изпищя. — Опрял съм дулото в средата на челото му. Моли ме да не натисна спусъка.

— Защо да го правя, Джери, след онова, което той ми причини? На мен самата ми се е искало да го сторя.

— Знаеш ли какво ще говорят за теб, ако го направя?

— Да. Ще кажат, че не съм се постарала достатъчно, не съм дала всичко от себе си, защото всъщност съм искала да умре. Искала съм да умре мъчително. Но трябва да знаеш, Джери, че не ми пука какво говорят за мен. Ти натисни спусъка, него няма да го има, но това ще промени ситуацията тук, отвън. Така огромна част от напрежението ще бъде вдигнато от плещите ми. Напълно наясно си какво ще последва. Ако убиеш заложник, хората от тактическия отдел влизат. Ще натиснеш ли спусъка? Аз няма да загубя нищо. Това ли искаш да стане, Джери?

— Чакай и ще видиш.

Той прекъсна връзката и Фийби закри лице с ръце.

— Господи, лейтенант — смаяно се обади Винс, — ти току-що му даде разрешение да убие заложник!

— Поради което той няма да го направи. — Господи, дано не грешеше. — Ако го бях умолявала да не го прави, щеше да го стори. И щеше да вземе друг заложник на мушка.

Скочи на крака, когато сержант Мийкс връхлетя.

— Да не мислиш, че не те чух? Ти направо го подкани да убие момчето ми!

Опита се да ѝ се нахвърли. Наложил се Сайкс, Винс и Дънкан да обединят усилия, за да му попречат и да го повалят на пода, откъдето той продължи да я ругае.

— Момчето ми е там заради теб. Ако умре, ти ще си виновна.

— Не е там заради мен, но ако умре, да, аз ще съм виновна. Разкарайте го. Махнете го оттук.

— Кога ще говориш с него за заложниците? — попита я Фин, хващайки я за ръката. — Защо не му дадеш нещо, за да пусне жените?

— Не мога...

— Съпругата ми, майка ми са вътре! За бога, трябва да ги измъкнеш!

— Ще ги измъкна. — Съзнателно прогони образа на проницателните тъмни очи на мама Бий и на дяволитата усмивка на Лу. — Ще му звънна и ще продължим да преговаряме, докато всички излязат навън. Фин, постарай се да запазиш спокойствие. В противен случай ще разпоредя да те изведат. Съжалявам. — Погледна към Дънкан и повтори: — Съжалявам.

— Ще ги измъкнеш — промълви Дънкан и протегна ръка, за да докосне нейната. — Ще успееш. Фин, сестра ти вече е отвън, а идват и останалите от семейството ти. Иди при тях.

— Трябва да знам какво става. — Фин се срина и покри лице с ръце. — Трябва да знам.

— Ще излизам да ти казвам — увери го Дънкан и погледна към Фийби.

— Да, точно така — кимна тя. — Иди при семейството си, Фин и им кажи, че майка ви и Лу не са ранени. Ще те държим в течение. — Направи знак на един от офицерите. — Придружи господин Хектор до семейството му. Ако иска да се върне тук, някой да го съпроводи. Така добре ли е? — попита тя Фин, докато прокарваше длани нагоре-надолу по ръцете му, чиито мускули трепереха. — Иди помогни на семейството си. Аз ще помогна на майка ти и Лу.

— Не искам да ги загубя, Фийби.

— Няма да ги загубиш. Върви.

— Аз как да се чувствам? — промълви Дънкан. — Те са вътре, защото имаха среща с мен.

— Похитителят е виновен, а моята задача е да извадя заложниците — опита се да му обясни Фийби.

Тя добре знаеше какво иска Уолкън от самото начало. Всичко останало бе само подготовка за случващото се днес.

Развръзката приближаваше.

— Някой ще ми донесе ли кафе? — провикна се Фийби, докато разтъркваше врата си, за да намали част от напрежението. — И още вода. Дънкан, ще те помоля да не съобщаваш на Фин нищо, което не съм одобрила предварително.

— Схванах. С какво мога да помогна?

— Слушай. Добре слушаш. — Погледна към таблото, окачено от Сайкс. — В момента е объркан емоционално. Типично е за първия стадий. Исква да преговаряме, което е от полза за нас. Няма да му се обадя. — Обърна се към Винс. — Знае как да се свърже с мен, знае какви са стъпките. Да действа той. Нали обича да действа, да взима нещата в свои ръце?

— Да.

— Ако той осъществи следващия контакт, ще има усещането, че контролира нещата, че е с по-голям авторитет. Ще чакаме.

— Получих извлечение за движението на парите по кредитната карта — размаха лист влязлата бързо Лиз. — Изтеглени са пет хиляди долара, платими на „Марк Дийс“, две седмици преди банковия обир.

— Купил ѝ е пръстен оттам, ето какво е направил — заяви Фийби преглеждайки записките си. — Ето списъка на бижутата ѝ. Пръстен с диамант на пръста, венчална халка от бяло злато — в чантата ѝ. Когато е умряла, е била с годежния пръстен, получен от Уолкън. Какъв негодник е Брентайн! Няма начин да не го е знаел. Дори да не го е знаел по време на смъртта ѝ, по-късно, когато са предали личните ѝ вещи, е разбрал. Знаел го е, но не ни каза нищо.

Записа си нещо, загради го с кръг. Как да го използва? И изобщо — да използва ли тази информация? Времето ще покаже.

— Той си въобразява, че ме познава, но се лъже. Аз го познавам. Ти също го познаваш — обърна се тя към Винс. — Много от мъжете

отвън, с насочени към сградата снайпери, го познават. Иска да ме изработи, но няма да му позволяя. Ще гледам аз да го изработя. Няма да допусне да се обвърже с някой от заложниците. За него те трябва да останат безлични същества, та да им стори това, което е намислил.

— А той какво е намислил? — попита Дънкан.

— Да убие всичките. Да убие и себе си заедно с тях.

— Милостиви Боже!

— За да ми нанесе и професионален, и личен удар. Как ще продължа да се занимавам с тази работа, ако не успея да спася тези хора? Как ще живея, като знам какво е станало? Това цели той.

Крачеше пред окаченото от Сайкс табло и се молеше телефонът да звънне.

— Пресата и общественото мнение ще ме разкъсат на парчета. Той го знае. Връзката между него и мен ще излезе на бял свят и инцидентът в банката отново ще се раздуха. Ще бъда опозорена и безполезна като медиатор и ще платя — най-накрая ще платя — за смъртта на любовницата му. Така разсъждава той. А самият той ще умре по показан и символичен начин. Ще съм убила и него, точно както убих и нея. Това е най-силното му желание. — Обърна се да погледне часовника, преди да завърши: — Няма да му дадем онова, което иска.

— Предложи му замяна. Той знае за нас. Предложи да ме вземе за две от жените. Размени ме срещу мама Бий и Лу. Аз съм по-примамлив за него, а после...

— Няма да приеме. А и нито аз, нито командирът ще се съгласи, Дънкан.

Готов е да се предаде в ръцете на похитителя, помисли си тя. От любов е готов да рискува собствения си живот.

— Дънкан, знам какво означават те за теб. Знам какво ти е. — Обърна се, защото телефонът звънна. — Всички да са готови. Продължаваме. Здравсти, Джери.

Вътре в магазина мама Бий потупа жената до себе си по ръката.

— Престани да плачеш.

— Той ще ни убие! Той ще...

— Плачът няма да помогне.

— Да се помолим — предложи мъж от отсрещната страна на кръга, клатейки се кротко напред-назад. — Да се обърнем към Бог.

— Няма да навреди. — Мама Бий обаче вярваше далеч повече на снайперистите отвън. — Стига вече. Ти си Патси, нали? Стига си плакала, Патси. Жената, с която разговаря, е умна.

— Откъде знаеш?

— Аз...

Лу стисна ръката на свекърва си яростно и поклати глава.

— Като я слушам, оставам с това впечатление. Със сигурност ще разбере какво иска той и всичко ще се уреди.

Преговаряха почти час и той отново прекъсна връзката.

— Нарочно се бави. Иска да удължи случая възможно най-много. Освен това иска да направя нещо, но още не е готов. Долавям го в тона му.

— Не забравяй, че блаженства от всеки миг — напомни й Дънкан. — Приятно му е да ти отказва. Не приема храна, не приема вода, не приема лекарства.

— Съгласна съм.

— Никого няма да пусне — поклати глава Сайкс, сядайки до Фийби. — Не иска нищо в замяна, а знае, че ако освободи заложници, то ще е от полза за нас. Ще ни дадат информация отвътре, ще ни помогнат да приключим случая.

— Не могат да го застрелят. — Винс се приближи до скицата на магазина. — Застанал е в този ъгъл, североизточния, и няма как да бъде застрелян. Именно затова стои там.

— Огледал е терена наоколо — заключи Фийби. — Запознал се е с възможните ъгли за стрелба.

— Наложително е да проникнем вътре. Единственият път е задната врата. Нападение отпред ще му даде прекалено много време. Трябва да обезвредят експлозива на задната врата.

— А ако допуснат грешка? Ако е включил аларма? Веднага ще разбере и ще направи каквото е намислил.

— Трябва да го изкараш от онзи ъгъл — обади се Дънкан.

— Трябва — съгласи се Фийби. — Съвършено си прав. Ще говоря с командира. Нужно ми е да разбере къде да го накарам да

застане, ако успея да го помръдна. — Направи знак на Сайкс да осъществи връзката с командира. — Те обаче трябва да ме предупредят кога ще стрелят. Обикновено не се прави така, знам, но нека ми се доверят, че няма да му позволя да разбере какво готвим.

— Ясно — рече Сайкс и отиде да се свърже с командния пост.

Фийби отметна косата от челото си и се опита да си представи, че е в магазина.

— По някое време ще му се наложи да им разреши да използват тоалетната, иначе ще стане много мърляво, а той не би го допуснал. Има една тоалетна, служебна, до задната стаичка. — Присви очи и внимателно разгледа скицата. — Как ли е намислил да се справи? Измислил е начин и има система, затова не подреди всички заложници в кръга. Ще държи един заложник на мушка, докато друг се облекчава. Няма да се налага да ги придружава един по един. Но това ще изисква цялото му внимание и ще бъде нащрек. Ще откаже да разговаря с мен, докато това става.

Време беше, прецени тя, да си поиграе с него. Вдигна телефона и звънна.

— Дано си ти, кучко.

— Винаги ще съм аз, Джери. Знаеш как действаме. Никога не лъжем похитителите, защото това застрашава заложниците. На похитител нищо не се отказва, защото се ядосва и заложниците са в опасност. Трябва да се съгласявам с теб, да те подкрепям, да слушам исканията и оплакванията ти.

— Да, и затова прояви такова съчувствие към копелетата, които застреляха Анджи.

— Анджела беше много красива жена и те обичаше.

— Я млъквай! Ти не се интересуваше от нея.

— Ти ме накара да се заинтересувам, Джери. Влюбена съм, Джери. Сигурно според теб не заслужавам да съм влюбена, но съм, и разбирам какво е изпитвала Анджела към теб. Разбирам и ти какво чувстваш, защото ако нещо му се случи, не знам какво ще правя.

— Ти не можеш да си представиш какво беше чувството помежду ни.

— Било е специално, случва се веднъж в живота. Тя е носила твоя пръстен, Джери. С него е била, когато умря.

— Какво?

— Пръстенът, който ѝ купи от магазина, където си сега. Явно страшно е държала на него. Представям си с каква радост го е носила. Искях да го знаеш, Джери. Звъннах да ти го кажа, защото това доказва на всички, че тя е била твоя.

— Всички да вървят по дяволите.

— Ако нещо подобно се случи на мен, ще искам всички да знаят какво означаваме един за друг с любимия ми. Сигурно и твоето желание е такова, Джери. Затова исках да знаеш, че знам. — Последва дълга пауза, през която тя чуваше единствено дишането му. — Рой никога не ме е обичал, допускал ли си го? Нито мен обичаше, нито детето, което създадохме заедно. Представяш ли си? Но сега, когато имам някой... — Погледна към Дънкан, за да се почувства по-силна и да се чуе любовта в гласа ѝ. — Сега, когато имам човек до себе си, с когото се обичаме, светът е съвършено различен. Много по-хубав е. И при вас ли беше така?

— Тя го правеше по-красив и ярък. Сега всичко е тъмнина.

„Скръб“, написа тя. „Сълзи“. Внимателно. Ако го потопи прекалено дълбоко в тъгата, той ще сложи край на всичко.

— Тя не би искала да си в тъмнина, Джери. Никой, който те е обичал както те е обичала Анджеела, не би искал да си в тъмнина.

— Ти я изпрати там. Няма да я оставя сама.

— Тя...

— Млъкни! Стига си ми говорила за нея!

— Добре, Джери. Явно те разстроих. Съжалявам. Целта ми не е да те разстроя, нали знаеш?

— Не е. Шибаната ти цел е да ми говориш все едно съм идиот, докато не изляза разплакан и с вдигнати ръце. Да не се надяваш да успееш? Да не мислиш, че ще го направя, след като съм стигнал дотук?

— Мисля, че се готвиш да се самоубиеш и да вземеш всички тези хора със себе си.

— Така ли мислиш? — попита той и Фийби долови самодоволството в тона му.

— Това ще е като послание, Джери. И огромна черна точка в моето досие. Но все пак ще загинат прекалено много хора. Как ще се справиш със седемнадесет души? Защо не пуснеш жените...

— Стига, Фийби. Такива приказки не ти правят чест.

— Дори да не ми правят, длъжна съм да си върша работата. И двамата сме наясно, че е време да попитам как са всички вътре.

Търкаше врата си, за да го разкърши, докато двамата се впуснаха в танца: питания и откази за храна, вода, медикаменти.

Часовникът отмери още един час.

31.

Дънкан стоеше с Фин на няколко метра от останалите членове на семейството.

— Добре са. Никой не е ранен. Тя постоянно му говори. Кълна се в Господ, не знам как го постига.

— Минаха вече почти четири часа.

— Така е. И аз следя часовника.

От мястото, където стоеше, Дънкан виждаше снайперистите по покривите, по прозорци, във входове. Ами ако започнат да стрелят? Ако заблуден куршум уцели мама Бий или Лу?

От самата представа краката му се подкосиха и той приклезна.

— Господи, защо не става въпрос за пари? Ако искаше пари, щях...

— Знам — увери го Фин и клекна до него. — Знам, Дънк.

— Фийби постоянно... Все му говори за зложниците, пита как са, увещава го да пусне някои. Попита го как се казват, но той не знае и не го било интересувало. Не схващам дали това е добре или зле. Просто не разбирам.

— Прекалено много време мина.

— Така е. — Хвана ръката на Фин и преплете пръсти с неговите. — Грижи се за семейството. Ти се грижи за семейството, а аз ще се върна да видя какво друго ще науча и да помогна, ако мога.

Независимо от климатика в бутика беше горещо и задушно. Вратата се отваряше и затваряше безброй пъти, докато ченгета влизаха и излизаха. Лицето на Фийби лъщеше от пот, но тя продължаваше да изучава таблото, четеше записките си и си водеше нови. В отчаян опит малко да се разхлади взе една шнола от костенуркова коруба и вдигна косата си.

Пиеше вода, докато изучаваше отбелязаните с червени кръстчета места из бижутерийния магазин. Местата, където може да бъде убит.

Ако го примами да застане в някоя от тези точки, снайперистите ще получат зелена светлина.

— Изпратих експерти при задната врата — докладва ѝ Харисън. — Оглеждат поставените там жици. Наемат се да изключат алармата и да махнат жиците.

— Но не са сто процента сигурни, нали?

— Доста са сигурни.

— Защото започват да проявяват нетърпение. Съзнаваш не по-зле от мен всеобщото желание да се премине към действие, да се предприеме нещо. Това е опасността при дългите преговори. На мен ми е нужно още време. Съвсем скоро ще му се наложи да пусне тези хора да се раздвижат. Пикочните им мехури няма да издържат и това е най-добрият ни шанс.

— Сержант Мийкс настоява да разбере как е момчето му. Не можеш да го виниш.

— Не ми казва. — Фийби избърса потта с бебешките кърпички, които Лиз ѝ подаде. — Предай му, че ще се опитам да разбера при следващия контакт.

— Ако до един час не го преместиш на някоя от тези точки, ще наредя на бомбаджиите да обезвредят задната врата. Той не възнамерява да излезе жив отвътре, както ти е добре известно. Единственият начин да сведем жертвите до минимум е да го изненадаме.

— Ще го преместя, по дяволите. Дори да ми е нужно малко повече време, ще го преместя.

— Ако се бавиш още дълго, няма начин да не допуснеш грешка, Фийби. Затова работим в екип. Докато сте само ти и той, ще се омаломощиш и ще сбъркаш.

— Целта му е аз да допусна грешка. Досега не е получил желаното. Не е готов да сложи край, защото първо иска нещо от мен. И докато не го получи, тези хора са в относителна безопасност. Ще разбера кога е готов да действа.

Харисън и Дънкан се разминаха на вратата. Фийби вдигна вежди, виждайки пакетите с храна.

— Надявам се няколко сандвича да не ти навредят.

Макар при мисълта за ядене да ѝ се повдигаше, Фийби съзнаваше необходимостта да хапне нещо, за да се подсили и да не

допусне грешка.

— Ти си моят герой.

Дънкан остави пакетите и полицаите мигом ги нападнаха, а той се приближи до нея.

— Чий ред е да звъни?

— Оставила съм го той да действа.

— Добре. — Разтърка раменете ѝ. — Говорих с майка ти. Всички са добре, но се притесняват за теб. Тази обсада се предава във всички телевизионни репортажи.

— Това е едно от нещата, които той иска, а аз съм безсилна да спра. — Опря глава на рамото му. — Отдавна никой не се е грижил за мен. Какво ще стане, ако свикна?

— Ще бъде най-доброто, което може да направиш.

— Как са Фин и другите?

— Ужасени са. Аз не съм. — И двамата знаеха, че лъже, но прозвуча утешително. — Сигурен съм, че ще ги измъкнеш невредими.

— Какво чуваш, когато той говори?

— Скача нагоре-надолу, криволичи наляво-надясно, но...

— Но?

— Под всичко това май долавям дълбоко задоволство.

— Да, добре чуваш.

Мама Бий я болеше гърбът, главата ѝ пулсираше. Хубавата блондинка Патси се беше изтощила да плаче и сега седеше на пода, сгушила глава в скута ѝ. Заложниците си разменяха отделни реплики. Човекът, който диктуваше условията, или нямаше нищо против, или не забелязваше.

Неколцина дремеха, сякаш се надяваха след време, като отворят очи, да разберат, че всичко е било ужасен сън.

— Фин сигурно е изплашен — промълви Лу тихо. — Едва ли е казал на Ливи. Не искам да се плаши. О, мамо, детенцето ми.

— Тя е добре. Знаеш, че е добре.

— Той защо не предприеме нещо? Кога, по дяволите, ще направи нещо?

— Не знам, скъпа, но аз трябва да направя нещо. Трябва да се изпикая.

Няколко души наоколо споделиха, че и те се нуждаят от тоалетна; неколцина дори тихо се изсмяха.

— Ще попитам дали разрешава — предложи Лу.

— Не, аз ще го направя. Майчинският тип има по-голямо въздействие. Ей, господине! — провикна се мама Бий, преди Лу да успее да възрази. — Господине, някои от нас трябва да използват тоалетната.

Те и преди му бяха подвиквали, но той не им обръщаше внимание. Този път обаче се обърна с телефона в ръка и изгледа унищожително мама Бий.

— Минаха доста часове — напомни му тя. — Ако не искате тук да се образува огромна локва, най-добре е да ни позволите да използваме тоалетната.

— Ще потърпите още малко.

— Но...

Той вдигна пистолета.

— Ако те застрелям, няма да ти се пикае. Най-добре млъквай!

Беше си съставил предварителен график, но го наруши. На третия час възнамеряваше да пусне заложниците един по един да използват тоалетната, независимо дали искат да я посетят или не. Но забрави, а сега беше време да се обади отново. Налага се да издържат до следващото прекъсване или да се напикаят.

Дяволите да ги вземат!

— Какво ще кажеш, ако поискам десет милиона долара? — попита той Фийби.

— Искаш ли десет милиона, Джери?

Я чуй само как говори, помисли си той. Направо да се разтопиш като масло.

— Ами да си поговорим, да го обсъдим.

— Добре. Какво ще получи срещу десетте милиона, ако успея да ти ги осигуря?

— Да кажем, че срещу десет милиона ще освободя жените.

— Готов си да освободиш жените, ако получиш десет милиона? Заслужава си да поговорим за това.

— Обзалагам се, че си заслужава.

— Въпросът обаче, Джери, е, че при теб има пострадал мъж. Ти ми каза, че Арнолд Мийкс е пострадал.

Уолкън погледна към лежащия на пода Арни, със засъхнала кръв по лицето и тиксо през устата. Към тялото му бяха прикрепени експлозиви.

— Имал е и по-добри дни.

— Преди да се обърна към някого да одобри прехвърлянето на парите, трябва да съм сигурна, че Арнолд Мийкс е жив и раните му не са животозастрашаващи. Знаеш кой е баща му, Джери. Той доста ме притиска в момента.

— Некадърният задник е жив.

— Вярвам ти, но ще съм по-убедителна в настояването си да отпуснат парите, ако го чуя. Ако докладвам, че съм чула гласа му, ще престанат да ми дишат във врата.

— Добре.

Той клекна, със замах отлепи тиксото от устата на Арни и кървясалите очи на жертвата се отвориха.

— Кажй „здрасти“ на Фийби, задник. — Уолкън постави слушалката до ухото му и заби дулото на пистолета в брадичката на Арни. — Ето какво ще кажеш: „Здрасти, Фийби. Аз съм страхливият задник, който те ритна надолу по стълбището“.

Очите на Арни бяха пълни със злоба и страх, докато гледаше Уолкън и повтаряше думите.

— Колко зле си пострадал? — настоя Фийби.

Арни облиза устни.

— Пита за нараняванията ми.

— Ами кажй й, бе, глупав задник.

— Фрасна ме с пистолет през лицето. Едната ми скула май е пукната. С белезници съм и ме е опасал с експлозиви.

— Има ли часовников механизъм? Има ли...

— Толкова ти стига — прекъсна я Уолкън. — Сега да поговорим за десетте милиона.

— Искаш десет милиона, за да освободиш заложниците, така ли?

— Десет милиона, за да освободя жените.

— Десет милиона, за да освободиш жените. Колко жени има вътре, Джери?

— Единадесет. По-малко от милион на парче. Страхотна сделка.

— Значи ще пуснеш единадесет жени, ако ти осигуря десет милиона долара?

— Престани с това шибано повтаряне като ехо. Наясно съм как се действа.

— Тогава си наясно, че имам по-големи шансове да задоволя исканията ти, ако ми засвидетелстваш сътрудничество. Ако сега освободиш някои от заложниците, сред които да са ранените или онези със здравословни проблеми, ще положи всички усилия да ти набавя десетте милиона долара.

— Всъщност, защо да са десет, като може да са двадесет?

— Ако се отмяташ, няма да се споразумеем, Джери.

Той се изсмя.

— Обмислял съм как да те убия, Фийби. Поне хиляда пъти.

— След като си го обмислял, защо не си го направил?

— Представях си какво ли не: куршум в главата, да загинеш както уредих Рой. Но не обичам да се повтарям. Да те пребия до смърт или да те държа вързана и да те прострелвам, но рано или късно щеше да умреш и кошмарът за теб да свърши. Както свърши за Анджи. Ти не заслужаваш да получиш облекчението, което тя получи. Какво ще кажеш за следното: да дойдеш тук? Само ти, а аз ще пусна всички до един.

— Знаеш, че няма да ми позволят да постъпя така.

— Но ако дойдеш, седемнадесет души ще останат живи.

— Готов си да замениш всички заложници срещу мен? Наистина ли го предлагаш, Джери, или само ме будалкаш отново?

— Няма да го направиш. Ти знаеш само да говориш.

— Но ако все пак го направя?

— Няма да ти разрешат. Да не ме мислиш за глупак? Не съм забравил как се действа.

— Не си, разбира се, но забрави ли, че синът на сержант Мийкс е при теб, макар и ранен. Баща му има влияние. Предложението ти истинско ли е, Джери? Аз — срещу всичките седемнадесет заложници?

— Ще си помисля. Но преди това искам да направиш нещо.

— Какво друго искаш да направя?

— Да застанеш пред камерите. Да направиш изявление в смисъл, че ти си причината за смъртта на Анджела Брентайн, че за теб е било по-важно да водиш преговорите, отколкото да спасиш живота ѝ.

— Искаш да направя изявление пред журналистите за смъртта на Анджела Брентайн, така ли, Джери?

— Ще изречеш точно онова, което аз ти наредя и когато ти наредя. После ще говорим за парите и заложниците.

Той прекъсна връзката.

Преди Фийби успее да се надигне, Дънкан я изтегли от стола.

— Ако изобщо ти минава през ума да се разменяш, ще те халосам и ще те заключа, докато ти дойде акълът.

— Преди време ти предложи да направиш същото.

— Майка ми — единствената, която някога съм имал — е вътре. Но няма да се впускам в излишни приказки, нито ще споря или обсъждам. Изобщо няма да приближаваш онази сграда.

— Успокой топката — намеси се Сайкс. — Тя няма да се размени срещу никого. Ние не действаме така. — Изглежда свирепо Фийби. — Никога. Да не сме Холивуд?!

— Хванахте се! — Тя посочи с пръст първо Дънкан, а после Сайкс. — Хванахте се на номера. Следователно и той се е хванал. Не очакваше да му предложи такъв вариант. Очакваше от мен да го оставя да предаде своето послание. Или да откажа и тогава да сложи край на всичко. Отново целеше да ме подведе, но аз го обърках. Хвана се и сега го обмисля. Очаква и публичната ми изповед, но същевременно преценява какво ли ще е, ако се появя вътре. Как да се възползваме от това?

— Да му демонстрираме, че му вярваме — предложи Сайкс.

— Това — първо. Трябва да го принудим да освободи и няколко заложници. В момента той се чувства господар на положението. Ще изразя готовност да направя публичната си изповед, но ще се окаже, че трябва да се изчака по технически причини. Ще изразя готовност да вляза вътре, но пък се сблъсквам със съпротива от страна на началниците. Печелим време, докато изпълнявам желанията му. Той е свикнал да следва предварително начертан план.

Погледна Винс.

— Права си. Резултатът е от годините тренировка. Вярно, приспособяваш се в крачка, но не се отклоняваш от предварително начертания план. Уолкън не е особено импулсивен. Предпочита да обмисля нещата.

— Точно това прави в момента. Пита се дали да следва предварителния си план, или да взриви всички — включително и себе си — а аз да остана жива и опозорена. Но се чуди и дали, ако му се удаде възможност, да не се изправим лице в лице. Заложниците не значат нищо за него, но те са всичко за мен. Това е първоначалната му идея. А какво ли ще бъде, ако има възможност да ме гледа в очите, когато взривява експлозивите? Подложен е на изкушение.

— Освен това е уморен — добави Дънкан. — Долавя се в гласа му. Както и в твоя. Краят приближава.

— Така е. Пролича си, когато поиска да се изправя пред журналистите. Но сега има над какво друго да разсъждава.

— Раздвижване вътре — обяви Сайкс, заслушан в подвижната радиостанция. — Нямаме видимост върху субекта, но заложникът, идентифициран като собственика, сваля белезниците на две от жените. Тях ги виждаме ясно. Една заложничка, от женски пол, цветнокожа, на средна възраст, отива към задната част на помещението.

— Това трябва да е мама Бий — реши Дънкан.

Наистина беше тя. Вървеше към тоалетната преднамерено бавно, дори леко накуцваше, макар това да накърняваше гордостта ѝ.

Уолкън я накара да остави вратата отворена, което силно накърни чувството ѝ за достойнство. Въпреки това се изпика като кон, оглеждайки се за нещо, което би ѝ послужило като оръжие, докато пикочният ѝ мехур се изпразваше.

Тя не беше глупачка. Този тип се канеше да ги убие всичките. Ако успее да го нарани — даже малко — ще изпита известно задоволство, докато се устремява към Господ.

Но нямаше какво да грабне, освен бутилката течен сапун, а беше съвършено безсмислено да я метне по главата на похитителя. Пък и той държеше дулото на пистолета си притиснато към слепоочието на охранителя.

Тя излезе бавно, все едно е смутена.

— Аз съм Беатрис. Наричат ме мама Бий.

— Млъквай и се връщай в кръга!

— Исках само да благодаря, че ми позволихте да отида първа, преди да се напикая.

— Ако не млъкнеш и не си заемеш мястото, ще си последната, ходила до тоалетната.

Тя се подчини на заповедта, ала междуременно забеляза, че в един от кашоните на количката има още пистолети и други оръжия. Най-важното обаче беше, че видя детонатор, поне така ѝ се стори.

— Сигурно им е позволил да ползват тоалетната — предположи Сайкс. — Затова един по един отиват отзад. Първата заложница се връща. Тя... Според тактиците тя дава знаци. Говори на езика на глухонемите — продължи да предава съобщението Сайкс. — Три пистолета, една пушка, детонатор, а пострадалият охранител е в задния десен ъгъл.

— Винаги може да се разчита на мама Бий — пошепна Дънкан.

— Измъкнете ни от тук — предаде края на съобщението детективът и се усмихна.

— Ще му звънна, докато ги придвижва напред-назад и така ще го разсея. Ще настоявам да се споразумеем за сделка.

Телефонът иззвъня три пъти, четири... Вече започваше да се притеснява, че той няма да вдигне, но чу грубия му глас:

— Не искам да говоря с теб сега!

— Но, Джери, трябва да обсъдим сделката. Още нищо не мога да обещавам, но... Ако не желаеш да говориш с мен сега, ще изчакам и ще ти кажа по-късно.

— Какво? Нали не се готвиш да ме увериш, че ще се изправиш пред камерите, а после ще дойдеш тук?

— Все още не мога да го потвърдя категорично, но бързам да говоря с теб, преди някой да пострада. Шефът ми не одобрява изправянето ми пред журналистите. Знаеш какви са политиците. Но го притискам по въпроса.

— Политиците обичат изкупителните жертви. Кажи на шефа си, че ако не даде одобрението си и след час не си пред камерите, ще има да спасява само шестнадесет заложници.

— Непременно, Джери. Ще му обясня, че държиш да направя изявление, като поема вината за смъртта на Анджеа, а после ти ще пуснеш всички заложници. Нали така, Джери?

— Промених си плана. Ти ела тук. Ще използваме една от камерите в магазина, за да предадем изявлението ти. Така ще постъпим.

— Ще ме замениш срещу заложниците, това ли ми казваш?

— Ти ела.

„Все така няма намерение да ги пусне“, отбеляза си тя.

— Бащата на Арни ги увещава да дадат съгласието си, както се надявах. Аз още не бях премислила какво точно ти предложих, а той вече тропаш с юмрук. Господи, много е опасен, когато иска да постигне нещо.

— Ако ти се появиш, синчето му няма да пострада.

— Добре. Аз само искам да говоря с теб, Джери. Да намерим начин да разрешим ситуацията. След като ще помогне да се изправим лице в лице... Но пък нали разбираш, и те настояват за някакъв резултат. Колко заложници ще пуснеш?

Последва кратка пауза и Фийби долови, че ще бъде излъгана.

— Ти ела и ги пускам всичките. Това ще е сделката, ако реша да я склуча. Дръж си очите наведени, както ти наредих!

— Моля? Не разбрах.

— Не говоря на теб!

— Чакай. Носят ми нещо.

Тя изключи звука на телефона и започна да се моли хрумналият ѝ замисъл да успее.

— Не възнамерява да пусне никого, дори да се споразумеете — обади се веднага Сайкс. — Вече си уморена и сигурно не чуваш...

— Напротив. Чувам всичко. Кажи им да се придвижат към задната врата, но да не предприемат нищо, докато не дам знак. Да напреднат и към предната фасада, но и там да не предприемат нищо. Прав си — потвърди тя на Сайкс, — той не се готви да пусне никого. Но ако съумеем да го отдалечим от детонатора, има шанс да успеят да го хванат, при това — жив. Да се обкръжи сградата отпред и отзад и хората да чакат знак от мен.

— Какво ще правиш? — настойчиво попита Дънкан.

— Ще пробвам нещо. Джери? Извинявай, Джери, знаеш как става понякога. Джери, донесоха ми дневника ѝ. Дневникът на Анджела.

— Лъжлива кучка! Тя нямаше дневник.

— Не те лъжа, Джери. Знаеш, че трябва да потвърдя думите си. Тя е била влюбена жена, а не е можела да разкаже на никого за теб, какво изпитвате един към друг. Затова го е записвала. Онова копеле

Брентайн не ни го каза, както скри и че е била с твоя пръстен, когато е умряла. Искал е да спаси гордостта и репутацията си. Изкараха разрешително за обиск и ми го донесоха. Наричала те е своя Ланселот.

Чу как той сепнато си пое въздух.

— Прочети ми нещо. Прочети ми, за да съм сигурен, че не ме лъжеш.

Фийби започна да прелиства страниците на бележника си. Разгърна на мястото, където беше информацията за Анджела.

— Поднасял си ѝ любимите ѝ розови рози. Тук, между страниците, има розова роза. Обичала да те гледа как готвиш за нея. Доставяло ѝ огромно удоволствие.

— Чети! Искам да чуя нейните думи.

— Добре, Джери, но искам нещо в замяна.

— Ако ми прочетеш една страница и се уверя, че това са нейните думи, ще пусна един заложник.

Този път долови, че той казва истината.

— Пусни петима и ще ти прочета една страница. Искала е да изгради Камелот заедно с теб. Пусни пет души и ще ти прочета страницата. Ако пуснеш всичките, ще намеря начин да вляза и да ти дам дневника ѝ, за да го прочетеш сам.

— Донеси го наблизко, та да го видя. Никого няма да пусна, докато не се убедя, че го държиш в ръце.

— Да ти го донеса? Ще се опитам да го уредя. Но ако го донеса там, откъдето можеш да го видиш, ти какво ще ми дадеш?

— Трима. Донеси го.

— Ще пуснеш трима заложници, ако донеса дневника там, откъдето можеш да го видиш? Така ли?

— Още сега!

— Чакай да се разберем. Ще се приближа до сградата и ще ти покажа дневника. Когато стигна близо до теб, ще ти се обадя по мобилния. Става ли?

— Действай!

— Тръгвам.

Тя прекъсна връзката с Уолкън и викна:

— Дайте ми нещо, наподобяващо дневник. Да не е много голям и да е подвързан. Когато кажа: „Това е всичко, което мога да направя, Джери“, тогава да се стреля — нареди тя на Сайкс. — Точно тези думи,

Бик. Няма да използвам друг словоред, ако се убедя, че можем да го обезвредим или да го заловим жив.

— Това ще свърши ли работата? — попита Дънкан, подавайки ѝ елегантен телефонен тефтер, който грабна от полицата до себе си.

— Идеално е, стига да не е ненавиждала червения цвят.

— Как се сети, че ще се улови на тази въдица? — любопитства Дънкан.

— Става въпрос за нещо интимно, лично. Нещо, което е било нейно. Тя ще му говори чрез него, а това той не си го е представял. Има шанс да осъществим замяна. Трябва да координирам действията си с командира.

— Ще те придружа, докдето мога — рече Дънкан. — Защо мислиш, че няма да те застреля в момента, когато те зърне.

— Искат този дневник. Ако измъкне оръжие срещу мен, с него ще е свършено. Вече е разсеян. Хората се движат напред-назад. Още не е прекратил посещенията до тоалетната. Объркан е и ще направи грешка. Командире, ще го отдалеча от детонатора.

Обясни набързо плана си и облече бронезилетката, която някой ѝ подаде.

— Ще се постарая да го отдалеча от сегашното му място и да го приближа към витрината. Когато задната врата е обезопасена...

— Ние поемаме нещата оттам. Ако се приближиш повече, отколкото съм разрешил, ще те изтеглим веднага!

— Ясно. — Обърна се към Дънкан: — Изключено е да ме придружиш.

— Да не си посмяла да не се върнеш при мен. — Хвана я за ръката. — Това не подлежи на обсъждане.

— Сключваме сделка. — Пръстите ѝ стиснаха неговите, а в очите му видя и неговата уплаха, и неговата вяра в нея. — Обичам те — прошепна тя и тръгна.

Може да я застреля, мислеше си Фийби, стига да е достатъчно бърз или умен. Не вярваше да го направи, но и не беше съвсем сигурна, че няма. Насили се да не погледне назад. Не желаше Дънкан да види лъжата и измамата в очите ѝ, и съпътстващия ги страх.

Майка му, помисли си тя, снаха му; и евентуално любовницата му. Какво щеше да стане, ако следващите няколко минути се окажат решаващи и той никога повече не види никоя от тях?

Извади мобилният си телефон и звънна на Джери.

— Тръгвам към теб. Пригответи заложниците, които ще освободиш. Трима, Джери. Така се споразумяхме.

— Много добре знам какво се споразумяхме! Искам да те видя теб, искам да видя дневника и чак тогава ще пусна някого.

— Мен ще ме видиш, но няма да видиш дневника на Анджеला, докато не излязат трима души. Трябва да си сътрудничим, Джери. Ще ти останат четиринадесет. Ти дори не си подозирал колко души ще вземеш за заложници, когато си планирал всичко това. Още от самото начало можеха да се окажат само четиринадесет. Нищо няма да загубиш, а ще ми докажеш, че изпълняваш своята част от споразумението. Ще ти го покажа срещу трима освободени заложници и ще ти прочета една страница срещу още трима. После ще говорим за размяната. Така сделката ще е честна, Джери.

Лъжи, помисли си, в момента говореше само лъжи. Дали той ги долавя?

Ако се провали, как ще продължи да живее? Дънкан дали ще остане с нея?

Чу шум в слушалките. Явно експертите атакуваха задната врата.

Трябваше да борава с онова, с което разполага, наложи си тя.

— От тактическия отдел искат да видят тримата заложници, Джери. Няма да ме пуснат напред, ако не ги видят.

„Движение вътре. Три жени се придвижват напред.“

Чу съобщението и излезе иззад прикритието.

— Ето ме, Джери. Първата част от сделката. Сега изпълни своята.

— Не те виждам.

— Ако се приближа, хората от тактическия екип ще ме върнат назад. Намирам се в югозападния край на сградата. Виждам витрината и един... не, двама души застанали до вратата.

— Глупаво е да си с бронежилетка, Фийби, след като нищо не ми пречи да те прострелям в главата.

От страхотното забавление в гласа му кръвта ѝ се смрази.

— Съзнавам, но правилата са си правила. Пусни ги да излязат, Джери.

— Първо да видя дневника.

Тя продължи да стои с ръце зад гърба.

— Аз спазих моето обещание, сега е време и ти да сториш същото. После ще е отново мой ред.

Вратата се отключи и отвори. Заизлизаха хора, плачейки и крещейки: „Не стреляйте“. Към тях се втурнаха полицаи и ги притеглиха зад прикритията.

С крайчето на окото си Фийби зърна мама Бий и отправи благодарствена молитва към Бога.

Майката на Дънкан не беше пострадала.

— Момичето ми е още вътре — провикна се мама Бий. — Той се крие зад нея. Крие се зад другите. Има детонатори. Два детонатора.

Молитвата застина в гърлото ѝ. Тя видя как жена с обезумял поглед пристъпва напред и отново затваря вратата.

— Пуснах трима. Сега ми покажи дневника.

— Добре, Джери. — Извади ръцете иззад гърба си и му показа бележника. — Ето го дневника на Анджеела.

— Отвори го и ми почети. Чети! Откъде да съм сигурен, че е дневник?

— Искам още трима заложници. — Макар да не ѝ беше по сърце, продължи според правилата: — В тази група трябва да е и пострадалият, Джери.

— Има да вземаш. Той остава, както и всички други. Искаш ли да го видиш?

Тя забеляза някакво раздвижване и Арни залитна напред, все едно някой силно го блъсна в гърба. Лицето му беше пепелявосиво, а засъхналата по лицето му кръв — черна. И той, като Рой, беше опасан с експлозиви.

Подутите му от удара очи срещнаха погледа на Фийби.

— Чети или ще го взривя. И други ще пострадат, но какво от това. Сега чети! Няма да преговаряме повече.

Тя отвори бележника и се загледа в празните страници. Влюбените жени, помисли си тя, говорят на един и същ език. Започна да чете от собственото си сърце.

— „Сега разбрах какво е любовта. Как съм си въобразявала, че я познавам, преди да го срещна? Всичко преди беше сиво, дребнаво, глупаво. Сега, когато разбрах що е любов, светът е сияен, прекрасен и стойностен. Той ме кара да се чувствам пълноценна“. — Затвори бележника. — Пусни още трима, Джери, и ще ти прочета още.

— Никого няма да пусна. Чети какво е написала. Искам камерите да те заснемат, докато четеш.

— Джери...

— Стига! — изкрещя той вбесен. — Чети какво е написала, а после ще направиш изявлението, което ти кажа. Започвай или веднага ще унищожа един заложник.

Фийби пристъпи напред, но в слушалките последва строга заповед да спре. Погледна зад Арни и успя да види част от строените в редица заложници. Там беше и Лу. Толкова е висока и с прекрасната си буйна коса е идеален щит за похитителя.

— Ще ти чета, Джери.

— Искам да видя розата. Розата, която е поставила вътре. — Плачеше. — Ако поискаш още един заложник, ей сега ще убия някого. Покажи ми розата, чети ми, а после ще обясниш на света как си убила моя ангел. След това всичко ще свърши.

Смъртта, долови тя в гласа му, не го плашеше. Той копнееше да отиде при любимата си, а това, че ще вземе още четиринадесет души със себе си, нямаше никакво значение.

Вдигна бележника и разлисти страниците.

— Запазила е роза от теб.

— Не я виждам.

— Тук е, залепена е за страницата. Правя каквото мога. Не бива да се доближавам повече, защото така ми е наредено.

— Две крачки напред! Всички да направят две крачки напред. Покажи ми я, дяволите да те вземат!

Тя леко изви бележника. Трескаво си припомни червените кръстчета по скицата на помещението. Видя го как бутна Лу настрана, за да вижда по-добре. И като впи очи в неговите, произнесе:

— Това е всичко, което мога да направя, Джери.

Тътенът от изстрела сякаш премина през нея. Вече едва чуваше писъците, крясъците и шума от последвалите тичащи стъпки.

Видя как Лу изскочи навън и се хвърли да я прегърне.

— Господи, Господи, Господи... Мислех, че ще умра. Мислех, че ще убие всички ни.

— Лу, дръпни се.

— Ти ми спаси живота. — Отново прегърна Фийби. — Спаси всички ни.

— Мама Бий отиде натам. Махни се оттук. Иди при нея.

— Спаси всички ни — повтори Лу, докато полицаите я отвеждаха.

Фийби остави бележника да се изплъзне от ръката ѝ и се обърна. Видя устремилия се към нея Дънкан.

— Как те пуснаха тук?

Показа ѝ ламинираната полицейска карта.

— Откраднах я. — Сграбчи я в обятията си. — Обичам те. Вътре все още има бомба, нали? Хайде да изчезваме оттук, да си отидем вкъщи, да заминем за Акапулко.

— Добре, но засега просто да се отдалечим от сградата, в която има бомба, става ли?

— Ръката ти трепери.

— И твоята.

— Не само ръката ми трепери.

— Имам нужда да седна, Дънкан. Искам да си намеря тихо местенце, където да седна за малко.

Минаваше покрай колегите си, които я отрупваха с поздравления. Спря на място, когато сержант Мийкс застана пред нея.

Не каза нищо, само сведе глава, все едно ѝ се покланя, и се отдалечи.

— Редно е да падне на колене пред теб — промърмори Дънкан.

— Не му е в стила, а и на мен хич не ми трябва.

Дънкан я съпроводи до бутика и я сложи да седне на стол.

Тя въздъхна.

— Ще ми дадете ли пет минути? — попита Фийби екипа. — Пет минути да ми се избистри главата и после ще довършим случая.

— Разбира се, лейтенант — увери я Сайкс и тръгна към вратата. — Страхотно се справи.

Настъпи относителна тишина. Дънкан клекна пред нея.

— Скъпа, приличаш на човек, на когото едно питие ще се отрази добре.

— Бих изпила направо няколко.

— Знам един чудесен пъб. — Хвана ръцете ѝ, целуна ги, а после зарови лице в тях. — Фийби.

Толкова е студено тук, помисли си тя. Кога стана така студено? Само ръцете ѝ бяха топли там, където той ги целуна.

— Дънкан, никога не съм вадила оръжието си, както ти казах, а днес убих човек.

— Това са глупости.

— Убих го. Не буквално, но го придвижих до място, където да го покосят. Нямах друг избор. Той щеше...

— Знам. — Продължаваше да държи ръцете ѝ в своите. — Знам.

— Не ми хрумна друг начин и използвах любовта му към Анджела, за да го манипулирам.

Той я вдигна от стола, седна на него и я взе в скута си.

— Това не е било любов. Било е себична потребност да обсеби някого и ти го знаеш. Ти се оказа по-умна от него, по-смела. Застана пред магазина, а той се криеше вътре, зад невинни хора. — Извърна лицето ѝ към себе си и я целуна. — Страхотна жена съм си намерил. Когато „Марк Дийс“ отвори отново, идваме да ти изберем пръстен.

— „Марк Дийс“ не ми е по джоба — успя да се усмихне тя. — Отначало така и не разбрах защо мама Бий и Лу са вътре. А ти си имал среща с тях, за да ти помогнат да избереш пръстен! Ако беше дошъл навреме...

— Не мисли за това. Вече всички са в безопасност. Нали това е най-важното в твоята работа?

— Да. А сега трябва да довърша случая.

— Ще те изчакам. Когато приключиш, не забравяй да предупредиш когото трябва, че през следващите три-четири дни няма да ходиш на работа.

— Защо?

— Заминаваме за Дисни Уърлд.

Тя не се усмихна, а направо прихна.

— Господи, благодаря на Бога, че те намерих!

— Аз те намерих — поправи я той. — Късметлия съм. Прегърна го и опря глава на рамото му. Дънкан ѝ даваше спокойствие, солидна почва под краката и рамо, на което да се обляга.

Тя самата се чувстваше не по-малко късметлийка.

Издание:

Нора Робъртс. Точно по пладне

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2007

Редактор: Олга Герова

ISBN: 978-954-585-846-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.